

CHARLES W. LEADBEATER - MOJSTRI IN POT

MOJSTRI IN POT

CHARLES W. LEADBEATER

teozofija v sloveniji

Charles Webster Leadbeater

MOJSTRI IN POT

Naslov izvirnika: The masters and the path

Izvirnik izdal: The Theosophical Publishing House, 1925

Druga elektronska izdaja

Prevod, prelom in izdal: Anton Rozman

Slika na naslovnici: Nicholas Roerich - Kalki Avatar - © Nicholas Roerich Museum

Leto izdaje: Ljubljana, 2022

Publikacija je brezplačna

Avtorske pravice: © Teozofija v Sloveniji 2022

Kataložni zapis o publikaciji (CIP) pripravili v
Narodni in univerzitetni knjižnici v Ljubljani

COBISS.SI-ID: 102193155

ISBN: 978-961-6561-40-2 (PDF)

MOJSTRI IN POT

CHARLES WEBSTER LEADBEATER

teozofija v sloveniji

Vsebina	Stran
<i>Spremna beseda</i>	5
<i>Uvodna beseda k prvi izdaji</i>	7
I. DEL - MOJSTRI	
<i>Obstoj Mojstrov</i>	8
<i>Fizična telesa Mojstrov</i>	22
II. DEL - UČENCI	
<i>Pot do Mojstra</i>	42
<i>Pripravnštvo</i>	74
<i>Sprejem</i>	96
<i>Nadaljne predstavitve</i>	126
III. DEL - VELIKE INICIACIJE	
<i>Prva iniciacija</i>	154
<i>Ego</i>	170
<i>Druga in tretja iniciacija</i>	182
<i>Višje iniciacije</i>	191
IV. DEL - HIERARHIJA	
<i>Delo Mojstrov</i>	212
<i>Chohani in žarki</i>	226
<i>Trojica in trikotniki</i>	249
<i>Modrost v trikotnikih</i>	260
<i>Moč v trikotnikih</i>	293

Spremna beseda

Izveček iz
The Changing Face of Theosophy
Laurence J. Bendit

Bralca opozarjamo, da je bilo delo napisano s pomočjo jasnovidnih raziskav. Le-te so igrale pomembno vlogo v teozofskem gibanju v obdobju po Madam Blavatsky. Pri nekaterih ljudeh so vzbudile spoštovanje in začudenje, včasih morda lahkovernost, pri drugih pa prav nasprotno.

Še več, v nekaterih primerih so raziskave potrdile spoznanja sodobne znanosti, v drugih niso. V nekaterih primerih lahko ob napredovanju znanosti ugotovimo, da so določene raziskave temeljile na znanstvenem sistemu, ki se je kasneje izkazal za zgrešenega; da v nekaterih ozirih raziskovalec ni bil objektivni, ampak pod vplivom tedanjih predstav, pa čeprav so morda bili globlji vidiki njegovega dela, ki so onstran dosega znanosti, povsem zanesljivi.

Naredili bi resno napako, če bi sprejeli raziskovalčevo nezmotljivost, ne glede na njegovo poštenost. Njegova osebna pristranskost nespremenljivo vpliva na njegovo vizijo, zaradi česar vidi devo ali angela s človeškim

obrazom, namesto prepletajoče se vrtince sil, ki jih usmerja inteligenca, kakor jih vidijo redki, bolj objektivni “psihiki”. Vidčev um projicira obraz zato, ker si težko predstavlja inteligenco drugače, kot človeku podobno bitje. Na enak način v svojem umu počloveči tudi elementalne ali minljive vilinske oblike in razmišlja o “ljudeh” na drugih planetih v okvirih, ki so podobni tistim zemeljskega človeštva, in tako naprej.

Na kratko, videc pogosto zaznava stvari, kakršne bi rad, da so, ne da bi se zavedal izkrivljenja, ki ga vnaša v sliko, in niti tega, v kolikšni meri sprejema sugestijo, najsi neposredno ali posredno, od drugih. Seveda so stvari včasih lahko dejansko takšne kot so, natančno takšne, kakor jih opisuje jasnovidec, zato ne bi bilo modro, če bi jih prehitro obdali z dvomom. Vendar pa obstajajo nekatere stvari, pri katerih postane vizija prej simbolična kot pa, da bi opisovala nek predmet ali razmere. Tu ne vstopamo le na področje sanj, ampak tudi mitološkega in arhetipskega.

Z drugimi besedami, tako vizija kot domišljija nas lahko povzdigneta iz posvetnega v določeno stopnjo uresničitve transcendentnega; in višje ko se povzpnete, bolj se bližata ena drugi ter dejansko postaneta nerazločljivi.

Tako so lahko nekateri vidiki jasnovidnega raziskovanja in preučevanja vse drugo kot pa preučevanje dejstev v običajnem materialnem smislu. Izražajo se skozi domišljijiski kanal v simbolni obliki, vendar pa, zaradi obstoja realne povezave med zunanjo obliko in notranjo realnostjo, ne izgubijo nobenega od svojih duhovnih obeležij in nam pripovedujejo o resnicah, ki pripadajo svetu duha. Vendar pa se to lahko zgodi le takrat, ko so izničeni želeno razmišljanje, predsodki in mentalno pogojevanje, vsaj v tolikšni meri, kolikor je to dostopno človeškim bitjem.

Uvodna beseda k prvi izdaji

Za te uvodne besede h knjigi, ki jo je napisal moj spoštovani kolega, obstaja le en razlog. Govori namreč o številnih stvareh, ki smo jih preučevali in o njih razpravljali v sorazmerno majhnem krogu, sestavljenem iz študentov, ki so bili dobro vpeljani v teozofsko učenje in pripravljani na preučevanje poročil, ki so povezana s področji, v katera sami še niso mogli vstopiti, a so pri tem upali, da bodo v njih lahko vstopili kdaj kasneje ter tako sami preverili poročila svojih predhodnikov. Želim se pridružiti poročilom, ki so podana v tej knjigi, saj lahko osebno jamčim za točnost večine le-teh; obenem pa lahko rečem - tako v svojem, kot v imenu svojega kolega - da je knjiga izšla kot zapis skrbno opravljenih in zabeleženih opazovanj, ki pa sama zase ne terjajo nobene veljave, niti ne zahtevajo, da bi jih morali sprejeti. Ne naslanja se na navdih, ampak je le pošteno poročilo o stvareh, ki jih je videl pisec.

Annie Besant

1. DEL - MOJSTRI

Obstoj Mojstrov

Splošne misli

Obstoj popolnih ljudi je med številnimi novimi dejstvi, ki jih je pred nas postavila teozofija, eno od najbolj pomembnih. Logično izhaja iz drugih dveh velikih teozofskih učenj o karmi in o evoluciji z reinkarnacijo. Ko pogledamo okoli sebe, vidimo, da se ljudje očitno nahajajo na vseh stopnjah človeške evolucije – in da so nekateri, na tak ali drugačen način, pred drugimi. Ker je temu tako, potem prav gotovo obstajajo tudi taki, ki so zelo daleč pred drugimi; dejansko, če skozi dolgi niz zaporednih življenj postajajo ljudje vse boljši in boljši, če težijo proti določenemu cilju, potem gotovo obstajajo tudi nekateri, ki so ta cilj že dosegli. Nekateri med nami so v procesu tega razvoja že uspeli razviti nekatere od tistih višjih čutov, ki so latentni v vsakem človeku, in ki bodo v prihodnosti dediščina vseh ljudi. S pomočjo teh čutov pa smo sposobni videti lestev evolucije, ki se pne daleč nad nami, kakor tudi pod nami, in to, da se ljudje nahajajo na vsaki prečki te lestve.

O obstoju teh popolnih ljudi, ki jih imenujemo Mojstri, obstaja spoštovanja vredna količina neposrednih pričevanj. Vendar pa mislim, da bi se moral vsak med nami najprej prepričati v to, da taki ljudje dejansko morajo obsta-

jati. Šele temu koraku lahko sledi prepričanje, da temu razredu pripadajo tudi ti, s katerimi smo stopili v stik.

Zgodovinski zapisi vsakega naroda so polni dosežkov genialnih ljudi na vseh različnih področjih človekovega delovanja, ljudi, ki so na svojem posebnem delovnem področju in po svojih sposobnostih precej odstopali od ostalih – dejansko tako zelo, da so včasih (in verjetno bolj pogosto kot nam je to znano) njihovi ideali daleč presežali zmožnosti dojemanja ljudi, tako da se za človeštvo ni izgubilo le delo, ki so ga morda opravili, ampak se niso ohranila niti njihova imena. Rečeno je bilo, da bi lahko zgodovino vsakega naroda zapisali z biografijo nekaj posameznikov. Da se jih vedno le nekaj dvigne nad ostale in zastavi velike korake v prihodnost, v umetnosti, glasbi in literaturi, znanosti, filozofiji, človekoljubju, državnstvu in religiji. Včasih se odlikujejo po ljubezni do Boga in do soljudi, kot veliki svetniki in človekoljubi; včasih po razumevanju človeka in Narave, kot veliki filozofi, modreci in znanstveniki; včasih po delu za človeštvo, kot veliki osvoboditelji in reformatorji. Če pogledamo na te ljudi in prepoznamo, kako zelo izstopajo iz človeštva, kako zelo daleč so že odšli v človeški evoluciji, ali potem ni logično, če rečemo, da meja človekovih dosežkov ni mogoče videti, in da so prav gotovo lahko obstajali, kakor tudi sedaj lahko obstajajo, ljudje, ki so bili precej bolj razviti celo od teh ljudi; ljudje velike duhovnosti, znanja in umetnostne moči, ljudje, ki so popolni glede na človeško popolnost – ljudje, ki so natančno taki kot adepti ali nadljudje, ki smo jih nekateri, zaradi neprecenljivega privilegija, ki nam je bil naklonjen, lahko srečali?

Ta galaksija človeških genijev, ki bogati in lepša strani zgodovine, je obenem slava in upanje celotnega človeštva, saj vemo, da so ti veliki ljudje predhodniki drugim, in da svetijo kot svetilniki, kot resnični nosilci svetlobe, ki nam kažejo pot, po kateri moramo hoditi, če želimo doseči veličastje, ki naj bi se kmalu razodelo. Že dolgo tega smo sprejeli nauk o evoluciji oblik, v katerih prebiva božansko življenje; le-tega pa dopolnjuje še veliko večja ideja o evoluciji samega Življenja, ki razkriva, da je pravi razlog za čudovit razvoj vedno višjih in višjih oblik ta, da jih za svoj izraz potrebuje stalno rastoče

Življenje. Oblike se rodijo in umrejo; oblike rastejo, razpadejo in odmrejo. Duh pa raste večno, vdihuje dušo tem oblikam in se razvija preko izkušenj, ki jih pridobi v in preko njih. In ko vsaka od teh oblik odsluži svoje, ko jo Življenje preraste, jo le-to zavrže zato, da bi njeno mesto lahko prevzela druga, boljša oblika.

V vsaki razvijajoči se obliki raste večno Življenje, božansko Življenje. To Življenje Boga je tisto, ki prepaja celotno Naravo, ki je le več-barvni plašč, ki si ga je odelo; ono je tisto, ki živi v lepoti cvetlice, v moči drevesa, v okretnosti in dražesti živali, kakor tudi v srcu in duši človeka. Vse to življenje povsod pritiska navzven in navzgor zato, ker je evolucija njegova volja; in zato je na koncu tega dolgega niza stalno razvijajoče se moči, modrosti in ljubezni, obstoj popolnih ljudi najbolj naravna stvar na tem svetu. Zato se celo onstran njih – onstran našega pogleda in dožemanja – širi obzorje še veliko večje slave, o kateri bomo poskušali kakšen preblisk podati pozneje, ker sedaj o tem nima smisla govoriti.

Logična posledica vsega tega je nujen obstoj popolnih ljudi, o katerem ne manjka znamenj v vseh obdobjih, ljudi, ki so, namesto da bi popolnoma zapustili svet in nadaljevali svoje življenje v božanskih ali nadčloveških kraljestvih, ostali v stiku s človeštvom, da bi zaradi svoje ljubezni do njega sodelovali pri njegovem razvijanju lepote, ljubezni in resnicoljubnosti, da bi nekako pomagali vzgajati popolnega človeka - tako kakor to tu pa tam počne kak botanik, ki iz posebne ljubezni do rastlin, uživa v vzgoji popolne pomaranče ali popolne vrtnice.

Pričevanja religij

Zapisi vsake velike religije opozarjajo na prisotnost takih nadljudi, tako polnih božanskega Življenja, da so bili vedno znova in znova sprejeti kot pravi zastopniki samega Boga. V vsaki religiji, še posebej ob njeni utemeljitvi, se pojavljajo taki ljudje, in pogostokrat več kot le eden. Hindujci imajo svoje velike avatarje ali božanske inkarnacije, kot so Šri Krišna, Šri Šan-

karačarya in Gospod Gautama Buda, katerega religija se je razširila po daljnem Vzhodu, ter velika in odlična družba rišijev, svetnikov, učiteljev. In ti veliki se niso zanimali le za prebujanje človekove duhovne narave, ampak tudi za vse druge stvari, ki ustvarjajo blagostanje na zemlji. Vsi, ki pripadajo krščanskemu svetu vedo, ali pa bi morali vedeti, precej stvari o številnih prerokih, učiteljih in svetnikih v njihovi zgodovini, in da je, na nek način (morda ne povsem jasno dojet) njihov vzvišeni učitelj, Krist, tako človek kot Bog. Pa tudi vse druge, bolj zgodnje religije (tudi dekadentne, kot so bile nekatere v obdobjih propadanja narodov) in vse tja do religij primitivnih človeških plemen, jasno govorijo o obstoju nadljudi, pomočnikov, ki so na vse mogoče načine pomagali nerazvitim ljudem, med katerimi so prebivali. Naštevaje le-teh, četudi bi bilo zanimivo in dragoceno, pa bi nas odneslo predaleč od našega zdajšnjega namena.

Novejša pričevanja

O obstoju teh velikih je mnogo neposrednih, tudi novejših pričevanj. V mojem zgodnjem obdobju nisem nikoli potreboval nek tak dokaz, saj sem bil zaradi tega, kar sem prebral, popolnoma prepričan, da taki ljudje morajo obstajati. Verjeti, da obstajajo tako veličastni ljudje, se mi je zdelo povsem naravno, in moja edina želja je bila, da bi se srečal z njimi iz oči v oči. Kljub temu pa obstajajo številni ljudje, ki želijo povsem razumljivo vedeti, ali za njihov obstoj obstajajo tudi kakšni dokazi. Povemo lahko, da obstaja spoštljiva količina osebnih pričevanj. Gospa Blavatsky in polkovnik Olcott, ustanovitelja Teozofskega društva, Dr. Annie Besant in tudi jaz sam – mi vsi smo videli nekatere od teh velikih. Pa tudi številni drugi člani društva so imeli ta privilegij, da so videli enega ali dva, tako da obstajajo obsežna pričevanja, ki so jih ljudje tudi zapisali. Včasih se tistim, ki so jih videli, ali, ki si domišljajo, da so jih videli, ugovarja, češ da so sanjali, ali pa, da so bili morda zavedeni. Glavni razlog za tak dvom je po mojem mnenju v tem, da smo adepte zelo redko videli takrat, ko smo bili, tako oni kot mi, v naših fizičnih telesih. V zgodnjih časih društva, ko je imela že razvite višje spo-

sobnosti le gospa Blavatsky, so se Mojstri kar pogosto materializirali, tako da smo jih lahko videli vsi – fizično in ob različnih priložnostih. V zgodnji zgodovini našega društva boste našli mnogo zapisov o takšnih dogodkih, vendar pa veliki, ki se je prikazal, takrat ni bil v fizičnem telesu, ampak v materializirani obliki.

Številni med nami pa so jih običajno in nenehno videvali v snu, ko smo potovali v naših astralnih (ali mentalnih telesih, odvisno od razvitosti posameznika) telesih, jih obiskovali in jih opazovali v njihovih fizičnih telesih; ker pa takrat nismo bili v naših fizičnih telesih, je to razlog zakaj so ljudje skeptični do takih izkušenj. Tako ugovarjajo: “Toda v teh primerih ste bili izven fizičnega telesa in ste zato morda sanjali ali pa bili zavedeni, ali pa so tisti, ki so se vam predstavili, prišli kot nek pojav, ki je nato izginil; kako veste, da so bili res to, kar predvidevate?”

Obstajajo pa nekateri primeri, ko je bil tako adept kot oseba, ki ga je videla, v fizičnem telesu. To se je dogodilo gospe Blavatsky; slišal sem njeno pripoved o tem, kako je določen čas preživela v nekem samostanu v Nepal, kjer je tri izmed naših Mojstrov nenehno videvala v njihovih fizičnih nosilcih. Nekateri so se več kot enkrat spustili s svojih gorskih zavetišč v Indijo v svojih fizičnih telesih. Polkovnik Olcott je govoril, da je ob eni od takih priložnosti videl in srečal dvojico, Mojstra Morya in Mojstra Kothumija. Damodar K. Mavlankar, ki sem ga spoznal leta 1884, je tudi srečal Mojstra Kothumija v njegovem fizičnem telesu. S. Ramaswami Iyer, gospod, ki sem ga v tistih časih dobro poznal, je tudi imel fizični stik z Mojstrom Moryo in je o tem srečanju napisal poročilo, ki ga bom citiral kasneje; prav tako poznamo primer Mr. W. T. Browna iz Londonske lože, ki je bil tudi deležen tega privilegija, da je v podobnih pogojih srečal enega od velikih. Obstaja pa tudi velika količina indijskih pričevanj, ki pa niso bila nikoli zbrana in pregledana, predvsem zato, ker so bili tisti, ki so imeli takšno izkušnjo, tako prepričani v obstoj nadljudi in v možnost srečanja z njimi, da niso na noben posamezen primer gledali kot na nekaj posebnega in kar bi bilo vredno zapisati.

Osebna izkušnja

Jaz sam lahko poročam o dveh primerih srečanja z Mojstrom, ko sva se oba nahajala v fizičnem nosilcu. Prvi primer je bilo srečanje z adeptom, katere mu smo v knjigi *The Lives of Alcyone (Alcyonova življenja oziroma Človek: od kod, kako, kam?* op.p.) dali ime Jupiter, in ki je precej sodeloval pri pisanju določenih poglavij znamenitega dela gospe Blavatsky *Isis Unveiled (Odstrta Izida)* v Philadelphiji in New Yorku. Ko sem še živel v Adjarju, je bil tako prijazen, da se je odzval prošnji mojega častitega učitelja Swami T. Subba Rowa in naju povabil na krajši obisk. Odzvala sva se njegovemu vabilu in odpotovala proti njegovemu domu, kjer sva bila zelo ljubeznivo sprejeta. Po dolgem razgovoru, ki je v nama vzbudil globoko zanimanje, sva imela to čast, da sva lahko z njim večerjala in pod njegovo streho preživela noč in polovico naslednjega dne, čeprav je bil brahmin. Priznati morate, da v tem primeru, to srečanje gotovo ni bilo stvar neke utvare. Drugi adept, ki sem ga imel priložnost srečati fizično, pa je bil Mojster Grof St. Germain, ki ga včasih imenujemo tudi princ Rakoczy. Srečal sem ga v povsem običajnih okoliščinah (brez vnaprejšnjega dogovora in skoraj slučajno), ko sem se sprehajal po korzu v Rimu, on pa je bil oblečen kot katerikoli italijanski gospod. Peljal me je v vrtove na Palatinskem griču, kjer sva sedela več kot uro in se pogovarjala o društvu in njegovem delu; morda bi bilo bolje, če rečem, da je govoril predvsem on, jaz pa poslušal, čeprav sem včasih odgovoril na njegova vprašanja.

Druge člane Bratstva pa sem videl v raznovrstnih okoliščinah. Moje prvo srečanje z enim od njih je bilo v nekem hotelu v Kairu; skupaj z gospo Blavatsky in nekaterimi drugimi ljudmi sem bil na poti v Indijo ter se za nekaj časa ustavil v tem mestu. Po stari navadi smo se vsi skupaj zbrali v sobi gospe Blavatsky, da bi opravili kakšno delo. Sedel sem na tleh ter izrezoval in urejal časopisne članke, ki jih je potrebovala. Sedela je za mizo, tik ob meni, tako da sem se z levo roko skoraj dotikal njene obleke. Vrata sobe sem dobro videl, in ta se gotovo niso odprla; a nenadoma je kar naenkrat in brez kakršnekoli najave stal med mano in gospo Blavatsky človek, ne da

bi se naju dotikal. Zdrznil sem se in zmedeno poskočil; gospa Blavatsky se je zelo zabavala in rekla: "Tudi če še ne veš dovolj, se ne smeš vznemirjati ob taki malenkosti, saj sicer ne boš prišel daleč pri tem okultnem delu". Predstavila me je obiskovalcu, ki pa ni bil adept, ampak arhat, kar je za stopnjo nižje; sedaj je ta človek Mojster Djwal Kul.

Nekaj mesecev kasneje nas je nekega dne obiskal Mojster Morya, ki je izgledal natanko tako, kot da bi bil v fizičnem telesu; sprehajal se je po sobi, v kateri naj bi govoril z gospe Blavatsky, ki pa je bila takrat v svoji spalnici. To je bilo prvič, da sem ga videl povsem jasno in čisto, saj do takrat še nisem razvil svojih latentnih čutov do te mere, da bi se natančno spominjal, kaj sem videl v bolj subtilnem telesu. V podobnih okoliščinah sem na strehi našega sedeža v Adjarju videl tudi Mojstra Kothumija; korakal je nad ograjo, kot da bi se ravnokar materializiral iz nič. Na tej strehi sem pogosto in na isti način videl tudi Mojstra Djwal Kula.

Predvidevam pa, da so to, ker so se adepti pojavili tako kot je pač značilno za taka pojavljanja, manj prepričljivi dokazi; toda, ker sem se od takrat že naučil svobodno uporabljati svoje višje nosilce ter z njimi obiskovati velike, lahko povem, da so ljudje, ki so prihajali k nam in se za nas materializirali v zgodnjih letih društva povsem isti ljudje, kot ti, ki sem jih odtlej pogosto videval na njihovih lastnih domovih. Nekateri ljudje so trdili, da sem, tako jaz kot tudi drugi, ki so imeli enake izkušnje, lahko le sanjal, ker je do teh obiskov prihajalo takrat, ko je bilo moje telo v snu; odvrnem lahko le to, da je to posebno dosleden sen, ki se v mojem primeru širi preko obdobja štirideset let, in da so ga sočasno sanjali številni ljudje.

Tisti, ki želijo zbrati dokaze o teh vprašanjih (in povsem razumljivo je, da si to želijo) bi se morali obrniti na bolj zgodnjo društveno literaturo. Zvedeli bodo koliko velikih je ob različnih priložnostih videla Dr. Besantova; ob tem pa še za pričevanja številnih naših članov, ki se prav nič ne obotavljajo, ko spregovorijo o tem, da so videli Mojstra. Mogoče se je odvilo tako, da so najprej videli v meditaciji njegov obraz, a si pozneje pridobili zanesljiv dokaz, da gre za resnično bitje. Precej pričevanj lahko najdemo tudi v knjigi

Old Diary Leaves (Listi starega dnevnika) Polkovnika Olcott, in v zelo zanimivi razpravi, imenovani *Do the Brothers Exist* (Ali Bratje obstajajo?), ki jo je napisal g. A. O. Hume, človek, ki je imel visok položaj v javni službi v Indiji, in ki je precej sodeloval z našim kasnejšim podpredsednikom, g. A. P. Sinnettom. V tistem času je bila objavljena tudi knjiga z naslovom *Hints on Esoteric Theosophy* (Namigi o ezoterični teozofiji). G. Hume, ki je bil skeptičen Anglo-Indijec s pravniškim umom, se je poglobil v vprašanje obstaja Bratov (kakor tudi imenujemo Mojstre, zaradi tega, ker pripadajo velikemu Bratstvu, pa tudi zato, ker so starejši Bratje človeštva) in se celo v tistem zgodnjem času odločil, da ima dovolj nadvse prepričljivih dokazov za njihov obstoj; še več dokazov pa je zbral po izidu te knjige.

Posedovanje razširjene vizije in drugih sposobnosti, ki so posledica razvoja naših latentnih moči, je tudi omogočilo nenehno izkušanje dejstva, da poleg človeka obstajajo še redovi drugih bitij, ki so na isti stopnji kot adepti, na stopnji razvoja, ki je višja kot naša. Tako smo se srečali z nekaterimi, ki jih imenujemo deve ali angeli, pa tudi z drugimi bitji, ki so v vseh ozirih daleč nad nami.

Evolucija Življenja

Odkar smo v našem razvoju razvili sposobnost komuniciranja z adepti, smo jih seveda večkrat in z vsem spoštovanjem vprašali, kako so dosegli to visoko raven. Soglasno so nam povedali, da so še nedolgo tega stali tam, kjer stojimo sedaj mi. Povzpeli so se iz stopenj običajnega človeštva in nam napovedali, da se bomo čez čas znašli tam, kjer se sedaj nahajajo oni, tudi mi, in da je celoten sistem napredovanja le stopnjevana evolucija Življenja, ki se vzpenja vse višje in višje, vse do samega božanstva.

Tako vidimo, da obstajajo določne stopnje zgodnje evolucije – rastlinska nad mineralno, živalska nad rastlinsko in človeška nad živalsko – in da ima na isti način tudi človeško kraljestvo svoj določen konec, mejo, na kateri

prestopi v kraljestvo, ki je določno višje kot človeško, in da se nad stopnjo ljudi pne stopnja nadljudi.

Ob preučevanju tega sistema evolucije smo prišli do spoznanja, da obstajajo v vsakem človeku tri velike delitve – telo, duša in duh; in da se vsaka od teh deli še na nadaljnje pod-delitve. To je definicija, ki jo je pred dva tisoč leti podal Sv.Pavel. Resnični človek je duh ali monada, dih Boga (kajti že sama beseda *duh* pomeni dih – iz latinske besede *spiro*), božanska iskra, čeprav jo bolj natančno lahko opišemo kot tisto, ki plava nad človekom, kakršnega ga poznamo. Načrt njene evolucije je sestop v materijo, med katerim doseže svojo določnost in natančnost v materialnih podrobnostih.

Glede na to, kako daleč seže naš pogled, lahko rečemo to, da ta monada, iskra božanskega ognja, ne more sestopiti na našo sedanjo raven, ne more neposredno doseči fizične ravni, na kateri sedaj razmišljamo in delujemo – verjetno zato, ker se hitrosti njenih in pa vibracij fizične materije preveč razlikujejo, zaradi česar morajo obstajati določene vmesne stopnje in pogoji. Na kateri ravni Narave izvorno obstaja ta božanska iskra, ne vemo, kajti nahaja se daleč nad področjem, ki ga lahko trenutno dosežemo. Njena najnižja manifestacija – ki jo lahko imenujemo tudi njen odsev – se lahko spusti le na najnižjo od kozmičnih ravni, ki so opisane v knjigi *A Textbook of Theosophy* (Teozofski učbenik).

Na splošno govorimo o sedmih ravneh obstaja, ki so pod-delitve ali pod-ravni najnižje kozmične ravni, katero v naših knjigah imenujemo prakriti raven, kar pomeni fizična raven kozmosa. Monada se lahko spusti na drugo od teh pod-ravni (ki jo zato imenujemo monadična raven); zdi se pa, da nižje ne more prodreti. Da bi lahko dosegla nujen stik z gostejšo materijo, usmeri navzdol, skozi vse te ravni, del sebe. In ta del je to, kar imenujemo ego ali duša.

Tako božanski duh nekako plava nad nami; duša pa, ki je njegov droben in delen zastopnik (ki izgleda tako, kot da bi monada usmerila navzdol ognjeni zubelj, katerega vrh je duša), se ne more spustiti nižje od višjega dela

mentalne ravni (ki je peta raven, od vrha navzdol, pri čemer je fizična raven sedma, ali najnižja). Tako mora duša, da bi dosegla še nižjo raven, zopet usmeriti navzdol del sebe. In ta del je osebnost, ki jo poznamo. Tako je ta osebnost, za katero vsak človek misli, da je to on sam, v resnici le del delca.

Vsa evolucija skozi nižja kraljestva je priprava na razvoj takšnega človeškega ustroja. Žival ima med svojim življenjem na fizični ravni (in nekaj časa po njem, na astralni ravni) prav tako individualno in ločeno dušo kot človek; vendar pa se ta duša, ko žival pride do konca svojega astralnega življenja, ne reinkarnira kot posamezno telo, ampak se povrne v neke vrste zbiralnik dušne materije, ki ga v naši literaturi imenujemo skupinska duša. To je tako, kot da bi bila skupinska duša vedro vode, ki skrbi za potrebe številnih živali iste vrste – na primer dvajsetih konj. Ko naj bi se iz te skupinske duše rodil konj, je to tako, kot da bi nekdo v to vedro potopil posodo in z njo iz njega zajel določeno količino vode. Med življenjem se ta konj sreča z vsemi vrstami izkušenj, ki oblikujejo njegovo dušo in iz katerih se uči lekcij, ki jih lahko primerjamo z različno obarvanimi vrstami materije, ki jih vlivamo v to posodo vode. Ko konj umre se voda iz posode prelije nazaj v vedro in obarvana materija, ki jo je pridobil, se razširi po celotnem vedru. Ko se iz te skupinske duše rodi drug konj, se ob tem iz tega vedra napolni druga posoda; toda očitno je, da ne bo mogoče zajeti natančno istih delcev vode, ki so sestavljali dušo prvega konja.

Ko se neka žival dovolj razvije, da bi lahko postala človek, to pomeni, da se ob koncu njenega življenja njena duša ne izlije več nazaj v skupinsko dušo, ampak ostane kot ločena entiteta. Sedaj jo čaka zelo zanimiva, a lepa usoda. Materija duše, voda v posodi, postane nosilec za nekaj precej višjega. Namesto, da bi delovala kot duša, je njej sami vdihnjena duša. Na fizični ravni nimamo natančne analogije, kljub temu pa si to lahko predstavljamo kot nekakšno tlačenje zraka v vodo, pod visokim pritiskom, in s tem ustvarjanje z zrakom prepojene vode. Če sprejmemo ta simbolizem, potem postane voda, ki je bila prej živalska duša, kavzalno telo človeka; v vodo natlačen zrak pa je ego, o katerem sem govoril – človekova duša, ki je le delna mani-

festacija božanskega duha. Ta sestop ega v antični mitologiji simbolizira grška ideja o kraterju ali kupi in srednjeveška zgodba o svetem Graalu, kajti Graal ali kupa sta izpopolnjen rezultat nižje evolucije, v katerega se izlije vino božanskega Življenja, kar omogoči rojstvo človeške duše. Tako postane to, kar je bilo prej živalska duša, v primeru človeka to, kar imenujemo kavalno telo. Nahaja se v višjem predelu mentalne ravni kot trajni nosilec, ki ga zaseda ego ali človekova duša; in v to novo jedro življenja se sedaj prenese vse, kar je bilo pridobljeno v evoluciji.

Evolucijo te duše predstavlja njeno postopno vračanje na višji nivo ravni, ki se nahaja takoj pod monadično, in kamor prinaša rezultate, ki jih je zbrala med sestopom, izkušnje, ki jih je pridobila, in dosežene lastnosti. Fizično telo je pri vseh nas v popolnosti razvito, in ker je to tako, predpostavljamo, da ga obvladujemo; bilo naj bi pod popolnim nadzorom duše. Pri bolj razvitih ljudeh današnjega časa je to res tako, čeprav se tudi v teh primerih telo lahko iztrga in nekaj časa divje teka naokrog. V popolnosti razvito je tudi astralno telo, vendar pa v nobenem oziru še ni pod popolnim nadzorom; celo v rasah, ki jim pripadamo mi, so številni ljudje še vedno žrtve svojih lastnih čustev. Namesto, da bi v popolnosti obvladovali svoja čustva, si še vedno prepogosto dovoljujejo, da čustva vladajo njim. Čustvom dopustijo, da jih ponesejo, kot divji konj svojega jezdeca, na kraje, kamor si sami ne bi želeli priti.

Tako lahko rečemo, da je pri vseh bolj razvitih ljudeh današnjega časa fizično telo popolnoma razvito in večinoma pod nadzorom; da je tudi astralno telo popolnoma razvito, vendar pa nikakor ni pod popolnim nadzorom; in da je mentalno telo v procesu razvijanja, njegova razvitost pa še daleč od popolnosti. Ko so ta tri telesa, fizično, astralno in mentalno, povsem podrejena duši, potem višji jaz vsrka nižjega in odtlej človeka obvladuje ego, duša. Čeprav človek še ni popoln, pa so njegovi različni nosilci usklajeni do te mere, da imajo vsi skupaj le en cilj.

Duša počasi prevzema nadzor nad nosilci osebnosti, dokler ti ne postanejo eno z njo. Takrat začne dušo obvladovati monada, nakar kmalu nastopi

čas, ko postaneta eno, ravno tako kot sta to postali osebnost in duša, tudi duša in duh. To je združitev ega z monado; in ko človek dosežemo to, doseže cilj svojega sestopa v materijo – postane nadčlovek ali adept.

Nadčloveško življenje

Šele sedaj človek prvič vstopi v svoje realno življenje, kajti ta celoten in čudovit proces evolucije (skozi vsa nižja kraljestva in skozi človeško kraljestvo navzgor do pridobitve adeptstva) je le priprava na resnično življenje duha, ki se začne šele takrat, ko človek postane več kot človek. Človeštvo je zaključni razred šolanja na svetu; in ko se človek v njem izuri, preide v realno življenje, v življenje veličastnega duha, v življenje Krista. Kaj to je, zaenkrat vemo le malo, pa čeprav lahko vidimo nekatere od tistih, ki si ga delijo. Njegovo veličastje in sijaj sta onstran vsake primerjave, onstran našega dožemanja; a kljub temu je živo in resnično dejstvo, ki se mu ne moremo izogniti, tudi če bi hoteli. Če delujemo sebično, če se usmerimo proti toku evolucije, lahko odložimo naš napredek, vendar pa se mu ne moremo dokončno odpovedati. Popolni človek običajno odloži, ko zaključi s svojim človeškim življenjem, svoja različna materialna telesa, vendar pa pri tem ohrani moč, da se kateregakoli od njih znova polasti, če ga potrebuje pri svojem delu. V večini primerov tisti, ki doseže to raven, ne potrebuje več fizičnega telesa. Ne ohrani več niti svojega astralnega, mentalnega ali celo kavzalnega telesa, ampak trajno živi na svoji višji ravni. Ko mora, zaradi kakršnegakoli že razloga, delovati na nižji ravni, ob tem prevzame začasen nosilec, ki pripada tej ravni, kajti le preko medija iz te materije lahko pride v stik s tistimi, ki na njej živijo. Če želi fizično spregovoriti z ljudmi, mora prevzeti fizično telo; doseči mora vsaj delno materializacijo, sicer ne more govoriti. Če želi vplivati na naše ume mora na enak način k sebi pritegniti mentalno materijo. Tako ima to moč, da, kadarkoli to zahteva njegovo delo, prevzame nek nižji nosilec, ki pa ga obdrži le začasno. Popolni človek se lahko usmeri v sedem različnih smeri nadaljnjega napredka, ki jih bomo povzeli v naslednjem poglavju.

Bratstvo adeptov

Svet v veliki meri vodi in usmerja Bratstvo adeptov, kateremu pripadajo številni naši Mojstri. Študentje teozofije imajo pogosto glede njih različna zmotna mnenja. Nanje pogosto gledajo kot na veliko meniško skupnost, ki naj bi živela skupaj na nekem skrivnem kraju. Predstavljajo si jih kot angele in mnogi naši študentje so mislili, da vsi pripadajo indijski rasi, ali pa to, da vsi prebivajo v Himalaji. Nobena od teh hipotez ni resnična. Obstaja veliko Bratstvo in njegovi člani so v nenehni medsebojni zvezi; vendar pa se njihovo komuniciranje odvija na višjih ravneh in ne živijo nujno skupaj. Med njihovo delo spada tudi to, da nekateri od teh Bratov, ki jih imenujemo Mojstri Modrosti, z veseljem prevzemajo v uk učence-vajence; vendar so ti le majhen oddelek mogočnega telesa popolnih ljudi.

Kot bomo to pojasnili pozneje, obstaja sedem tipov ljudi, kajti vsak človek pripada enemu od sedmih žarkov, v katere se razločno deli veliki val razvijajočega se življenja. Zdi se, da je po en adept vsakega od žarkov zadolžen za spremljanje urjenja začetnikov, tako da vsi tisti ljudje, ki se nahajajo na določenem žarku evolucije, prehajajo skozi roke adepta tega žarka.

Nikomur, ki ni dosegel ravni adepta, ni dovoljeno prevzeti polne odgovornosti za novinca, čeprav so tisti, ki so *chele* (učenci) že vrsto let, pogostokrat uporabljeni kot namestniki in deležni privilegija, da pomagajo in svetujejo mladim, obetajočim aspirantom. Ti starejši učenci se tako postopno pripravljajo na svoje bodoče delo, ko bodo postali adepti. Na ta način prevzemajo iz rok svojih Mojstrov vse več in več rutinskega dela, tako da se slednji lahko posvečajo višjim opravilom, ki jih lahko opravijo le oni sami. Na ta način je predhoden izbor kandidatov za pot učenja v veliki meri prepuščen tem starejšim delavcem, tako da so kandidati začasno povezani s temi zastopniki; vendar pa ta zveza ni tako neposredna kot zveza z velikimi adepti. Učenci in Mojstri so tako čudovito povezani v eno, tako da je morda to le "razlika brez razlike".

Moči adepta

Moči adepta so resnično številne in čudovite, vendar pa vse, kot naravna posledica, izhajajo iz sposobnosti, ki jih imamo že mi, le da so te sposobnosti pri njih na precej višji stopnji. Če ga primerjamo z nami, potem mislim, da je izrazita značilnost adepta v tem, da on gleda na vse stvari z nekega povsem drugačnega zornega kota; v njem ni nikakršne misli na jaz, ki je tako značilna za večino ljudi. Adept je odstranil nižji jaz in ne živi za sebe, ampak za vse, in to na tak način, ki ga resnično razume le on; namreč tako, da je vse okoli njega obenem tudi on sam. Dosegel je tisto stopnjo, na kateri v značaju ni hib, nobene misli ali čutenja osebnega, ločenega jaz-a. Njegov edini motiv je pomoč napredovanju evolucije in delo v harmoniji z Logosom, ki ga usmerja.

Morda je naslednja najbolj pomembna značilnost njegov vsestranski razvoj. Mi vsi smo zaenkrat še nepopolni; nihče med nami ni še ni dosegel najvišjega nivoja v katerikoli smeri, in celo velik znanstvenik ali velik svetnik običajno doseže svojo odličnost le pri eni stvari, medtem ko ostajajo druge strani njegove narave še nerazvite. Vsi posedujemo neko klico vseh različnih značilnosti, vendar pa so te še vedno le delno prebujene, in še to ena bolj kot druga. Adept pa je nekakšen vsestranski človek, človek, katerega predanost, ljubezen, sočutje in usmiljenje je popolno, medtem ko je obenem tudi njegov razum nekaj tako velikega, da ga zaenkrat sploh še ne moremo spoznati, njegova duhovnost pa čudovita in božanska. On je iznad in onstran vseh ljudi, ki jih poznamo, in to zaradi dejstva, da je popolnoma razvit.

Fizična telesa Mojstrov

Pojavnost teles

Med teozofskimi študenti je glede Mojstrov vladala velika zmedenost in negotovost, zato nam bo morda pomagalo, če bomo spoznali, kako povsem naravna so njihova življenja in kako tudi pri njih obstaja povsem običajna fizična stran. Zato bom povedal nekaj besed o njihovem vsakodnevem življenju in o pojavnosti nekaterih od njih. Ne obstaja prav nobena fizična značilnost, po kateri bi lahko nekega adepta nezmotljivo razlikovali od drugih ljudi. Toda njihova pojavnost je vedno prepričljiva, plemenita, dostojanstvena, sveta in umirjena, tako da se vsak, ki se sreča z njimi, le težko zmoti in ne razume, da je v prisotnosti pomembnega človeka. Adept je močan, vendar tih človek, ki spregovori le takrat, ko ima pred sabo določen cilj, in sicer, da bi opogumil, pomagal ali opozoril. Obenem pa je čudovito dobromameren in poln ostrega smisla za humor – humor, ki je vedno prijazne vrste, in ki ga nikoli ne uporabi zato, da bi nekoga ranil, ampak vedno le zato, da bi osvetlil določene življenjske težave. Mojster Morya je nekoč rekel, da je nemogoče napredovati po okultni Poti brez smisla za humor; in prav gotovo so vsi adepti, ki sem jih videl, posedovali to lastnost.

Večina med njimi je razločno lepega videza; njihova fizična telesa so praktično popolna, kajti živijo v popolni poslušnosti zakonom zdravega življenja in se nikoli zaradi ničesar ne razburijo. Vsa njihova karma se je že davno izčrpala, tako da je fizično telo popoln izraz *augoeida* ali veličastnega telesa ega, kolikor to omogočajo omejitve fizične ravni. Zato običajno ni čudovito prikupno le sedanje fizično telo adepta, ampak je po navadi skoraj natančna reprodukcija predhodnega tudi vsako novo telo, ki ga morda prevzame v neki naslednji inkarnaciji, saj dopušča le rasne in družinske posebnosti, kajti ničesar ni, kar bi lahko vplivalo na preoblikovanje. Ta neodvisnost od karme jim, ko se zaradi kakršnegakoli že razloga, odločijo za novo telo, ponuja popolno svobodo pri izbiri rojstva, v katerikoli deželi ali rasi, tako da narodnostne posebnosti teles, ki jih prevzamejo v določenem obdobju, niso prvotnega pomena.

Da bi natančno vedeli, da je določen človek adept, bi morali nujno pogledati njegovo kavzalno telo, kajti prav v tem telesu se njegov razvoj izrazi z izredno povečanimi merami in posebno urejenostjo barv, ki so razporejene v koncentrične kroge, ki si jih lahko ogledate na ilustraciji kavzalnega telesa arhata (Slika XXVI. v knjigi *Man, Visible and Invisible* – Vidni in nevidni človek).

Globel v Tibetu

Globel v Tibetu je dolina ali raje globel, v kateri sedaj živijo trije od velikih, Mojster Morya, Mojster Kothumi in Mojster Djwal Kul.

Ilustracija je fotografska reprodukcija izvirnika iz sedeža teozofskega društva v Adjarju pri Madrasu (Chennaiju). Le-tega je v zeleni, plavi in indigo barvi na svilo precipitiral Mojster Djwal Kul. Mojster ga je podpisal s svojim psevdonimom "Gai Ben-Jamin". Jezdec na levi strani slike je Mojster Morya. Človek v vodi, ki drži palico, pa sam Mojster Djwal Kul, ki namenoma kaže le svoj hrbet, saj je bil mnenja, da njegovih mongolskih potez ni vredno zabeležiti.

Mojster Djwal Kul je nekoč na prošnjo gospe Blavatsky ustvaril precipitirano sliko vstopa v to globel, katere reprodukcijo vam tu predstavljamo. Izvirnik, ki je precipitiran na svilo, je ohranjen v svetišču sedeža Teozofskega društva v Adjarju. Na levi strani slike lahko vidimo Mojstra Morya na konju in sicer v bližini njegove hiše. Prebivališča Mojstra Kothumija na sliki ni, ker se nahaja višje po dolini, okoli zavoja na desni strani. Gospa Blavatsky je prosila Mojstra Djwal Kula naj na sliki prikaže tudi sebe; a najprej je to zavrnil, nato pa je vanjo le vključil drobno figuro, ki stoji v vodi in drži palico, a s hrbtom obrnjeno proti gledalcu! Izvirnik je slabotno obarvan z modro, zeleno in črno barvo. Nosi podpis umetnika z imenom Gai Ben-Jamin, ki je ime avtorja, ki ga je nosil v svoji mladosti, v zgodnjih dneh društva, precej pred tem, ko je dosegel adeptstvo (Ta podpis je bil na

spodnjem robu, izven slike, tako da ga na reprodukciji ni mogoče videti). Prizor je očitno povzet zgodaj zjutraj, ker se po pobočjih še vedno plazijo jutranje meglice. Mojstra Morya in Kothumi imata hiše na nasprotnih straneh te ozke globeli, katere pobočja so pokrita z borovci. Poti, ki potekata po globeli, peljeta mimo njunih hiš in se srečata na dnu, kjer se nahaja majhen mostiček. V bližini mostička je ozek vhod, ki ga lahko vidimo na dnu slike na levi strani, ki vodi do širnega sistema podzemeljskih dvoran, v katerih se nahaja okultni muzej, katerega oskrbnik je v imenu velikega Belega Bratstva Mojster Kothumi.

Vsebina tega muzeja je zelo raznovrstnega značaja. Zdi se, da je zasnovan kot neke vrste ilustracija celotnega procesa evolucije. Na primer, tu so izredno žive podobe vseh človeških tipov, ki so obstajali na tem planetu, od samega začetka – od gigantskih, nejasno oblikovanih Lemurcev do pritlikavih ostankov še bolj zgodnjih in manj človeških ras. Modeli *ad alto relievo* kažejo vso raznolikost zemeljske površine – pogoje, ki so obstajali pred in po kataklizmah ter tako zelo spremenili to površino. Ogromni diagrami prikazujejo migracije različnih ras sveta, ki natančno prikazujejo, kako daleč so se le-te razširile iz svojih izvirnih področij. Drugi, podobni diagrami so posvečeni vplivu različnih religij sveta; kje se je prakticirala posamezna religija v svoji izvirni čistosti in kje se je pomešala ter popačila z ostanki drugih religij.

Presenetljivo živi kipi razgrinjajo fizično pojavnost določenih velikih voditeljev in učiteljev že dolgo pozabljenih ras, različne zanimive predmete, ki so povezani s pomembnimi ali celo z neopaženimi napredovanji civilizacije in so se ohranili potomcem za preučevanje. Tu so tudi izvirni rokopisi neverjetne starosti in neprecenljive vrednosti – na primer rokopis, ki ga je zapisala roka samega gospoda Bude, v njegovem zadnjem življenju kot princa Siddharte, pa tudi nek drugi, ki ga je med svojim življenjem v Palestini napisal gospod Krist.

Tukaj je ohranjen tudi čudovit original *Book of Dzyan* (Knjige Dzyan), ki ga v uvodniku *The Secret Doctrine* (Tajnega nauka) opisuje gospa Blavatsky,

pa tudi čudni zapisi z drugih svetov. Poleg tega so predstavljene tudi številne živalske in rastlinske oblike, od katerih so nam nekatere znane kot fosili, medtem ko večine naša sodobna znanost ne pozna. Tu so na voljo študentom in njihovemu preučevanju verni modeli nekaterih velikih mest iz daljne in pozabljene preteklosti.

Vsi kipi in modeli so živo obarvani, povsem taki kot izvirniki; in opazimo lahko, da je ta zbirka tu zato, da bi potomcem natančno predstavila stopnje, skozi katere je prehajala evolucija ali civilizacija. Namesto nepopolnih izsekov, ki jih tako pogosto predstavljajo naši muzeji, imamo tu na voljo celovite in izredno poučne nize predstavitev. Tu lahko najdemo modele vseh vrst strojev, ki so jih razvile različne civilizacije, pa tudi prikaze številnih tipov magije, ki so jih uporabljali v različnih obdobjih zgodovine.

V veži, ki vodi do teh širnih dvoran, so ohranjene žive podobe učencev Mojstra Morya in Kothumija, ki so trenutno na preizkusu, kar pa bom podrobneje opisal pozneje. Te podobe so kot kipi razmeščene ob stenah, vendar pa so verne predstavitve učencev. Mislim pa, da verjetno niso vidne fizičnim očem, saj je najnižja materija, iz katere so sestavljeni, eterična.

V bližini mostička je tudi majhen tempelj s stolpiči burmanske oblike, h kateremu vaščani prinašajo daritve, sadje in cvetje, in kjer sežigajo kafro ter recitirajo *pancha silo**. Ob potoku vodi v dolino razgibana in neravna steza. Z ene hiše se širi pogled na drugo; obe se nahajata nad mostičkom, vendar ju z mostička ni mogoče videti, kajti globel tam zavija. Če gremo mimo hiše Mojstra Kothumija po poti navzgor, nas ta pripelje do velikega stebra, za katerim globel spet zavije, se izgubi izpred oči, a nekoliko naprej odpre v plato, na katerem se nahaja jezero, v katerem se je, kot pravi tradicija, po navadi kopala gospa Blavatsky, ki je govorila, da je voda zelo mrzla. Dolina se nato ovije in odpre proti jugu. Čeprav je pozimi vso področje

* *Pancha sila* – *pancha* (pet), *sila* (disciplina): je zaobljuba, da bo človek živel v skladu s petimi pravili ravnanja: 1. Ne jemlji življenja, 2. Ne jemlji tega, kar ti ni dano, 3. Ne povtarjaj dejstev, 4. Vzdrži se zlorabe čutov, 5. Vzdrži se samo-zastrupljanja z alkoholom ali drogami.

okoli te doline pod snegom, pa se ne spomnim, da bi ta kdaj ležal v bližini hiš Mojstrov, ki sta iz kamna, zelo trdni in masivni.

Hiša Mojstra Kothumija

Hišo Mojstra Kothumija deli na dva dela hodnik, ki poteka naravnost po sredini hiše. Kakor lahko vidimo iz našega diagrama št. I., ki nam kaže tloris zahodne polovice hiše, so takoj na desni strani za vhodom na hodnik vrata, ki vodijo v glavno sobo hiše, kjer se običajno zadržuje Mojster. To je velika (približno 15 x 9 m) in zračna, dvorani podobna soba, ki zaseda celotno čelo hiše na tej strani hodnika. Zaokroža tisti del hiše, ki je očitno namenjen Mojstrove osebni rabi. Okoli tega dela hiše poteka široka terasa. Druga stran hiše, na levi strani hodnika, je verjetno razdeljena na več manjših sob in pisarn, ki jih nismo imeli priložnosti natančno preučiti, a smo vendar lahko opazili, da je nasproti spalnice lepo opremljena kopalnica. Velika soba ima številna okna, ki potekajo od pročelja pa vse do zadnjega dela hiše – tako da ima človek, ko stopi v prostor, vtis, da se pred njim odpira širok razgled. Pod okni je nameščena dolga klop. V sobi je za to deželo precej neobičajno, široko, odprto ognjišče, ki se nahaja na sredini stene, nasproti pročelja. To ognjišče ogreva vse tri sobe. Pokriva ga čudno kovana jeklena zapora, za katero so mi rekli, da je edinstvena v Tibetu. Nad odprtino ognjišča je napa, ob njem pa gugalnik iz zelo starega, rezljanega lesa, z izdolbenim sediščem, tako da niso potrebne nobene blazine. Vzdolž sten sobe so nameščene mize in klopi ali zofe, večinoma brez naslonjal. V enem od vogalov pa klaviatura Mojstrovih orgel. Strop je morda okoli 6 m visoko in zelo lep, s prefinjeno izrezljanimi tramovi, ki se spuščajo v okrašene stike in ločujejo strop v pravokotne odseke. V kabinet se odpira ločna odprtina v nekakšnem gotskem stilu, s stebrom v sredini in brez zasteklitve; podobna pa tudi v spalnicu. Ta je opremljena zelo preprosto, s posteljo, ki je podobna viseči mreži med dvema lesenima podporama, ki sta pritrjeni v steno (ena je imitacija levje, druga pa slonje glave), tako da se postelja, ko ni v uporabi, lahko pre-gane ob steno.

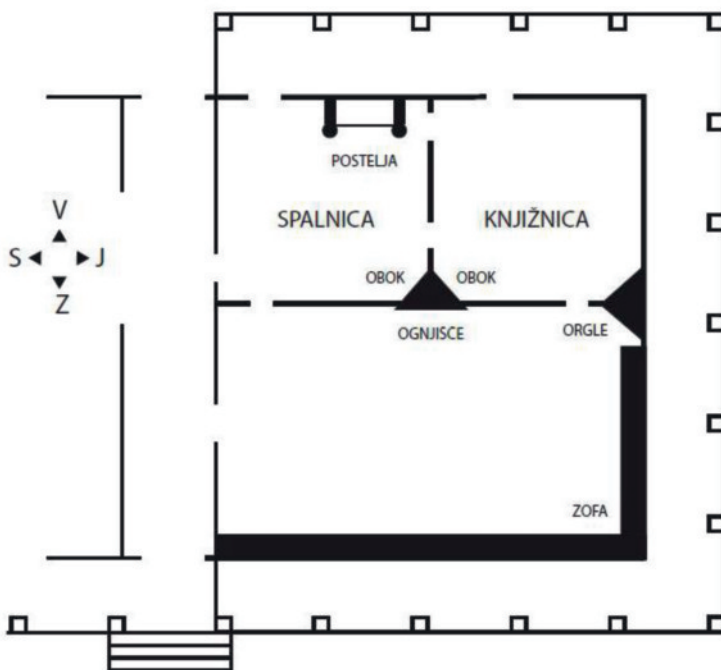

DIAGRAM 1

Kabinet je čudovita soba s tisoči knjig. Ob steni potekajo visoke knjižne police, polne knjig v številnih jezikih, med katerimi so tudi številna sodobna evropska dela. Na vrhu pa so odprte police za rokopise. Mojster je velik jezikoslovec. Poleg tega, da je odličen poznavalec angleščine, ima tudi popolno znanje francoskega in nemškega jezika. V knjižnici je tudi tipkalni stroj, ki ga je Mojstru podaril eden izmed učencev.

O Mojstrovei družini vem le malo. V hiši je tudi neka gospa, očitno učenka, ki jo kliče sestra'. Ni mi znano, ali je res njegova sestra ali ne; mogoče je sestrična ali nečakinja. Zdi se pa precej starejša od njega, kar pa še ne pomeni, da omenjeni odnos ni mogoč, saj Mojster že dolgo ohranja povsem enak videz. Do določene mere mu je res podobna. Ko smo imeli v hiši naša srečanja, se nam je enkrat ali dvakrat pridružila, čeprav je njeno glavno delo verjetno to, da skrbi za gospodinjstvo in upravlja s služinčadjo. Med

to sta tudi starejši človek in njegova žena, ki sta v Mojstrovi službi že zelo dolgo časa. Dejansko ne vesta nič o resničnem dostojanstvu njihovega delodajalca, vendar pa gledata nanj kot na zelo prizanesljivega in milostnega gospodarja. Seveda pa s tem, ko mu služita, veliko pridobivata.

Mojstrove dejavnosti

Ob hiši je tudi velik vrt. Poleg tega ima Mojster v posesti tudi precej zemlje in zaposluje delavce, ki jo obdelujejo. V bližini hiše je cvetoče grmičevje in poljane cvetic in praproti. Skozi vrt teče potoček, ki tvori majhen slap, nad katerim je zgrajen ozek mostiček. Mojster pogosto sedi na tem kraju in pošilja nad svoje ljudi tokove misli in blagoslova; slučajnemu opazovalcu bi se zdelo, da mirno sedi in opazuje naravo ter brezbrizno posluša ptičje petje in šumenje vode. Včasih tu počiva v svojem velikem naslonjaču; in ko ga njegovi ljudje vidijo v tem položaju, vedo, da ga ne smejo motiti; ne vedo natančno kaj počne, vendar predvidevajo, da se nahaja v *samadiju** Dejstvo, da ljudje na Vzhodu razumejo to vrsto meditacije in jo spoštujejo, je verjetno eden izmed razlogov, zakaj adepti raje živijo tam, kot pa na Zahodu.

Tako lahko dobimo vtis, da Mojster večji del dneva mirno sedi in recimo meditira; vendar pa je za tem navideznim, mirnim počitkom dejansko ves čas zaposlen z najbolj vztrajnim delom na višjih ravneh, z upravljanjem z različnimi naravnimi silami in z izlivanjem vplivov zelo različnega značaja na tisoče duš sočasno; adepti so namreč najbolj zaposleni ljudje na svetu. Kljub temu pa Mojster opravi precej dela tudi na fizični ravni; komponira posebno glasbo, piše partiture in sestavke za različne namene. Zelo ga zanima tudi rast fizične znanosti, čeprav je le-ta posebno področje nekega drugega predstavnika velikih Mojstrov Modrosti.

* *Samadi* (Samadhi, sanskrt), je sestavljenka iz *sam* (z, skupaj), *a* (proti) in *dha* (doseči), oziroma "usmeriti se proti" in na splošno pomeni povezanost zmožnosti uma, usmerjenih proti določenemu cilju, oziroma silovito kontemplacijo ali globoko meditacijo, med katero je zavest usmerjena proti duhu, zaradi česar predstavlja najvišjo stopnjo joge.

Tu pa tam Mojster Kothumi zahaja velikega rjavega konja; včasih, ko je njuno delo skupno, ga pri ježi spremlja Mojster Morya, ki vedno jaha čudovitega belca. Naš Mojster redno obiskuje določene samostane in se včasih, preko visokega prelaza, povzpne do osamljenega samostana v gorah. Njegova glavna fizična vadba je verjetno to jahanje po dolžnostih, čeprav se včasih odpravi tudi na sprehod; najraje z Mojstrom Djwal Kulom, ki živi v majhni koči, ki si jo je v bližini velike skale ob poti na plato zgradil z lastnimi rokami. Včasih naš Mojster igra na orgle, ki se nahajajo v veliki sobi njegove hiše. Izdelali so jih pod njegovim nadzorom v Tibetu. Dejansko so nekakšna kombinacija med klavirjem in orglami, s klaviaturo, ki je podobna tem, ki jih imamo na Zahodu, tako da lahko nanjo igra vso našo zahodno glasbo. Čisto nič niso podobne kakšnemu drugemu instrumentu, ki bi mi bil znan, saj so v določenem smislu dvostranske, ker je mogoče na njih igrati tako iz dnevne sobe kot iz kabineta. Glavna klaviatura (ali bolje tri klaviature – velike orgle, kor in crescendo) je v dnevni sobi, medtem ko je v kabinetu klaviatura klavirja; in ti klaviaturi je mogoče uporabiti skupaj ali pa ločeno. Orgle, z vsemi njihovimi pedali, je mogoče na običajen način igrati iz dnevne sobe. Če pa obrnemo ročico, ki je nekako podobna registru, je mogoče z orglami povezati mehanizem klavirja in nanju igrati sočasno. V tem primeru se klavir pojavlja kot neke vrste dodaten register pri orglah.

Na klaviaturi v kabinetu je mogoče igrati samo na klavir, kot na povsem ločen instrument; vendar pa so z nekim posebno zapletenim mehanizmom tudi na to klaviaturo povezane orgle, tako da je mogoče nanj igrati kot na običajen klavir, ali pa kot na klavir, ki ga spremljajo orgle – na primer kor, pa tudi nekateri drugi registri orgel. Kakor sem že rekel, je mogoče je ta dva dela povsem ločiti, tako da lahko dva izvajalca, vsak na svoji klaviaturi, odigrata orgelsko-klavirski duet. Mehanizem in piščali tega čudnega instrumenta zasedajo skoraj celoten prostor zgornjega nadstropja tega dela Mojstrove hiše. Z magnetiziranjem je Mojster vzpostavil komunikacijo med instrumentom in *gandharvami* ali devami glasbe, tako da te sodelujejo pri njegovem igranju, s čemer razvije glasbene sestave, ki jih ni mogoče slišati

na fizični ravni; poleg tega že same orgle oddajajo glasove, ki vzbujajo vtis, da jih spremljajo godala in pihala. Glasba dev od vekomaj odmeva po svetu, odmeva v ušesih ljudi, vendar pa ti ne prisluhnejo njeni lepoti. Globoko šumenje morja, piš vetra v drevju, žuborenje gorskega hudournika, glasba potoka, reke in slapa, tvori skupaj z drugimi zvoki mogočno pesem žive Narave. To je le fizični odmev mogočnega zvoka, ki pripada bivanju dev. Tako, kakor je zapisano v *Light on the Path* (Luči na Pot):

“Dokler si le človek, prihajajo do tvojih ušes le odlomki velike pesmi. A, če jih poslušáš, si jih verno zapomni, tako da se ne bo izgubil nobeden, ki bi dosegel tvoje uho; in prizadevaj si, da bi se iz njih učil pomena skrivnosti, ki te obdaja. Čez čas ne boš potreboval nobenega učitelja. Kajti, tako kot ima glas posameznik, tako ga ima tisto, v čemer posameznik obstaja. Življenje samo ima govor in ni nikoli tiho. In njegov govor ni, kakor bi lahko domneval ti, ki si gluhi, krik: je pesem. Uči se od nje, da si del skladja; od nje se uči ubogati zakone skladja.”

Vsako jutro prihajajo k mojstrovi hiši številni ljudje – to so bolj privrženci kot pa učenci – ter posedejo po terasi pred njo. Včasih jim Mojster nameni nekaj besed – neko vrsto kratkega predavanja; še bolj pogosto pa odide po svojih opravkih in se ne zmeni za njih drugače, kot da jim nameni le kratek nasmeh, s katerim pa so verjetno prav tako zadovoljni. Očitno prihajajo zato, da bi sedeli v njegovi auri in ga častili. Včasih, sedeč na verandi med množico Tibetancev in pripadnikov drugih narodov, tudi pozajtrkuje; vendar pa večinoma obeduje sam, za svojo mizo v sobi. Verjetno pa spoštuje pravila budističnih menihov, ki se popoldan ne hranijo, kajti ne spomnim se, da bi ga kdajkoli videl jesti proti večeru. Mogoče je celo, da hrane ne potrebuje vsak dan. Najbolj verjetno je, da si hrano naroči takrat, ko za to čuti potrebo; nima pa rednih obrokov ob določenem času. Videl sem ga jesti majhne, rjave in sladke okrogle piškote, spečene iz pšenice, sladkorja in masla, ki so običajno na voljo v hiši, in katere peče njegova sestra. Je pa tudi curry in riž, pri čemer je curry v obliki nekakšne juhe, podobne *dhalu*. Pri tem uporablja zanimivo in lepo zlato žlico s prekrasno podobo slona

na koncu držala, ki je z zajemalom povezano pod zelo nenavadnim kotom. To je zelo star in verjetno zelo dragocen družinski predmet. Običajno nosi bela oblačila in ne spomnim se, da bi ga kdajkoli, razen ob redkih priložnostih, ko si odene rumeno oblačilo *gelugpa** sekte ali klana, ki vključuje tudi kapuco, ki po obliki spominja na rimsko čelado, videl nositi kakršnokoli vrsto pokrivala. Medtem ko Mojster Morya na splošno nosi turban.

Druge hiše

Hiša Mojstra Morya stoji na drugi strani doline, vendar precej nižje – dejansko povsem blizu majhnega templja in vstopa v votline. Je v povsem drugačnem arhitektonskem stilu, z najmanj dvema nadstropjema in s teraso na vsaki etaži, ki je obrnjena proti poti in skoraj povsem zastekljena. Splošen način in organiziranost njegovega življenja sta skoraj povsem enaki tej, ki smo jo ravnokar opisali v primeru Mojstra Kothumija. Če se ob levem bregu potoka povzpne po poti po dolini navzgor, gremo mimo hiše Mojstra Kothumija in višje v hribu, na isti strani poti, naletimo na majhno kočico ali hišico, ki si jo Mojster Djwal Kul v času svojega pripravništva sezidal sam, s svoji mi rokami; zato da bi lahko prebival povsem blizu svojega Mojstra. V tej koči visi neka vrsta plakete, na katero je, na njegovo prošnjo, eden od angleških učencev Mojstra Kothumija pred mnogo leti precipitiral notranji pogled na veliko sobo v hiši Mojstra Kothumija; na njej so podobe različnih Mojstrov in učencev. Narejena je bila v spomin na nek določen, posebno srečen in plodovit večer v Mojstrove hiši.

Adepti prvega žarka

Če se sedaj posvetimo obravnavi osebnostne pojavnosti teh velikih, potem lahko ugotovimo, da se ta oblikuje do določene mere po žarku ali tipu, ka-

* Gelugpa – dobesedno “rumene čepice” – je najvišja in najbolj ortodokсна budistična sekta v Tibetu; nasprotje dugpa (“rdeče čepice”), starih “častilcev satana”.

teremu dotični pripada. Najbolj izrazita značilnost prvega žarka je moč, zato tisti, ki so rojeni pod tem žarkom, pripadajo kraljem, vladarjem, guvernerjem sveta – najprej v notranjem in duhovnem svetu, nato pa tudi na fizični ravni. Vsak človek, ki v dokaj neobičajni meri poseduje lastnosti, ki ga usposablja za to, da obvladuje druge ljudi in jih mirno vodi po določeni izbrani poti, je povsem verjetno, ali človek prvega žarka, ali pa človek, ki teži proti prvemu žarku.

Takšno kraljevsko podobo ima tudi gospod Vaivasvata Manu, vladar pete korenske rase, ki je najvišji med vsemi adepti, visok okoli 2 m in popolnih razmerij. Je tipičen človek naše rase, njen prototip, tako da iz njega neposredno izhaja vsak predstavnik te rase. Manu ima zelo poudarjen obraz velike moči, z orlovskim nosom, polno in valovito brado, rjavimi očmi ter čudovito glavo levje drže. “On je visok,” pravi Dr. Besantova, “kraljevsko veličasten, z očmi, ki te prebadajo tako kot orlove; so rjave in se bleščijo kot zlata svetloba”. Sedaj živi v gorah Himalaje, nedaleč od hiše svojega velikega brata, gospoda Maitreye. Tako podobo ima tudi Mojster Morya, namestnik in naslednik gospoda Vaivasvata Manuja, ter bodoči Manu šeste korenske rase. On je po rojstvu kralj rajput¹⁸ [18 Rajput (*raja-putra* dobesedno pomeni “kraljev sin”) je pripadnik enega od klanov, ki so do 20. stoletja vladali knežjim državam Rajasthan in Surasthra ter se razširili po celotni indijski podcelini.], s temno, na dva dela razdeljeno brado in s temnimi, skoraj črnimi lasmi, ki mu padajo na ramena ter temnimi in prebadajočimi očmi, polnih moči. Visok je okoli 1,95 m in se oblači kot vojak. Govori v kratkih, odrezavih stavkih, kot da je navajen na to, da ga vsi v trenutku ubogajo. V njegovi prisotnosti dobiš občutek preplavljajoče moči in učinkovitosti. Je poln vladarskega dostojanstva, ki vzbuja najgloblje spoštovanje.

Gospa Blavatsky nam je pogosto pravila, kako je Mojstra Morya srečala leta 1851 v Hyde Parku v Londonu, ko je ta prišel tja na prvo veliko mednarodno razstavo s skupino indijskih princev. Zares čudno je to, da sem ga takrat, še kot majhen otrok, povsem nezavedno videl tudi jaz. Spomnim se, da so me peljali na ogled veličastne procesije, v kateri je med drugimi čudesi

jahala tudi skupina bogato oblečenih indijskih jezdecev. Jahali so čudovite žrebce, ki jim ni bilo enakih na svetu, tako da je bilo povsem naravno, da so se moje otroške oči v velikem občudovanju osredotočile prav na njih, saj so bili najbrž najbolj čudovita predstava na tisti, semnju podobni prireditvi. In ko sem jih, držeč se za očetove roke, gledal, kako jahajo mimo, me je najvišji med tistimi heroji prebodel s sijočimi črnimi očmi, ki sem se jih skoraj zbal, obenem pa občutil nekakšno neopisljivo srečo in vzhičenje. Šel je mimo in potem ga nisem več videl, čeprav se je pogled na tiste plameneče oči večkrat povrnil v moj otroški spomin.

Seveda takrat nisem nič vedel o tem, kdo je ta princ, in nikoli ga ne bi prepoznal, če me ne bi veliko let pozneje on sam ljubeznivo spomnil na ta dogodek. Ko sem nekega dne v njegovi prisotnosti govoril o zgodnjih letih društva in rekel, da sem ga imel v materializirani obliki prvič priložnost videti ob določeni priložnosti, ko se je pojavil v sobi gospe Blavatsky, da bi jo okrepil in ji nakazal določene smeri delovanja, se je, medtem ko je bil zaptopljen v pogovor z drugimi adepti, na hitro obrnil k meni in rekel: "Ne, takrat ni bilo prvič. V mojem fizičnem telesu si me videl že pred tem. Ali se spomniš, da si kot majhen otrok opazoval indijske jezdece, ki so jahali skozi Hyde Park, in ali ne veš, da sem te opazil že takrat?" Seveda sem se v trenutku spomnil tega dogodka in rekel: "O, Mojster, to si bil ti? Toda tega nisem mogel vedeti." Tega dogodka nisem omenil med opisi srečanj in pogovorov z Mojstrom v fizičnih telesih, saj takrat, ko se je to zgodilo, nisem vedel, da je visoki jezdec Mojster, pa tudi zato, ker bi lahko v pričevanje tako majhnega otroka dvomili, oziroma ga zavrnil.

G. S. Ramaswami Iyer v zvezi s svojo izkušnjo, ki sem jo omenil v 1. Poglavju, piše naslednje:

"Hodil sem po poti v mesto, ko sem, prepričan, da bom lahko, kar so mi zagotovili ljudje, ki sem jih srečal, v svoji romarski obleki prišel v Tibet, nenadoma zagledal osamljenega jezdeca, ki je iz nasprotne strani galopiral proti meni. Po njegovi postavi in drži v sedlu sem sklepal, da mora biti vojaški oficir iz Sikkhim Rajah. Ko se mi je približal, je zategnil vajeti. Po-

gledal sem ga in ga v trenutku prepoznal. Bil sem v neposredni bližini njega, Mahatme, mojega spoštovanega guruja, ki sem ga v njegovem astralnem telesu videl že na balkonu sedeža Teozofskega društva. To je bil on, himalajski brat, iz tiste nepozabne decembrske noči, ko je tako prijazno odgovoril na pismo, ki sem ga le uro poprej v zaprti kuverti izročil gospe Blavatsky, in ki ga medtem niti za trenutek nisem izpustil iz pred oči. Takoj, ko sem ga zagledal, sem padel k njegovim nogam. Na njegovo povelje sem se dvignil. In ko sem počasi pogledal v njegov obraz, sem v misli na podobo, ki sem jo tako dobro poznal, ker sem tolikokrat videl njegov portret (ki ga je imel polkovnik Olcott), povsem pozabil nase. Nisem vedel, kaj naj bi rekel; veselje in spoštovanje sta mi zavezala jezik. Veličastje njegovega izraza, ki je bilo zame kot posebljenje moči in mišljenja, me je navdalo s spoštljivim strahom. Končno sem se znašel iz oči v oči z Mahatmo iz Himavat. In to ni bil mit, ni bil kreacija domišljije medija, kakor bi lahko mislili nekateri skeptiki. To ni bil nočni sen; bilo je med 9. in 10. uro dopoldan. Sijalo je sonce in tiho prisostvovalo prizoru. Videl sem ga pred seboj, v krvi in mesu, in govoril je z menoj, s poudarjeno jasnostjo in milino. Kaj sem hotel več? Prekomerna sreča me je naredila nemega. Tako nisem bil sposoben, dokler ni pretekel določen čas, izgovoriti nobene besede. To sem lahko naredil šele takrat, ko me je z milim glasom in besedami opogumil on sam. Njegov videz ni bil podoben tistemu Mahatme Kothumija, vendar pa še nikoli nisem videl tako prijazne drže, tako visoke in veličastne postave. Tako kot na svojem portretu, je tudi dejansko nosil kratko črno brado, dolge črne lase, ki so se spuščali do prsi; le njegova obleka je bila drugačna. Namesto dolge, ohlapne halje je nosil s krznom obrobljen rumen plašč. Na glavi pa, namesto turbana, rumeno tibetansko pokrivalo, tako, kot ga v tej deželi nosijo nekateri Butanci. Ko so bili prešli prvi trenutki vzhičenja in presenečenja, in ko sem v miru dojel položaj, v katerem sem se znašel, sem z njim načel dolg razgovor (*Five years of Theosophy* – Pet let teozofije, str. 284.).

Druga taka kraljevska figura je gospod Chakshusha Manu, Manu četrte korenske rase, ki je po rodu Kitajec in to zelo visoke kaste. Ima zelo visoke mongolske ličnice in njegov obraz se zdi kot izklesan iz stare slonove kosti. Običajno nosi čudovito haljo iz valujočega zlatega blaga. Z njim praviloma ne prihajamo v stik ob našem rednem delu, razen, če se zgodi, da imamo opravka z učencem, ki pripada njegovi korenski rasi.

Adepti drugega žarka

Pri našem gospodu Bodhisattvi, Učitelju Sveta, in njegovem glavnem namestniku, Mojstru Kothumiju, lahko posebej zaznamo vpliv žarčenja njune vse-prežemajoče ljubezni. Gospod Maitreya ima sedaj telo keltske rase. Njegov obraz je čudovito lep, a obenem oster in zelo nežen, z bogatimi lasmi, ki valujejo vse do ramen kot rdeče zlato. Njegova brada je koničasta, kot na nekaterih starih slikah, in njegove oči čudovito vijolične, kot dvoje cvetic, kot zvezdi, kot globoka in sveta zbiralnika vode neskončnega miru. Njegov nasmeh je osupljivo neopisljiv. Obkroža ga zaslepljujoče veličastna svetloba, ki se meša s čudovitim rožnatim žarenjem, ki vedno odseva od gospoda ljubezni. Predstavljamo si ga lahko, kako sedi v veliki vstopni sobi svoje hiše v Himalaji, sobe s številnimi okni, ki gleda na vrtove in terase, ki daleč spodaj preplavljajo indijske ravnine; ali pa v valujočih belih oblačilih, obrobjenimi z debelo zlato borduro, kako se v mirnem večeru sprehaja po svojem vrtu med veličastnimi cveticami, katerih vonj napolnjuje zrak z bogatim, sladkim napojem. Čudovit, onkraj vseh meja, je naš sveti gospod, Krist, čudovit, onkraj vsake opisljive moči, kajti skozenj valuje ljubezen, ki tolaži milijone. In njegov glas, ki govori tako kot nikoli ne govori človek, poln besed učenja, ki prinašajo mir angelom in ljudem.

Mojster Kothumi ima telo kashmirskega brahmina enako svetle polti kot je polt povprečnega Angleža. Tudi on ima valujoče lase. Njegove oči so modre in polne veselja ter ljubezni. Njegovi lasje in brada so rjavi, ki se, ko se vanje ujame sonce, prepletejo s prameni zlato-rdeče barve. Njegov obraz

je nekako težko opisati, kajti ob njegovem smehljanju se izraz stalno spreminja; njegov nos je lepo izklesan, oči pa široke in čudovito tekočinsko modre. Tako kot veliki gospod je tudi on učitelj in duhovnik. Čez mnogo stoletij bo nastopil visok položaj in prevzel vlogo Učitelja Sveta ter tako postal Bodhisattva šeste korenske rase.

Drugi žarki

Mahachohan je tip državnika, velikega organizatorja, čeprav ima tudi on številne vojaške lastnosti. Ima visoko in vitko indijsko telo z zelo prefinjenim in jasno zarezanim ostrim profilom, brez brade in brkov. Njegov obraz je precej strog, z močno, oglato brado; njegove oči pa globoke in prodorne ter njegov govor oster, kot pri vojakih. Običajno nosi indijska oblačila in bel turban.

Mojster Grof St. Germain na več načinov odseva njegovo podobo. Čeprav ni posebno visok, pa je zelo pokončen in vojaškega videza. Odlikujeta ga izjemna prijaznost in dostojanstvo *de grande seigneur* osemnajstega stoletja; takoj občutimo, da pripada zelo stari in plemeniti družini. Njegove oči so široke in rjave ter polne nežnosti in humorja, a zaznamo lahko tudi preblisk moči, tako da sijaj njegove prisotnosti v ljudeh vzbudi poslušnost. Njegov obraz je olivno obarvan, njegovi na kratko postrizeni lasje pa razdeljeni po sredini in počesani nazaj. Ima kratko in špičasto brado. Pogosto nosi temno uniformo z zlatimi našitki – neredko tudi veličasten rdeč vojaški plašč – ki poudarja njegovo vojaško zunanjost. Običajno prebiva v starem gradu v vzhodni Evropi, ki je mnoga stoletja pripadal njegovi družini.

Mojster Serapis je visok in skladen. Po rojstvu je Grk, čeprav je bilo celotno njegovo delo opravljeno v Egiptu in v povezavi z egipčansko ložo. Njegov obraz je izrazito asketski in včasih odseva poteze kardinala Newmana, ko je bil ta v starejših letih.

Morda je Beneški Čohan najprikupnejši med vsemi člani Bratstva. Je zelo visok, z valujočo brado in zlatimi lasmi, ki so nekako podobni tistim Ma-

nuja; njegove oči so modre. Čeprav je bil rojen v Benetkah, pa ima njegova družina v svojih žilah nedvomno gotsko kri, kajti to je človek izrazito tega tipa.

Mojster Hilarion je Grk starejšega tipa in z nekoliko orlovskim nosom. Njegovo čelo je nizko in široko ter odseva Praksitelovega Hermesa. Tudi on je čudovito prikupen in se zdi precej mlajši od večine adeptov.

Tisti, ki je bil nekoč učenec Jezus, sedaj nosi sirijsko telo. Ima temno kožo, temne oči in črno arabsko brado, ter po navadi oblečen v bela oblačila in turban. On je Mojster predanih. Ključna poteza njegove prisotnosti sta silovita čistost in goreča predanost, ki ne pozna ovir. Živi med Druzi v pogorju Libanona.

Dva od teh velikih ljudi, s katerima smo prišli v stik, nekoliko odstopata od tega, kar bi lahko z vsem spoštovanjem imenovali običajni tip fizičnega telesa adepta. Prvi je duhovni regent Indije, tisti, o katerem pogosto piše polkovnik Olcott, in kateremu je bilo v knjigi *Man: Whence, How and Whither* (Človek: od kod, kako, kam) dano ime Jupiter. Je nižji od večine članov Bratstva in edini, katerega lasje kažejo, vsaj kolikor je znano meni, sledove sivine. Nosi se zelo pokončno in giblje s pozornostjo in vojaško natančnostjo. Je zemljiški posestnik in med obiskom, ki sva mu ga posvetila s Swami T. Subba Rowom, sem ga pogosto videl, kako porazdeljuje delo ljudem, verjetno predelavcem, ki so mu poročali in od njega prejemale navodila.

Drugi je Mojster Djwal Kul, ki še vedno nosi isto telo, v katerem je pred nekaj leti dosegel adeptstvo. Morda prav zaradi tega ni uspel iz tega telesa ustvariti popolne reprodukcije augoeida. Njegov obraz je po značaju izrazito tibetanski, z visokimi ličnicami in nekoliko grobega videza, z znaki ostarelosti.

Popolni fizični nosilci

Tisti, ki izberejo za svojo bodočo pot, potem ko dosežejo raven adepta, bivanje na tem planetu in neposredno pomoč evoluciji svojega lastnega člo-

veštva, ugotovijo, da je za njihovo delo prikladno, če ohranijo fizično telo. Da bi bila ta telesa primerna za njihove namene, ne smejo biti običajne vrste. Ne le, da morajo biti popolnoma čila in zdrava, ampak morajo biti tudi popolni izraz ega, in to do te mere, kakršne se ta lahko manifestira na fizični ravni.

Izgradnja takega telesa ni lahka naloga. Ko se ego običajnega človeka spusti v svoje novo otroško telo, odkrije, da je to pod vplivom umetnega elementala, ki je bil ustvarjen v skladu z njegovo karmo, tako kot sem to opisal v knjigi *The Inner Life* (Notranje življenje). Ta elemental se prizadevno ukvarja z oblikovanjem oblike, ki se bo rodila v zunanji svet, in s tem delom nadaljuje običajno vse dotlej, dokler telo ni staro šest ali sedem let. Med tem obdobjem ego postopno pridobiva tesnejši stik s svojimi novimi nosilci, tako s čustvenim in mentalnim kot s fizičnim telesom ter se na njih privaja; vendar pa je delo, ki ga opravlja v zvezi s temi novimi nosilci, do trenutka, ko se umakne elemental, ego sam, dejansko zanemarljivo. Je sicer v stiku s telesom, vendar pa mu posveča le malo pozornosti. Raje počaka, da doseže stopnjo, ko postane bolj odzivno za njegove napore.

Primer adepta od tega precej odstopa. Ker v tem primeru ni karme, ki bi jo bilo potrebno obdelati, ni na delu noben umetni elemental, tako da je za razvoj telesa že od samega začetka zadolžen ego sam, pri čemer ga omejuje le lastna dediščina. Te okoliščine omogočajo izgradnjo precej bolj rafiniranega in občutljivega instrumenta, vendar pa prinašajo egu tudi precej več težav, saj za nekaj let zakupijo precejšen del njegovega časa in energije. Zaradi tega, brez dvoma pa tudi zaradi drugih razlogov, si nek adept ne želi ponavljati tega procesa bolj pogosto kot je to nujno potrebno in zato poskuša ohraniti svoje fizično telo čim dlje kot je mogoče. Naša telesa se starajo in umirajo zaradi različnih vzrokov, zaradi vrojene slabotnosti, bolezni, nesreč in razvad, zaradi skrbi in pretiranega dela. Toda v primeru adepta ni prisoten nobeden od teh vzrokov, čeprav seveda ne smemo pozabiti, da je njegovo telo sposobno opravljati katerokoli delo in prenašati napor neizmerljivo lažje kot tisto običajnega človeka. Ker so telesa adeptov

takšna kot smo jih opisali, so se običajno zaradi tega sposobna ohraniti precej dlje kot pri običajnem človeku, tako da lahko pri preiskavi ugotovimo, da je starost kateregakoli od teh teles precej višja kot pa bi to sklepali po zunanjem videzu. Mojster Morya, na primer, izgleda precej mladostno – star okoli 35 ali 40 let, vendar pa mu številne zgodbe, ki jih o njem pripovedujejo njegovi učenci, pripisujejo starost, ki je vsaj štirikrat ali petkrat tolikšna. Gospa Blavatsky nam je povedala, da je bil že v njenem otroštvu, ko ga je prvič videla, povsem enakega videza kot sedaj. Tudi Mojster Kothumi je po videzu podobne starosti kot njegov stalni prijatelj in družabnik Mojster Morya, ob tem, da pravijo, da je nekje v Evropi prevzel univerzitetno diplomo tik pred polovico prejšnjega stoletja, kar bi pomenilo, da je že precej presegel sto let življenja. Za sedaj še nimamo sredstev, s katerimi bi lahko ugotovili meje podaljševanja življenja, vendar pa obstajajo pričevanja, da to lahko precej preseže dvakrat 70 let, kolikor jih je imel pisec *Psalmov*.

Za višje delo primerno telo je zato neizogibno bolj občutljivo in prav zaradi tega zahteva, da bi bilo vedno v najboljšem možnem stanju, skrbno ravnanje. Če bi bilo izpostavljeno številnim drobnim trenjem zunanjega sveta in nenehnemu toku njegovih brezčutnih vibracij, bi se izčrpalo tako hitro kot naše. Zato veliki običajno živijo v primerni odmaknjenosti in se le redko pojavijo v tem ciklonskem kaosu, ki ga imenujemo vsakodnevno življenje. Če bi bili prisiljeni izpostavljati svoja telesa vrtincu radovednosti in silovitih čustev, bi se brez dvoma življenje teh teles precej skrajšalo. Poleg tega pa bi ti ljudje, zaradi svoje velike občutljivosti, po nepotrebnem precej trpeli.

Sposojeni nosilci

Adept se izogne tem neprijetnostim tako, da občasno zasede telo učenca, s čemer pa obenem podari tudi neizmerno spodbudo učenčevi evoluciji. V takem nosilcu se nastani le takrat, ko ga potrebuje – morda za predavanje, ali pa za izliv posebnega toka blagoslova. Potem, ko opravi to, kar je nameraval, iz telesa takoj izstopi, tako da ga lahko zopet prevzame, dotlej čakajoči

učenec, adept pa se vrne v lasten nosilec in nadaljuje z običajnim delom v dobro sveta. Na ta način njegovo običajno delo ne trpi preveč, poleg tega pa ima vedno, ko to želi, na razpolago telo, skozi katerega lahko deluje na fizični ravni.

Lahko si predstavljamo, kako to vpliva na učenca, ko se mu ponudi priložnost, da posoja svoje telo enemu od velikih, pa čeprav je širina takega delovanja izven obsega našega dožemanja. Nosilec, ki je uglašen na tak vpliv, bo učencu resnično pravi pomočnik in ne omejitvev. Ko predaja svojo telo v uporabo, ima ta privilegij, da se koplje v čudovitem adeptovem magnetizmu, a mora biti vedno pripravljen ponovno prevzeti nadzor, ko ga Mojster ne potrebuje več.

Ta način sposojanja primerne telesa veliki vedno uporabijo takrat, ko menijo, da je dobro, če se, v pogojih, ki sedaj vladajo v svetu, spustijo med ljudi. Gospod Gautama je to uporabil takrat, ko je prišel na svet, da bi dosegel stopnjo Bude. Tudi gospod Maitreya je to uporabil na isti način, ko je pred dva tisoč leti obiskal Palestino. Edina izjema, ki jo poznam, nastopi takrat, ko prevzema položaj učitelja sveta novi Bodhisattva, in ko njegov predhodnik postaja Buda. Ob svojem prvem nastopu na ta položaj se rodi kot majhen otrok na povsem običajen način. Tako je to storil tudi naš gospod, sedanji Bodhisattva, ko se je kot Šri Krišna rodil na žarečih planjavah Indije, kjer so ga spoštovali in ljubili s strastjo, ki ji ni enake.

Tečasne zasedbe učenčevega telesa ne smemo mešati s trajno uporabo nosilca, ki jo je za napredno osebo pripravil nekdo drug. Naša velika ustanoviteljica gospa Blavatsky je potem, ko je zapustila telo, v katerem smo jo poznali, vstopila v drugo, ki ga je v tistem času zapustil njegov izvorni posestnik. Ne vem, ali je bilo tisto telo posebej pripravljeno za njeno uporabo, vendar pa so mi znani tudi nekateri drugi primeri, ko je bilo temu tako. V takšnih slučajih pri prirejanju nosilca za potrebe in posebnosti novega stanovalca vedno nastopi določena težava; in verjetno je, da to nikoli ne postane popolnoma primerno oblačilo. Prihajajoči ego ima zato na izbiro, ali bo posvetil določeno količino časa in težav nadzoru rasti novega nosilca,

ki bo njegov popoln izraz, kolikor je pač to mogoče na fizični ravni, ali pa se bo izognil vsem tem težavam z vstopom v telo drugega, torej za proces, ki mu bo zagotovil razumno dober instrument za vse običajne namene, ki pa ne bo nikoli v vseh ozirih izpolnil lastnikove želje. Vsekakor si vsak učenec zelo želi te časti, da bi posodil telo svojemu Mojstru; vendar pa je dejansko na voljo le malo nosilcev, ki bi jih bilo mogoče uporabiti na ta način.

Pogosto se postavlja vprašanje, zakaj adept, katerega delo se skoraj v celoti odvija na višjih ravneh, sploh potrebuje fizično telo. To se nas resda ne tiče kaj dosti, vendar pa se ponujajo za tako odločitev, če špekulacija o takem vprašanju ni nespoštljiva, raznovrstni razlogi. Adept porabi večino svojega časa za snovanje tokov vpliva. Večinoma se ti tokovi, kakor smo opazovali, najpogosteje nahajajo na višji mentalni ravni, ali pa na ravni pod to, vendar se lahko zgodi, da morajo ti včasih postati eterični tokovi, tako da je za rokovanje s temi tokovi posedovanje fizičnega telesa nedvomno velika prednost. Poleg tega ima večina Mojstrov, ki sem jih videl, nekaj učencev ali pomočnikov, ki živijo v njihovi bližini na fizični ravni, tako da tudi za ta namen potrebujejo fizično telo. Če se nek adept odloči, da bo sprejel težave ohranjanja takega telesa, potem smo lahko prepričani, da za to obstajajo dobri razlogi, kajti čisto dovolj poznamo metode njihovega dela, da lahko verjamemo, da vedno vse naredijo na najboljši možni način in s sredstvi, ki vključujejo najmanjšo uporabo energije.

2. DEL - UČENCI

Pot do Mojstra

Vstop na pot

Bratstvo Adeptov je vedno obstajalo; vedno so obstajali tisti, ki so vedeli, tisti, ki so posedovali notranjo modrost, in naši Mojstri so med sedanjimi predstavniki te mogočne smeri vidcev in modrecev. Del znanja, ki so ga zbirali brezštevne eone, je pod imenom teozofija dostopen vsakemu tudi na fizični ravni. Vendar je izza tega še veliko več. Sam Mojster Kothumi je nekoč, ko je nekdo govoril o ogromni spremembi, ki jo je v naša življenja prineslo teozofsko znanje, in o čudoviti daljnosežnosti doktrine reinkarnacije, smejoč dejal: "Da, vendar smo doslej privzdignili le majhen vogal tančice". Ko bomo povsem vsrkali posredovano znanje in vsi živeli v skladu z njegovim učenjem, bo Bratstvo pripravljeno še bolj privzdigniti tančico; vendar šele tedaj, ko bomo izpolnili te pogoje.

Za tiste, ki si želijo vedeti več in si želijo bolj približati temu znanju, je pot odprta. Toda človek, ki si želi približati Mojstrom, jih lahko doseže le tako, da postane tako nesebičen kot so nesebični oni sami, da se nauči pozabiti na osebni jaz, tako da se tako v celoti posveti služenju človeštvu kot oni. V svojem članku *Occultism versus the Occult Arts* (Okultizem proti

okultnim umetnostim) je gospa Blavatsky izrazila to nujnost v njej značilnem silovitem jeziku:

“Resnični okultizem ali teozofija je velika odpoved, brezpogojna in popolna, v mišljenju in delovanju. To je altruizem, ki tistega, ki ga prakticira, povsem odmakne od preračunljivosti glede svojega položaja v življenju. Od tistega trenutka, ko se zaobljubi delu, ne živi več za sebe, ampak za svet. Med prvimi leti preizkušnje je mogoče marsikaj odpustiti. Toda takoj, ko je kandidat sprejet, mora njegova osebnost izginiti in postati mora blagodejna sila v Naravi. ... Šele, ko je moč strasti povsem mrtva, in ko se strasti uničijo in zdrobijo v retorti neustrašne volje; ko ne umrejo le vsa poželenja in hrepenjenja mesa, ampak ko ubijemo tudi spoštovanje do osebnostnega jaza, tako da se posledično izniči astral, šele potem lahko pride do povezave z višjim Jazom. Šele takrat, ko astral odseva le obvladanega človeka - še vedno žive, vendar ne več hrepenče, sebične osebnosti – lahko svetleči augoeides, božanska Samost, vibrira v zavestni harmoniji z obema poloma človeške entitete – očiščenim materialnim človekom in večno čisto duhovno dušo – ter stoji v prisotnosti Mojstra-Samosti, Krista mističnih gnostikov, spojen, potopljen v eno z Njim, za vedno ... Aspirant mora absolutno izbrati med življenjem sveta in življenjem okultizma. Nesmiselno in zaman je prizadevanje, da bi sicer povezali ta dva pola, kajti noben človek ne more služiti dvema mojstroma in pri tem zadovoljiti oba.”

Zorni kot Mojstrov je tako zelo različen od našega, da ga na začetku le stežka dojamemo. Sicer imajo, tako kot mi, svoja zasebna nagnjenja in brez dvoma nekatere ljudi bolj ljubijo kot druge, vendar pa si ne bodo nikoli, ko gre za njihovo delo, niti v najmanjši meri dovolili takih čutenj, ki bi lahko vplivala na njihovo držo. Če v človeku zaznajo semena bodoče veličine, in če mislijo, da bo opravičil vloženo investicijo, količino časa in sile, ki jo bodo vložili vanj, si bodo dali veliko opraviti z njim. V umih teh velikih ne bomo zasledili niti najmanjše misli protežiranja. Upoštevajo le in samo delo, ki ga je potrebno opraviti, delo za evolucijo in z njim povezano vrednost človeka;

in, če se bomo usposobili za sodelovanje pri tem delu, bo naš napredek hiter.

Veličina naloge

Le malo ljudi se zaveda veličine te odločitve in zato resnosti tega, za kar prosijo, ko si želijo postati učenci. Adepti se ukvarjajo s celotnim svetom, z ogromno, obsežno količino moči. Vplivajo na milijone ljudi, predvsem na njihova kavzalna telesa, ali pa delujejo na njih na buddhični ravni. Tako ves čas v veliki meri, čeprav skoraj nezaznavno, povzdigujejo višja telesa ljudi. Pa kljub temu, se bo ta isti Mojster, ki mu življenje poteka v takem delu, od tega od vrnil in posvetil osebno pozornost določeni podrobnosti, ki je povezana z nekim učencem.

Vsi, ki si upajo prositi za to, da bi postali učenci, bi morali najprej dojeti čudovit značaj sil in dela ter veličino bitij, s katerimi si želijo priti v stik. Kajti le razumevanje veličine vseh teh stvari pojasnjuje, zakaj adepti ne bodo izgubljali svoje energije za učenca, ko niso prepričani, da bo v razumnem času dodal svoj delež k močnemu toku moči in sile, in to v pravi smeri. Živijo zato, da opravljajo delo Logosa sistema. Zato se morajo tisti med nami, ki se jim želijo približati, naučiti isto in živeti le za to delo. In tisti, ki si to prizadevajo, bodo gotovo pritegnili pozornost svetih, ki jih bodo urili zato, da bi pomagali in blagoslovljali svet.

Človeško napredovanje je počasno, vendar nenehno, zato število popolnih ljudi narašča. Možnost, da bi dosegli njihovo raven, je v dosegu vseh, ki so pripravljeni na izjemen napor, ki je za to potreben. Po normalni poti bi za to, da bi lahko dosegli adeptstvo, potrebovali številna življenja. Po tej poti pa je mogoče naše napredovanje pospešiti in v nekaj življenjih strniti evolucijo, ki bi se sicer odvijala številne tisoče let. Ta priprava zahteva velik samo-nadzor, odločen napor, leto za letom, in pogosto le z malo zunanjih znakov, ki bi kazali na napredek; kajti v njo je vključeno urjenje višjih teles,

veliko bolj kot pa urjenje fizičnega telesa. In urjenje višjih ravni se ne manifestira vedno zelo očitno tudi na fizični ravni.

Pomembnost dela

Vsak, ki prvič sliši za Mojstre in njihovo učenje, bi moral biti nemudoma, če vsaj nekoliko dojame, kaj vse to pomeni in vključuje, vznemirjen zaradi silovite želje, da bi jih razumel in se pridružil služenju. In bolj, ko se širi njegovo znanje, bolj bi ga moralo napolnjevati občudovanje lepote in sijaja božanskega načrta ter vznemirjenost zaradi želje, da bi sodeloval pri tem delu. Ko človek enkrat spozna, da ima Bog načrt za evolucijo, želi postati njegov sodelavec, saj mu zadovoljstva ne more nuditi nič drugega več.

Takrat si začne postavljati vprašanje: “Kaj moram sedaj narediti?” In odgovor je: “Delaj. Naredi vse, kar lahko, da pomagaš napredku človeštva na Mojstrov način. Začni s tem, kar imaš priložnost narediti in kar lahko narediš. To je na začetku lahko katerakoli drobna zunanja stvar, pozneje pa, ko si boš pridobil nujne zmožnosti značaja, boš pritegnjen k njeni višji plati, dokler se nazadnje ne boš, s prizadevanjem, da bi postal boljši in naredil vse kar najbolje, znašel v posesti zmožnosti, ki vodijo k Iniciaciji in članstvu v samem velikem belem Bratstvu.” Ko sem prvič dobil priložnost, da sem prišel v nekoliko bližji stik z Mojstrom, sem ga pismeno povprašal, kaj bi moral narediti. Odgovoril je na naslednji način: “Delo si moraš poiskati sam, saj veš, kaj delamo mi. Predaj se našemu delu na katerikoli, tebi dostopen način. Če bi ti določeno delo naložil jaz in bi ga ti nato opravil, bi v tem primeru dobra karma opravljenega dela pripadla meni, ker bi bil jaz tisti, ki ti je naročil, da ga opravi. Ti bi bil deležen le karme voljne poslušnosti, ki je seveda tudi dobra, vendar pa to ni karma odpiranja uspešne smeri delovanja. Hočem, da sam poiščeš delo, kajti tako bo karma dobrega dela pripadla tebi.”

Mislím, da zato lahko vse podvzamemo sami. Spoznamo lahko, da nam ni potrebno čakati na to, da nas prosijo, da nekaj opravimo, ampak se lahko

sami spravimo k delu. Obstaja kar precej povsem preprostega dela, ki ga je potrebno opraviti v povezavi s teozofijo. Morda bi pogosto nekateri med nami imeli raje bolj spektakularno vlogo, se dvignili in imeli javna predavanja za veliko poslušalcev. Na splošno bomo našli veliko ljudi, ki bi se radi ponudili za tako delo, vendar pa je potrebno v zvezi z našim društvom opraviti tudi precej enoličnega pisarniškega dela, za kar pa nikoli ne najdemo dovolj prostovoljcev. Spoštovanje in ljubezen do naših Mojstrov nas bosta pripravila do tega, da bomo v služenju njim voljni opraviti karkoli, četudi kaj preprostega; in lahko smo prepričani, da jim služimo, če pomagamo društvu, ki sta ga ustanovila dva izmed njih.

Starodavna pravila

Usposobljenosti za vključitev v veliko belo Bratstvo, ki si jih moramo pridobiti med delom na začetnem delu poti, so zelo določnega značaja in v bistvu vedno iste, čeprav so bile v zadnjih petindvajsetih stoletjih opisane na številne različne načine. V zgodnjih dnevih Teozofskega društva, ko so bila vsa ta čudovita učenja za nas nekaj novega, je bilo vprašanje usposobljenosti seveda eno od tistih, ki so si ga nekateri izmed nas želeli zelo prizadevno razjasniti. In preden je gospa Blavatsky napisala tisti prečudovit priročnik *The Voice of the Silence* (Glas tišine), nam je predala dva seznama zahtev za pot učenca. In ne morem narediti nič boljšega, kot da ju tu navedem, da bosta služila za primerjavo s poznejšimi navodili.

Gospa Blavatsky piše:

“Učenec je oseba, ki se je ponudila Mojstru kot učenec, ki bi rad praktično spoznal skrite skrivnosti narave in latentne moči v človeku. Mojstru, ki ga sprejme, v Indiji pravijo guru; in pravi guru je vedno adept okultne znanosti – človek globokega znanja, eksoteričnega in ezoteričnega, še posebej slednjega, in tisti, ki je podredil svojo meseno naravo svoji volji; tisti, ki je v sebi razvil tako moč (siddhi) nadzora nad silami Narave kot tudi sposobnost za raziskovanje njenih skrivnosti s pomočjo nekoč latentnih in sedaj dejavnih

moči svojega bitja – to je pravi guru. Ponuditi se kot kandidat za pot učenja je dokaj enostavno, razviti se v adepta pa je najtežja naloga, ki si jo lahko naloži nek človek. Na svetu je cela vrsta rojenih poetov, matematikov, tehnikov, državnikov, itd.; biti rojen adept pa je nekaj, kar praktično ni mogoče. Čeprav slišimo, da se, ob zelo redkih intervalih, na svetu pojavi nekdo, ki poseduje izjemno, vrojeno sposobnost za pridobivanje okultnega znanja in moči, pa mora tudi tak človek skozi preizkuse in preizkusne dobe, skozi isto urjenje kot katerikoli manj obdarjen aspirant. Glede tega vprašanja je resnica le to, da ni kraljevske poti, po kateri bi lahko šli protežiranci.”

Stoletja so izbor učencev – razen v primeru dedne skupine v okviru *gon-pa* (tempelj) – iz razreda naravnih mistikov – v precejšnjem številu iz Tibeta – opravljali sami himalajski Mahatme. Edine izjeme so bili primeri zahodnjakov, kot so recimo Fludd, Thomas Vaughan, Paracelsus, Pico de Mirandola, grof St. Germain, in drugi, katerih značajska nagnjenost do te nebeške znanosti je, bolj ali manj, prisilila oddaljene adepte, da so z njimi vzpostavili osebni stik in jih usposobili za sprejem majhnega (ali velikega) delčka celotne resnice, takšnega, kakršen je bil mogoč glede na njihovo družbeno okolje. Iz IV. Knjige Kiu-te, poglavja “Zakoni Upasanas”, zvmemo, da so bile učenceve usposobljenosti naslednje:

1. Popolno fizično zdravje;
2. Absolutna mentalna in fizična čistost;
3. Nesebičnost namena; univerzalna ljubezen do bližnjega; usmiljenje do vseh živih bitij;
4. Resnicoljubnost in nezlomljiva vera v zakon karme, neodvisnega od vpliva katerekoli sile v Naravi – zakon, katerega tok ne more ovirati nihče, tako kot ga ni moč povzročiti ali preusmeriti s pomočjo molitev ali spravniških eksoteričnih ceremonij;
5. Pogum, ki ga ne zavre nobena, niti življenjska nevarnost;

6. Intuitivna zaznava, da je človek nosilec manifestiranega Avalokiteshvara* ali božanske atme (duha);

7. Mirna ravnodušnost do, a tudi primerno spoštovanje, vsega, kar sestavlja objektivni in prehodni svet, v povezavi z in do nevidnih področij.

Vsaj takšna morajo biti priporočila tistega, ki si prizadeva za popolno pot učenja. Le z izjemo prve, ki se je lahko v redkih in izjemnih primerih nekoliko spremenila, so bile vse druge točke stalne in jih je bilo potrebno razviti, bolj ali manj, v notranji naravi, in sicer s samostojnim prizadevanjem učenca, še preden je bil ta sploh izpostavljen preizkusu.

“Ko se samo-razvijajoči se asket – najsi živeč v ali izven dejavnega sveta – razvije v skladu s svojimi naravnimi sposobnostmi (in zato izpopolni) svoje (1) *Sharira*, telo; (2) *Indriya*, čute; (3) *Dosha*, pomanjkljivosti; (4) *Dukkha*, bolečino; in se pripravi na to, da postane eno s svojim *manasom*, umom, budijem, inteligentnostjo ali duhovno inteligenco, in atmo, najvišjo dušo, to je, duhom; ko se na to pripravi in, nadalje, ko prepozna v atmi najvišjega vladarja v svetu zaznav, in v volji najvišjo izvajalsko energijo (moč) – potem lahko, po časovno zastavljenih pravilih, pride v roke enega od Iniciatov. Takrat se mu lahko predstavi skrivnostna pot, na katere koncu bo dosegel nezmotljivo razpoznavnost *phale* ali sadov vzrokov, ki so bili ustvarjeni in predani kot sredstva za doseg *apavarge* – osvoboditve iz bede ponavljajočih se rojstev, *pretyabhava*, v kateri nevedni nima kaj iskati (*Five Years of Theosophy* – Pet let teozofije, druga izdaja, str.31-32).”

Drugi niz pravil nam je gospa Blavatsky podala v svoji knjigi *Practical Occultism* (Praktični okultizem). Teh je po številu dvanajst, in za njih pravi, da so vzeta iz seznama triinšedemdesetih, katerih naštevanje pa ne bi bilo koristno, saj niso smiselna v Evropi. A obenem tudi pravi, da jih na vzhodu pozna vsak inštruktor. Razlage v oklepajih je podala gospa Blavatsky sama. Pravila so torej naslednja:

*Avalokiteshvara – Bodhisattva v mahajana budizmu, ki še posebej uteleša sočutje. Glej Bodhisattva!

1. Kraj, ki ga izberemo za sprejemanje navodil, mora biti mesto, na katerem ne bo prihajalo do odvracanja uma, a kjer je veliko predmetov, ki bodo povečali vpliv (magnetni). Med drugimi stvarmi, moramo v krogu zbrati pet svetih barv. Mesto mora biti osvobojeno kakršnihkoli škodljivih vplivov, ki bi krožili po zraku.

(Mesto mora biti ločeno in ne sme biti namenjeno nobeni drugi stvari. Pet svetih barv je na nek poseben način urejen sklop prizmatičnih odtenkov, kajti te barve so zelo magnetne. S škodljivimi vplivi mislim na kakršnekoli motnje, ki so povezane s spori, prepiri, slabimi čutenji, itd., za katere pravijo, da se takoj vtisnejo v astralno svetlobo, to je, v atmosfero prostora, po kateri nato krožijo. Zdi se, kot da je ta prvi pogoj enostavno izpolniti, vendar – po dobrem premisleku, vidimo, da je eden izmed tistih, ki jih je najtežje doseči.)

2. Preden se učencu dovoli študij iz oči v oči, mora pridobiti predhodno razumevanje v izbrani družbi drugih laičnih *upasaka* (učencev), katerih število mora biti liho.

(“Iz oči v oči” v tem primeru pomeni neodvisen, oziroma od drugih ločen študij, ko učenec prejema navodila iz oči v oči, najsi v sebi (preko svoje višje, božanske Samosti) ali – od svojega guruja. Le tako lahko vsak prejme sebi primerno informacijo, ki je v skladu s tem, kako uporablja svoje znanje. To se lahko zgodi le proti koncu cikla navodil.)

3. Preden bo (učitelj) poslal svojemu *lanoo* (učencu – isto kot *chela*) dobre (svete) *lamrinove* besede, ali pa mu dovolil, da se pripravi na *dubjed*, bo poskrbel, da bo njegov um povsem očiščen in v miru z vsem, še posebej z njegovimi drugimi Jazi. V nasprotnem primeru bi se besede modrosti in dobrega zakona razpršile in bi jih odnesli vetrovi.

(*Lamrin* je delo s praktičnimi navodili v dveh delih, po Tson-kha-pa-ju; v prvem za cerkvene in eksoterične namene in v drugem za ezoterično uporabo. Priprava na *dubjed* pomeni pripravo teles, ki jih uporabljamo za jasnovidnost. Če med učenci ne vlada največja možna harmonija, uspeh ni

mogoč. Učitelj je tisti, ki opravlja izbor, ki je v skladu z magnetnimi in električnimi naravami učencev, in tako, da zelo pazljivo združi in pripravi pozitivne in negativne elemente.)

4. *Upasaka* (učenci – isto kot *chele*) morajo med študijem poskrbeti za to, da so povezani tako kot prsti na roki. Morajo si vtisniti v um, da vse, kar rani enega izmed njih, rani tudi druge, in da so, če veselje enega izmed njih nima odziva v prsih drugih, odsotni zahtevani pogoji, ter da v takem primeru nima smisla nadaljevati.

(To se zgodi le težko, če je bil predhodni v skladu z magnetnimi zahtevami. Znano je, da morajo *chele*, ki so sicer obetavni in pripravljeni na sprejem resnic, počakati cela leta, če njihov značaj izraža nezmožnost čutenja potrebe, da bi se uglasili s svojimi tovariši. Kajti –

5. So-učence mora guru uglasiti kot strune lutnje (*vina*), vsakega drugače od drugih, tako da vsak oddaja zvoke, ki so v harmoniji z vsemi ostalimi. Kolektivno morajo oblikovati klaviaturo, ki se v vseh svojih delih odziva na najbolj rahel dotik (*dotik Mojstra*). Tako se bo njihov um odprl za harmonije modrosti, da bodo kot znanje vibrirale skozi vsakega in vse, kar bo imelo za posledico učinke, ki bodo prijetni odgovornim bogovom (*angelom varuhom ali skrbnikom*) in koristne za *lanooja**. Tako se bo modrost za vedno vtisnila v njihova srca in harmonija zakona ne bo nikoli prekinjena.

6. Tisti, ki si želijo pridobiti znanje, ki vodi do *sidhijev* (*okultnih moči*)**, se morajo odpovedati vsem nečimrnostim življenja in sveta (tu sledi naštevavanje *sidhijev*).

7. Nihče ne more čutiti razlike med sabo in svojimi so-učenci, kot je recimo ta: “Jaz sem bolj moder”, “Jaz sem bolj svet in priljubljen pri učitelju, ali v naši skupnosti, kot moj brat”, itd. – in ostati *upasaka*. Njegove misli morajo

* *Lanoo*, sanskrt – študent, iskalec resnice.

** *Siddhi*, sanskrt - psihične sposobnosti, neobičajne moči v človeku. Obstajata dve vrsti *siddhijev*. Prva vrsta obsega nižje, grobe, psihične in mentalne energije; druga pa je tista, ki zahteva najvišje šolanje duhovnih moči.

biti predvsem osredotočene na lastno srce in iz njega odstraniti vsako sovražno misel, do kateregakoli živega bitja. (Srce) mora biti polno čutenja ne-ločenosti od drugih bitij, kakor tudi od vsega drugega v Naravi; sicer ne more priti do uspeha.

8. Lanoo (učenec) mora sam pregnati žive zunanje vplive (magnetne emanacije živih bitij). Iz tega razloga mora, medtem ko postane v svoji notranji naravi eno z vsem, poskrbeti, da loči svoje vnanje (zunanje) telo od vsakega tujega vpliva; nihče ne sme piti (ali jesti) iz njegove posode, kot le on sam. Izogibati se mora telesnim stikom (to je, da bi se ga dotikali, ali da bi se on dotikal) ljudi, kot tudi živalskih bitij.

(Ni dovoljen stik s domačimi živalmi in prepovedano je celo dotikanje določenih dreves in rastlin. Učenec mora živeti, tako-rečeno, v svoji lastni atmosferi, da bi le-to lahko individualiziral za okultne namene.)

9. Um mora otopeti, zato, da ne bi nauk srca postal nauk očesa (to je, prazen eksoterični ritualizem), za vse, razen za univerzalne resnice v naravi.

10. Učenec si ne bi smel privoščiti nobene živalske hrane, ničesar, kar ima v sebi življenje. Nobenega vina, poživila ali droge, kajti vse to je podobno *lhamayin* (zlim duhovom), ki prežijo na nepazljivega in uničujejo razumevanje.

(Vino in poživila naj bi vsebovala in ohranjala slab magnetizem vseh ljudi, ki so pomagali pri njih izdelavi; meso pa ohranja psihične značilnosti živalske vrste.)

11. Meditacija, vzdržnost v vsem, spoštovanje moralnih dolžnosti, prijazne misli, dobra dela in ljubeznive besede, dobra volja do vsega in pozaba Jaza, so najbolj učinkovita sredstva za pridobivanje znanja in za pripravo na sprejem višje modrosti.

12. Le s krepostjo doslednega izpolnjevanja omenjenih pravil lahko lanoo upa, da bo v določenem času dosegel sidhije arhatov, rast, ki mu omogoča, da bo postopno postal eno z univerzalnim vse.

Prvi niz pravil ne potrebuje komentarja, saj so očitno univerzalno uporabne in se le po obliki izraza razlikujejo od tistih, ki so bila podana v kasnejših knjigah.

Drugi niz pa je očitno povsem drugačne vrste. Predvsem je jasno oblikovan za vzhodnjaške študente, in še med temi predvsem za tiste, ki so sposobni svojemu študiju predati svoja celotna življenja in živeti izključeno iz sveta, v samostanu ali okultni skupnosti. Samo dejstvo, da obstaja še 61 drugih pravil, ki za Evropejca nimajo nikakršnega pomena, kaže na to, da niso namenjena vsem, niti ne nadvse nujna za napredovanje po poti, saj so po tej poti hodili tudi mnogi, ki jih niso poznali. Kljub temu pa so zelo zanimiva in pomembna kot priporočila. Moralna in etična pravila so nam znana, in to isto velja tudi za vztrajanje pri nujnosti popolne harmonije in vzajemnega razumevanja med tistimi učenci, ki se morajo učiti in delovati skupaj. Prav temu zadnjemu cilju je namenjena večina tukaj omenjenih pravil, tako da, ko gre za skupino učencev, njihov pomen nikakor ne more biti pretiran. V zahodnjaškem življenju smo močno vztrajali pri individualizmu in pri nedvomni pravici vsake osebe, da živi svoje življenje tako, kot si to želi, le da pri tem ne škoduje drugim, da smo ob tem v veliki meri pozabili na možnost resnično intimne združenosti. Namesto, da bi bili povezani kot prsti ene roke, živimo skupaj kot prgišče frnikol v vrečici, kar je precej daleč od idealne oblike z notranjega zornega kota.

Lahko bi mislili, da ta resna opozorila o tesnem tovarištvu niso konsistentna s pravilom 8., v katerem se cheli odsvetujejo stiki z drugimi. Vendar temu ni tako, kajti usmeritve se nanašajo na povsem drugačna vprašanja. Predlog, da bi moral imeti vsak svojo lastno posodo (da, tudi svoj krožnik, nož, vilice in žlico) je nadvse izvrsten, saj se mora naša sedanja navada mešane uporabe na pol umitega pribora in posode upirati človeku, ki ima izbran okus. Izogibanje nepotrebnemu stiku z drugimi ima svoje prednosti, kajti slepo mešanje aur je precej nezaželeno. V počasnem indijskem življenju starih časov se je bilo mogoče z lahkoto izogniti neprijetnemu mešanju; sedaj pa, odkar so začeli voziti vlaki in tramvaji, in ko hitrost sodobnega poslovanja

sili ljudi v uporabo teh prevoznih sredstev, je celo na daljnem vzhodu to precej težje, v Evropi pa praktično nemogoče. Zato se nam sedaj ponujajo različne metode obravnave tega problema bližine z drugimi ljudmi.

Proti nezaželenemu magnetizmu se lahko hitro in učinkovito zaščitimo tako, da okoli svojih teles oblikujemo školjko, ki bo ta magnetizem zadržala. Takšna školjka je lahko iz eterične, astralne ali mentalne materije, v skladu z namenom, zaradi katerega jo potrebujemo. Opis različnih vrst in načinov, kako jih ustvarimo, boste našli v moji knjigi *The Hidden Side of Things* (Skrita stran stvari), v kateri je tudi lepa pripoved o aleksandrijskih menihih, ki kaže na to, da obstaja tudi drugačen način zaščite proti zlim vplivom, ki je celo boljši, kot pa je oblikovanje školjke; in to ta, da si človek napolni srce z božansko ljubeznijo, ki nenehno žarči v vse smeri v obliki tokov ljubezni do so-ljudi, tako da ta mogočen tok deluje kot najbolj popoln ščit proti vstopu kakršnegakoli zunanjega, nezaželenega vpliva.

Pravilo proti posedovanju domačih živali ne upošteva dejstva, da lahko ta bitja le preko druženja s človekom dosežejo individualizacijo. Zdi se, kot da obravnava le možnost, da žival vpliva na človeka neugodno, povsem pa pozablja na koristen vpliv, ki ga lahko namensko nudi človek svojemu mlajšemu bratu. Vendar pa je povsem možno, da v tistih starih časih, ko so se oblikovala ta pravila, še ni bilo dovolj razvitih živali, ki bi se približevale individualizaciji.

Ko gospa Blavatsky piše o napredovanju učenca, močno nasprotuje poroki, češ da se človek ne more predati obojemu, okultizmu in ženi. Za nekoga, katerega žena deli z njim predanost do okultizma, ta precej stroga prepoved ni več uporabna. Medtem ko je res, da je samec na določen način bolj svoboden – na primer pri tem, da opusti svoj sedanji posel in prevzame delo v neki tuji deželi, kar bi le težko naredil, če bi bil odgovoren za ženo in družino – pa ne smemo nikoli pozabiti, da ima poročen moški priložnost, da služi stvari na povsem drugačen način, in sicer tako, da priskrbi primerne nosilce in ugodne okoliščine za mnoge razvite egoje, ki čakajo na to, da bi se spustili v inkarnacijo. Potrebna sta oba ta dva tipa dela, tako da je med

učenci prostora tako za poročene kot za samce. V nobenem od treh velikih priročnikov, ki so nam bili dani za osvetljevanje naše poti, ne bomo našli nobene obsodbe zakonskega stanu. Zadnji in najbolj preprost priročnik je čudovita drobna knjižica J. Krišnamurtija *At the Feet of the Master* (Ob nogah učitelja).

Ob nogah učitelja

Čeprav je to knjigo postavil pred svet Krišnamurti, pa besede, ki jih vsebuje, skoraj v celoti pripadajo Mojstru Kothumiju. “To niso moje besede”, pravi avtor v svojem predgovoru; “so besede Mojstra, ki me je učil”. Ko je bila napisana ta knjižica, je imelo Krišnamurtijevo telo trinajst let. Po Mojstrovih načrtih je bilo nujno, da bi mu bilo znanje, ki je bilo potrebno Iniciacijo, predano čim hitreje je to mogoče. Besede, ki jih vsebuje knjižica, so tiste, s katerimi je Mojster poskušal prenesti celotno bistvo nujnega učenja v najbolj preprosti in skrajšani obliki. Tako smo zaradi zahtev v tem posebnem primeru, dobili poročilo, ki je obenem jedrnato in popolno, pa tudi preprosto in vse-vključujoče. O podrobnostih stopenj te pripravljalne poti so bile napisane mnoge knjige. Prav tako je bilo veliko govora o pravih odtenkih pomena sanskrtskih in pali besed, toda v tem drobnem priročniku je Mojster drzno odstranil vse odvečno in podal le bistvo učenja, ki je obenem izraženo, bolj ko je to mogoče, v sodobnih terminih in orisano za sodobno življenje.

Na primer, Mojster prevaja štiri usposobljenosti: viveka, vairagya, shatsampati in mumukshutva kot razlikovanje, brezželjnost, pravilno delovanje in ljubezen. Brez posebnega dovoljenja lahko besedo ljubezen povzamemo kot dobeseden prevod sanskrtske besede *mumukshutva*, saj ta nedvomno pomeni preprosto željo po osvoboditvi. Mojster očitno tako dokazuje: da je silovita želja po svobodi le želja po pobegu iz vseh omejitev sveta, in to celo tedaj, ko je človek popolnoma osvobojen tudi najmanjšega čutenja vezanosti na njih. Tako osvoboditev je mogoče doseči le z združenostjo z

vzvišenim, z Enim, ki je izza vsega, tako-rečeno, preko združenosti z Bogom – in Bog je ljubezen. Zato postane za nas svoboda mogoča le takrat, ko postanemo povsem prežeti z božansko ljubeznijo.

Ni lepšega ali bolj zadovoljivega opisa usposobljenosti za pot, kot je ta, ki je podan v tej knjižici. In človek lahko povsem z zaupanjem reče, da bo vsak, ki bo resnično izpolnil njena učenja, gotovo nemudoma prestopil portal Inicijacije. Ta primer je moral biti res zelo izjemen, da je Mojster porabil toliko svojega časa za neposredno učenje nekega posameznika. Vendar pa je preko Krišnamurtija dosegel desetine tisočev drugih in jim s tem neizmerno pomagal.

Zgodba, kako je prišlo do pisanja te knjižice, je sorazmerno preprosta. Vsako noč sem moral tega fanta, v njegovem astralnem telesu, popeljati v hišo Mojstra, da bi lahko prejel navodila. Mojster je tako vsako noč posvetil razgovoru morda petnajst minut, vendar pa je po vsakem razgovoru vedno povzel glavne točke tega, kar je povedal, v enem samem stavku ali pa v nekaj stavkih ter tako ustvaril preprost in kratek povzetek, ki ga je podal fantu, ta pa se ga je naučil s srcem. Zjutraj se je povzetka spomnil in ga zapisal. Knjižico torej sestavljajo ti stavki, izvlečki Mojstrovega učenja, ki jih je pripravil sam, s svojimi besedami. Fant jih je zapisoval precej počasi, saj v tistem času njegova angleščina še ni bila zelo dobra. Vse te stvari je poznal s srcem in si ni delal posebne skrbi z zapiski, ki jih je pripravil. Nekoliko pozneje je šel z dr. Annie Besant v Benares. Od tam mi je pisal v Adyar in me prosil, da zberem in mu pošljem zapiske, ki jih je pripravil o tem, kar mu je povedal Mojster. Tako sem uredil njegove zapiske, kakor sem pač zmožel, jih natipkal ... in po določenem času je izšla ta knjižica.

Številni ljudje, dobessedno tisoči, so pisali, da jim je ta knjižica spremenila celotno življenje, kako je za njih, potem ko so jo prebrali, vse postalo drugačno. Prevedena je bila v 27 jezikov. Izšlo je kakšnih 40, ali celo več, izdaj in natisnjenih preko sto tisoč izvodov. Z njo je bilo opravljeno je čudovito delo. A obstajajo tudi druge knjige, ki bodo za učenca, v njegovem prizadevanju, da vstopi na to Pot, zelo koristne: *The Voice of the Silence* (Glas

Tišine) in *Light on the Path* (Luč na pot), ki sta nam bili predani prav s tem namenom; pri tem bosta neprecenljive vrednosti tudi čudoviti knjigi dr. Annie Besant *In the Outer Court* (V preddverju) in *The Path of Discipleship* (Pot učenštva). Odkar je bila izdana prva izdaja te knjige, sva skupaj z dr. Besantovo izdala tri zvezke pod naslovom *Talks on the Path of Occultism* (Predavanja o poti okultizma), ki predstavljajo komentar k zgoraj omenjenim knjigam.

Učenčeva drža

Če ima učenec pred sabo te knjige, potem ne bo dvomil glede tega, kaj mu je storiti. Očitno je, da mora napor usmeriti predvsem v dve smeri: v razvoj svojega značaja in v prevzemanje določenega dela za druge. Jasno je, da to učenje postavlja pred učenca nujnost neke povsem drugačne drža do življenja na splošno, ki jo je eden izmed Mojstrov izrazil v stavku: "Tisti, ki želi delati z nami in za nas, mora zapustiti svoj lastni svet in vstopiti v našega". To ne pomeni, kot to običajno domnevajo študentje vzhodnjaške literature, da mora učenec zapustiti vsakdanji svet fizičnega življenja in poslov ter se umakniti v džunglo, votlino ali v gore, ampak da mora povsem opustiti posvetno držo uma in namesto nje sprejeti držo Mojstra. Posvetni človek misli predvsem na to, kako življenjski dogodki vplivajo nanj in na njegove osebne interese; medtem ko Mojster razmišlja le o tem, kako ti vplivajo na evolucijo sveta. Vse, kar v celoti teži k napredku in pomaga človeštvu na njegovi poti – je dobro in vredno podpore; vse, kar pa, na kakršen koli že način, te stvari ovira – je nezaželeno in se mu je potrebno upreti ali odložiti. Dobro je tisto, kar pomaga evoluciji; slabo tisto, kar jo zavira. To je kriterij, ki je precej drugačen od tistega v zunanjem svetu; mejnik, ki nam pomaga pri hitri odločitvi glede tega, kaj moramo podpreti in čemu se moramo upreti; in ki ga lahko uporabimo v zvezi s lastnostmi v našem značaju, kakor tudi v zvezi z zunanjimi dogodki. Za Mojstra bomo uporabni le toliko, kolikor bomo sposobni delati skupaj z njim, četudi v zelo skromni

obliki; in z njim lahko delamo najbolje tako, da mu postanemo podobni, in da začnemo gledati na svet tako kot on.

Troje vrat

Obstaja pesem, ki pravi:

“Do Templja vodi troje vrat,
znanje, delo in molitev;
in tisti, ki čakajo v preddverju,
lahko vstopijo skozi katera koli.

Vedno obstajajo tri poti: človek lahko pride k nogam učitelja s pomočjo poglobljenega študija, saj na ta način pride do znanja in čutenja; prav gotovo ga lahko doseže z globoko in dolgotrajno predanostjo, z nenehnim vzpenjanjem duše proti učitelju. Obstaja pa tudi ta metoda, da človek za njega prevzame določeno delo. Vendar pa je potrebno to določeno delo opraviti z naslednjo mislijo na umu: “Če v tem delu obstajata korist in slava, si ju jaz ne želim; opravljam ga v Mojstrovem imenu; slava in nagrada pripadata njemu.” Zgoraj omenjena pesem tudi pravi: “So tudi taki, ki ne študirajo in ne molijo, pa kljub temu lahko delajo prav dobro”. In to je res. Obstajajo tudi taki ljudje, ki ne zmorejo veliko narediti z meditacijo, pa tudi, ko poskušajo študirati, je to za njih precej težko opravilo. Nadaljevati bi morali s poskušanjem obeh teh dveh stvari, saj moramo razviti vse strani naše narave, vendar pa naj se večinoma predajo delu in naredijo nekaj dobrega za svoje soljudi.

To je najbolj gotov nasvet – opraviti stvar v njegovem imenu, opraviti dobro dejanje misleč na njega, zavedajoč se, da je on veliko bolj občutljiv za misel kot običajni ljudje. Če človek misli na oddaljenega prijatelja, potem ta misel potuje k prijatelju in nanj vpliva, tako da prijatelj misli na pošiljatelja misli, razen če njegov um trenutno ni precej zaposlen s čim drugim. Na Mojstra pa bo, ne glede na to, kako zelo je trenutno zaposlen, misel, ki je bila usmerjena proti njemu, vedno naredila določen vtis, in četudi je trenutno ne bo

zaznal, je vtis tu, tako da bo zanjo vedel in slej ko prej sprožil v odgovor nanjo svojo ljubezen in energijo.

Mojstrovo delo

Včasih se postavi vprašanje, kakšno posebno delo naj bi zastavili. Odgovor je: vsako dobro delo je Mojstrovo delo. Vsak lahko najde nekaj dobrega, kar je sposoben opraviti. Poleg tega pa mora določen del učenčevih dejavnosti vsebovati pripravo na večjo odgovornost v prihodnosti. Dolžnosti skupnega življenja pogosto združujejo nekaj od obeh teh dveh stvari, tako da zagotavljajo čudovito urjenje in vzgojo tistim, ki jih opravijo dobro. Obenem pa ponujajo številne priložnosti za pomoč drugim ljudem, da ti lahko napredujejo v značaju in v idealih, kar je izrazito Mojstrovo opravilo. V naše prizadevanje, da bi služili Mojstru, se vključujejo vse raznovrstne dejavnosti vsakodnevnega življenja, še posebej takrat, ko se naučimo, da vse opravimo v njegovem imenu in za njega.

Splošen tok življenjski,
vsakodnevni krog garanja,
posle, ki se zde tako dolgočasni,
lahko opravimo za Boga.

Vse lahko pripada Njemu;
nič ni mišljeno tako,
kar, v tem smislu, v Njegovem imenu,
ne bo rastle v svetlobi in čistosti.

Služabnik s tem pravilom
garanje naredi božansko.
Kdor pomete sobo z Njegovim zakonom,
naredi dejanje drobno sveto.

Mojstrovo delo ni nekaj posebnega in ločenega od naših soljudi. Vzgojiti dobro družino, ki mu bo služila, zaslužiti denar, ki bo uporabljen za služenje

njemu, doseči moč, da bi mu z njo pomagali – vse to je lahko del tega dela; vendar pa mora biti pri opravljanju vseh teh stvari učenec stalno na preži glede samo-zavajanja, vedeti mora, da ne sme mazati svetosti Mojstrovega imena s tem, kar je v osnovi sebična želja po obvladovanju moči ali po rokovanju z denarjem. Mojstrov učenec mora pogledati okoli sebe in videti, kaj lahko opravi, glede na svojo moč. Ne sme s prezirom gledati na skromno opravilo, misleč: “Jaz sem predober za to delo”. V Mojstrovem delu ni noben del bolj pomemben od kateregakoli drugega, čeprav so nekateri deli težji kot drugi in zato zahtevajo posebno urjenje ali neobičajne sposobnosti ali spretnosti.

Sočasno pa so bili do sedaj opravljeni tudi določeni organizirani napor, ki so za Mojstre še posebej zanimivi. Med temi je najbolj pomembno Teozofsko društvo, ki je bilo ustanovljeno prav po njihovem ukazu in za njihove namene. Zato je nedvomno vse, kar lahko človek naredi za svojo teozofsko ložo, najboljša stvar, ki jo lahko opravi. Prav se lahko v mnogih primerih zgodi, da človek za to nima priložnosti; v takem primeru si mora poiskati drug način služenja.

Tudi na povsem neorganizirane načine se lahko opravi mnogo dela. Na primer, vpliv lepote je v človeškem življenju neizmerno povzdigujoč, kajti lepota je manifestacija Boga v Naravi, tako da – če podam nek primer – lahko vrtovi ob cestah, če si to prizadevajo njihovi lastniki, odsevajo po svoji urejenosti in lepoti. Številni ljudje so v vseh teh drobnih vprašanjih neskrbni; so neurejeni; za sabo puščajo smeti; vendar vse to kaže na značaj, ki je precej oddaljen od Mojstrovega duha.

Če delujemo v isti smeri kot Mojster, bomo vse bolj in bolj uglašeni z njim, in naše misli bodo postale vse bolj in bolj podobne njegovim. To nas bo pripeljalo vse bližje in bližje k njemu, tako v mišljenju kot v delovanju, in s takim ravnanjem bomo pritegnili njegovo pozornost, kajti on neprestano opazuje svet, zato da bi našel tiste, ki bodo uporabni za njegovo delo. Ko nas bo opazil, nas bo pritegnil bližje k sebi, da nas bo lahko opazoval bolj od blizu in bolj pozorno. To se običajno zgodi tako, da nas poveže z nekom,

ki je že njegov učenec. Zato je povsem ne potrebno, da si kdorkoli prizadeva za kakršenkoli neposreden napor, da bi pritegnil njegovo pozornost.

Nihče ni spregledan

Gospa Blavatsky nam je povedala, da Mojster usmeri svoj pogled na vsakega človeka, ki se pridruži zunanjemu Teozofskemu društvu. Poleg tega je rekla, da so veliki pripeljali ljudi do društva tudi zaradi njihovih preteklih življenj. Zato se zdi, da oni običajno že veliko vedo o nas, še preden o njih karkoli vemo mi. Adept nikoli ničesar ne pozabi. Zdi se, da je vedno je v polni posesti vsega, kar se mu je zgodilo, tako da, četudi določenemu človeku name ni le slučajen pogled, le-tega vseeno ne bo več nikoli spregledal.

Ko študent to razume, ne bo več spraševal: “Kaj lahko storim, da bom pritegnil Mojstrovo pozornost?” Vedel bo, da je povsem nepotrebno, da bi poskusil s čim takim, in da ni niti najmanjše bojazni, da bi bil kdorkoli spregledan.

Dobro se spominjam dogodka iz zgodnjih dni moje povezanosti z velikimi, ki se veže na to vprašanje. Na fizični ravni sem poznal človeka raznovrstnega znanja in najbolj svetega značaja, ki je resnično verjel v obstoj Mojstrov in posvetil svoje življenje le temu cilju, da bi se usposobil za služenje njim. Zdelo se mi je, da je to v vseh ozirih povsem primeren človek za pot učenja, na več načinov tako očitno boljši kot sem bil jaz sam, da nisem mogel razumeti, kako to, da še ni bil sprejet; in ker sem bil pri delu še mlad in neveden, sem nekega dne, ko se je kar sama ponudila dobra priložnost, zelo ponižno in nekako apologetsko omenil njegovo ime Mojstru, s predlogom, da bi bil morda ta človek dober instrument. Ko je spregovoril, se je na Mojstrovem licu pojavil prijazen nasmeh:

“Ah, ni se ti treba bati, da bi spregledal tvojega prijatelja; nihče ne more biti spregledan; toda v njegovem primeru, še vedno obstaja določena karma, ki jo je potrebno izčrpati, in ki trenutno onemogoča, da bi bil tvoj predlog sprejet. Tvoj prijatelj bo kmalu zapustil fizično raven in se tudi kmalu nato

nanjo vrnil; takrat bo pokora dovršena, tako da bo postalo mogoče to, kar si želiš zanj.”

In nato je z blago prijaznostjo, ki je vedno njegova tako zelo vidna značilnost, na zelo intimen način s svojo zavestjo objel mojo in jo dvignil na raven, ki je bila precej višja od tiste, ki sem jo zmožel takrat doseči, in mi od tam pokazal, kako veliki opazujejo svet. Pred nama je z milijoni svojih duš ležal celoten svet je, po večini nerazvitimi in zato neopaznimi; vendar pa, kjerkoli se je med to mogočno množico pojavil nekdo, ki se je vsaj od daleč približeval točki, na kateri bi lahko bil na določen način uporabljen, je ta izstopal od drugih kot lučka hiše, ki izstopa iz teme noči.

“Sedaj vidiš,” je rekel Mojster, “kako povsem nemogoče bi bilo, da bi bil kdorkoli, ki se nahaja vsaj na kolikor toliko primerni razdalji do možnosti, da bi bil sprejet kot pripravnik, spregledan.”

S svoje strani ne moremo storiti drugega kot to, da vztrajno delamo na izboljšavi lastnega značaja, da si na vse možne načine prizadevamo, s študijem teozofskih del, s samo-razvojem in z nesebičnostjo naše predanosti interesom drugih, praviti na čast, ki si je želimo, s prepričanjem, v naših umih, v popolno gotovost, da bomo takoj, ko bomo na to pripravljeni, tudi gotovo sprejeti. Toda, dokler smo lahko uporabljeni ekonomično – dokler, recimo, prinaša sila, ki je porabljena za nas preko naših dejanj, vsaj takšen rezultat, kot če bi bila uporabljena na katerikoli drug način, bi bilo za Mojstra to, da nas pritegne v tesnejše odnose s seboj, skrunitev dolžnosti. Lahko smo povsem prepričani, da pri tem pravilu dejansko ni nobenih izjem, četudi lahko včasih mislimo, da smo kakšno opazili. Adept lahko vzame na preizkušnjo človeka, ki ima še vedno nekatere očitne napake, vendar pa smo lahko prepričani, da so v takem primeru pod površino prisotne dobre lastnosti, ki več kot presegajo zunanje pomanjkljivosti. Le Mojster je tisti, ki lahko presodi, kako naše napake vplivajo na našo uporabnost za Njegove namene. Mi ne moremo natančno presoditi, v kakšni meri lahko neka naša pomanjkljivost vpliva na njegovo delo; medtem ko on, ki problem opazuje od zgoraj, prav jasno vidi vse činitelje določenega primera, tako da je njegova

odločitev vedno pravilna in v interesu vseh. V okultizmu ni prostora za sentimentalne obravnave, saj so ga definirali kot apoteozo zdravega razuma, ki vedno deluje v smeri največje koristi za čim večje število ljudi. Pri njem se lahko učimo številnih novih dejstev in sil ter preoblikujemo naša življenja v skladu s tem novim znanjem.

Navsezadnje se vse to ne razlikuje od naše prakse (oziroma od tega, kar bi morala biti naša praksa) na fizični ravni. Pojavljajo se vedno nova znanstvena odkritja, mi pa jih uporabljamo ter jim prilagajamo naša življenja. Zakaj torej ne bi počeli isto, ko gre za odkritja na višjih ravneh, in ki so povezana z notranjim življenjem? Razumevanje naravnih zakonov in življenje v harmoniji z njimi nas vodi v ugodje, zdravje in napredek tako na duhovni kot na fizični ravni.

Včasih se pojavi tudi vprašanje glede delovanja zakona karme. Tako kot vsi mi, imajo tudi Veliki Učitelji za sabo dolg niz življenj in v teh življenjih so, tako kot drugi, ustvarili določene karmične vezi. Tako se včasih zgodi, da ima nek posameznik, zaradi določenega služenja, ki ga je opravil že davno tega, do njih terjatev. V nizih preteklih življenj, ki smo jih preučili, smo se včasih srečali s primeri takšnih karmičnih vezi.

Odgovornost učitelja

Očitno je nujno, da je Mojster previden pri izbiri kandidatov za učenje; ne le za to, ker lahko nevreden učenec slabo vpliva na njegovo lastno delo, ampak tudi zato, ker ima učitelj neko povsem določeno odgovornost za napake chele. Gospa Blavatsky o tem vprašanju piše naslednje:

“Obstaja pomembno dejstvo, s katerim se bi moral seznaniti vsak študent, namreč dejstvo o ogromni, skoraj brezmejni odgovornosti, ki jo za svojega učenca prevzame učitelj. Od gurujev na Vzhodu, ki učijo javno ali skrivno, do nekaterih kabalistov v Zahodnih deželah, ki se odločajo za učenje osnov svete znanosti – ti zahodni hierofanti se pogosto ne zavedajo nevarnosti, ki se ji izpostavljajo – so vsi subjekt istega svetega zakona. Od trenutka, ko

začnejo dejansko učiti, od trenutka, ko svojemu učencu predajo katerokoli moč – najsi psihično, mentalno ali fizično – prevzamejo nase vse grehe tega učenca, ki so povezani z okultno znanostjo, najsi gre za opustitev, ali pa povzročitev določene stvari, in sicer vse do trenutka, ko iniciacija privede učenca do mojstrstva in s tem do lastne odgovornosti ... Zato je jasno, zakaj so učitelji tako zadržani, in zakaj se od chel zahteva, da odslužijo, da bi s tem dokazali svojo pripravljenost, sedem let pripravništva, ter da, tako zaradi svoje kot Mojstrove varnosti, razvijejo nujno potrebne lastnosti (*Practical Occultism* – Praktični okultizem, str. 4).”

“Duhovni guru, ki prime učenca za roko, le-tega popelje v in ga vpelje v svet, ki mu je popolnoma neznan ... Celo v običajnem vsakodnevem življenju so starši, negovalke, skrbniki in inštruktorji na splošno odgovorni za navade in bodočo etiko otroka ... Tako dolgo, dokler je učenec preveč neveden, da bi bil prepričan v svojo vizijo in svoje moči razlikovanja, je povsem naravno, da je tisti, ki ga vodi, odgovoren za grehe tistega, ki ga je popeljal v ta nevarna področja (*Lucifer*, vol.II., str. 257).”

Kot bomo videli v naslednjih poglavjih, pridobi človek, ki pride v tesen stik z Mojstrom, precej več moči kot jo je imel prej. Tisti, ki postane Mojstrov učenec, lahko zato naredi veliko več dobrega, vendar pa bi lahko povzročil tudi precej več škode, če bi se mu zgodilo, da bi njegova sila odšla v napačni smeri. Zelo pogosto mlad učenec ne pozna moči svojega lastnega mišljenja. Človek na cesti lahko razmišlja o nekom drugem kaj neumnega ali neresničnega, ne da bi pri tem proizvedel kakršenkoli resen učinek, saj ne zna razmišljati silovito; lahko zlonamerno razmišlja o nekom drugem, ne da bi na to osebo naredil kakršenkoli velik vtis; če pa učenec, ki nosi v sebi moč Mojstra in se je z dolgo prakso in meditacijo izuril, kako naj le-to uporabi, napačno razume drugo osebo in misli o njej na zal način, potem njegov močan miselni tok slabo deluje na to osebo in lahko zelo resno vpliva na vso njeno bodoče življenje.

Če ima žrtev resnično določeno nezaželeno lastnost, ki ji jo pripisuje, jo bo učenčeva silovita misel še okrepila; če pa take lastnosti, ki mu jo pripisuje

taista miselna-oblika, v resnici ni, jo lahko le-ta prebudi; če pa je bila latentna – lahko celo poseje njena semena tam, kjer o njej do sedaj ni bilo nikakršnih znakov. Včasih je um določenega človeškega bitja v stanju ravnovesja med dobrim in zlim tokom; in v takem primeru je vpliv žive miselne-oblike od zunaj povsem dovolj, da poruši to razmerje in povzroči, da se slabotnejši brat vpreže v smer delovanja, katerega posledice, v dobro ali slabo, se lahko širijo skozi mnogo inkarnacij. Zato mora biti učenec še kako previden in sprevideti, da mora zvišano miselno-moč, ki mu jo je priskrbela njegova zveza z Mojstrom, vedno uporabiti le za krepitev in nikoli za slabitev tistih, proti katerim jo usmeri!

Vse je odvisno od oblike, po kateri je misel sprožena. Predvidevamo sicer lahko, da je namen učenca vedno med najplemenitejšimi, vendar pa gre lahko tudi za to, da je pomanjkljiva izvedba. Recimo, na primer, da je slabotnejši brat nagnjen k nezmernosti. Če bi se zgodilo, da se proti temu človeku obrne učenčeva misel, bi njegova razvada očitno lahko prevzela nekatere drugačne smeri. Upajmo, da ne bi, zaradi človekove slabotnosti, obstajala nevarnost prezira in zato odvrčanje od njega z odporom ali gnusom. Vendar pa je povsem mogoče, da bi lahko prišlo do misli: “Kako strašen zločin je njegovo pijančevanje; kako grozen je učinek na njegovo ženo in otroke! Kako je lahko tako brezobziren, tako sebičen, tako krut?” Vsaka od teh besed je resnična, povsem razumljiva misel, popolnoma upravičena, glede na okoliščine, in na noben način neprijazna; vendar pa ni v pomoč žrtvi. Kakor koli korektno in ne-obtožujoče je to čustvo, pa je prevladujoča ideja v njem ta, da obsoja grešnika, tako da učinek miselne-oblike človeka še bolj potisne v težave. Zakaj ne bi uporabili precej močnejšo smer določne mentalne akcije: “Kličem Boga v tem človeku; pozivam ego naj nastopi in premaga slabost nižjega jaza, da bo ta rekel: “Jaz lahko in jaz bom”? Če ravnamo tako, potem prevladujoča ideja ni obsojanje, ampak opogumljanje, in učinek trpečega ne oslabi, ampak mu pomaga, da se dvigne iz blata svoje nemoči na trdno zemljo moškosti in svobode.

Napačne ideje

Druga, zelo bistvena lastnost za aspiranta je odprtost uma in osvobojenost od fanatizma kakršnekoli vrste. Gospa Blavatsky nam je nekoč povedala, da je njen Mojster poudaril, da so bila nekoč napačna prepričanja velika ovira. Za primer je povedal, da nekoč okoli stotisočim indijskih *sannyasi**, ki so vodili najčistejša življenja in bili povsem pripravljene na učenje, le-to preprečevalo dejstvo, da so imeli o določenih vprašanih globoko vsajeno napačno predstavo, ki je prodor v njihove aure preprečevala celo Mojstrom. Takšne misli so, kakor je rekel, pritegnile nezaželene elementale zelo neprijetnih vplivov, ki so reagirali na njihovo napačno predstavo in jo še okrepili. In dokler niso razvili dovolj razuma in intuicije, da so se je lahko osvobodili, praktično niso bili dostopni za navodila.

Rečeno je bilo, da je časten človek najplemenitejše delo Boga; polkovnik Ingersoll je nekoč izvedel parodijo na ta pregovor in ga obrnil rekoč, da je časten Bog najplemenitejše delo človeka – s čemer je mislil na to, da vsak človek pride do predstave o Bogu tako, da poosebi tiste svoje lastnosti, za katere misli, da so najbolj vredne občudovanja, ter jih nato dvigne za n-to potenco. Zato kaže človek, ki ima plemenito predstavo o Bogu, da v njegovi lastni naravi obstaja precej plemenitosti, pa četudi ne živi vedno v skladu s svojim idealom.

Vendar pa je napačna predstava o Bogu ena izmed najbolj resnih ovir, zaradi katerih lahko trpi človek. Predstava o Jehovi iz Stare Zaveze, željnega krvi, ljubosumnega, podlega in krutega, je bila vzrok za veliko zla v svetu, ki ga ni moč kar tako lahko oceniti. Vsaka misel o Bogu, ki vzbuja strah, je zelo uničujoča in izključuje vsako upanje na resničen napredek; človeka izstrelji v temo ječe, namesto da bi ga popeljala navzven in navzgor v slavo svetlobe. K njemu pritegne množice najrazličnejših tipov elementalov, ki

* Sannyasa, devanagari – je oblika asketizma, ki jo zaznamuje odpoved materialnim željam in predsodkom, ki jo predstavlja stanje nezainteresiranosti in nevezanosti na materialno življenje ter posvečanje miroljubnemu in preprostemu duhovnemu življenju.

se naslanjajo v strahu, se ob njem veselijo in ga poglobljajo z vsemi mogočimi sredstvi, ki so jim na razpolago. Ko se človek nahaja v tem nevarnem stanju, mu praktično ni mogoče pomagati; zato je, če človeka (ali še huje, otroka) učimo take bogoskrunske doktrine, to eden izmed najslabših zločinov, ki ga lahko povzroči nek človek. Učenec mora biti povsem osvobojen vseh ovirajočih vraževerij te vrste.

Učinek meditacije

Vedeti morate tudi to, da vsak, ki meditira o Mojstru, z njim vzpostavi določeno povezavo, ki se izrazi kot jasnovidna vizija, kot neka vrsta svetlobne niti. Mojster vedno podzavestno čuti vzpostavitev takšne niti in v odgovor sproži čvrst tok magnetizma, ki se ohranja še dolgo časa po zaključeni meditaciji. Sistematična praksa take meditacije in koncentracije je zato v zelo veliko pomoč aspirantu, pri čemer je rednost eden od najbolj pomembnih činiteljev pri doseganju rezultata. Če se rezultat ne pojavi, se moramo še posebej skrbno izogibati potrnosti, kajti ta oteži Mojstrov vpliv na nas, in obenem kaže na to, da bolj mislimo na sebe kot pa nanj.

Na začetku te prakse meditacije je zaželeno, da skrbno opazujemo njene fizične učinke. Metode, ki jih predpisujejo tisti, ki poznajo to vprašanje, ne bodo nikoli povzročile glavobola ali kakšno drugačno bolečino, čeprav se v posebnih primerih dogodijo tudi takšne posledice. Res je, da meditacija pri vsakem posamezniku napne mišljenje in pozornost nekoliko preko običajne točke, vendar pa jo je potrebno opraviti tako skrbno in tako brez kakršnegakoli pretiravanja, da ne povzroči nobenega bolečega fizičnega učinka. Včasih jo človek izvaja preveč vztrajno in predolgo, ali pa takrat, ko telo ni v dobrem zdravstvenem stanju, tako da je posledica določena količina trpljenja. Prav usodno lahko je potisniti človekove fizične možgane le nekoliko predaleč. In če se to zgodi, je pogosto težko obnoviti ravnovesje. Včasih lahko v nekaj dneh povzročimo stanje, ki ga bomo lahko pozdravili šele po nekaj letih; zato mora vsak, ki čuti kakršenkoli neprijeten učinek, takoj in

za določen čas prekiniti s prakso in počakati, da se obnovi fizično zdravje ter se ob tem po možnosti posvetovati z nekom, ki pozna to vprašanje bolj kot on sam.

Splošne ovire

Ljudje pogosto pišejo ali pridejo k dr. Besantovi ali k meni z vprašanjem: “Zakaj me Mojster ne uporabi? Tako goreče sem mu predan. Tako si želim, da bi me uporabil. Želim si, da bi me sprejel in učil. Zakaj tega ne naredi?”

Obstajajo lahko številni razlogi, zakaj temu ni tako. Včasih ima oseba, ki to sprašuje, kakšno pomembno napako, ki je že sama po sebi zadosten vzrok. Pogosto je, in žal mi je, da moram to reči, človek preveč ošaben. Oseba ima lahko o sebi tako dobro mnenje, da ni dostopna za učenje, pa čeprav misli, da je. Zelo pogosto je v tej naši civilizaciji napaka tudi razdražljivost. Dobra in spoštovanja vredna oseba ima lahko svoje živce tako na nitki, tako da je ni mogoče pritegniti v zelo tesen in nenehen stik z Mojstrom. Včasih je ovira radovednost. Nekateri so presenečeni, ko slišijo, da je to resna napaka, vendar prav gotovo je – predvsem radovednost glede poslov drugih ljudi, še posebej glede njihovega okultnega stanja ali razvoja. Bilo bi povsem nemogoče, da bi Mojster pritegnil k sebi nekoga, ki ima to napako.

Druga splošna napaka je dovzetnost za užaljenost. Mnogi dobri in goreči aspiranti se lahko tako užalijo, da praktično niso za nobeno rabo, saj zaradi tega ne morejo shajati z drugimi ljudmi. Počakati morajo, da se naučijo prilagajati in sodelovati s katerokoli osebo. Mnogi ljudje, ki se izpostavijo raziskavi, imajo napake te vrste in nimajo radi, če se jih na njih opozori. Na splošno ne verjamejo, da jih imajo in so mnenja, da se motimo; vendar pa so, v redkih primerih tudi takšni, ki so voljni izkoristiti tovrsten namig. Zelo dobro se spominjam dame, ki je prišla k meni v nekem ameriškem mestu in mi postavila vprašanje: “Kaj je narobe z mano? Zakaj se ne morem približati Mojstru?” “Ali bi res radi vedeli?” sem jo vprašal. Da, seveda, je resnično želela vedeti. Prosila me je, da nanjo pogledam okultno ali jasno-

vidno, ali na katerikoli način že hočem, na vse njene nosilce in na njena pretekla življenja, ter se na podlagi tega odločim. Prijel sem jo za besedo in rekel: “Dobro, če resnično želite vedeti; v vašem vesolju je preveč ega. Mislite bolj nase kot pa na delo.”

Seveda je bila strašno užaljena; v jezi je zapustila sobo in rekla, da moja jasnovidnost ni posebno veliko vredna; vendar pa je imela ta dama dovolj poguma, da se je po dveh letih vrnila in rekla: “To, kar ste mi povedali, je bilo čisto res; trudim se, da bi to popravila, in trdo delam na tem.” Ta zgodba se je velikokrat ponovila, s to razliko, da je to edini primer, da se je oseba vrnila in priznala napako. Nedvomno se lahko učenec, ki je voljan sebe videti tako, kot ga vidijo drugi, veliko nauči, in da mu to pomaga pri napredovanju. Spomnim se, da je eden izmed Mojstrov nekoč izjavil, da je prva dolžnost chele, da brez jeze posluša vse, kar mu pove guru. Prizadevati bi si moral, da se spremeni, da se znebi svojih napak. Gospa Blavatsky je rekla: “Učenje je Mojster opredelil kot psihično razpletanje, ki odstrani vso nesnago in pušča za sabo le čisto zlato.” (*Five years of Theosophy* – Pet let teozofije, druga izdaja, str. 36)

Samo-osredotočenost je le druga oblika ponosa, ošabnosti, vendar pa je zelo vidna v današnjih časih. Osebnost, ki smo jo izgrajevali tisoče let, je postala močna in pogosto samo-obrambna, tako da je zelo težko spremeniti njeno držo in jo prisiliti v to, da bi si pridobila navado pogledati na stvari s stališča drugih. Človek mora, če želi priti do Mojstra, gotovo stopiti iz središča svojega lastnega kroga, tako kot sem to razložil v *The Inner Life* (Notranje življenje).

Če se včasih kljub temu zgodi, da tisti, ki postavijo omenjeno vprašanje, nimajo kakšne posebno vidne pomanjkljivosti, lahko človek, ki pogleda nanje, reče le to: “Ne vidim nobenega posebnega razloga, nobene napake, ki bi vas zadrževala, vendar pa boste morali postati bolj vsestranski.” To je dokaj neprijetna stvar, če moramo nekomu reči kaj takega, vendar je to dejstvo; niso še dovolj odrasli; morajo še zrasti, da bodo uporabni. Stvar, ki tudi pogosto preprečuje ljudem, da bi prišli v stik z Mojstrom, je

pomanjkanje vere in volje; dokler človek ni goreče prepričan in odločen, da bo nekega dne uspel, in da bo ta dan prišel prej, ko je mogoče, je povsem gotovo, da ne more uspeti. Medtem, ko vemo, da v marsikom od nas obstajajo napake, pa je gotovo tudi nekaj takih primerov, ko nas zadržuje prav pomanjkanje silne odločnosti.

Da bi človek lahko prevzel tak odnos do dela, ki ga ima Mojster, potrebuje nekaj moči in veličine, kajti poleg naših lastnih napak imamo proti sebi tudi pritisk mišljenja celotnega sveta. Gospa Blavatsky nam je že na samem začetku glede teh težav podala najpopolnejše opozorilo. Tako piše:

“Takoj, ko se kdorkoli zaobljubi kot pripravnik, temu sledijo določeni okultni učinki. Prvi je ta, da privre na dan vse, kar je v naravi tega človeka bilo do sedaj latentno – njegove napake, navade, lastnosti ali potlačene želje, najsi dobre, slabe ali neopredeljene. Na primer, če je človek domišljav ali čuten, ali pa ambiciozen ... te razvade gotovo privrejo na dan, tudi če jih je do sedaj uspešno prikrival ali potlačil. Nezadržno pridejo v ospredje, tako da se mora boriti stokrat trše kot doslej in vztrajati, dokler v sebi ne pobije vseh takih teženj.

Po drugi strani pa, če je plemenit, dober, preprost in vzdržen, ali pa, če se v njem skriva katerakoli latentna ali skrita vrlina, ji bo prav tako neizogibno utrl pot navzven kot drugim stvarjem ... To je nespremenljivi zakon v območju okultnega (*The Secret Doctrine* – Tajni nauk, Vol. 5, str. 417).”

“Ali se bralec spominja starega pregovora: “Ne moti psa pri spanju”? V njem je cel svet okultnega pomena. Noben moški ali ženska ne pozna svoje moralne moči, dokler le-ta ni na preizkušnji. Tisoči gredo skozi življenje zelo spoštljivo, zato ker nikoli niso bili na preizkušnji ... Tisti, ki se je odločil, da bo poskusil z učenjem, s tem prebudi ... vsako spečo strast svoje živalske narave. Chela je pozvan naj se sooči, ne le z vsemi latentnimi zlimi težnjami lastne narave, ampak tudi z naletom zlih sil, ki sta jih zbrala skupnost in narod, ki jima pripada ... Če je človek zadovoljen s tem, da hodi skupaj s svojimi sosedi in jim je v vsem enak – morda nekoliko boljši ali pa nekoliko

slabši od povprečja – mu nihče ne bo namenil misli. Vendar pa moramo vedeti, da bo, v primeru, da je sposoben odkriti prazno roganje družabnega življenja, njegovo hipokrizijo, sebičnost, čutnost, pohlep in druge slabe poteze ter se odločiti, da se bo vzdignil na višjo raven, takoj osovražen do te mere, da bodo vse slabe, fanatične ali zlonamerne narave proti njemu poslale tok nasprotujoče moči-volje (*Five Years of Theosophy* – Pet let teozofije, druga izdaja, str. 35).”

Tisti, ki potujejo s tokom evolucije in bodo dosegli to višjo stopnjo v zelo oddaljeni prihodnosti, se bodo z njo soočili lažje, kajti takrat bo splošno mnenje v harmoniji s temi ideali. Sedaj pa se moramo upreti temu, kar krščanski svet imenuje skušnjave – stalnemu pritisku mnenja od zunaj, saj milijoni ljudi okoli nas mislijo svoje osebne misli. Da bi se tem lahko uprli, je potreben resničen napor, pravi pogum in vztrajnost. Trmasto moramo vztrajati pri nalogi, in čeprav lahko vedno znova in znova pademo, ne smemo izgubiti srca, ampak vstati in iti naprej. Astralno in mentalno telo aspiranta morata nenehno odsevati štiri velika in žareča čustva – ljubezen, predanost, sočutje in intelektualno stremljenje. Toda namesto teh velikih čutenj, ki naj bi čisto in sijoče vibrirala v prefinjenih barvah, lahko večinoma vidimo, da so astralna telesa omadeževana z rdečimi, rjavimi, sivimi in črnimi vrtinci, ki jih je pogosto čez sto. Včasih so kot masa bradavic na fizičnem telesu, ki onemogoča ustrezno občutljivost kože. Kandidat bi jih moral odstraniti in povsem presekati običajno zmedo žalostnih čustev.

Predanost mora biti popolna

Na tej poti ne more biti polovičarstva. Mnogi ljudje se znajdejo v podobnem položaju kot tista dva sorazmerno zlobna posameznika: Ananias in Saphira*. Spomnimo se, kako sta (sploh ne na nenaraven ali nevreden način) poskušala obdržati možnost, da bi se lahko kadarkoli umaknila, ker nista

* Glej Sveto pismo nove zaveze, Apostrovska dela, 5, 1-11.

bila povsem prepričana, da bo novo krščansko gibanje uspešno. Bila sta zelo navdušena in pripravljena dati vse od sebe; vendar pa sta čutila, da je modro, če se držita nekoliko ob strani, v primeru, če bi gibanje propadlo. Zaradi tega ju res ne moremo obsojati; toda to, kar je bilo v tem primeru res zelo škodljivo in neprimerno, je to, da pri svojem obotavljanju tega dejstva nista priznala, ampak sta si domišljala, da sta dejansko dala vse od sebe. Danes mnogi posnemajo njun primer; upam, da zgodba ni resnična, kajti apostol je bil do njiju resnično strog.

Ne dajemo vsega od sebe, ampak se nekoliko obotavljamo – s tem ne mislim na naš denar, ampak na osebno čutenje, ki nas oddaljuje od učiteljev nog. V okultizmu to ne deluje. Mojstru moramo slediti brez zadržkov in ne tako, da si pravimo: “Mojstru bom sledil tako dolgo, dokler ne bo od mene zahteval, da delam s tako ali tako osebo; Mojstru bom sledil tako dolgo, dokler bo vse tisto, kar počnem, priznано in omenjeno v časopisu!” Ne smemo postavljati pogojev. S tem ne mislim, da bi morali opustiti svoje običajne dolžnosti na fizični ravni, ampak to, da bi moral biti na razpolago Mojstru naš celotni jaz. Pripravljeni moramo biti na to, da ne bomo dobili ničesar, da bomo šli kamorkoli – ne za preizkus, ampak zato, ker je ljubezen do dela največja stvar v našem življenju.

Včasih ljudje sprašujejo: “Če bi vse to naredil, koliko časa bo potem trajalo, da me bo Mojster sprejel v preizkušnjo?” Ne bo odlašal, vendar pa je v besedici “če” kar precej kreposti. Kajti te stvari ni lahko opraviti popolno; če pa je to nujno, potem bo brez dvoma minilo kar precej časa preden bomo lahko upali na učenje. Toda eden od Mojstrov je rekel: “Tisti, ki naredi najboljše kot zna, je za nas naredil dovolj.” Če človek ne uživa pri služenju, zaradi samega služenja, ampak gleda le na to, da bo nagrajen z okultnim priznanjem, potem dejansko nima pravega duha. Če ima pravilno držo, bo neutrudno nadaljeval z dobrimi deli in prepustil Mojstru, da po svoji volji naznani, kdaj in kako, bo izbral.

Naši hindujski bratje imajo glede tega vprašanja zelo zdravo tradicijo. Oni bi rekli: “Dvajset ali trideset let služenja je toliko kot nič; v Indiji jih je

mного, ki so služili cela svoja življenja, pa niso nikoli, čeprav jih je notranje vodil Mojster, dobili nobenega zunanjega priznanja.” S takim primerom sem se srečal pred nekaj leti; moral sem opraviti nekaj raziskav v zvezi z nekaterimi našimi indijskimi brati, ki so bile povezane s temi stvarmi in odgovor Mojstra je bil: “Štirideset let sem opazoval te ljudi. Naj bodo zadovoljni s tem.” In bili so več kot zadovoljni. Od takrat, to lahko omenim, so prejeli novo priznanje in postali Iniciati.

Naš indijski brat v svoji notranjosti ve, da se Mojster zaveda njegovega služenja; in si ne dela skrbi, ali bo prejel tudi kakšno zunanje priznanje ali ne. Seveda bi bil izjemno srečen, če bi ga Mojster opazil, toda tudi, če do tega ne pride, gre enako naprej.

Pripravništvo

Živa podoba

Opisal sem že, kako Mojster ob številnih priložnostih izbere svoje učence iz vrst gorečih študentov in delavcev. Vendar pa izpelje, preden jih dokončno sprejme, posebne varnostne ukrepe, s katerimi se prepriča, da so to res tiste vrste ljudje, ki jih lahko pritegne v intimen stik s seboj; in to je predmet na stopnji, ki jo imenujemo pripravništvo. Ko razmišlja o nekem človeku kot o možnem učencu, običajno prosi nekoga, ki je že tesno povezan s kandidatom, da mu le-tega k njemu privede astralno. Na splošno s tem korakom ni povezana kakšna ceremonija; Mojster običajno nameni novemu učencu le nekaj besed v nasvet, pove, kaj od njega pričakuje, in pogosto na svoj mil način poišče nek razlog, da ga pohvali za delo, ki ga je že opravil.

Nato si ustvari živo podobo učenca – to je, iz mentalne, astralne in eterične materije oblikuje natančen dvojniki kavzalnega, mentalnega, astralnega in eteričnega telesa *neophyta* (novica) in ohrani to podobo pri roki, da lahko občasno pogleda nanjo. Vsaka podoba je magnetno povezana z osebo, ki jo predstavlja, tako da se na njej skrbno reproducira vsaka sprememba mišljenja in čutenja, tako da lahko Mojster že z bežnim pogledom nanjo takoj oceni, ali se je med obdobjem, ko je zadnjič pogledal nanjo, zgodila

v telesih kakšna vrsta motnje – najsi je človek izgubil svoje razpoloženje, ali pa si dovolil, da je postal žrtev nečistih čutenj, skrbi, tesnobe ali česarkoli podobnega. Le potem, ko se prepriča, da določen čas ni prišlo v nosilcih do resnega vznemirjenja, učencu dovoli bližji stik s seboj.

Ko je učenec sprejet, je pritegnjen v zvezo s svojim Mojstrom, ki je tesnejša kot katerakoli druga, ki si jo lahko predstavljamo, ali pa razumemo; Mojster namreč želi auro učenca povezati s svojo, tako da lahko preko nje nenehno delujejo sile, ne da bi temu posebej posvečal pozornost. Vendar pa tako intimen odnos ne more delovati le v eni smeri; če med učenčevimi vibracijami obstajajo tudi take, ki bi povzročile motnje v astralnem in mentalnem telesu adepta, potem taka zveza ni mogoča. Bodoči učenec mora počakati, da se znebi teh vibracij. Učenec pripravnik ni nujno boljši od drugih ljudi, ki niso v pripravništvu; je v določenih ozirih le bolj primeren za Mojstrovo delo, zaradi česar je priporočljivo, da se ga za nekaj časa izpostavi preizkusu, saj se mnogi ljudje na začetku, ko jih povzdigne navdušenje, zdijo zelo obe-tajoči in goreči za služenje, vendar pa na žalost po določenem času postanejo utrujeni in zdrsnejo nazaj. Kandidat mora premagati vse svoje morebitne čustvene napake in nadaljevati z neomajnim delom vse dotlej, dokler ne postane dovolj miren in čist. Ko v njegovi živi podobi sorazmerno dolgo časa ni resnih preobratov, Mojster lahko začuti, da je prišel čas, ko lahko učenca s koristjo pritegne bližje k sebi.

Ne smemo misliti, da živa podoba zapisuje le napake ali motnje. Odseva celotno stanje učenčeve astralne in mentalne zavesti, zato bi morala odsevati precej dobronamernosti in veselja ter žarčiti v svet mir in dobro voljo za vse ljudi. Ne smemo pozabiti, da za napredovanje ni zaželena le pasivna, ampak tudi dejavna dobrota. Ne povzročati škode je že veliko; vendar spomnite se, da je naš veliki zgled hodil okoli zato, da bi delal dobro. In, ko so gospoda Budo prosili, da povzame vse svoje učenje v enem samem verzu, je začel: “Prenehajte delati zlo”, a takoj nato nadaljeval: “Učite se delati dobro.”

Če učenec pripravnik opravi nekaj zelo dobro, mu Mojster za trenutek posveti nekoliko več pozornosti, in če vidi, da to lahko, mu pošlje tudi določeno vrsto vala spodbude, ali pa na učenčevo pot postavi neko delo, da preveri, kako ga bo opravil. Na splošno pa to nalogo zaupa kakšnemu od starejših učencev. Predlaga, da kandidatu ponujamo priložnosti, vendar pa je to resna odgovornost. Če oseba pograbi to priložnost, je vse v redu; če pa ne, je to zanj slaba ocena. Pogosto bi si želeli ljudem ponujati priložnosti, vendar se obotavljamo, kajti, če jo zagrabijo, jim prinese veliko dobrega, če pa ne, je to potem drugič težko ponuditi.

Vidimo lahko, da je vez med učencem pripravnikom in njegovim Mojstrom namenjena predvsem opazovanju in morda občasni uporabi učenca. Ni v navadi adeptov, da bi uporabljali neke posebne ali senzacionalne preizkuse, tako da je na splošno, ko je na preizkusu nek odrasel človek, ta prepuščen svojemu običajnemu toku življenja, tako da način, na katerega živa podoba reproducira njegov odziv na preizkušnje in probleme dneva, ponuja dovolj jasno sliko o njegovem značaju in napredovanju. Ko iz tega Mojster zaključi, da oseba lahko postane zadovoljiv učenec, jo pritegne bližje k sebi in jo sprejme. Včasih je za tako odločitev dovolj nekaj tednov, včasih pa se to obdobje raztegne v leta.

Učinek krutosti na otroka

V poglavju “Naš odnos do otrok” v *The Hidden Side of Things* (Skrita stran stvari) sem v primernem obsegu obravnaval, kaj je potrebno za urjenje otrok, da bi ti lahko ohranili vse tisto najboljše, kar so prenesli iz preteklosti, ter razvili v poln razcvet številne lepe značilnosti svoje narave, ki jih na splošno, a žal neusmiljeno uničujejo nerazumevajoči odrasli ljudje. Tam sem med drugim govoril tudi o uničujočih učinkih strahu, ki ga otrokom vzbudita grobost in krutost; in temu vprašanju bi tukaj rad dodal nekaj opomb o neki izkušnji, ki pojasnjuje neizrekljivo strašne posledice, ki včasih sledijo takemu ravnanju. Starši, katerih otroci so godni za šolo, niso nikoli

dovolj skrbni in se ne pozanimajo dovolj, kateremu učitelju bodo zaupali otroka, kar lahko povzroči neizbrisno škodo otroku, za katerega so odgovorni.

Pred nekaj časa sem izvedel za zelo neverjeten primer katastrofe, do katere lahko pride v primerih take brutalnosti. Imel sem veliko čast, da sem prisostvoval Iniciaciji enega od mlajših članov, pri čemer je bil ob tej priložnosti Iniciator sam gospod Maitreya. Med ceremonijo je moral kot običajno kandidat odgovarjati na mnoga vprašanja, ki so bila večinoma povezana z najboljšim načinom nudenja pomoči v določenih težkih in neobičajnih primerih, in katerim je bilo dodano posebno vprašanje o tem, ali bi on lahko odpustil in pomagal določenemu človeku, ki se je do njega vedel strašno osorno in kruto v njegovem zgodnjem otroštvu.

Iniciator je ustvaril podobo aure z najbolj čudovito občutljivimi drobnimi pridihi, ščepci ali poganjki ljubke barve, po katerih površini se je igrala svetloba in nekako kukala iz njih in se zopet umikala nazaj v notranjost, ter rekel: "To so semena najvišjih in najbolj plemenitih lastnosti človeštva – krhka, občutljiva kot pajčevina, ki se lahko razvijejo le v ozračju najgloblje, najčistejše ljubezni, brez enega samega pridiha strahu ali otrplosti. Tisti, ki je tudi sicer pripravljen na to, da jih lahko v popolnosti razvije in okrepi, lahko še v tem istem življenju doseže adeptstvo. To je bila usoda, za katero smo upali, da se ti bo izpolnila, vendar pa so tisti, katerim sem te zaupal (zato, ker so te ponudili v moje služenje še pred rojstvom), dovolili, da si padel v roke osebe, ki je bila povsem nevredna takega zaupanja. Takšna je bila tvoja aura preden je nate padel poguben vpliv njegove zlobe. Sedaj poglej, kaj je iz tebe naredila krutost."

Aura se je spremenila in grozovito skrčila. In, ko se je umirila, so izginili vsi čudoviti drobni poganjki, na njihovem mestu pa so se pojavile številne drobne brazgotine. Gospod je razložil, da take škode ne bo mogoče izbrisati v tem življenju in dodal: "Upam, da boš v tem življenju dosegel arhatstvo; vendar pa moramo za dokončno izpolnitev počakati še nekaj časa. V naših očeh ni večjega zločina kot je prekinitev napredovanja duše."

Ko je kandidat videl to auro, zvijajočo se in otrdelo, videl vse svoje svetle obljube grobo uničene zaradi brutalnosti tega človeka, je za trenutek zopet začutil to, kar je že v veliki meri pozabil – agonijo malega fanta, poslanega od doma, stalno prisoten strah in otrplost, neverjetno grozo, čutenje pekočega nasilja, pred katerim ni mogoče zbežati ali ga ublažiti, boleč občutek popolne nemoči v rokah krutega tirana, strastno zamero do njegove zlobne nepravilnosti, brez upanja, brez varnega mesta v breznu, brez Boga, ki bi ga lahko poklical; in ko sem to videl v njegovem umu, sem dojel nekaj o strašni tragediji otroštva, in zakaj so njegovi učinki tako daljnosežni.

Ta najbolj ostuden greh krutosti do otrok ne prepreči razvoja le v primerih, ko se človek približuje adeptstvu. Vse nove in višje lastnosti, ki bi se morale sedaj razviti, se pri vsakem kažejo v svetlih in občutljivih popkih, podobne narave kot tisti, ki smo jih opisali zgoraj, le da na nižji ravni. V tisočih primerih so ti grobo uničeni s silovitim divjaštvom starša ali učitelja, ali pa potlačeni z brutalnim ustrahovanjem večjih fantov v internatu; in tako mnogi dobri ljudje ostanejo na isti ravni skozi več inkarnacij, medtem ko se njihovi mučitelji spustijo po evoluciji nazaj. Gotovo lahko mnogi egoji, ki se inkarnirajo v take okoliščine, kljub temu hitro napredujejo, in čeprav oddaljeni od velikih višin Inicijacije, lahko svojemu značaju dodajo nekatere nadaljnje in občutljive razvoje; a za njihovo načrtovano napredovanje bo brutalnost enako usodna.

Dokler ni prišlo do omenjene priložnosti, še nisem slišal, da bi se moralo zadnje življenje, v katerem se doseže adeptstvo, potekati v absolutno popolnem otroštvu; vendar pa je ustreznost te ideje očitna, ko nam je enkrat predstavljena na tak način. To je verjetno vzrok, zakaj tako malo študentov doseže adeptstvo v evropskih telesih, saj precej zaostajamo za ostalim svetom v tej posebnosti. Vsekakor je zelo jasno, da kaj drugega kot zlo ne more slediti tej ogabni navadi krutosti. Kjerkoli je to mogoče, bi morali delovati za njeno zatrtje in, tako kot sem rekel že na začetku, posvetiti več pozornosti temu, da noben otrok, za katerega smo na kakršenkoli že način odgovorni, ne bi bil izpostavljen tej posebni obliki zločina.

Mojster otrok

Gospoda Maitreyo so pogosto imenovali učitelj bogov in ljudi. To dejstvo se včasih izrazi tudi na ta način, da predstavlja on v velikem kraljestvu duhovnega dela ministra za religijo in vzgojo. In to ne le zaradi tega, ker se v določenih intervalih, ko vidi, da bi bilo to zaželeno, najsi inkarnira sam, ali pa pošlje svojega učenca, da na nek nov način razloži večno resnico – ali kakor bi lahko rekli – da ustanovi neko novo religijo. Povsem ločeno od te dejavnosti je nenehno zadolžen za vse religije. In vsako, kakršnokoli že novo in lepo učenje, najsi staro ali novo, ki se izraža skozi te religije, je posledica njegovega navdiha. O njegovih metodah svetovno-razširjenega predavanja navodil, ki jih pri tem uporablja, vemo le malo; poleg govornice besede namreč obstajajo še mnogi drugi načini poučevanja; in gotovo je, da je njegov nenehen in vsakodneven napor usmerjen v rojevanje svežih intelektualnih predstav milijonov angelov in ljudi.

Njegova desna roka pri tem čudovitem delu je njegov pomočnik in usojeni naslednik Mojster Kothumi, tako kot je pomočnik in usojeni naslednik gospoda Vaitasvata Manuja Mojster Morya. Prav zato, ker je Mojster Kothumi idealen učitelj, moramo prav k njemu pripeljati tiste, ki jim je namenjeno pripravništvo, oziroma sprejem na zgodnji stopnji. Mogoče je, da jih bodo pozneje in za neko drugo delo uporabili drugi Mojstri, vendar pa kljub temu vsi (ali skoraj vsi) začenjajo pod varstvom Mojstra Kothumija. Skozi številna leta je bil del moje naloge prizadevanje, da v pravi smeri izurim vsako mlado osebo, za katero je Mojster menil, da bo v pomoč; povezal jo je z menoj na fizični ravni in običajno podal kratke usmeritve, kakšne lastnosti naj bi se v njih razvile, in kakšna navodila naj bi zato prejeli. Seveda se on, ob svoji neskončni modrosti, ne ukvarja tako posebej s temi mladimi možgani in telesi, kakor se s tistimi starejših ljudi.

V primeru pripravništva starejših ljudi je v veliki meri njim samim prepuščeno, da si poiščejo najbolj primerno delo; v zvezi z mladimi ljudmi pa je na pot kakšnega kandidata včasih povsem določno postavil neko delo in opazoval, kako ga bo opravil. Včasih se je spustil celo do tega, da je nekate-

rim posameznikom predal posebna sporočila spodbude in navodil, ali celo podal nasvet v zvezi z njihovim urjenjem. Tukaj podajam nekatere izvlečke iz takih sporočil:

Mojstrovi nasveti

“Vem, da je tvoj prvi cilj v življenju služiti Bratstvu, vendar pa ne pozabi, da so pred teboj še višje stopnice, in da napredovanje na poti pomeni tudi budno pozornost. Ne le, da moraš biti vedno pripravljen na služenje, ampak moraš biti tudi stalno pozoren na priložnosti – ne le to, ampak celo ustvarjati priložnosti, da bi bil v pomoč tudi v malih stvareh, zato da ne boš, ko se bo pred tabo pojavilo tako delo, zgrešil velikih.”

“Nikoli, niti za trenutek, ne pozabi na svoj okultni odnos; ta mora biti za tebe stalno prisoten navdih – ne le kot ščit proti bedastim mislim, ki plavajo okoli nas, ampak kot nenehna spodbuda za duhovno delovanje. Ničevost in nepomembnost vsakdanjega življenja bi morali biti za nas nesprejemljivi, pa čeprav ne onstran našega razumevanja in sočutja. Neizrekljiva blaženost adeptstva še ni tvoja, vendar pomni, da si že eno s tistimi, ki živijo to višje življenje; ti si eden izmed razdeljevalcev sončne svetlobe v tem nižjem svetu, zato moraš biti tudi ti, na svoji ravni, žareče sonce ljubezni in veselja. Svet je lahko nespoštljiv, nerazumevajoč; toda tvoja dolžnost je svetiti.”

“Ne počivajte na svojih dosežkih. Osvojiti morate še višje vrhove. Ne smete pozabiti na intelektualni razvoj; med nami moramo razviti sočutje, ljubezen, strpnost. Vsak mora spoznati, da poleg njegovega, obstajajo še drugi pogledi, ki so prav tako vredni pozornosti. Vsa robotost in grobost govora, vse težnje po argumentaciji morajo popolnoma izginiti; tisti, ki je nagnjen k tem stvarem, bi se moral zaustaviti, ko začuti spodbudo; govoriti bi moral malo in še to vedno občutljivo in prijazno. Nikoli ne govorite, ne da bi prej pomislili, posebej na to, da bo tisto, kar boste povedali, prijazno in občutljivo. Tisti, ki bo poskušal v sebi razviti ljubezen, se bo rešil številnih napak. Ljubezen je najvišja vrlina, brez katere so vse druge lastnosti le pesek.”

“Misli in čutenja nezaželene vrste moramo strogo izključiti; na tem morate delati toliko časa, dokler za vas ne bodo več mogoče. Dotiki razdražljivosti razburkajo mirno morje zavesti o Bratstvu. Ponos je potrebno odstraniti, saj je resna ovira za napredek. Potrebna je izjemna občutljivost mišljenja in govora – redok vonj popolnega takta, ki ne more nikoli vznemiriti ali užaliti. To je težko doseči, čeprav lahko, če to hočeš.”

“Vaš cilj mora biti odločno služenje in ne le zabava; ne razmišljajte o tem, kaj želite narediti, ampak kaj lahko naredite, da bo v pomoč nekomu drugemu; pozabite nase in upoštevajte druge. Učenec mora biti nenehno prijazen, ljubezniv, uslužen – ne le tu pa tam, ampak vedno. Pomnite, ves čas, ki ni porabljen za služenje (ali za pripravo na služenje) je za nas izgubljen čas.”

“Ko v sebi zaznate določeno zlo, ga vzemite v roko, odločno in učinkovito. Vztrajajte in boste uspeli. To je vprašanje moči – volje. Pazite na priložnosti in namige; bodite učinkoviti. Jaz sem vam vedno pripravljen pomagati, vendar pa ne morem opraviti vašega dela; napor mora priti z vaše strani. Poskusite se vsestransko poglobiti in živeti življenje popolne predanosti služenju.”

*

“Dobro ste opravili, vendar pa jaz hočem, da opravite še bolje. Preizkusil sem vas tako, da sem vam ponudil priložnosti za služenje, in do sedaj ste jih sprejeli plemenito. Zato vam bom ponudil več in večje priložnosti. In vaš napredek bo odvisen od tega, ali jih boste prepoznali in jih izkoristili. Pomnite, da je nagrada za uspešno delo to, da se pred vami odpre še več dela. In ta zvestoba v stvareh, ki so za vas drobne, vodi do dela v stvareh večjega pomena. Upam, da boste kmalu prišli bližje k meni in s tem pomagali svojim bratom na poti, ki vodi do nog kralja. Bodite hvaležni, da imate veliko moč ljubezni, da veste, kako napolniti vaš svet s svetlobo, se izliti s kraljevsko radodarnostjo, razpršiti darežljivost kot kralj; to je res dobro, toda dobro pazite, da ne bo v srcu te velike rože ljubezni niti najmanjše sledi ponosa, ki se lahko razširi tako, kot se razširi skoraj neviden madež

gnitja, dokler ne obarva in pokvari celotnega cveta. Pomnite, kaj je napisal naš veliki brat: “Bodite ponižni, če želite doseči modrost; bodite še ponižnejši, ko ste modrost izpopolnili.” Vzgajajte skromno, dehtečo rožo ponižnosti, dokler ne bo njen sladek vonj prepojil vsakega vlakna vašega bitja.”

“Ko si prizadevate za združenost, ni dovolj, če druge pritegnete v sebe in jih ovijete z vašo auro, da postanejo eno z vami. To je že velik korak, vendar morate iti dlje in postati eno z vsakim od njih; vstopiti morate v sama srca vaših bratov in jih razumeti; nikoli zaradi radovednosti, kajti bratovo srce je tako skrivnost kot sveto mesto; človek si ne sme prizadevati, da bi vanj vtikal nos ali z njim razpravljaj, ampak si raje spoštljivo prizadeval, da bi razumel, sočustvoval, pomagal. Lahko je z nekega zornega kota kritizirati druge, veliko težje jih je spoznati in ljubiti; vendar je to edini način, da jih povežete s seboj. Želim si, da bi hitro rastle, da bi vas lahko uporabil v velikem delu; vam pomagal s svojim blagoslovom.”

*

“Hči, dobro si opravila razširitev svojega vpliva, da bi dosegla čim večjo omikanost grobih elementov okoli sebe in pomagala drugi čisti duši pri njenem vzponu do mene. To bo vedno svetleča zvezda na kroni tvoje slave; pomagaj ji naprej in glej, ali ne obstajajo še druge zvezde, ki bi jih lahko kmalu dodala tej kroni. To tvoje dobro delo mi je omogočilo, da te pritegnem tesneje k sebi in to precej prej kot bi te sicer. Ni bolj gotove metode hitrega napredka kot ta, da se človek preda pomoči drugim na vzpenjajoči se poti. Srečo si imela tudi zato, ker si srečala starega prijatelja, kajti dva, ki res lahko delata skupaj, sta bolj učinkovita, kot če bi vložila isto količino napora ločeno. Dobro si začela; nadaljaj v isti smeri, hitro in z gotovostjo.”

*

“Dobrodošel, zadnji med rekruti v našem veličastnem zboru. Ni ti lahko povsem pozabiti nase, se brez zadržkov predati služenju svetu; pa vendar se prav to zahteva od nas – da bi živeli le za blagoslov drugim, in da bi opr-

vili delo, ki nam je bilo naloženo. Dobro si začel s procesom samo-razvoja, vendar pa je potrebno narediti še veliko. Zatri tudi najmanjšo senco razdražljivosti in bodi vedno pripravljen sprejeti nasvet in navodilo; vzgajaj ponižnost in požrtvovalnost ter se napolni z gorečim navdušenjem za služenje. Tako boš dober instrument v rokah velikega Mojstra, vojak v vojski tistih, ki rešujejo svet. Zato, da bi ti pri tem pomagal, te jemljem sedaj za pripravnika.”

*

“Zadovoljen sem s teboj, vendar pa želim, da narediš še več. Kajti ti, moj otrok, si zmožen hitrega napredovanja, in hočem, da imaš to pred seboj kot cilj, ki si ga želiš za vsako ceno doseči. Nekatero oviro, ki naj bi jih presegel, se ti morda zdijo nepomembne, vendar pa to dejansko niso, saj so le površinski znaki nekega notranjega stanja, ki ga je potrebno spremeniti. To pa pomeni korenito spremembo, ki ti je ne bo lahko opraviti, vendar pa se splača potruditi. Želim si, da bi za svoja sprejel naslednja pravila:

- (1) Pozabi na sebe in na želje svoje osebnosti ter misli le na služenje drugim in temu predaj vso svojo moč, mišljenje in navdušenje.
- (2) Ne ponujaj svojega mnenja o nobeni stvari, razen če nisi po njem neposredno vprašan.
- (3) Preden govoriš vedno pomisli, kako bo to vplivalo na druge.
- (4) Nikoli ne izdaj ali ne komentiraj bratove slabosti.
- (5) Pomni, da se moraš še veliko učiti, in da se lahko zato pogosto motiš; zato govori z vedno večjo zmernostjo.
- (6) Ko si poklican, se takoj zgani in ne čakaj, da bi končal s tem, kar morda bereš ali delaš; če izvajaš pomembno dolžnost, zelo prijazno razloži za kaj gre.

Želim si te pritegniti bližje k sebi, in če boš spoštoval ta pravila, bom to lahko naredil kaj kmalu. Medtem pa ostaja s teboj moj blagoslov.”

Postani kot majhen otrok

Mnogi, ki berejo ta navodila, bodo morda presenečeni nad njihovo izjemno preprostostjo. Morda jih bodo celo prezirali, kot le malo primerne za vodenje in pomoč ljudem v veliki zapletenosti naše sodobne civilizacije. Toda tisti, ki tako misli, pozablja na to, da mora učenec to zapletenost razbrati iz bistva življenja, da mora, kakor pravi Mojster “priti iz svojega v njihov svet”, priti v svet mišljenja, v katerem je življenje preprosto in enosmerno, v katerem sta pravilno in napačno zopet jasno definirana, in v katerem so cilji, ki so pred nami, čisti in razumljivi. Učenec bi moral živeti preprosto življenje; preprostost je tista, ki mu, če jo doseže, omogoči višji napredek. Naše življenje smo zapletli in naredili negotovo, povzročili veliko zmedo, vihar nasprotujočih si tokov, v katerem slabotni odpadejo in potonejo; toda učenec Mojstra mora biti močan in zdrav, svoje življenje mora vzeti v svoje roke, ga narediti preprostega z božansko preprostostjo. Njegov um mora odstraniti vse te človeške zmede in utvare ter iti naravnost proti svojemu cilju kot puščica. “Pričaj, da se boš spreobrnil in postal kot majhen otrok, sicer ne boš vstopil v kraljestvo nebes.” In kraljestvo nebes, vedite, je veliko Bratstvo adeptov. (*The Hidden Side of Christian Festivals* – Skrita stran krščanskih obredov, str. 12, 446)

Iz teh izvlečkov lahko vidimo, kako visok ideal postavlja pred svoje učence Mojster. In morda se bo komu izmed njih zdelo, da je ta podoben temu, kar v teologiji imenujemo popoln nasvet – to je, cilj ali stanje, ki ga sedaj še ni mogoče popolnoma doseči, vendar pa še vedno tisto, k čemur moramo nenehno težiti. Vendar pa morajo imeti vsi aspirantje visoke težnje, četudi zaenkrat še nobeden ne more v popolnosti doseči to, k čemer teži; sicer mu ne bi bilo potrebno biti v fizični inkarnaciji. Mi smo še daleč od tega, da bi bili popolni, vendar pa imajo mladi ljudje, ki bi lahko prišli bližje k velikim, najbolj čudovito priložnost prav zaradi svoje mladosti in prožnosti. Njim je precej lažje odstraniti tiste stvari, ki niso povsem take kot bi morale biti, kot pa je to starejšim ljudem. Če lahko gojijo navado prevzemanja pravilnega zornega kota, delovanja za pravične razloge in ohranjati pravilno držo,

skozi celotno svoje življenje, bodo vztrajno prihajali vse bližje in bližje Mojstrovemu idealu. Če bi lahko učenec, ki je bil sprejet v pripravništvo, med svojo budnostjo v fizičnem telesu videl žive podobe, ki jih je ustvaril Mojster, bi veliko bolj polno razumel pomembnost tega, kar so navidez le nepomembne podrobnosti.

Učinki razdražljivosti

Razdražljivost je splošna težava; in kot sem že razložil, je razdražljivost stvar, ki se povsem lahko dogaja vsakemu, ki živi v sedanji civilizaciji, v kateri so ljudje zelo napeti. V precejšnji meri živimo v civilizaciji, ki je izpostavljena mučnemu hrupu; in prav hrup, bolj kot karkoli drugega, pretresa živce in povzroča razdražljivost. Odhod v mesto in povratek v pretresenem stanju in utrujenosti je dokaj splošna izkušnja za občutljive ljudi. K temu prispeva veliko stvari, vendar pa je to večinoma posledica nenehnega hrupa in pritiska številnih astralnih teles, ki vibrirajo na različnih stopnjah, vznemirjena in pretresena zaradi raznih malenkosti. Zato se je zelo težko izogniti togotnosti – še posebej učencu, katerega telesa so bolj visoko napeta in občutljiva kot pa tista običajnega človeka. Seveda je ta razdražljivost nekako površinska, ne prodre globoko; vendar pa se je bolje, če je to le mogoče, izogniti tudi površinski razdražljivosti, kajti njeni učinki trajajo precej dlje, kot se nam to običajno zdi. Ko pride do nevihte, je njene valove najprej sprožil veter; a ti valovi se bodo nadaljevali še dolgo potem, ko bo veter poptihnil. Tak, sorazmerno velik učinek lahko opazujemo na vodi; materija astralnega telesa pa je še veliko bolj fina kot voda, tako da vibracije prodrejo veliko globlje ter tako povzročijo dalj časa trajajoč učinek. Neko slabotno, neprijetno, začasno čutenje, ki recimo zapusti um v desetih minutah, lahko povzroči v astralnem telesu učinek, ki bo trajal 48 ur. Vibracije se ne poležejo še kar dolgo časa. Ko nam je tako delovanje znano, ga lahko najbolj učinkovito odstranimo tako, da mu ne posvečamo pozornosti, ampak da poskušamo razviti nasprotno krepost. Eden izmed načinov je ta, da proti takemu delovanju usmerimo neko trdno misel. Vendar pa ta način brez dvoma

vzbudi nasprotovanje v mentalnem ali astralnem elementalu, tako da je pogosto boljša metoda ta, da poskušamo doseči pri drugih ljudeh obzir, ki seveda temelji na naši ljubezni do njih. Človek, ki je poln ljubezni in obzira, si ne bo dovolil govoriti ali celo misliti na razdražljiv način. Če se človek napolni s to idejo, bo dosegel isti rezultat, ne da bi vzpodbudil nasprotovanje elementalov.

Sebičnost

Obstajajo številne oblike sebičnosti, ki lahko zelo resno odložijo učenčevo napredovanje. Ena od teh je lenoba. Opazoval sem, kako človek, ki je zelo užival ob branju neke knjige, le-te ni odložil, zato da bi bil točen; nekdo drug morda zelo grdo piše, ne da bi ga skrbelo nelagodje in škoda za oči ter razpoloženje tistega, ki bo njegov rokopis bral. Drobne nemarnosti naredijo človeka manj občutljivega za višje vplive, življenje naredijo neurejeno in drugim osebam neprijetno, ter uničujejo samo-nadzor in učinkovitost. Da bi bilo delo opravljeno zadovoljivo, sta učinkovitost in točnost bistveni. Mnogi ljudje so neučinkoviti; ko jim je naloženo neko delo, ga ne opravijo v celoti, ampak iščejo vse mogoče izgovore; ko so naprošeni za neko informacijo, ne vedo, kako naj jo poiščejo. Ljudje se v zvezi s tem precej razlikujejo. Nekoga bomo vprašali po neki stvari in ta bo odgovoril: "Ne vem"; nek drug pa bo rekel: "No, ne vem, vendar pa bom poskušal zvedeti," in skuša najti želeno informacijo. In spet nekdo bo informacijo poskušal poiskati, pa se vrnil in rekel, da mu ni uspelo, medtem ko bo nekdo drug počakal vse dotlej, dokler mu ne bo uspelo.

Tako mora učenec pri vsakem dobrem delu vedno misliti na korist drugih in na priložnost, da v takih stvareh služi Mojstru – ki so, celo takrat, ko so materialno nepomembne, velike po duhovni vrednosti – in to ne le zaradi svoje dobre karme, kar bi bila le neka druga in zelo subtilna oblika samo-osredotočenosti. Spomnite se kaj je rekel Krist: "To, kar naredite za najmanjšega od mojih bratov, to naredite zame." Drugi subtilni učinki take

vrste se skrivajo v potrnosti in ljubosumju ter v agresivnem zagovarjanju svojih pravic. Nek adept je rekel: "Manj misli na svoje pravice in več na svoje dolžnosti." Obstajajo pa tudi določene okoliščine v odnosu do zunanjega sveta, ko se učencu zdi nujno, da pove, kaj potrebuje; vendar pa med prijatelji-učenci ni takih stvari kot so pravice, ampak obstajajo le priložnosti. Ko se človek dolgočasi, začne projicirati od sebe agresivna čutenja; morda ne gre tako daleč, da bi dejansko sovražil, vendar pa ustvarja v svojem astralnem telesu teman žar ter poleg tega vznemirja mentalno telo.

Skrb

Podobne motnje pogosto nastanejo tudi v mentalnem telesu in so po svojih učinkih enako uničujoče. Če si človek dovoli, da ga zaradi določenega problema zelo skrbi, tako da le-tega neprestano premleva v svojem umu, ne da bi dosegel kakršnokoli rešitev, s tem povzroči v svojem mentalnem telesu nekaj podobnega kot nevihto. Zaradi izjemne prefinjenosti vibracij na tej ravni, beseda nevihta le delno izraža realnost; na nek način bi se bolj približali ustvarjenemu učinku, če bi si ga predstavljali kot rano v mentalnem telesu, kot razdraženost, ki jo je povzročilo trenje. Včasih srečamo prepirljive ljudi, ki se morajo prepirati o vsaki stvari, in ki očitno tako ljubijo to izvajanje, da jih ne zanima dosti, na kateri strani problema se angažirajo. Oseba take vrste ima svoje mentalno telo v stanju stalnega vnetja, ki se lahko že ob najmanjši provokaciji v vsakem trenutku razvije v odprto rano. Za takega človeka ni, dokler v svoje bolno stanje ne vnese ravnovesje in zdrav razum, nobenega upanja na kakršenkoli okultni napredek.

Na našo srečo se dobra čustva ohranjajo celo dlje kot zla, in to zato, ker delujejo v bolj finem področju astralnega telesa; učinek čutenja močne ljubezni ali predanosti ostaja v astralnem telesu še dolgo potem, ko je okoliščina, ki ga je povzročila, že pozabljena. Možno, čeprav neobičajno je, da se ob istem času nahajata v astralnem telesu dva niza močnih vibracij – na primer, ljubezen in jeza. Takrat, ko človek občuti silovito jezo, ne more

prav z lahkoto razviti tudi močno čutenje ljubezni, razen če je jeza neko plemenito ogorčenje; v tem primeru lahko obstajata ti dve čutenje eno ob drugem, vendar pa je eno na precej višji ravni kot drugo in zato tudi trajnejše.

Smeh

Povsem naravno je, da se fantje in dekleta želijo veseliti, biti veseli, brati in poslušati zabavne stvari in se jim smejati; to je povsem v redu in ne povzroča škode. Če bi ljudje lahko videli vibracije, ki jih sproži dobra volja, prijazno veselje, bi videli, da je vzburjeno astralno telo podobno tresenju jeter ob jahanju; dejansko godi in ne škoduje. Toda, če bi lahko videli posledice kakšne od neprijetnih zgodb, ki jih radi pripovedujejo slaboumni ljudje, bi opazili ogromno razliko; take misli so v celoti zle. Oblike, ki jih ustvarijo, se za dolgo časa oprimejo astralnega telesa in privlačijo vse mogoče vrste ostudnih entitet. Tisti, ki se približuje Mojstru, se mora povsem osvoboditi teh grobosti, kot tudi vsega tistega, kar je viharno in surovo; in mlajši ljudje se morajo nenehno izogibati kakršnikoli regresiji v otroškost ali nespametnost.

Včasih lahko zaznamo težnjo po otročjem hihitanju, ki se ji moramo za vsako ceno izogniti, saj ima zelo slab učinek na astralno telo. Okoli njega splete mrežo sivo-rjavih niti, ki je že na prvi pogled neprijetna, in ki ustvari sloj, ki ovira vstop dobrim vplivom. To je nevarnost, ki bi se je morali mladi ljudje vztrajno varovati. Bodite tako srečni kot veseli, kot ste le lahko; Mojster to rad vidi in vam pomaga na vaši poti. Vendar pa nikoli, niti za trenutek, ne dovolite, da se vaše veselje poveže s kakršnokoli vrsto grobosti ali surovosti. Vaše veselje naj nikoli ne postane viharen krohot; po drugi strani pa nikoli ne dopustite, da bi degeneriralo v nespametno hihitanje.

Tako kot pri drugih stvareh tudi tu obstaja ločnica med tem, kaj je škodljivo in kaj prav lahko postane škodljivo. Najbolj gotova metoda določanja te ločnice je preverjanje, ali je zabava prestopila prag rahločutnosti in dobrega okusa. In takrat, ko ga veselje prestopi – takrat, ko v njem obstaja vsaj dro-

bec viharnosti, takrat, ko preneha biti popolno v svoji prefinjenosti, takrat smo stopili na nevarno področje. Notranja plat te ločnice je v tem, da je vse v redu, dokler ego v popolnosti obvladuje astralno telo; takoj, ko pa izgubi nadzor, postane veselje prazno in nesmiselno – nekako kot konj, ki odnese svojega jezdeca. Astralno telo, ki ni pod nadzorom, je prepuščeno na milost in nemilost prehodnim vplivom in se z lahkoto vznemiri zaradi nezaželenih misli in čutenj. Poleg tega pazite, da bo vaš smeh vedno čist in snažen – nikoli, niti za trenutek, naj ne bo povezan s zlonamernim vzhičenjem ob trpljenju ali neugodju drugega. Če se komu zgodi ponižujoč dogodek, ne stojte tam in se prazno smejte smešni strani dogodka, ampak takoj priskočite na pomoč in v tolažbo. Ljubeča prijaznost in volja pomagati morata vedno biti vaši najbolj vidni značilnosti.

Prazne besede

Jasnovidni, ki lahko vidi učinek raznih nezaželenih čustev na višja telesa, nima težav pri razumevanju, kako pomembno je, da moramo čustva nadzorovati. Ker pa večina nas posledic ne vidi, na te kaj radi pozabimo in si dovolimo postati neskrbni. Isto velja za učinek, ki ga povzročijo slučajne in nepremišljene opazke. Krist naj bi ob svoji zadnji inkarnaciji na svetu rekel, da bodo na sodni dan ljudje odgovarjali, položili račune za vsako prazno besedo. To se sliši precej kruto, in če bi bil ortodoksni pogled na sodni dan korekten, bi bil ta res nepravičen in ogaben. Niti najmanj ni mislil na to, da bo vsaka prazna beseda človeka obsodila na večno trpljenje – take stvari ni; vendar pa vemo, da imata vsaka beseda in vsaka misel svojo karmo, svojo posledico. In če vedno znova in znova ponavljamo neumne stvari, ustvarimo okoli sebe ozračje, ki odbija dobre vplive. Da bi se temu izognili, je potrebna stalna pozornost. Nadčloveški ideal bi bilo pričakovati, da se človek ne bi niti za trenutek spozabil; toda učenci si navsezadnje prizadevajo, da bi postali nadčloveški, saj se Mojster nahaja onstran človečnosti. Če bi učenec že lahko živel popolno življenje, bi že bil adept; to pa še ne more biti, vendar pa se bo temu stanju precej približal, če bo neprestano mislil

na svoj ideal. Vsaka izgovorjena prazna beseda še v istem trenutku gotovo vpliva na njegov odnos z Mojstrom; zato naj bo v največji možni meri pozoren na svoje besede. (Glej tudi 14. poglavje o Pravilnem govorjenju.)

Oblike, ki jih ustvari govor

Učenec bi moral paziti na način svojega govora, kakor tudi na njegovo vsebino, tako da bi bil ta lahko mil, lep in korekten, brez neskrbnosti in pretiravanja. Besede bi morale biti dobro izbrane in dobro izgovorjene. Mnogi ljudje mislijo, da v vsakodnevnem življenju ni potrebno paziti na jasno govorjenje; vendar pa je to pomembno bolj kot si mislijo; kajti mi stalno gradimo svoje lastno okolje, ki nato povratno vpliva na nas. Naše sobe in hiše polnimo s svojimi mislimi, s katerimi moramo nato živeti. Če si človek na primer dovoli, da ga premaga potrnost, se njegova soba napolni s to lastnostjo, tako da bo vsaka občutljiva oseba, ki bo stopila v sobo, zavedla določenega znižanja vitalnosti, izgube tonusa. Še več, tudi človek sam, ki preživi v tej sobi večino svojega časa, bo nenehno pod vplivom potrnosti in se je ne bo mogel kar tako znebiti. Isto velja za človeka, ki se obdaja z neprijetnimi besednimi-oblikami, ki so rezultat neskrbnega in nekulturnega govora, s katerim ustvarja ozračje, iz katerega te oblike nenehno povratno vplivajo nanj. Zaradi stalnega pritiska človek voljno reproducira te neprijetne oblike ter se zaradi neskrbnosti navadil grobega in surovega govorjenja.

Vedno znova in znova sem poslušal šolske učitelje: "Glede govora naših učencev ne moremo narediti nič. Dokler so tu v šoli, jih poskušamo popravljati, a ko gredo domov, tam slišijo napačno izgovorjavo besed, ki postane tako trajna, da se ji ne moremo zoperstaviti." Otroci so morda v šoli po pet ur na dan, doma ali pa okoli doma, pa skoraj ves preostali čas. In doma morda na njih stalno pritiska ozračje nezaželenih besednih-oblik, tako da jih popolnoma zaslužni. Poleg tega obstajajo določene besede, ki jih dejansko ne morejo izgovoriti, ker še ne zmorejo oblikovati čistega zvoka. Morda si boste mislili, da je to mala in nepomembna stvar, vendar nikakor ni mala,

kajti nenehno ponavljanje številnih takih stvari povzroči velik učinek. Prav gotovo je bolje, če se obdamo z lepimi stvarmi, kot pa z grdobijo, četudi je ta iz eterične materije. Zelo pomembno je, da govorimo korektno, jasno in lepo, kajti to vodi tako do zunanje kot notranje prefinjenosti. Če govorimo na grob in nemaren način, degradiramo raven našega mišljenja; in tak način govora bo odbil in se zagabil ljudem, katerim želimo pomagati. Tisti, ki ne morejo biti natančni v uporabi svojih besed, ne morejo biti tankovestni v svojem mišljenju; celo v morali bodo negotovi, kajti vse te stvari delujejo ena na drugo.

Vsaka izgovorjena beseda ustvari iz eterične materije drobno obliko, prav tako kot misel v mentalni materiji. Nekatere od teh oblik so zelo neprijetne. Beseda "sovrášstvo", na primer, ustvari prav strašno obliko, tako da, odkar sem videl njeno podobo, te besede ne uporabljam več. Da nam ne bi bilo potrebno uporabljati besedo "sovrášstvo" kot le takrat, ko ne gre drugače, lahko rečemo, da nam neka stvar ni všeč, ali da nam ni do nje, saj nas že pogled na obliko te besede navda z občutkom akutnega nelagodja. Po drugi strani pa obstajajo besede, ki ustvarijo prelepe oblike, besede, ki jih je vredno ponavljati. Vse to bi bilo mogoče znanstveno preučiti in ne dvomim, da bo prav gotovo prišel dan, ko bodo ljudje za to imeli čas. No, kakorkoli že, na splošno lahko rečemo, da besede, ki so povezane z zaželenimi lastnostmi, ustvarjajo prijetne oblike, medtem ko tiste, ki so povezane z zlimi lastnostmi, ustvarjajo grde oblike.

Te besedne-oblike ne določa misel, ki spremlja besedo; misel izgradi svojo lastno obliko v višjem tipu materije. Na primer, besedo "sovrášstvo" se pogosto uporablja povsem slučajno, brez kakršnegakoli sovrášstva, ko na primer govorimo o kakšnem članku povezanem s hrano; to je povsem nepotrebna uporaba te besede in očitno ne sproža nobenih resnih čustev; zaradi tega se ne ustvari astralna oblika sovrášstva; toda grda eterična besedna-oblika se pojavi ne glede na to ali je govorec to res imel v mislih. In prav zato že beseda sama po sebi ni dobra beseda. Isto velja za kletvice in nespodobne besede, ki jih tako pogosto uporabljajo neizobraženi in nekulturni

ljudje; oblike, ki jih ustvarijo nekatere od teh besed so, če nanje pogledamo z jasnovidnim pogledom, še posebej strašne narave. Tako si ne moremo predstavljati, da bi kdorkoli, ki si prizadeva, da bi postal učenec, mazal svoje ustnice s takimi besedami. Pogosto lahko slišimo tudi to, kako ljudje uporabljajo vse vrste ohlapnih narečnih stavkov, ki dejansko nimajo nobenega pomena ali tehtnega izvora. Pomembno je, da se študentje okultizma vsega tega ogibajo.

Isto velja v zvezi z navado pretiravanja. Ljudje včasih govorijo na zelo pretiran način. Če je neka stvar oddaljena kakšnih sto metrov, pravijo, da je “neskončno daleč”. Če pride dan, ki je nekoliko toplejši kot običajno, pravijo, da “kuha”. Naše obvladovanje jezika je revno, če nismo sposobni poiskati besed, ki bi izrazile različne stopnje mišljenja, ne da bi se potapljali v te divje, nesmiselne presežnike. Še najslabše od vsega pa je to, da ljudje, ko želijo izraziti to, da je nekaj izjemno dobro, to opišejo kot “strašno” dobro, kar ni le protisloven in zato povsem nespameten in nesmiseln izraz, ampak tudi nespodobna zloraba besede, ki ima, sama po sebi slovesen pomen, tako da je uporaba v takem smislu groteskno neprimerna. Zato bi se moral vsak, ki želi postati študent okultizma, dosledno ogibati takšnim gnusnim stvarim.

Nadzor govora poudarjamo z zornega kota uravnave pomena naših besed – in to povsem upravičeno; nič ni bolj nujno; želim si, da bi lahko vsi nadzirali izgovorjavo besed in na to gledali kot na delo samo-izpopolnjevanja. Pomembnost natančnosti in prefinjenosti govora ne more biti nikoli pretirana. Kadarkoli govorimo, ali pa se smejemo, ustvarjamo tako barvo kot zvok. Če je to pravilen smeh, srčen in prijazen, potem je njegov učinek zelo prijeten in razširja čutenje veselja po vsej svoji okolici. Če pa je to posmehljiv ali sarkastičen smeh, surov krohot, hihitanje, pa je rezultat povsem drugačen, izjemno neprijeten. Čudovito je, kako verno se vsak odtenek misli ali čutenja odrazi na drugih ravneh. To je zelo očitno, ko gremo iz ene dežele v drugo in vidimo, da je ozračje napolnjeno s povsem drugačnimi zvočnimi učinki. Če človek prečka kanal med Anglijo in Francijo, lahko takoj vidi, da so zvočne-oblike, ki jih ustvarja francoski jezik povsem drugačne kot

tiste, ki jih ustvarja angleški. Še posebej je to opazno ob določenih zvokih, kajti vsak jezik ima nekaj sebi lastnih posebnih zvokov in prav ti so tisti, ki so glavna poteza, ki ločuje pojavnost enega jezika od drugega.

Barva ustvarjenih oblik pa je odvisna bolj od duha, v katerem govorimo. Dva človeka lahko govorita z istimi besedami in tako ustvarjata v glavnem isto obliko, vendar pa imajo te oblike za sabo različen duh. Ko se od nekoga poslavljate, rečete: “Zbogom”. To besedo lahko spremlja pravi izliv prijateljskega čutenja; če pa rečete “Zbogom” na brezbrizen način, brez kakšne posebne misli ali čutenja, potem ta ustvari na višjih ravneh povsem drugačen učinek. Drugo je le kratkotrajen vzgib, ki pomeni le malo in tudi malo ustvari; prvo pa je določen izliv, ki ga podarite svojemu prijatelju. Spomnimo se, da izraz pomeni “Bog s teboj”; torej je to blagoslov, ki ga podarjate. V Franciji pravijo “Adieu”, “Priporočam te Bogu”. Če bi, kadar koli jih izgovorite, mislili na pomen teh besed, bi naredili veliko več dobrega kot ga sicer, kajti takrat bi vaše besede spremljali vaša volja in vaša misel, tako da bi bil blagoslov resnična pomoč in ne le brezbrizen krc.

Učenčev govor bi se moral rafinirati in razvijati na vse te načine. Spomnite se, kako v knjigi *The Light of Asia* (Luč Azije) avtor pravi, da je v vaši notranjosti Kralj, Samost, in da bi moralo biti vse, kar pride iz vaših ust v njegovi prisotnosti, zlata misel v zlatih besedah:

Vladaj ustnicam,
kot da bi bile vrata palače, v kateri prebiva Kralj;
umirjene, pravične in vljudne naj bodo vse besede,
ki osvajajo iz te prisotnosti.

Razburjenost

Za aspiranta je še posebej nujno, da se izogiba vsakemu nemiru ali razdražljivosti. Mnogi energije polni in goreči delavci zapravijo večino svojih naporov, jih naredijo za neučinkovite, ker popuščajo tem slabostim; kajti človek ustvari okoli sebe tako auro trepetajočih vibracij, da vanjo ali iz nje

ne more preiti nobena misel ali čutenje, ne da bi se pri tem izkrivilo. Tako vse dobre stvari, ki jih človek usmeri navzven, ponesejo s seboj to drgetanje, ki jih praktično izniči. Bodite absolutno natančni; vendar dosežite svojo natančnost s popolno umirjenostjo in nikoli ne na hitro ali z razburjenjem.

Druga stvar, ki jo je potrebno zabičati našim študentom je ta, da v okultizmu vedno mislimo natanko to, kar rečemo; ne več ne manj.

Ko predstavimo pravilo, da o drugem ne smemo govoriti nič neprijaznega ali kritičnega, potem mislimo natančno to – ne pa to, da lahko, ob razmišljanju o tem pravilu, le nekoliko omilimo število neprijaznih ali kritičnih stvari, ki jih izgovorimo vsak dan. Ne, s tem moramo dokončno povsem prenehati. Tako zelo smo navajeni poslušati različna etična navodila, ki si jih potem nobeden ne prizadeva resno uresničiti v praksi, tako da smo navajeni misliti, da je površno soglašanje z idejo ali slučajen slaboten napor, da bi se ji približali, vse, kar od nas zahteva religija. Ta mišljenjski okvir moramo v celoti odložiti in razumeti, da se ob okultnem navodilu zahteva natančna in dobesedna poslušnost, najsi ga poda Mojster ali njegov učenec. (Dodatna navodila v tej smeri bo bralec našel v knjigi *Talks on the Path of Occultism* – Predavanja na poti okultizma.)

Vrednost druženja

Veliko pomoči v vseh teh vprašanjih je lahko aspirant, tako pripravnik kot že sprejeti učenec, deležen s strani kakšnega Mojstrovega starejšega učenca. V davnih časih je v Indiji guru zbral svoje chele in jih oblikoval v skupino, da ga je ta spremljala kamorkoli je šel. Tu pa tam jih je o čem poučil, vendar pa pogosto niso prejeli nikakršnih navodil; kljub temu pa so hitro napredovali, kajti ves čas so se kopali v učiteljevi auri in z njo vzpostavili harmonijo, namesto da bi bili obkroženi z običajnimi vplivi. Učitelj jim je pomagal tudi pri izgradnji značaja in vedno skrbno pazil na začetnike. Naši Mojstri takega načrta ne morejo izvesti fizično, vendar pa so včasih tako uredili stvari, da je kakšen njihov starejši zastopnik zbral okoli sebe mlajše neophyte ter se

z njimi ukvarjal individualno; zelo podobno kot kakšen vrtnar, ki skrbi za svoje rastline in jim noč in dan namenja pozornost, ki je potrebna za prebuditev določenih lastnosti ali krepitev nekaterih slabih točk. Starejši pomočnik v zvezi s tem delom le redko prejme neposredna navodila; čeprav lahko Mojster tu pa tam kaj omeni ali komentira.

Dejstvo, da se novinci nahajajo v skupini, pomaga njihovem razvoju; na splošno so pod vplivom visokih idealov, ki pospešijo rast zaželenih značilnosti. Verjetno je zaradi delovanja karmičnega zakona neizogibno, da aspirant pride v stik z nekom, ki je bolj razvit kot on sam, in pridobi precej koristi od svoje sposobnosti, da se nanj odzove; in na splošno velja dejstvo, da Mojster ne poviša ali povzdigne nobene osebe, dokler ta ni stopila v stik z nekim starejšim študentom, ki jo lahko vodi in ji pomaga. No, kljub temu obstajajo izjeme in vsak Mojster ima svoj lasten način obravnave svojih novincev. Dr. Besantova je pravila, da je v nekem primeru Mojster uporabil prakso, da je svoje učence poslal “na drugo stran polja”, tako da bi ti lahko pridobili veliko moč le z razvojem lastnih moči in ob minimalni zunanji pomoči. Vsak posameznik je obravnavan tako, kot je to zanj najbolj primerno.

Postavilo se je vprašanje, ali lahko napreduje tudi osamljen študent, ki ga je karma postavila na kakšno oddaljeno kmetijo ali plantažo, ali pa ga povezala z nekim krajem, kjer težko najde nekoga, ki bi že stopil na pot. Nedvomno tak človek lahko napreduje, pa čeprav bo njegova naloga težja, ker ima manj pomoči na fizični ravni; vendar pa se bo pri tem naučil zanašati le na sebe in bo verjetno prav zaradi te osamljenosti razvil večjo moč – volje in odločnosti. Zanj je dobro, če si dopisuje s kakšnim starejšim študentom, ki mu lahko odgovori na določena vprašanja in mu svetuje glede čtiva, saj si na ta način lahko prihrani veliko časa, njegova pot pa tako postane lažja.

Sprejem

Združenost z Mojstrom

Čeprav sprejem učenca s strani Mojstra za prvega pomeni zelo veliko spremembo v življenju, pa je s tem dejanjem povezano le nekoliko več zunanje ceremonije kot v primeru pripravništva. Če nekdo opazuje to ceremonijo z vidom kavzalnega telesa, bo videl Mojstra kot bleščečo kroglo živega ognja, ki jo obdajajo številne koncentrične barvne školjke, pri čemer se fizično telo in njegovi dvojniki na drugih ravneh nahajajo v središču te žareče mase, ki se razteza do premera več sto metrov.

Ko se približuje fizičnemu telesu Mojstra, učenec vstopi v to žarečo kroglo finejše materije, tako da, ko končno doseže noge svojega Mojstra, obenem vstopi v srce te sijoče oble; in ko se Mojster razširi, da bi v sebe vključil auro učenca, dejansko razširi to osrednje srce ognja, kajti skozi celoten potek ceremonije sprejema se učenec nahaja globoko znotraj oboda te mogočne auro. Tako sta za nekaj trenutkov onadva eden. Tako ne vpliva le Mojstrova aura na učenčevo, ampak delujejo na ustrezne centre v Mojstrove auri, ki se zato bliskajoče odzovejo, tudi vse značilnosti, ki jih je razvil učenec. Neizrekljiva zveza med učencem in Mojstrom, ki se začne med ceremonijo

sprejema, tako postane trajna stvar, in četudi je učenec na fizični ravni precej oddaljen od Mojstra, njegovi višji nosilci še vedno vibrirajo skupaj s tistimi njegovega učitelja. Učenec se je ves čas uglaševal in postopno postajal vse bolj in bolj podoben svojemu Mojstru, ne glede na to, kako velika je bila razlika na začetku; tako postane, kot odprt kanal, preko katerega se lahko razdeljuje Mojstrova sila na nižjih ravneh, v veliko pomoč svetu. Z nenehno meditacijo o svojem guruju, z gorečim prizadevanjem, da bi ga dosegel, je učenec tako pripravil svoje lastne nosilce, da so nenehno odprti za njegovega Mojstra in pripravljeni na njegov vpliv. Nenehno so, v pričakovanju Mojstrove besede, v pazljivem pričakovanju kakšne pomembne stvari, na razpolago tej ideji; in ker so ostro in občutljivo odprti zanj, so v veliki meri zaprti za nižje vplive. Zato so vsi učenčevi višji nosilci, od astralnega navzgor, kot posoda ali lijak, odprti navzgor, a zaprti v druge smeri, in skoraj nepropustni za vplive, ki se ga dotikajo na nižjih ravneh.

To uglaševanje učenca se nadaljuje skozi celotno obdobje učenja. Na začetku so njegove vibracije za nekaj oktav pod tistimi Mojstra, vendar z njimi uglašene in v postopnem vzpenjanju. To je proces, ki se lahko odvija le počasi. Ne more biti izpeljan v trenutku, kot žigosanje kosa kovine z matrico, ali tako hitro, kot je mogoče uglasiti violinsko ali klavirsko struno. To so nežive stvari; v našem primeru pa gre za oblikovanje živega bitja. Da bi se življenje lahko ohranilo, mora počasna rast iz notranjosti prilagoditi obliko zunanjemu vplivu, tako kot to počne vrtnar, ki postopno obrezuje veje drevesa, ali pa kirurg, ki s primernimi postopki postopno naravnava zlomljeno nogo.

Vemo, da Mojster med tem procesom ne posveča kateremukoli posameznemu učencu polne pozornosti, ampak deluje na tisoče ljudi sočasno, ob tem, da stalno opravlja tudi višje delo – z narodi sveta in različnimi vrstami moči, angelov in ljudi igra, kot s figurami na deski, nekakšno veliko partijo šaha. Kljub temu pa je učinek tak, kot da bi pazil le na posameznega učenca in ne mislil na nič drugega, kajti pozornost, ki jo zmore posvetiti enemu med stotinami, je večja od naše, ko je osredotočena le na eno stvar. Mojster

pogosto prepusti uglasševanje nižjih teles kakšnemu od svojih starejših učencev, pa čeprav ob tem dovoljuje nenehen pretok med svojimi in nosilci učenca. Na ta način naredi za svoje učence največ, ne da bi ti za to morda ti sploh vedeli.

Sprejeti učenec tako postane predstraža Mojstrove zavesti – njena nekakšna razširitev. Adept skozi njega vidi, sliši in čuti, tako da je vse, kar je narejeno v učenčevi prisotnosti, narejeno v prisotnosti Mojstra. To ne pomeni, da se veliki nujno vedno zaveda takih dogodkov takrat, ko se ti odvijajo, pa čeprav je možno tudi to. V tistem trenutku je lahko zaposlen s kakšnim drugim delom; a dogodki se kljub temu vtisnejo v njegov spomin. To, kar je učenec izkušal v zvezi z določenim vprašanjem, se bo vzbudilo v Mojstrovem umu takrat, ko bo temu vprašanju posvetil pozornost.

Ko učenec pošlje Mojstru misel predanosti, njegov slaboten blisk izzove učinek, ki je podoben odpiranju velikega ventila, ki ga spremlja ogromen izliv Mojstrove ljubezni in moči. Če človek pošlje misel predanosti nekemu, ki ni adept, se ta zdi kot goreč tok, ki potuje proti naslovníku. Ko pa učenec usmeri tako misel proti svojemu Mojstru, učenca takoj preplavi tok goreče Mojstrove ljubezni. Adeptova moč vedno valuje navzven in v vse smeri, kot sončna svetloba. Tako dotik učenčeve misli v trenutku sproži navzdol čudovit tok te svetlobe. Med njima obstaja tako popolna zveza, da na Mojstrova telesa vpliva tudi vsaka resna motnja v nižjih telesih učenca. In ker bi taka vibracija motila adeptovo delo na višjih ravneh, mora adept, če pride do takega nesrečnega dogodka, spustiti tančico, ki učenca loči od njega vse dotlej, dokler se nevihta ne poleže.

Seveda je za učenca precej žalostno, če mora priti do takšne odstranitve, vendar pa je to popolnoma njegova stvar in tako ločitev lahko prekine takoj, ko vzpostavi nadzor nad svojimi mislimi in čutenji. Običajno takšen nesrečen dogodek ne traja dlje od 48 ur, vendar pa sem srečal primere, ki so bili tudi veliko hujši, in ko je cepitev trajala cela leta, celo za ves preostanek inkarnacije. Toda taki primeri so skrajni in zelo redki, saj je zelo

malo verjetno, da bi lahko bila neka oseba, ki se ji lahko zgodi taka napaka, sploh sprejeta kot učenec.

Drža učenca

Nihče ne more postati sprejeti učenec, dokler ni pridobil navade, da usmerja svoje sile navzven in osredotoča svojo pozornost ter moč na druge; da na soljudi izliva misli pomoči in dobrih želja. Priložnosti za tako delovanje se nenehno ponujajo same, ne le do tistih, s katerimi smo tesno povezani, ampak tudi do tujcev, ki jih srečujemo na ulici. Včasih opazimo človeka, ki je očitno potrta, ali pa trpi: v njegovo auro mu takoj lahko pošljemo krepilno ali spodbudno misel. Dovolite mi, da še enkrat navedem citat, ki sem ga srečal pred četrto stoletja v eni od knjig založbe New Thought (Novo mišljenje):

“Vgneti ljubezen v kruh, ki ga pečeš; zavij moč in pogum v paket, ki ga zavijaš za žensko utrujenega obraza; pospremi z zaupanjem in odkritosrčnostjo kovanec, ki ga plačuješ človeku z dvomečimi očmi.”

Ljubeča misel, ki je izražena privlačno, prinaša veliko resnico, da je vsak stik priložnost, in da je vsak človek, ki ga srečamo tudi na najbolj slučajen način, oseba, ki ji lahko pomagamo. Tako hodi skozi življenje študent dobrega zakona in razdeljuje blagoslov vsem okoli sebe; povsod nezadržno deluje v dobro, čeprav dobitnik blagoslova in pomoči ne ve od kod ta prihaja. V takih daritvah lahko sodeluje vsak človek, od najbolj revnega do najbolj bogatega; vsi, ki lahko mislijo, lahko pošiljajo navzven prijazne in koristne misli. In dokler obstajajo zakoni vesolja, nobena taka misel ne more biti neuspešna, oziroma še ni bila neuspešna. Morda ne boste videli rezultata, vendar je ta vseeno tu, čeprav ne veste, kakšen sad bo zrastel iz tistega drobnega semena, ki ste ga posejali ob vaši poti miru in ljubezni.

Če študent vsaj nekoliko pozna naravne vire, jih lahko pri delu te vrste pogosto priklič v pomoč. Tako v gozdovih in v vodi se nahajajo številni naravni-duhovi, določenega tipa, ki so posebej primerni za vdihovanje duše mi-

selnim-oblikam in zelo uživajo, če so uporabljeni za tako delo. Tako lahko študent, ko se sprehaja po poljih in gozdovih, ali pa jadra na vodi, povabi ta bitja v svoje spremstvo – jih lahko celo pritegne v svojo auro in ponese s seboj. In ko se vrne v mesto lahko začne projicirati svoje dobre misli na tiste, ki jih sreča, vdihne dušo vsaki taki miselni-obliki z enim od teh drobnih pomočnikov. S tem podarja žareče veselje in določeno količino razvoja prijateljskemu naravnemu-duhu ter zelo podaljša življenje in delovanje svoji miselni-obliki.

Razdeljevanje sile

Praktično vsi običajni ljudje v svetu usmerjajo svoje sile navznoter, v sebe. In ker so samo-osredotočeni, se njihove sile v notranjosti prepirajo. Učenec se mora usmeriti navzven in ohraniti stalno držo dajanja, z ljubeznijo in v služenje. Zato je učenec človek, katerega višji nosilci so odprt lijak za najvišje vplive njegovega Mojstra, medtem ko so njegovi nižji nosilci na dnu lijaka izurjeni za izžarevanje teh vplivov na druge. Zaradi tega je popoln instrument za Mojstrovo delo, za prevajanje njegove sile na zunanje ravni.

Če bi želel nek adept v Tibetu razdeliti nekaj sile na eterični ravni v New Yorku, ne bi bilo ekonomično, če bi poskušal tak tok usmeriti na tej razdalji eterično; svojo silo bi moral prenesti na precej višji ravni do točke, kjer jo potrebuje, in nato s te točke izkopati lijak navzdol.

To lahko primerjamo s prenosom elektrike visoke napetosti preko dežele do transformatorjev, ki zagotovijo dovolj toka in dovolj nizko napetost na kraju, kjer naj bi bila energija uporabljena. Vendar pa kopanje takega lijaka in sestop sile na določeni točki v New Yorku predstavlja za adepta izgubo skoraj polovico energije, ki bi jo naj imel na razpolago za delo, ki naj bi ga opravil. Zato je učenec, ki se nahaja na tem kraju, neprecenljiv delovni pripomoček, ki mora misliti predvsem na to, da postane dober kanal, kajti to je tisto, kar od njega potrebuje Mojster. Zato na učenca lahko gledamo

tudi kot na dodatno telo, ki ga Mojster potrebuje za uporabo na tistem mestu.

Vsako človeško telo je dejansko prenosnik moči notranje Samosti. Skozi številna obdobja se je prilagodilo za prenos povelj volje na najbolj ekonomičen način; na primer, če želimo, iz kateregakoli že razloga, premakniti ali obrniti kozarec, ki stoji na mizi, je dovolj, da stegnemo roko in to naredimo. Kozarec pa je mogoče obrniti tudi z uporabo sile volje, brez fizičnega stika; in eden izmed zgodnjih članov Teozofskega društva, ki je poskusil s tem preizkusom in v njem dejansko uspel, je porabil za pripravo v dveh letih po eno uro vztrajnega napora na dan. Očitno je, da je uporaba običajnih fizičnih sredstev v takem primeru daleč bolj ekonomična.

V zgodnjem obdobju učenčevega odnosa z Mojstrom, učenec pogosto čuti, da se skozi njega preliva velika količina sile, ne da bi vedel, kam je ta namenjena; čuti le to, da skozi njega valuje velik obseg živega ognja, ki preplavlja njegovo soseščino. Z nekoliko skrbne pozornosti se bo hitro naučil razbrati, v katero smer potuje. Nekoliko pozneje postane sposoben v svoji zavesti slediti temu toku Mojstrove moči in jo lahko dejansko spremlja do ljudi, na katere le-ta vpliva in jim pomaga. Vendar je kljub temu on sam ne more usmerjati; uporabljen je le kot kanal, pa čeprav naj bi obenem sodeloval pri razdeljevanju sile. Šele nekdanj kasneje pride čas, ko mu Mojster naroči, da učenec sam, namesto tega, da bi Mojster vanj izlil silo in jo usmerjal do oddaljene osebe, poišče to osebo ter ji podari nekaj sile, kar Mojstru prihrani nekaj energije. Kadarkoli in kjerkoli lahko učenec opravi nekaj Mojstrovega dela, mu ga on vedno preda. In, ko učenčeva uporabnost narašča, v njegove roke polaga vedno več in več dela, s čemer se, četudi malenkostno, sprošča pritisk na Mojstra. Mi veliko mislimo, in prav je tako, na delo, ki ga lahko opravimo tu spodaj; toda vse, kar si lahko predstavljamo in izpeljemo ni skoraj nič v primerjavi s tem, kar skozi nas opravlja Mojster. Skozi učenca vedno poteka rahlo žarčenje, tudi če se ta tega ne zaveda. Vendar pa isti učenec zelo določno čuti to, ko je skozi njega poslana neobičajna količina sile.

Ta prenos sile določenega Mojstra je na splošno omejen na njegove učence, vendar pa je za kanal prenosa sile lahko uporabljena katerakoli oseba, ki resno poskuša živeti življenje služenja, čistosti in prefinjenosti. Prav lahko se zgodi, da na določenem kraju ni učenca, ki bi bil čisto primeren za določeno vrsto izliva; lahko pa se tam nahaja neka druga oseba, ki je lahko, čeprav ne tako razvita, uporabljena za ta poseben namen. V takem primeru jo bo Mojster tudi zelo verjetno uporabil. Mojster izliva številne vrste sile in za različne namene; včasih je za to bolj primerna ena oseba, včasih druga. Če opazujemo dva učenca, ki živita skupaj, bomo videli, da je eden vedno uporabljen za en tip sile in drugi za drugega.

To izlivanje je tako fizično kot astralno, mentalno in budično, in na fizični ravni se odvija predvsem skozi roke in noge. Zaradi tega – kakor tudi zaradi splošnih razlogov – je potrebno zelo veliko skrb posvetiti čistoči. Če fizično telo izbrane osebe za določen čas zataji glede tega pomembnega vprašanja, ga Mojster ne more uporabiti, saj človek ne bi bil primeren kanal. To bi bilo tako, kot da bi prelivali čisto vodo po umazani cevi – na poti bi se umazala. Zato so tisti, ki so v tesnem stiku z Mojstrom izjemno pozorni na popolno telesno čistost. Bodimo zato skrbni, da bi bili tudi po tej strani pripravljeni, če bi nas potreboval.

Naslednja stvar, na katero bi morali paziti, če si želimo biti uporabni, je izogibanje raznim popačenostim, še posebno nog. Ne dolgo tega sem se nekaj tednov zadrževal v skupnosti, kjer je navada, da vsi hodijo bos. Bilo je grozno, ko sem opazoval skrivenčen in pohabljen videz nog mnogih študentov ter se ob tem prepričal, kako resno ta deformiranost vpliva na njihovo uporabnost kot kanal Mojstrove sile. V običajnih pogojih je naraven tok te sile tak, da napolni celotno telo učenca in se nato izlije skozi okončine; v primerih, ko nehijska navada povzroči trajno zmaličenost, lahko adept uporabi le zgornjo polovico telesa; to pa zanj predstavlja še dodatno težavo, saj mora v bližini trebušne prepone učenca vedno ustvariti neko vrsto začasne pregrade, tako da temu neizogibno sledi dejstvo, da bodo veliko bolj pogosto uporabljeni tisti učenci, ki nimajo takega popačenja.

Prenos sporočil

Včasih lahko Mojster preko učenca pošlje neki tretji osebi neko določno sporočilo. Spomnim se, da sem enkrat dobil naročilo, naj prenesem tako sporočilo nekemu visoko intelektualnemu članu, ki ga sam nisem dobro poznal. Čutil sem rahlo zadrego, kako naj se le-temu približam s takim sporočilom; vendar pa sem seveda to moral opraviti; tako sem rekel prejemniku: "Moj Mojster mi je naročil, naj vam predam to sporočilo in sedaj preprosto delam to, kar mi je bilo naročeno. Dobro se zavedam, da vam ne morem posredovati nobenega dokaza, da prihaja to sporočilo resnično od Mojstra, tako da vam prepuščam, da mu boste sami pripisali toliko pomena kot se vam bo zdelo. Nimam druge izbire, kot da izpolnim naročilo." Seveda sem poznal vsebino sporočila, ker sem ga moral zapisati; in ker sem ga videl lahko potrdim, da je bilo to popolnoma preprosto in prijateljsko sporočilo, ki bi ga neki drugi lahko poslala vsaka prijazna oseba, ne da bi vsebovalo kakšen poseben pomen. Toda očitno je bil videz zavajajoč; stari gospod, kateremu sem sporočilo predal, je bil zelo presenečen, tako da je rekel: "Ne delaj si skrbi s tem, da bi me prepričeval, da je to res sporočilo tvojega Mojstra: takoj sem ga prepoznal po izražanju; ti nikakor ne moreš razumeti pomena določenih priporočil, ki jih podaja." Še danes ne vem, na kaj je s tem mislil.

Je pa kljub temu zelo redko, da je sporočilo predano v takšni obliki. Glede tega vprašanja vlada precejšnje nerazumevanje, zato bi bilo morda koristno, če razložim, kako običajno poteka prenos sporočil z višjih na nižje ravni. To bomo lažje razumeli, če prej obravnavamo odnos med temi ravnmi, težave pri načinu komunikacije med njimi in raznovrstne metode, s katerimi presežemo te težave.

Občutljivost, medijstvo in psihične moči

V običajnem človeku sveta, ki ni posebej preučeval ta vprašanja in se ni trudil, da bi razvil moči duše, so te ravni kot ločeni svetovi, med katerimi ni

zavestne komunikacije. Ko je tak človek, kakor on pravi, “buden”, njegova zavest deluje skozi fizične možgane; ko pa njegovo telo spi, zavest deluje skozi njegov astralni nosilec. In če hoče mrtev človek ali kamadeva* komunicirati s takim človekom, lahko to naredi na dva načina. S človekom se lahko sreča iz oči v oči v astralnem svetu in se tam z njim pogovori tako, kot da bi bila oba v fizičnem življenju, ali pa se lahko na enega od številnih možnih načinov manifestira na fizični ravni ter tam vzpostavi neko vrsto komunikacije.

Prva metoda je očitno za oba lažja in bolj zadovoljiva, vendar pa je senčna stran te metode ta, da povprečen človek ne prenese iz svojega astralnega v svoje fizično življenje zanesljivega spomina, zaradi česar so napor, da bi ga na ta način navdihnili in ga vodili običajno le delno uspešni. Vsak človek se v svojem življenju vsako noč srečuje s svojimi astralnimi prijatelji; in med njimi potekajo prav taki pogovori in razprave kot podnevi v tem gostejšem svetu. A “živi” človek se v svoji budni zavesti teh le redko spominja, pa čeprav so njegove misli in delovanja lahko, in pogosto tudi so, precej pod vplivom nasvetov in predlogov, ki so bili dani na ta način, tudi če se, ko je buden, njihovega vira ne zaveda in misli, da so ideje, ki so se pojavile v njegovem umu, njegove lastne.

Zato astralna entiteta, ki si želi komunicirati, pogosto uporabi drugo metodo in poskuša proizvesti določene učinke na fizični ravni. Tudi to lahko stori na dva načina. Prvi je ta, da povzroči določene fizične zvoke ali gibanja, ki jih je mogoče tolmačiti v skladu z vnaprej dogovorjeno šifro. Proizvede lahko rahle udarce po mizi, lahko ob izbranih črkah stresa mizo, ko nekdo črkuje abecedo, ali pa lahko uporabi Morsejevo abecedo, če sta z njo seznanjeni obe strani. Ali pa izpiše sporočilo, ko se kazalec premika od črke do črke po določeni razpredelnici.

Drug način, ki pa je manj grob in utrudljiv, vendar za fizičnega udeleženca bolj nevaren, je ta, da astralna entiteta na fizični ravni uporabi nek organ

* V tej zvezi je mišljen deva s kamične ravni in ne bog Kama, poosebljenje tiste želje, ki vodi do kreacije.

svojega prijatelja. Polasti se lahko njegovih glasilk in spregovori skozi; uporabi lahko tudi roko "živega" človeka, ki izpiše sporočila ali izriše risbe, ki jih njegov fizični instrument ne pozna. Ko "mrtvi" človek govori skozi "živega", je slednji običajno v stanju transa; roko pa je mogoče uporabiti za pisanje ali risanje tudi takrat, ko je njen legitimni lastnik povsem buden, ko bere knjigo, ali pa se pogovarja s prijatelji.

Vendar pa astralna entiteta ne more na tak način uporabiti vsakega človeka – ampak le tiste, ki so posebej dostopni za take vplive. Take osebe pogosto opisujemo kot psihike, medije ali senzitivne ljudi; morda je v primerih, ki jih obravnavamo, ta zadnji naziv še najbolj primeren. Toda, ne glede na to, kako je neka oseba dovzetna za vplive z druge ravni, ima svojo lastno, močno definirano osebnost, ki je običajno ni mogoče povsem zatreti. Tako obstajajo mnoge stopnje senzitivnosti za vplive z višjih ravni. Nekateri ljudje se s to lastnostjo že rodijo; drugi jo pridobijo z naporom; v obeh primerih pa jo je mogoče s prakso nadalje razviti in okrepiti. To je tisto, kar v okviru spiritističnih krogov običajno pojmujejo kot "seanse za razvoj"; nekomu, ki je že po naravi zelo sprejemljiv za vtise, svetujejo naj poskuša postati čim bolj pasiven, in da v tej drži vztraja po več ur na dan. Seveda tako postaja vse bolj in bolj dovzetan; in če neka astralna entiteta dan za dnem deluje nanj, se drug na drugega navadita, tako da postane prenos idej precej lažje izvedljiv.

Na določeni stopnji tega procesa vstopi fizično telo žrtve v trans – kar pomeni, da ego ne nadzira več svojih nosilcev, ampak jih za določen čas prepusti astralnemu vplivu. Nosilci pa kljub temu ohranijo močan vpliv ega, tako da, ne glede na to, da je inteligenca, ki jih uporablja povsem drugačna, v veliki meri ohranijo gibanje po svojih utečenih poteh. Občutki komunicirajoče entitete so lahko tudi najbolj povzdigujoče vrste, vendar pa je senzitivni morda neizobražen, jezikovno šibak, ali pa govori v določenem narečju, zaradi česar se ti povzdigujoči občutki na fizični ravni izrazijo v teh značilnostih na zelo izrazit način. Ko slišimo, da se je na seansi manifestiral Julij Cezar, Shakespeare ali apostol Sv. Janez, na splošno odkrijemo, da so

se morale te osebe od časa svojega zadnjega zemeljskega življenja precej poslabšati; in povsem naravno in pravilno je, če se v takem primeru odločimo, da ti veliki ljudje dejansko sploh niso prisotni, ampak da gre pri vsej stvari za nesramno poosebljenje. To je brez dvoma popolnoma pravilen zaključek; toda ob tem včasih pozabljamo na to, da bi bila taka komunikacija, četudi izvirna, v 99 od 100 primerov podvržena natančno istim nespretnostim sprejemajoče osebe.

Stanje transa pa je mogoče nadzirati tudi tako popolno, da povsem presežemo napake, ki so vrojene v osebnosti instrumenta; vendar pa je tak popoln nadzor dejansko zelo redek. Ko pa obstaja, dobimo povsem verno reprodukcijo glasu in intonacije ter običajnega izražanja mrtvega človeka, ali pa natančno posnemanje njegovega rokopisa; toda tudi v tako izjemnem primeru smo daleč od tega, da bi lahko imeli popolno jamstvo, da imamo opravka z osebo, katero so nam predstavili. Na teh višjih ravneh je branje misli, prenos misli vseh vrst, tako izredno enostaven, da so le sorazmerno redke informacije take, da bi lahko nanje gledali kot na osebne ali izključne v vseh ozirih.

Ves ta tako-imenovani razvoj je za ubogega senzitivnega človeka izjemno negativen; bolj in bolj, ko raste te vrste dovzetnost, bolj ego izgublja oblast nad svojimi nosilci. Oseba postaja vse bolj podložna astralnim vplivom, brez jamstva glede njihove narave, kar pomeni, da nanj lahko vpliva tako zlo kot dobro. In obljuba, ki jo pogosto dobi – da jo bo varoval nek “duhovodnik” – je, glede na to, da je moč takih vodnikov zelo omejena, le malo vredna. Nahaja se v stanju v obcestnem jarku zvezanega in nemočnega človeka, prepuščenega na milost in nemilost prvemu, ki bo prišel mimo, in ki je seveda lahko dobri samaritanec, ki ga bo osvobodil njegovih vezi in zadovoljil njegove potrebe, ali pa ropar, ki mu bo vzel še tisto, kar mu je ostalo; in morda je na splošno roparjev več kot pa dobrih samaritancev. Z mojega zornega kota, ki nikakor ne temelji na neki neznatni izkušnji, bi rad svoje brate resno posvaril proti temu, da bi se vpletli v kakršnokoli vrsto medijstva.

Naziv medij naj bo – tako mislim jaz – prihranjen za tiste, skozi katere se izvajajo fizični pojavi – ljudje, iz katerih je mogoče izvleči to, kar se sedaj tehnično imenuje ektoplazma, tako da se lahko odvijje materializacija, ali pa premikanje različnih predmetov.

Druga in zelo drugačna vrsta razvoja je tista, ki jo lahko legitimno imenujemo psihična, saj *psyche* v grščini pomeni “duša”. Duša ima prav tako svoje moči kot telo; čeprav bi bilo mogoče bolj natančno, če bi rekli, da so vse moči, ki jih poseduje človek, prav moči duše, čeprav se manifestirajo na različnih ravneh. Navsezadnje ni telo tisto, ki vidi ali sliši, ki piše ali riše risbe; to je vedno človek sam, ki deluje skozi telo. In, ko človek razvija te psihične moči, to dejansko pomeni le to, da se uči delovati tudi skozi druge nosilce in ne le skozi fizičnega, in da lahko do neke mere v svojo budno zavest prenese rezultate tega delovanja.

In ta zadnja stvar je težava v skoraj vsakem primeru. Vsak človek, ki med spanjem ali po smrti svojega fizičnega telesa deluje na astralni ravni, se svojega astralnega okolja zaveda, vendar pa ne posveča pozornosti temu, ali se bo le-tega, ko se bo zbudil, tudi spominjal. Težava torej ni v tem, ali sploh imamo izkušnje, temveč ali smo sposobni te izkušnje vtisniti v fizične možgane; to moč pa si lahko pridobimo le z dolgotrajnim naporom. Zdi se, da velja splošno prepričanje, da posedovanje takih moči kaže tudi na človekovo visoko moralno in duhovni razvoj, toda to ni nujno tako. Dovolj vztrajen in neutrudljiv napor razvije te moči v vsakem, povsem neodvisno od njegovega moralnega značaja; res pa je, da se, ko človek doseže določeno stopnjo duhovnega napredka, razvijejo spontano.

Na splošno je prav to način, na katerega te moči dosežejo učenci Mojstrov; in čeprav niso brez svojih posebnih nevarnosti, so gotovo v celoti zelo koristne in vredne. A nujno je, da poskušajo tisti, ki jih dosežejo, razumeti – dojeti nekaj o načinu njihovega delovanja; ne smejo si misliti, da kot prejemniki, četudi so jih moči dosegle kot posledica splošnega napredka, ne podlegajo običajnim zakonom, pod katerimi te zmožnosti delujejo. S prenosom jasnega spomina so povezane številne težave, ki obstajajo tako

za nas kot za spiritističnega, občutljivega človeka, čeprav bi nas moral naš dolg postopek skrbnega študija pripraviti do te mere, da se z njimi soočimo in jih razumemo bolje kot on.

Predvsem ne smemo pozabiti, da imamo tudi mi naše osebnosti, ki so lahko prav zato, ker smo poskušali razviti moč in določnost značaja, še celo bolj močne kot tiste naših sosedov. Seveda smo si pri tem prizadevali tudi to, da bi individualnost obvladovala osebnost, kar pa ne spremeni dejstva, da smo lahko zelo pisane osebe, z določnimi značilnostmi, in da se vse tisto, kar prehaja skozi nas, preoblikuje pod točno temi značilnostmi.

Naj poskušam to ponazoriti z navedbo enega ali dveh primerov, ki sem jih opazoval osebno. Spominjam se gospe, ki je bila izjemno dobra jasnovidka, sposobna vpogleda v preteklost in opisovanja zgodovinskih dogodkov z veliko natančnostjo in z vernimi podrobnostmi. Bila je zelo predana kristjanka in po mojem mnenju nikoli povsem sposobna čutiti, da bi lahko bila tudi katerakoli druga religija sposobna razlagati resnico tako celovito kot njena. Za njo bi lahko rekli (ne da bi besedo uporabili na žaljiv način), da je imela močan predsodek v korist krščanstva. Učinek tega predsodka na njeno jasnovidnost je bil izreden – včasih skoraj zabaven. Recimo takrat, ko je opisovala nek prizor iz starega Rima. Dokler v njen vpogled ni prišlo nič, kar bi bilo povezano z religijo, je bil njen opis povsem natančen; takoj, ko se je v njenem prizoru pojavil kakšen kristjan, pa je nemudoma pokazala izredno močno nagnjenje v njegovo korist. Nič, kar je ta rekel ali naredil ni moglo biti slabo, medtem ko je bilo vse, kar je bilo rečeno ali storjeno proti njemu, vedno označeno kot največja podlost. Ko je vnesla ta činitelj, je postala njena jasnovidnost popolnoma nezanesljiva. Predvidevamo lahko, da je dejstva resnično videla tako kot so se dogodila, toda poročilo, ki ga je o njih podala, in njih tolmačenje, sta bila popolnoma neresnična.

Druga gospa, ki sem jo poznal, je imela bleščečo poetično domišljijo, ki jo je že v običajnem pogovoru napeljala k temu, da je pretiravala v vsem, kar je obravnavala – niti najmanj ne zato, da bi stvar namerno potvarjala, ampak preprosto zato, da bi jo olepšala, da bi ta postala večja in lepša, kot je

bila sama po sebi – seveda povsem posrečena drža uma, vendar pa nekako usodna za znanstveno opazovanje. Isto se je dogajalo v zvezi z njenim spominom in opisom prizorov na drugih ravneh, najsi so bili ti aktualni ali iz pretekle zgodovine. Povsem običajna majhna ceremonija na fizični ravni, ki so ji morda prisostvovala nekatere prijazne deve in nekaj mrtvih, ki so bili povezani z obravnavano osebo, bi se v njenem poročilu polepšala v obsežno iniciacijo, ki so ji prisostvovali vsi veliki adepti in najbolj slavljene značaji iz zgodovine, blagoslovljeni s prisotnostjo cele armade arhangelov.

Človek lahko iz teh drobnih primerov vidi, kako nujno je za razvijajočega se jasnovidca, da zelo skrbno pazi na sebe in dovoljuje liberalen dvom v svoje zgodnje vtise. Nikoli ne smemo pozabiti, da se mora človek na uporabo sposobnosti na teh višjih ravneh prav tako navaditi, kot se mora privaditi na uporabo novega orodja v tem fizičnem svetu. Majhen otrok se le po stopnjah uči razumevati perspektivo: svoje oči ima že na začetku, vendar pa se mora naučiti, kako naj jih uporablja. Človek, ki ima to nesrečo, da je slep, se lahko nauči brati po Brailleovem sistemu zelo lahko in hitro, medtem ko bi večina od nas, ki lahko uporabljamo svoje oči, odkrila, da v tem sistemu praktično ni sposobna ločiti eno črko od druge brez dolgotrajnega in utrudljivega urjenja.

Tako lahko tudi človek, pri katerem se začenjajo odpirati astralne sposobnosti, odkrije, da na začetku praktično ne zmore opisati tega, kar vidi in sliši; vse zgleda tako drugačno. Odkrije lahko, da to, kar bo verjetno imenoval svoj vid, deluje v vseh mogočih nepričakovanih smereh. Šele po dolgih letih izkušnje postane ta popolnoma zanesljiv; in še takrat je tisto, kar prenese v nižjo zavest, le odsev tega, kar vidi. Vedno obstaja neka plat kateregoli astralnega dogajanja, ki je ni mogoče izraziti v fizičnih besedah; in bolj in bolj, ko se človek vzpenja na višje ravni, več teh dodatnih plati ali aspektov se pojavi pred njim, tako da je vse manj in manj v njegovi moči, da bi podal tudi najbolj skromno predstavo o svojih izkušnjah, ter da je to, kar je sposoben prenesti, gotovo obarvano z njegovimi lastnimi šibkimi točkami.

Sporočila adeptov

Mnogi med nami so dolgo časa vsakodnevno meditirali o naših velikih Mojstrih – nekateri tudi cela leta; v njihovo bližino smo prišli s silovitostjo našega spoštovanja in predanosti. In bolj srečnim med nami se pogosto dogodi, da pridemo z njimi v osebni stik, in da nam včasih predajo sporočila za manj srečne brate. Prepričan sem, da bo vsak, ki je počaščen s predajo takega sporočila, naredil vse, da bi predal to sporočilo s prizadevno natančnostjo, vendar pa se mora ob tem zavedati, da nikakor ni neodvisen od splošnega zakona, ki vlada v teh stvareh, in da mora biti, zaradi svojih lastnih posebnih naklonjenosti ali odporov, ki bi lahko na kakršenkoli način obarvali to, kar mu je naročeno predati, odločno na preži. Morda mislite, da to ni mogoče – da bi Mojstra skrbela natančna predaja kateregakoli odposlanega sporočila. Vendar pa morate vedeti, da tudi veliki adepti delujejo v okviru univerzalnega zakona, in da ne smejo prekršiti njegovih določb zaradi našega udobja. Obstajajo primeri, med katerimi je tudi ta, ki sem ga ravnokar omenil, pri katerih se neposredno navodilo velikega pomena narekuje od besede do besede in zapiše na fizični ravni v času prejema: toda taki primeri so izjemno redki. Dovolite mi, da poskusim opisati – kolikor pač to dopuščajo fizične besede – kaj se običajno dogaja takrat, ko Mojster predaja sporočilo preko enega od svojih učencev.

Najprej morate razumeti, da adept po navadi ohranja svojo zavest osredotočeno na zelo visoki ravni – običajno na tisti, ki ji pravimo nirvanična. Seveda jo lahko v trenutku pripelje na katerokoli raven, na kateri želi delovati, toda sestop kavzalnega telesa vključuje omejevanje, ki se mu ga redko zdi vredno podvzeti. Ko se učenec nahaja izven svojega telesa, deluje, v skladu s svojim razvojem, na različnih ravneh; toda vsak, ki se mu lahko zaupa sporočilo, bo pri tem verjetno uporabljal vsaj svoje kavzalno telo, tako da se pogosto zgodi, da se komunikacija izmenja prav na tej ravni. Da bi razumeli ta prenos idej, moramo poskušati razumeti, kakšno obliko bo prevzela takšna komunikacija.

Tukaj, na fizični ravni, lahko našo misel ali naše čustvo prenesemo v govorne besede; vemo pa, da v višjem življenju ne uporabljamo besed, ampak da čustva in misli prevzamejo določne, plavajoče oblike na astralni ali mentalni ravni. Ker po pravilu vsaka misel in vsako čustvo ustvari svojo lastno ločeno obliko, čeprav so barve, ko so čustva mešana, zanimivo premešane. Recimo, da bi se poskušali v domišljiji dvigniti na tisti višji del mentalne ravni, na katerem deluje ego v svojem kavzalnem telesu, da bi pogledali, kako se tam izrazijo te ideje. Jezik nas tu pusti na cedilu; osnovna razlika je ta, da ego sploh ne uporablja besed in stavkov, niti ne izraža teh idej v zaporedju misli. Zdi se, da ne misli na določeno stvar v našem smislu besede; nikoli je ne obravnava in nato prihaja do zaključka, kot to počnemo mi tu spodaj.

Ko se pred njim pojavi določena stvar, jo on vidi in o njej že ve vse; če želi predati idejo nekomu drugemu, to se zdi tako, kot da bi le-temu vrgel žogo, ki nekako vsebuje, tako poznavanje kot sklepanje. In nikakor se ne omeji le na projekcijo ene same ideje. Misel nekega adepta se izlije na njegovega učenca kot neke vrste toča ljubkih majhnih kroglic, od katerih vsaka predstavlja neko idejo, s povsem jasno obdelanim odnosom do drugih idej. In če je učenec dovolj srečen, da si tako točo zapomni, in dovolj bister, da jo prevede, bo verjetno odkril, da bi za podajanje te trenutne poplave morda potreboval dvajset strani pisarniškega papirja, in da bo seveda celo takrat to podajanje nujno nepopolno.

Še več, vedeti moramo, da učenec ni prejel nobenih besed – le ideje; zato mora te ideje nujno izraziti s svojim jezikom. Ideje so Mojstrove le takrat, ko je dovolj srečen, da jih je verno ujel in raztolmačil; a oblika izraza je vedno povsem njegova. Zato se bodo pri tej gotovo pojavile njegove šibke točke, tako da bodo – v povezavi z vmesnim členom, kateremu je bilo sporočilo zaupano – ljudje, ki ga bodo brali, rekli: “Toda ta slog je nekam takotako”. Glede tega imajo povsem prav, vendar pa si ne bi smeli dovoliti, da bi jih to očitno dejstvo naredilo slepe za duh ali pomembnost sporočila.

Davno tega je v povezavi s pismi, ki smo jih v tistih časih (1888) od adeptov prejeli prav pogosto, gospa Blavatsky napisala naslednje:

“Le težko je bilo eno samo od stotih okultnih pisem kdajkoli napisano z roko Mojstra, v katerega imenu in za katerega namen so bila poslana, saj Mojstri nimajo ne potrebe ne prostega časa, da bi jih pisali; in ko Mojster pravi: “Napisal sem tisto pismo”, to pomeni le to, da je vsako besedo v njem narekoval on, in da je bila zapisana pod njegovim nadzorom. Na splošno prejme naročilo, da ga napiše (ali precipitira), nek njihov učenec, najsi je ta blizu ali daleč, potem ko so vtisnili v njegov um idejo, ki bi jo radi izrazili, in, če je potrebno, tudi pomagali v slikovnem odtisu precipitacije. Kako natančen bo lahko prenos idej in kako verno bo prevzet model pisanja, je povsem odvisno od učenčeve stopnje razvoja (*Lucifer*, Vol. III., str. 93).”

Potem, ko se učenec cela leta navaja na prenos Mojstrovih sporočil, s stalno prakso doseže daleč večjo zmožnost in natančnost prevoda; toda to je zato, ker se nauči upoštevati svoje lastno osebnostno enačenje, tako da ga je sposoben praktično povsem izločiti. Pa tudi v tem primeru kaj rad prevlada način izražanja, ki ga uporablja običajno, preprosto zato, ker je to zanj najboljši način izražanja določenih idej; toda, ko sporočilo preda oseba, ki je tako zelo razvita in izkušena kot (na primer) dr. Besantova, smo lahko povsem gotovi, da je smisel natančen, in da je oblika izraza najboljša od vseh, kar jih je mogoče doseči na tej ravni.

Osebnostno enačenje

Za tiste med nami, ki še niso dosegli te ravni osebnostnega enačenja je povsem naravno, da se motijo. Na nesrečo se to dogaja pogosto, ne le v zvezi s slogom komunikacije (ki navsezadnje ni tako zelo pomemben in je to mogoče odpustiti), ampak tudi v zvezi z vsebino. Da bi razumeli, zakaj in kako pride do tega, moramo sedaj obravnavati ustroj in razvoj človeka, preko katerega se pretakajo sporočila.

Naši starejši študentje se bodo spomnili, da sem v knjigi *Man, Visible and Invisible* (Vidni in nevidni človek) podal številne ilustracije astralnih in mentalnih teles na različnih stopnjah razvoja. Vendar pa te ilustracije podajajo le zunanjo pojavnost teh teles – tisti del nosilca, ki je vedno v odnosu z astralno in mentalno materijo okoli človeka, in ki se zato nahaja v stanju nenehne dejavnosti. Vedeti moramo, da so ti ovoidi iz astralne in mentalne materije oživljeni le površinsko, in da je v primeru povprečnega človeka ta vzburljena površinska plast običajno tanka. V vsakem nosilcu torej vedno obstaja velik del, ki še ni oživljen – težka srčika, ki skoraj ne sodeluje v zunanjih dejavnostih nosilca, ki v tej srčiki povzročijo le malo gibanja. Toda čeprav na to maso sorazmerno inertne materije bolj prebujeni del le malo vpliva, je kljub temu sposobna na določene načine delovati nanj.

O osebnosti smo govorili kot o delu ega, ki deluje skozi te nižje nosilce – mentalno, astralno in fizično telo. Temeljito poročilo o metodi in podrobnostih tega delovanja boste našli v 8. poglavju knjige *The Inner Life* (Notranje življenje), pod naslovom “Lost Souls” (Izgubljene duše), in v knjigi *Talks on the Path of Occultism* – Predavanja na poti okultizma, Vol. II, III. del, 2. poglavje. Tam boste našli razlago, da je ego brez dvoma že sedaj v celoti prebujen, vendar pa, da v mnogih primerih – to, kar mislim, da bi morali imenovati njegov večji del (kar se sliši absurdno) – še ni dejaven. Kajti *monada* je tista, ki oživlja *ego*, in tako je pri vseh nas ego zaenkrat le delno buden. Natanko na enak način tudi ego oživlja osebnost in tudi to delo je še daleč od tega, da bi potekalo popolno; in zaradi teh dejstev se ustvarijo določeni pogoji, ki od nas zahtevajo skrbno opazovanje. V nekem povzdignjenem trenutku lahko izliv moči iz ega začasno dvigne raven osebnosti, medtem ko lahko, po drugi strani, močan pritisk neuporabljene dela astralnega ali mentalnega telesa to raven v takem obdobju precej zniža.

Ta letargična masa nerazsvetljene materije ima neko lastno življenje in težnje, ki se vsilijo takrat, ko je bolj dejavni del osebnosti nekako izključen, kar se dogaja posebno takrat, ko človek teh teles ne uporablja dejavno. Te značilnosti se seveda od človeka do človeka spreminjajo, vendar pa je skoraj

pri vseh vedno posebno poudarjena silovita sebičnost. Misli in vtisi, ki jih poraja to leno jedro, so pogosto povezane s samoljubjem in samo-povelečevanjem, pa tudi z instinktivnim samo-ohranjevanjem v prisotnosti kakršne koli nevarnosti, najsi realne ali navidezne. Preden dosežemo svetleče veličastje razvitega človeka (Glej *Man, Visible and Invisible* – Vidni in nevidni človek, Slika 21), moramo skozi dolgo obdobje počasnega izpopolnjevanja, med katerim se ta težka sredica postopno prepaja z lučjo, topi in taja za žareč odziv. Toda to je počasen proces izhoda izpod te subtilne nadvlade osebnosti. Seveda se ta, ko človek začne nadzirati svojo naravo, postopoma raztopi, vendar pa mora biti dotlej človek zelo moder in mora zelo resno dvomiti v katerokoli komunikacijo, ki povečuje njegovo osebnost, ali pa mu svetuje, da je on edini, ki je iz celotnega človeštva izbran za sprejem čudovitega odkritja, ki bo spreobrnilo svet.

Nekatere take obljube so običajna rutina komunicirajočega duha na številnih privatnih, navdihujočih seansah; vendar pa zaradi tega takemu duhu ne smemo pripisati namernega zavajanja. Je namreč zelo pogosto pod močnim vtisom določenih velikih dejstev, ki se odražajo pred njim v astralnem življenju, tako da čuti, da bi se svet dejansko v celoti spremenil, če bi mu bila ta primerno predstavljena – ter pri tem pozablja, da so bile te iste ideje vedno znova in znova objavljene tudi še za časa njegovega fizičnega življenja, pa jim tudi on sam takrat ni posvečal niti najmanjše pozornosti. To odraža stara opazka, ki jo je Lazar navrgel Abrahamu: “Ne, oče Abraham, temveč ako pojde do njih kdo izmed mrtvih, se bodo spokorili”; in rezultat kaže na modrost Abrahamovega odgovora: “Ako ne poslušajo Mojzesa in prerokov, ne bodo verjeli, tudi če kdo od mrtvih vstane.” [Luka, 16 – 30,31] Prav ta zahrbtnen in stalen pritisk tega podzavestnega jaza navaja človeka (ki je sicer povprečnega zdravega razuma) k izjemnemu samozavajanju, tako da je zmožen brez nasprotovanja sprejeti laskanje, ki bi se mu sicer brez tega vpliva takoj zdelo smešno.

Prav na to čudno nerazvito podzavest je z uspehom opozarjal M. Coue. Ena od njenih posebnosti je ta, da se zdi, kot da bi zamerila prebujenemu delu

osebnosti vsak napor, da bi ji nekaj vsilil z voljo. Ker je lena in polna predsodkov, se vedno upre kakršnikoli spremembi, kakršnemukoli poskusu, da bi jo dvignil in spravil k delu. Zato M. Coue svojim pacientom še posebej svetuje, naj sploh ne uporabljajo svoje volje, ker bi to samo prebudilo njeno nasprotovanje, ampak da preprosto in mirno ponavljajo določeno sugestijo toliko časa, dokler je ta podzavestni jaz ne sprejme. Spomnimo se lahko, da se ena izmed metod, ki se je uporabljala za vsiljevanje takega vtisa drugemu človeku, opravi med spanjem njegovega fizičnega telesa. Celotna avtosugestija naj bi se izvajala v čim večji možni meri na isti način; pacientu so svetovali, naj se potopi v dremež z nežnim mrmranjem: "Vsak dan, in v vseh ozirih, postajam vse boljši in boljši." In moč nenehno ponavljajočega se namiga je taka, da se je podzavestni jaz takoj popolnoma nabil s to idejo (ki se je takoj uskladila z njegovo nezadržno sebičnostjo) in jo vztrajno žarčila v bolj dejavno zavest, dokler ni prišlo do določenih rezultatov. Na ta način lahko modri človek dejansko uporabi to nerazvito maso, ki za nevednega človeka predstavlja nevarnost in vir slabosti, kot pomoč na svoji vzpenjajoči se poti.

Morala te zgodbe je ta, da je nevednost vedno nevarna, in da brez znanstvenega znanja ne morejo vedno uspeli niti plemeniti nameni. Človeka, ki ni seznanjen s skritimi zakoni narave, lahko preslepi vsaka entiteta, ki se rada zabava ali spletkari; medtem ko se lahko tisti, ki jih je preučil, izogne mnogim pastem. Pa tudi tak se ne bi smel preveč zanašati na svoje znanje, kajti cena za natančnost je stalna pozornost. V zvezi s temi vprašanji je bilo podanih že veliko nasvetov in prav gotovo bomo naredili prav, če jih bomo upoštevali. Izogibajte se vsem osebnostnim čutenjem – še najbolj od vseh ponosu; ne zaupajte nobenemu povečevanju posameznika, kajti "častihlepnost je prvo prekletstvo" in "moč, ki bi jo moral učenec doseči, tista, ki ga naredi ničvrednega v očeh drugih ljudi". "Bodite ponižni, če želite doseči modrost; in še ponižnejši, ko ste modrost dosegli." Tisti, ki povsem pozabi na sebe in v celoti preda svoje življenje služenju drugim, se bo rešil mnogih nevarnosti; njegovo srce bo čisto kot kristal, tako da bo skozenj

lahko neomadeževano sijala svetloba Logosa; njegova celotna narava se bo tako popolno odzivala na vibracije Mojstra, da bodo misli in sporočila z višjih ravni valovala skozenj brez potvarjanja, onesnaževanja s strani nižjih vplivov. Našim Mojstrom bo najbolje služil tako, da bo služil človeštvu, ki ga oni ljubijo.

Preverjanje mišljenja

Drug zelo dragocen privilegij, ki ga uživa sprejeti učenec, je možnost primerjave njegovega lastnega mišljenja z mišljenjem njegovega Mojstra glede kateregakoli vprašanja. Takoj bomo razumeli, da pogosta uporaba te moči ohranja učenčevo mišljenje v plemeniti in liberalni smeri – da lahko v vsakem trenutku popravi vsako napako, vsako težnjo po predsodku ali pomanjkanju razumevanja. To moč lahko izvaja na različne načine; moja lastna metoda je bila vedno meditacija in prizadevanje, da bi se povzpел v zavest Mojstra, do tiste mere pač, kot sem jo zmožel. Ko sem dosegel točko, ki je bila v določenem času zame dosegljiva, sem se obrnil in pogledal nazaj na zastavljeno vprašanje in v trenutku prejel vtis, kako to vprašanje vidi Mojster. Verjetno je bil ta vtis daleč od popolnosti, vendar mi je ob njem postalo jasno, kaj o stvari misli on; do te mere pač, kolikor sem se bil sposoben potopiti v njegovo mišljenje.

Vendar pa moramo paziti, da tega privilegija ne bi zlorabili. Dan nam je kot moč zadnjega izhoda v zelo težavnih primerih, ali v primerih, ko nimamo dovolj podlage za presojo, pa moramo priti do neke odločitve; nikakor pa ni namenjena temu, da bi nas odrešila težav pri razmišljanju, ali pa, da bi bila uporabljena za odločanje v običajnih vsakodnevnih vprašanjih, za katera smo dovolj usposobljeni, da jih rešujemo sami.

Tisti, ki dolgo meditirajo o Mojstru in si o njem oblikujejo jasno miselnopodobo, takoj odkrijejo, da Mojster to miselnopodobo določno oživlja, tako da preko nje prejemajo nezmotljiv izliv duhovne sile. Tako bi vsaj morale biti; natančno to je cilj take meditacije; in preko nje učenec tako

dobro spozna ta vpliv, da ga lahko nato vedno prepozna. Bili so primeri – čeprav so na srečo redki – v katerih se je, zato da bi zavedla študenta, kot Mojster predstavila neka zla entiteta; toda tak poskus lahko uspe le takrat, ko v študentu obstaja neka subtilna slabost, kot je recimo popuščanje, častihlepje, ljubosumje ali sebičnost, in ki jo lahko zahrbtn skušnjavec razvname in neguje, dokler ta ne postane usodna ovira za duhovni napredek. Dokler korenine takih lastnosti niso nepopustljivo in povsem odstranjene, aspirant ni nikoli varen pred možnostjo zmote; če pa je resnično ponižen in brezoseben, se mu ni treba bati.

Kandidat za sprejem mora nujno zelo paziti nase. Če v zvezi s posebnimi slabostmi, ki bi se jim moral izogniti, s strani Mojstra ali starejšega učenca ni prejel nobenega neposrednega namiga, bo naredil najbolje, če bo na te pozoren sam. In ko se glede teh enkrat odloči, ali pa prejme navodilo, mora biti nanje stalno pozoren. Sočasno bo brez dvoma prejel opozorilo, naj nikakor ne pretirava s svojo introspekcijo, da bi si dovolil, da bi postal bolehen. Zanj je najbolj varna od vseh smeri koncentracija pozornosti na pomoč drugim; če je njegov um poln te dobre misli, se bo instinktivno gibal v pravi smeri. Želja, da bi se popolnoma usposobil za to delo, mu bo pomagala preseči vse ovire na poti, tako da bo brez zavestnega razmišljanja o svojem lastnem razvoju odkril, da se ta vseeno odvija.

Sprostitev

Od učenca ne moremo pričakovati, da bo vedno dejavno mislil le na Mojstra in na nič drugega; vendar pa pričakujemo, da bo podoba Mojstra vedno v ozadju njegovega uma, da bo pri življenjskih spremembah vedno pri roki, vedno tam, ko jo bo potreboval. Naši umi ne morejo biti vedno napeti kot strune; za mentalno zdravje je razumna sprostitev in sprememba mišljenja nujna. Vendar pa mora biti učenec izjemno previden, da v njegovi sprostitevni ne bi bilo niti najmanjšega odtenka nečistosti in neprijaznosti; nikoli, niti

za trenutek, si ne bi smel dovoliti kakršnekoli misli, ki bi se je sramoval, če bi jo videl Mojster.

Nobene škode ni, če za razvedrilo preberemo kakšen dober roman; miselne-oblike, ki jih bo sprožil, se nikakor ne bodo vmešale v tok Mojstrovega mišljenja; vendar pa obstajajo mnogi romani, ki so polni zlih namigov, romani, ki prinašajo pred um nečiste miselne-oblike, romani, ki poveličujejo kriminal in taki, ki osredotočajo mišljenje bralcev na najbolj neokusne probleme življenja, ali pa živo opisujejo prizore sovraštva in krutosti; vsem tem bi se morali strogo izogibati. Prav tako ni nobene škode, če sodelujemo ali gledamo običajne igre, ki so odigrane pošteno; toda vse, ki so grobe in bučne, vse, v katere je vključeno kakršnokoli nasilje, vse, v katerih obstaja težnja po škodovanju človeku ali živali – vse te so absolutno nezaželene.

Mir in ravnovesje

Pri vsakem delu, ki ga mora opraviti, mora učenec paziti, da ohrani mir in ravnovesje; in to na dva načina. Prekomerno delo, ki med mladimi in navdušenimi ni nekaj neobičajnega, kaže na pomanjkanje modrosti. Vsak od nas bi moral narediti čim več, vendar pa obstaja meja, ki je ni modro prestopiti. Slišal sem dr. Besantovo, ko je rekla: “To, kar nimam časa narediti, ni moje delo.” Kljub temu pa nobeden ne dela bolj vztrajno in neprekinjeno kot ona. Če razumno uporabimo naše sile za današnjo nalogo, bomo dovolj močni, da se soočimo z dolžnostmi, ki jih prinaša jutrišnji dan; to, da se danes prenapnemo, tako da jutri ne bomo za nobeno rabo, dejansko ni inteligentno služenje, saj trošimo našo moč za bodoče delo, zato da bi zadovoljili današnje neuravnovešeno navdušenje. Seveda se občasno pojavi tudi kakšna nujna stvar, ki jo moramo, da bi bilo neko delo lahko narejeno pravočasno, iz previdnosti opraviti, vendar pa moder rokodelc gleda dovolj daleč naprej, da bi se izognil nepotrebnim krizam te vrste. Drugi način, na katerega si mora učenec prizadevati ohraniti mir in ravnovesje, je povezan z njegovo lastno notranjo držo. Določeno valovanje njego-

vih čustev je neizogibno, vendar pa se mora truditi, da bi le-tega čim bolj zmanjšal. Na nas vedno delujejo vse mogoče vrste zunanjih vplivov – nekateri astralni ali mentalni, drugi povsem fizični; in čeprav se jih običajno niti malo ne zavedamo, ti vseeno bolj ali manj vplivajo na nas. Na fizični ravni so činitelji našega splošnega počutja temperatura, vremenska stanja, stopnja vlage v ozračju, prevelik napor, stanje prebavnih organov – vse te stvari in še številne druge. In to počutje povratno vpliva, ne le na našo srečo, ampak tudi na našo zmožnost za delo.

Brez znanja smo enako dovzetni za vpliv astralnih pogojev, ki se v raznih delih sveta prav tako razlikujejo kot klimatski, temperaturni in fizično okolje. Včasih se nam v zunanjem svetu pridruži nek neprijeten družabnik, ki se ga le s težavo rešimo; v astralnem svetu se človek veliko lažje reši nekega parazitsko razpoloženega degeneriranca ali celo neke nesrečno preminule osebe, potopljene v globine obupa. Takšna oseba, ki se krčevito oprime človeka, mu lahko odvzame veliko vitalnosti in ga preplavi z melanholijo in potrlostjo, ne da bi mu ob tem bila v najmanjšo pomoč. Lahko se zgodi, da se take entitete sploh ne zavedamo; pa tudi, če zanjo vemo, pogosto ni tako lahko olajšati njene stiske, ali pa (če je prvo nemogoče) se otresti more njene prisotnosti. Prav tako, kot na fizični, obstajajo tudi na astralni ravni nezavedni vampirji; in v obeh primerih jim je zelo težko pomagati. Splošni razvoj učenca naredi odzivnega za vse te vplive, najsi se jih zaveda ali ne; zato se kaj lahko zgodi, da je občasno nerazložljivo vzhičen ali potr.

Astralni elemental neznansko uživa v silovitih izmenjavah čutenja in naredi vse, da bi jih opogumil; toda učenec si ne bi smel dovoliti, da bi postal igralno polje teh spreminjajočih se razpoloženj. Prizadevati bi si moral ohraniti stabilni nivo vesele umirjenosti, ki je ne zmotijo prehajajoča vznemirjenja.

Včasih bo imel dobro karmo in naletel na veliko spodbudo, neko določno bodrilo za njegovo napredovanje, kot ga lahko na primer priskrbi takšna priložnost, kot je sodelovanje na veličastni jubilejni konvenciji v Adyarju. (Govorim o petdeseti mednarodni konvenciji na sedežu društva, na kateri je bilo prisotnih 2.500 delegatov z vseh delov sveta.) To je bila dejansko

priložnost, ki si jo je, zaradi izjemne spodbude in pomoči, ki jo je nudila vsem tistim, ki so odprli svoja srca njenemu vplivu, vredno zapomniti. Tako dogajanje je prav lahko mejnik na vzpenjajoči se poti študenta, iz katerega lahko črpa dodatno moč in doseže polnejše spoznanje o tem, kaj resnično pomeni bratstvo.

Kljub temu pa mora učenec vedeti, da po takem sijajnem izlivu, takem neobičajnem dvigu, nujno pride do določene reakcije. V tem ni nič, niti najmanj, pretresljivega ali nenaravnega. Je le manifestacija zakona Narave, katerega primere lahko vidimo v vsakodnevnem življenju nenehno. Mnogi med nami, na primer, živijo predvsem fizično nedejavno življenje, večinoma zaposleni z branjem in pisanjem; verjetno večina od nas ne nudi našim fizičnim telesom dovolj vadbe – ne toliko, kot je potrebujejo. Nato pa nenadoma pride do tega, da napnemo vse moči. Morda se udeležimo neke silovite igre, ali pa se odpravimo na dolg sprehod ali kaj podobnega. Vse dokler ne pretiravamo, je vse v redu. Če pa se nam to vseeno zgodi, nas po igri ali po sprehodu objame čutenje utrujenosti, tako da si želimo sestiti in počivati. Tudi to je povsem pravilno in naravno. Morda smo le nekoliko prenapeli določene mišice, ki jih na splošno ne uporabljamo, ali pa jih vsaj ne uporabljamo tako silovito, tako da so zaradi tega utrujene in potrebujejo sprostitev. Zaradi tega imamo občutek mlahavosti; in če se usedemo ali uležemo, smo po pol ure ali po uri počitka, če je vse v okviru običajnih okoliščin, zopet v redu.

Toda med tem polurnim počitkom, ki si ga moramo vzeti, smo v nedejavnem stanju; in zaradi tega smo, če se v prostoru nahajajo, kot običajno se, bolezenske klice, v takem trenutku bolj kot v kateremkoli drugem za njih nekoliko bolj dovzetni. Isto velja tudi za druge ravni; ko pride do velikega dviga in spodbude, se naši nosilci napnejo nekoliko bolj kot so navajeni. Nikakor ne pravim, da bi bilo to kaj slabega; nasprotno, to je za nas zelo dobro; a kljub temu ostaja dejstvo, da so bili naši razni nosilci bolj dejavni kot običajno, tako da posledično nastopi obdobje, ko zaradi te napetosti potrebujejo sprostitev.

Drobne nevarnosti tega obdobja počitka se skrivajo v različnih stvareh. Sprostitev, vrnitev iz višine, na kateri smo preživeli nek določen čas, najprej prinaša tveganje, da se bomo spustili nekoliko pregloboko – da si bomo dovolili, da iz tistega vzhicenega duhovnega stanja zdrsnemo globlje v materialnost, kot v običajnem življenju; tako da nas lahko neka drobna skušnjava, ki na splošno na nas ne bi vplivala, ujame nepripravljene. To je ena izmed možnosti, ki je morda ne bi pričakovali – neka drobna skušnjava, ki je običajno ne bi niti opazili. V tej rahli reakciji utrujenosti se lahko počutimo nekoliko bolj samo-prizanesljivi kot bi bili to običajno, tako da lahko naredimo neko povsem neumno napako, ki je na splošno ne bi naredili.

Poleg tega obstaja tudi ustreznost za bolezenske klice. Med počitkom plavajo okoli nas vse vrste miselnih-oblik, nekatere prijetne in nekatere določno neprijetne; mnoge, ki so vsekakor pod nivojem, na katerem običajno deluje naše mišljenje. In med tem obdobjem reakcije, smo za take bolj dovzetni.

Črne sile

Obstajajo pa še druge stvari, za katere je dobro, da o njih kaj vemo. V takem obdobju povzdignjenja, o katerem smo govorili, prejmemo od velikega blega Bratstva, od naših posameznih Mojstrov in učiteljev zelo neobičajen izliv duhovne sile z višine. V Naravi obstaja skriti zakon, ki ustvari precej zanimiv rezultat, in sicer, da vsak velik izliv višjih in večjih sil spremlja ustrezen izliv nezaželene energije. Morda se zdi čudno, vendar je to nedvomno tako; tako se dogaja, da morajo veliki, ki delujejo na strani evolucije, ob tem, ko si dovolijo podariti nek neobičajen blagoslov, zaradi nekakšnega čudnega načina vzpostavljanja ravnovesja ali poštenosti, dovoliti podoben izliv sile na drugi strani. Veliko smo že slišali o črnih silah, črnih magih, o bratih sence. Ti ljudje hodijo po poti, ki je popolnoma drugačna od naše, po poti, ki jih pripelje v nasprotje z Mojstri Modrosti, s Hierarhijo,

ki usmerja svet in sončni sistem. Seveda ta opozicija ne deluje le proti tem velikim adeptom, ampak tudi proti nam, njihovim ponižnim privržencem.

Tem ljudem v tej knjigi ne želim posvetiti veliko prostora. O njih sem sora-
zmerno obsežno pisal v *Talks on the Path of Occultism* – Predavanja na poti
okultizma, Vol. III., 2. pogl.). Tistemu, kar sem omenil že tam, tako nimam
kaj veliko dodati, razen tega, da je teorija, s katero opravičujejo svoje prese-
netljive postopke, ta, da si Logos v resnici ne želi povezanosti – da je njegova
namera v evoluciji razvoj vsakega posameznika do najvišjega možnega ni-
voja. (Pri tem boste opazili – čeprav tega ne bodo nikoli priznali – da ta ni-
vo navsezadnje ni zelo visoko, kajti njihov načrt jih ohranja pri delovanju
krepitve ega in jih ne popelje na budične in nirvanične ravni, ki so ravni
povezanosti.) Oni pravijo: “Vi mislite, da okoli sebe vidite znake evolucije,
usmerjene proti enosti; vi mislite, da je to volja Logosa. Nasprotno, to je
skušnjava, ki jo na vašo pot postavlja Logos. Ne želi si, da bi postali eno,
ampak da razvijete svojo individualnost, in to na račun vsega tega, kar vas
skuša, da bi se potopili v neločljivi enosti.”

Ljudje, ki res verjamejo v to doktrino, se znajdejo v sporu z nami in našimi
Mojstri na vsaki točki in na celotni poti; mi sledimo našim Mojstrom, ki
vedo precej več o volji Logosa, kot bo kdajkoli vedel kdorkoli, ki hodi po
tej napačni poti, kajti oni lahko dosežejo združenost z Njim, kar pa je neiz-
vedljivo za zastopnike ločenosti.

Zaradi tega se nam ti ljudje zoperstavljajo; poskušajo si pridobiti nabornike;
kot vsak drug, poskušajo ljudi spreobrniti k svojim prepričanjem, in če se
razvijamo in postajamo bolj prefinjeni kot povprečni ljudje, smo prav taki
ljudje, ki si jih poskušajo pridobiti. Mnogi, bolj intelektualni, se prav tako
upirajo materialnosti kot katerikoli velik asket. Povsem se strinjajo s tem,
da mora človek opustiti nižje stvari in stremeti po višjih; vendar stremijo
po bolj siloviti individualnosti, ki na lahko koncu pripelje le v propad. Zato
si zelo prizadevajo, da bi vplivali na nas, da bi v nas okrepili individualnost,
da bi prebudili v nas subtilno samoljubje. Vedite, da je del njihovega prepri-

čanja popolna brezobzirnost; obzirnost se jim zdi neumna in prezira vredna slabost, zato se poslužujejo vseh mogočih trikov.

Eden izmed teh je za nas še posebej nevaren. Bolj, ko smo napredovali, boljša žrtev bomo za te brate sence, če nas bodo uspeli pridobiti. Toda ne morejo nas pridobiti, ne morejo se nas dotakniti, dokler ohranjamo našo popolno zvezo v mišljenju z našimi Mojstri; dokler trdno vztrajamo na poti nesebičnosti, nenehna izlivanja ljubezni.

Naša moč proti tem črnim silam je naša zveza z našimi Mojstri in naša moč, da ohranjamo njihovo držo – vedno odprti za vplive od zgoraj, a odločno zaprti proti vsem zastopnikom ločenosti, ki poskušajo vplivati na nas. Kar koli, kar skuša pospešiti ločenost, nas vabi v roke sovražnika; in to velja tako za male stvari, kot za tiste, za katere mislimo, da so večje. Zato moramo opustiti vse neumne drobne ljubosumnosti in mržnje; v vsakem trenutku, ko se jim predajamo, si dovoljujemo, da postanemo slabotni madeži v teozofski trdnjavi, vrzeli na njenih okopih; vsakokrat, ko dopustimo svoji nižji naravi, da si privošči vesele drobne orgije ponosa in mržnje, da čuti užaljenost zaradi nekega povsem nedolžnega brata, smo v prav tolikšni meri tudi izdajalci naših Mojstrov. Lahko bi mislili. “Gotovo nas bodo naši Mojstri varovali pred takšnimi padci.” Ne bodo nas, kajti oni ne morejo posegati v našo svobodo; naučiti se moramo stati sami. Poleg tega si ne želimo povzročati Mojstrom takih težav, kot jih imajo negovalke z capljajočimi otroki. Adepti so najbolj zaposleni ljudje na svetu; opravka imajo s številnimi egoji, z milijoni duš, ne z vsako posamezno osebnostjo. Kljub temu pa se, če nekdo v izjemni stiski pokliče Mojstra, ta gotovo odzove. Morali bi biti zelo žalostni, če tudi za trenutek povzročimo težave Mojstru, pa bi si pri tem lahko pomagali sami; če pa je resnično nujna, bo pomoč prišla.

V zgodnjih časih društva, dokler je bila še živa gospa Blavatsky, smo imeli člana, ki je bil v več ozirih človek izjemne moči. Če bi se odločil, da postane črni mag, bi bil zelo učinkovit primerek. Včasih je bil nekoliko brezobziren; imel je strast do znanja; naredil bi skoraj vse – celo kaj nekoliko sumljivega – da bi pridobil novo znanje. Bil je doktor medicine, in ko je pazil na eno

od naših članic, je odkril, da je ta jasnovidna; z močmi, ki so bile na določen način precej redke. Ko je ob njenem okrevanju to odkril, jo je prosil, da bi se mu pridružila pri določenih eksperimentih. Na fizični ravni ji je povsem odkrito rekel: "Ti imaš zelo čudovito moč; če mi boš dovolila, da te mesmeriziram, tako da boš vstopila v trans, sem prepričan, da se boš lahko dotaknila višin, ki jih jaz ne bom nikoli dosegel; na ta način bi lahko pridobil precej znanja, ki sedaj ni v mojem dosegu." Gospa je odklonila – mislim, da povsem pravilno; kajti takšna nadvlada je zelo nevarna stvar in je prav gotovo, razen v izjemnih pogojih in z izpopolnjeno zaščito, ne bi smeli uporabljati.

Kakorkoli že, gospa je odločno zavrnila ta predlog. Doktor je bil zelo nezadovoljen in ni hotel sprejeti takega odgovora, a je v tistem trenutku odšel po svojih opravkih. Nato pa se je še isto noč materializiral v njeni spalnici in poskusil z mesmeričnimi koraki. Povsem naravno je, da je bila gospa silovito jezna; občutila je globok občutek težke razžalitve, da si nek človek upa vdreti vanjo, da poskuša na silo doseči tisto, kar je določno in po premisleku odklonila; tako da se je z vso silo uprla njegovemu vplivu. Vendar je kmalu ugotovila, da je njena miselna moč, v primerjavi z njegovo, nikakršna; da bo njena volja počasi, vendar gotovo premagana; in ker je vedela, da bojuje izgubljeno bitko, je poklicala na pomoč svojega Mojstra (Mojstra Kothumija).

Rezultat ni bil le takojšen, ampak jo je tudi nadvse osupnil. Spomnimo se, da jo je pred tem preplaval zelo silovit in strasten občutek razžalitve. Kot blisk, takoj, ko je poklicala na pomoč, je lahko videla, kako doktor izginja v daljavi. To morda še ni bilo tako zelo izjemno; kar jo je posebej pretreslo in ni nikoli pozabila, pa je bilo to, da se je tudi njeno čutenje v trenutku povsem spremenilo. Jeza se je razblinila, prav tako občutek užaljenosti, tako da je bilo vse, kar je čutila do izginjajočega doktorja, le globoko obžalovanje, da lahko človek na tak način zlorablja svoje čudovite moči. Tako, vidite, ko je stiska izjemna, je pomoč pri roki: vendar mislim, da nihče med nami ne bi smel prositi zanjo, če v to ni resnično prisiljen.

Mislite na druge in ne na sebe; mislite na svojo lojalnost in ljubezen do svojega Mojstra, in kako mu lahko najbolj služite s širjenjem njegovega vpliva med vašimi brati; potem se vam ni potrebno bati, da bi izgubili, namesto pridobili, kakršenkoli čudovit navdih, ki je na poti k vam.

Gotovost uspeha

Učenec si mora v zvezi s svojim naporom v smeri samo-izpopolnjevanja, zadati nalogo, da si ne bo dovolil, da bi mu neuspeh, pa četudi bi se ta pogosto ponavljal, vzel pogum. Ne glede na to, kolikokrat bo morda njegov napor neuspešen, ne glede na to, kolikokrat bo morda padel na poti, ki si jo je postavil predse, vedno obstaja prav isti razlog za to, da vstane in nadaljuje, tako po tisočem padcu kot po prvem. Na fizični ravni obstajajo številne stvari, ki so povsem nemogoče; toda to ne velja za višje svetove. Na fizični ravni ne moremo dvigniti tono težkega bremena brez pomoči strojev, medtem ko lahko v višjih svetovih z vztrajnostjo dvignemo težo naših številnih nepopolnosti. Če dobro premislimo, je razlog za to očiten. Človeške mišice niso zgrajene tako, da bi lahko dvignile eno tono, in nobeno urjenje nas ne bo usposobilo za kaj takega, kajti sila, s katero lahko razpolagamo, je omejena. V duhovnih stvareh ima človek za sabo celotno božansko moč, na katero se lahko nasloni, tako da lahko, korak za korakom, s ponovljenimi napori, postane dovolj močan, da preseže vsako oviro.

Ljudje pogosto pravijo: "Lahko se spopadem s stvarmi na fizični ravni, a na astralni in mentalni lahko naredim le malo; tako težko je." To je ravno nasprotno od resnice. Ljudje niso navajeni na razmišljanje in delovanje v tej bolj fini materiji, zato mislijo, da marsičesa ne zmorejo. Vendar pa lahko takoj, ko vzpostavijo svojo voljo, odkrijejo, da stvari sledijo tej volji na način, ki v fizičnem svetu ni možen.

Nekateri učenci so si pri tem delu zelo pomagali z uporabo talismanov in amuletov. To je res lahko zelo realna pomoč, dokler se ukvarjamo in si podrejamo fizično naravo, pa tudi um in čustva, na kar je brez dvoma najtežje

vplivati. Talisman, ki ga je z magnetizmom za nek poseben namen močno nabil človek, ki to zna narediti, je lahko, kakor sem to precej obširno pojasnil v *The Hidden Side of Things* (Skriti strani stvari) v neprecenljivo pomoč. Mnogi ljudje se imajo za vzvišene nad takimi pripomočki in pravijo, da ne pomoči potrebujejo; a jaz sem ugotovil, da je naloga tako težavna, da sem vesel vsake ponujene pomoči.

Nadaljnje predstavitve

Mojstri in Bratstvo

Poleg tega, da adept uporablja svojega učenca kot vajenca, ga obenem pripravlja na to, da ga bo predložil velikemu belemu Bratstvu za Iniciacijo. Glavni cilj obstaja tega Bratstva je podpora delu za evolucijo. Mojster ve, da bo učenec, ko bo pripravljen na čudovito čast sprejema v članstvo, veliko bolj uporaben v svetu kot prej. Zaradi tega je njegova želja, da bi učenca čim prej dvignil do tega nivoja. V vzhodnjaških knjigah o tem vprašanju, ki so bile napisane pred tisoči let, najdemo veliko poročil o pripravljalnem obdobju prejetanja navodil; v zgodnji teozofski literaturi se to obdobje imenuje *pot pripravnštva* – izraz se ne nanaša toliko na pripravništvo pri nekem posameznem adeptu, ampak bolj na splošno urjenje kot na pripravo za Iniciacijo. Tudi sam sem na začetku ta termin uporabil v knjigi *Invisible Helpers* (Nevidni pomočniki), a sem se mu, zaradi zmede, ki jo je povzročila uporaba iste besede v dveh različnih smislih, pozneje izogibal.

Dejansko je uporabljena metoda povsem razumljiva in v resnici zelo podobna metodi na kakšni od starejših univerz. Če želi študent diplomirati na kateri od teh univerz, mora najprej skozi sprejemni izpit in je šele po njem sprejet na eno od fakultet. Dekan te fakultete je tehnično odgovoren za

njegov napredek, tako da ga lahko imamo za njegovega glavnega skrbnika. Študent mora večinoma delati samostojno, dekan njegove fakultete pa nadzoruje, ali je primerno pripravljen, ko se prijavi na zagovor diplome. Te ne podeljuje dekan, ampak abstrakcija, ki se imenuje univerza – običajno preko rok njenega prorektorja. Torej je Univerza tista, in ne dekanat fakultete, ki uredi izpraševanje in podeljuje razne diplome; medtem ko je delo dekana fakultete to, da poskrbi, da je kandidat primerno pripravljen, zaradi česar je do določene mere zanj odgovoren. V procesu take priprave lahko vstopi dekan, kot zasebnik, v kakršenkoli družaben ali drug odnos z učencem, ki se mu zdi primeren; vendar pa vse to ni delo univerze.

Na isti način se tudi veliko belo Bratstvo ne vtika v odnos med Mojstrom in njegovim učencem; to je povsem stvar zasebne obravnave samega Mojstra. A Iniciacijo izvede za to nalogo imenovan član Bratstva, z nazivom prvi iniciator; in to je edini način, na katerega je mogoče pridobiti Iniciacijo. Kadarkoli je nek adept mnenja, da je eden od njegovih učencev pripravljen na prvo Iniciacijo, poda obvestilo o tem dejstvu in ga predstavi Bratstvu. In Bratstvo zanima le to, ali je ta človek pripravljen na Iniciacijo, ne pa, kakšen je odnos med njim in katerimkoli adeptom. Ne zanima jih, ali je na stopnji priprave, sprejema ali posinovljenja. Obenem pa je res tudi to, da morata kandidata za Iniciacijo predlagati in spremljati dva višja člana Bratstva – to je, dva, ki sta že dosegla raven adeptstva; in gotovo noben Mojster ne bo predlagal človeka za teste Iniciacije, dokler ni povsem prepričan, da je ta pripravljen, kar lahko ugotovi le na podlagi tesnega istovetenja z njegovo zavestjo.

Pot pripravništva je zato stopnja, ki vodi na lastno pot, ki se začne s prvo Iniciacijo. V vzhodnjaških knjigah sta obe poti opisane povsem neosebno, kot da nikoli ne bi obstajali zasebni Mojstri. Najprej se pojavi naslednje vprašanje: “Kako lahko stopi na pot pripravništva človek, ki živi v običajnem svetu; in kako lahko zve, da neka taka stvar sploh obstaja?”

Štirje načini vstopa na pot

Knjige nam pravijo, da obstajajo štirje načini, ki lahko pripeljejo človeka na začetek poti razvoja. Prvi je ta, da se človek znajde v prisotnosti in pozna tiste, ki že hodijo v tej smeri. Na primer, nekateri med nami so bili v srednjem veku menihi ali nune. Morda smo prišli v stik s tem življenjem preko nekega opata ali opatinje, ki sta imela globoko izkušnjo o notranjem svetu – preko osebe kot je recimo Sv.Tereza. Morda smo ob opazovanju tega voditelja prebudili gorečo željo, da bi bili tudi sami deležni take izkušnje; in morda je bila naša želja povsem nesebična. Morda nismo mislili na pomembnost ali na zadovoljstvo ob takem dosežku, ampak le na preprosto veselje ob pomoči drugim, ko smo videli, kako je opat sposoben pomagati drugim s svojo globoko presojo. Tako čutenje v enem od takih življenj nas v naslednji inkarnaciji gotovo pripelje v stik z učenjem o tem vprašanju.

Dogaja se, da je v deželah z evropsko kulturo, skoraj edini način, ki nam omogoči jasno predstavitev notranjega učenja, včlanitev v Teozofsko društvo ali branje teozofskih del. Obstajala so sicer nekatera mistična in spiritistična dela, ki so prinašala nekaj informacij in bila pomembna za pridobitev tega znanja, vendar pa ni nobeno, vsaj kolikor vem jaz, predstavilo to področje tako jasno in znanstveno kot teozofska literatura. Ne poznam nobene druge knjige, ki bi vsebovala tako obsežno informacijo kot *The Secret Doctrine* (Tajni nauk).

Seveda obstajajo svete knjige hindujcev in drugih narodov, ki v veliki meri obravnavajo ta vprašanja, vendar pa ta niso predstavljena na način, ki bi nam, glede na našo izobrazbo, z lahkoto omogočil njih asimilacijo ali ovrednotenje. Ko po branju teozofskih knjig vzamemo v roke kakšen lep prevod vzhodnjaških del, lahko v njem vidimo našo teozofijo. V krščanski Bibliji (čeprav z našega zornega kota v mnogih odlomkih ni dobro prevedena) bomo našli precej teozofije; vendar pa moramo, preden jo lahko najdemo, poznati sistem. Po preučevanju teozofije lahko odkrijemo, koliko različnih besedil jo podpira, in da brez nje ne morejo biti racionalno predstavljeni; odkrijemo, kako življenjske postanejo v svetlobi tega učenja prej navidez

nesmiselne cerkvene ceremonije, kako žive in polne zanimivih stvari. Ob tem pa še nikoli nisem slišal za nikogar, ki bi bil sposoben iz teh besedil ali ceremonij izvesti teozofski sistem.

Tako je eden od pristopov na pot ta, da se pridružimo tistim, ki že hodijo po njej. Drugi je ta, da o njej kaj preberemo ali slišimo. Vse to učenje je prišlo do mene leta 1882 s knjigo Mr. Sinnetta *The Occult World* (Okultni svet); takoj za njo pa sem prebral njegovo drugo knjigo *Esoteric Buddhism* (Ezoterični budizem). Takoj sem instinktivno vedel, da je napisano resnica in jo zato tudi sprejel; in ko sem to slišal ter prebral, se je v meni takoj vnela želja in odločen namen, da bom zvedel več, da se bom poučil o vsem, kar bom lahko zvedel o tem vprašanju, ga, če bo potrebno, zasledoval, dokler ga ne bom tega našel, po vsem svetu. Kmalu zatem sem zapustil svoj položaj v anglikanski cerkvi in odšel v Indijo, ker se je zdelo, da bom tam lahko opravil več.

To sta dva pristopa, ki ljudi pripeljeta na pot – tako da o njej berejo, ali pa o njej kaj slišijo preko tesnega druženja s tistimi, ki po njej že hodijo. Tretji pristop, ki je omenjen v vzhodnjaških knjigah je intelektualni razvoj; s premočrtno silo trdnega razmišljanja se človek lahko dokoplje do nekaterih od teh načel, čeprav mislim, da je ta metoda redka. Predstavijo pa nam tudi četrti pristop – da lahko ljudi na začetek poti pripelje dolga praksa vrlin – da človek lahko razvije dušo s trdnim izvajanjem pravilnega ravnanja, kar pred njim gotovo odpira vse več in več svetlobe.

Budistična razvrstitev

Pred štiridesetimi leti, ko sem imel prvič pred seboj usposobljenosti za pot z zornega kota ezoteričnega budista, so bile te podane na naslednji način: prva, *razlikovanje*, ki ji hindujci pravijo *viveka*, je bila opisana kot *manodva-ravajjana*, kar pomeni odpiranje vrat uma, ali morda beg z vrat uma. To je zelo zanimiva predstavitev, saj se razlikovanje poraja iz dejstva, da so se

naši umi odprli na tak način, da lahko razumemo, kaj je realno in kaj nerealno, kaj je zaželjeno in kaj nezaželjeno, in da lahko ločimo med pari nasprotij.

Druga usposobljenost, *brežželjnost*, ki je med hindujci znana kot *vairagya*, je bila predstavljena kot *parikamma*, kar pomeni priprava na delovanje, pri čemer je ideja v tem, da se moramo pripraviti na delovanje v okultnem svetu z učenjem pravilnega delovanja povsem iz ljubezni do pravilnega delovanja. To vključuje tudi doseganje stanja visoke ravnodušnosti, v kateri človeka ne skrbijo več rezultati delovanja; in zato pomeni isto kot brezželjnost, čeprav z drugega zornega kota.

Šest točk *dobrega ravnanja*, ki se v hindujskem načrtu imenujejo *shatsam-patti*, je bilo podanih kot *upacharo*, kar pomeni pozornost do ravnanja. Da bi študent lahko primerjal teh šest točk s tistimi, ki so podane v *At the Feet of the Master* (Ob nogah učitelja), bom tu ponovil to, kar sem o njih povedal v *Invisible Helpers* (Nevidni pomočniki).

V pali jeziku se te imenujejo:

(a) *Sama* (mirnost) – tista čistost in umirjenost mišljenja, ki prihaja iz popolnega nadzora uma – usposobljenost, ki jo je izjemno težko doseči, a ki je obenem zelo nujna, kajti dokler se um ne giblje le v poslušnosti vodstva volje, ne more biti popoln instrument za Mojstrov delo v bodočnosti. Ta usposobljenost je povsem razumljiva in vključuje tako samo-nadzor kot umirjenost, ki sta nujni za astralno delo.

(b) *Dama* (podreditev) – podobna izpopolnitev in zato čistost človekovega delovanja in besed – lastnost, ki nujno izhaja iz predhodne.

(c) *Uparati* (ustavitev) – je predstavljena kot zaustavitev fanatizma ali prepričanja v nujnost kateregakoli delovanja ali ceremonije, ki jo predpiše posebna religija – in ki zato vodi aspiranta v neodvisnost mišljenja in do široke in plemenite strpnosti.

(d) *Titikkha* (vztrajnost ali potrpežljivost) – je mišljena kot pripravljenost, da z vedrino sprejmemo vse, kar nam lahko prinese karma, in da se v svetu

soočimo s čemerkoli in z vsem, kadarkoli je to nujno. Vključuje tudi idejo popolne odsotnosti zamere do nepravilnega, saj človek ve, da je tisti, ki mu povzroča zlo, le instrument njegove lastne karme.

(e) *Samadhana* (zaverovanost) – premočrtnost, ki vključuje nezmožnost, da bi človeka skrenila s poti skušnjava.

(f) *Saddha* (vera) – zaupanje v Mojstra in samega sebe: zaupanje, da je Mojster merodajen učitelj, in da v učencu prebiva, ne glede na to, kako plašnega se lahko počuti v zvezi s svojimi močmi, tista božanska iskra, ki bo, ko se bo razvnela v plamen, usposobila učenca, da bo dosegel to, kar je dosegel njegov Mojster.

Četrta usposobljenost se v hindujski razvrstitvi imenuje *mumukshutva*, ki se običajno prevaja kot goreče hrepenenje po osvoboditvi iz kolesa rojstev in smrti, medtem ko ji buddhisti pravijo *anuloma*, neposreden red ali zaporedje, kar pomeni, da nje obvladovanje sledi kot naravna posledica prvih treh usposobljenosti.

Hindu joga

Niz usposobljenosti, ki smo jih opisali, se povsem očitno sklada s tistimi, ki so podane v *At the Feet of the Master* (Ob nogah učitelja), in ki imajo tudi isti okvir kot tiste, ki so omenjene v knjigah, ki so jih za kandidate, ki si prizadevajo prakticirati jogo, v Indiji napisali Šankaračarya in njegovi privrženci. Termin joga, ki ga v Indiji uporabljajo že zelo dolgo, pomeni zvezo; to pa na splošno pomeni doseganje zveze z božanskim in dejansko združenost. Toda izraz se nanaša tudi na vse različne šole joge v Indiji in ne le na ta oddaljeni cilj zveze, temveč tudi na metode urjenja, ki so predpisane zato, da nas pripeljejo do tega cilja; zato nekateri pravijo, da joga pomeni meditacijo, ki igra tako pomembno vlogo v večini sistemov.

Vendar pa ne smemo misliti, da je meditacija edino ali celo glavno sredstvo joge, saj so obstajale in še obstajajo številne različne šole, od katerih ima

vsaka svoje posebne metode. Profesor Ernest Wood je sedem glavnih šol joga opisal v knjigi *Raja Yoga: The Occult Training of the Hindus* (Radža joga, okultno urjenje hindujcev), v kateri je pokazal, da vsaka od teh pripada enemu od sedmih žarkov, tako da moramo na njih gledati kot na komplementarne in ne rivalske metode prakse. Vsak veliki učitelj je predstavil metodo, ki je bila primerna za določen tip ega – dejstvo, ki je tako zelo znano med hindujci, da so v svojem mišljenju zato lahko vedno liberalni in strpnji ter mnenja, da je popolnoma pravilno, da vsak človek sledi tisti metodi, ki ustreza njegovemu temperamentu.

Ta knjiga razlaga, da so v vsaki šoli določene značilnosti, ki so podobne tistim, ki prevladujejo v učenju naših Mojstrov; preden lahko kandidat vstopi na lastno pot, vedno obstaja neko predhodno urjenje – ki ga spremlja zahteva po visoko moralnem ravnanju – pri čemer se mu, ko doseže pot, svetuje, naj si poišče mojstra ali guruja. Na primer, v Patanjalijski šoli, ki je najstarejša od vseh, ki so nam zapustile kakšno zapisano poročilo, obstaja deset zapovedi, od katerih je prvih pet prepovedi (raniti druge, neresnica, kraja, nenravnost in pohlep), drugih pet pa zapovedi (veselje v čistosti, zadovoljstvo, napor, študij in predanost).

V predhodnem obdobju urjenja obstajajo tri zahteve – *tapas* ali napor, *svadhyaya* ali študij človekove lastne narave s pomočjo spisov, in *Ishvara-pranidhana* ali predanost Bogu v vsakem času. Te avtor ustrezno primerja z našimi tremi usposobljenostmi: *shatsampatti* ali dobrim ravnanjem, ki vključuje uporabo volje v številnih naporih; *viveko* ali razlikovanjem, ki prinaša razumevanje resničnega in neresničnega, v in izven človeka; in *vairagy* ali brezželjnostjo, ker osebna čustva najlaže presežemo s predanostjo. Potem, ko razvije te predhodne zahteve, kandidat na poti uporabi svojo voljo v nizu določenih korakov, fizičnih, eteričnih, astralnih, mentalnih in onstran, katerih namen je izpopolnitev in uporaba vsakega dela njegove narave; in zaradi tega to šolo opisujejo, kot tisto, ki pripada prvemu žarku, pri katerem prevladuje uporaba volje.

Druga šola joge je šola Šri Krišne, ki je še posebej predstavljena v veliki pesnitvi *Bhagavad Gita*, ki jo je zelo skrbno in lepo prevedla dr. Besantova, pa tudi v bolj svobodnem prevodu Sira Edwina Arnolda pod naslovom *The Song Celestial* (Nebeška pesem). Ta uči predvsem doktrino ljubezni. Učenec Ardžuna, ki mu govori guru, je velik ljubitelj človeštva; po tej pesnitvi se ta veliki vojak pred bitko na Kurukšetri, poln žalosti, ker ljubi svoje sovražnike in si jih ne želi raniti, zgrudi na pod svojega bojnega voza. Učitelj Šri Krišna mu nato med filozofskim učenjem razloži, da je največja stvar v življenju služenje, da je Bog sam največji služitelj – ker ohranja kolo življenja v vrtenju, ne zaradi kakršnekoli koristi, ampak zaradi sveta – in da bi morali ljudje slediti njegovemu primeru in delovati v dobro človeštva. Pravi, da so mnogi veliki dosegli popolnost tako, da so hodili po tej poti življenja in opravljali svojo dolžnost brez osebne želje. Ljubiti brez prestanka je pot drugega žarka; v *Giti* je prikazano, kako bi morala biti ta ljubezen usmerjena proti ljudem in drugim bitjem s *karma jogo* (jogo delovanja ali dela) in proti Bogu z *bhakti jogo* (jogo predanosti).

Tudi tu so podana predhodna učenja. Da bi dosegel ljubezen – modrost, mora kandidat prakticirati predanost ali spoštovanje, raziskovanje ali poizvedovanje, in služenje – pri čemer prvo vključuje pravilno čutenje, drugo pravilno mišljenje in razumevanje ter tretje pravilno uporabo volje v praktičnem življenju – kar je prav tako primerljivo z našimi prvimi tremi usposobljenostmi. Posebej zanimivo je to, da učitelj pravi, da bodo kandidata, ko se pripravi na ta trojni način, “Modri, ki poznajo bistvo stvari, učili Modrosti” – z drugimi besedami, aspirant bo našel Mojstra.

Tretja šola, Šankaračarya kot smo že omenili, predstavlja usposobljenosti tako, da postavi na prvo mesto *viveko* ali razlikovanje. Namenjena je ljudem, ki jih temperament vodi do težnje, da bi razumeli za kaj gre – ne le, kakšno služenje bi morali izvajati, ampak tudi, na kakšen način se njihov prispevek vklopi v načrt stvari in razvoj človeštva. Opozoriti moramo, da je Mojster Kothumi pri predstavitvi teh usposobljenosti v luči ljubezni, le-te tolmačil povsem na novo.

Četrta šola je šola *hatha joge*. Pravilno razumljena vključuje strogo fizično čiščenje in urjenje, katerega namen je pripeljati telo v popolno zdravstveno stanje, do urejenega delovanja in prefinjenosti, tako da ga bo lahko ego uporabil za to, da bi že v tej inkarnaciji dosegel čim več kot je mogoče. K temu cilju vodijo številne prakse, vključno z dihalnimi vajami, ki so namenjene delovanju na živčni sistem in eterični dvojnik, kot tudi na tiste dele gostega telesa, ki jih običajno urimo v tečajih telesne kulture. Na nesrečo veliko tega, kar se pojavlja v priljubljeni literaturi o tem predmetu, odseva le vraževerno popačenje resničnega učenja in opisuje razne odbijajoče oblike podreditve in trpinčenja telesa, ki so bile znane pred nekaj stoletji tudi v Evropi; toda v vseh sanskrtskih knjigah, ki obravnavajo hatha jogo, je jasno zapisano, da je cilj teh fizičnih praks ta, da pripeljejo telo v najvišje stanje zdravja in učinkovitosti.

Peta šola, ki se imenuje *laya joga*, stremi po prebuditvi višjih zmožnosti človeka preko poznavanja kundalini, "kačje-moči", ki pri večini ljudi latentno počiva v osnovi hrbtenice, in sedmih čakera ali centrov-sile, skozi katera se usmerja ta prebujena moč. O teh centrih in sili sem do neke mere pisal v *The Inner Life* (Notranje življenje) in v *The Hidden Side of Things* (Skrita stran stvari). Sedaj sem ta material zbral, mu nekaj dodal in ga objavil v monografiji *The Chakras* (Čakre), dopolnjeno s številnimi barvnimi ilustracijami sedmih čakera in tokov raznih pran ali tokov vitalnosti. Metode te in predhodne šole niso primerne za zahodne študente, ali pa dejansko za nobenega, ki ga skozi to prakso ne vodi merodajen učitelj. Primerne so le za tiste, ki imajo vzhodno fizično dediščino, in ki lahko živijo tako preprosto in umirjeno kot nekateri vzhodnjaki; za druge, ne le da ne bodo uspešne, ampak celo določno nevarne za zdravje in celo za življenje. Poznal sem mnoge žalostne primere bolezni in norosti, še posebej v Ameriki, ki so bili posledica poskusov v tej smeri.

Šesta šola je šola predanosti ali *bhakti*. Tudi o tej je veliko govora v *Bhagavad Giti*; dejansko jo najdemo v vsaki religiji med tistimi resničnimi privrženci, ki povsem zaupajo v božanstvo – ki ne molijo za osebno korist, am-

pak so povsem prepričani, da je Bog popoln mojster svojega sveta, tako da sam ve, kaj počne, in da je zaradi tega vse dobro tako kot je; zaradi tega so več kot srečni, drgetajo v ekstazi, če imajo priložnost in privilegij služiti in ubogati Boga na katerikoli že način.

Mantra

Na koncu imamo še sedmo šolo, ki se v Indiji imenuje *mantra joga*. Dobro bi bilo, če njena načela tu predstavimo v nekoliko širši obliki kot pri ostalih, saj žarek, katerega eden izmed glavnih izrazov je, sedaj začenja prevladovati v svetu in igra vse bolj pomembno in vse večjo vlogo tako na Vzhodu kot na Zahodu.

Beseda *mantra* je sanskrska in je praktično sinonim za našo besedo *čarobna beseda* ali *čarobno stanje*. Večina manter, ki jih v Indiji uporabljajo za dobre namene, so verzi iz *Ved*, izgovorjeni z namenom, ki je v skladu s tradicionalnimi metodami, ki so posledica praktičnega okultnega znanja. Obstajajo tudi številne mantre, ki jih uporabljajo pristaši *tanter**, ki so ravno tako pogosto uporabljene za zlo kot za dobro; zato je Indija preplavljena z velikim številom manter, tako zaželenih kot nezaželenih. Če bi jih želeli razvrstiti z našega zahodnjaškega zornega kota, potem bi rekel, da obstaja pet glavnih tipov teh manter:

1. Tiste, ki delujejo preprosto z vero.
2. Tiste, ki delujejo z asociacijo.
3. Tiste, ki delujejo s sporazumom ali dogovorom.
4. Tiste, ki delujejo s svojim pomenom.
5. Tiste, ki delujejo s svojim zvokom, ne glede na pomen.

* Tantra, sanskrt – dobesedno pomeni “pravilo” ali “ritual”, sicer pa mistično in magično delo, katerega glavna značilnost je čaščenje *ženskega* principa, poosebljenega v boginji Sakti. Čeprav mnoge tantrе vsebujejo plemenito filozofijo, pa prakticiranje vsebovanih obredov s strani ne-vpeljanih oseb neizogibno vodi v črno magijo.

Učinek vere

1. Prvi razred manter proizvede učinek preprosto zaradi močnega prepričanja izvajalca, da mora priti do rezultata, in zaradi verovanja osebe, na katere delujejo. Če sta obe osebi povsem prepričani, da se bo nekaj zgodilo – recimo ozdravitev rane ali bolezni – potem se ta stvar res zgodi; in zdi se, da v nekaterih primerih zadostuje že vera ene same strani. Tudi v Angliji so kmetje v vseh pokrajinah uporabljali precejšnje število takih čarobnih besed. Ljudje imajo kratke oblike besed, na splošno pol-religioznega značaja, ki so jim jih predali njihovi predniki, in za katere menijo, da prinašajo določene rezultate. Pogosto se zdijo kot popoln nesmisel; besedne zveze pogosto niso niti jasno povezane. Verjetno so to ostanki določenih oblik besed v angleščini, v nekaterih primerih pa tudi v latinščini ali francoščini. Ne delujejo z zvokom, saj nimajo potrebne zvočnosti, da bi bile prave mantre; vendar pa so, ko jih v določenih pogojih izgovarjajo nad pacienti, včasih nedvomno učinkovite. V takih primerih mora biti vera v staro formulo tista, ki pripelje do rezultata. Tudi mnoge podobne čarobne besede, ki jih najdemo v vzhodnih deželah, delujejo preko verovanja. Lahko podam primer, ki ga poznam, in za katerega mislim, da je te narave. Nekoč, ko sem se nahajal v notranjosti Ceylona, me je precej grdo ugriznil pes. Rana je kar precej krvavela. Slučajni mimoidoči, po videzu poljski delavec, je skočil k meni, utrgal list z najbližjega grma, ga pritisnil na rano in zamrmral nekaj besed, ki jih nisem mogel razumeti; in rana je v trenutku prenehala krvaveti. Ta urok je zato brez dvoma deloval in prav gotovo ne zaradi moje vere, saj nisem imel pojma kaj misli človek narediti. Kot je to vedno na Vzhodu, človek ni hotel za uporabo svojih moči vzeti nobenega denarja. Kolikor sem mogel razumeti tiste besede, bi rekel, da so bile nepovezane, če pa so to bile, potem niso bile v sinhaliju, kar bi moral biti človekov domači jezik in niti ne v sanskrtu. Povedali so mi, da na Ceylonu obstaja tudi podoben urok proti kačjemu piku, ki tudi očitno deluje – in mislim, da prav tako preko vere; vpleteni so prepričani, da se bo nekaj zgodilo, in tako se res zgodi.

Obstaja različica tega tipa, pri kateri se uspeh doseže z močjo volje izvajalca. Ko izgovori svojo besedo ali naredi znak, je popolnoma prepričan, da bo sledil določen rezultat, in v skladu s tem ta tudi sledi. Videl sem kako je princ Harisinghji Rupsinghji iz Kathiawarja v trenutku ozdravil človeka, ki je trpel zaradi škorpionovega pika. Človek je bil že bled in je že na pol omedlel od groze, se zvijal in stokal od akutne bolečine ter se komaj premikal s pomočjo dveh prijateljev; princ je naredil nad rano znak peterokrake zvezde in ostro izgovoril neko sanskrtsko besedo; žrtev, ki se je nato zgrudila na tla in opotekla k njegovim nogam, je izjavila, da se počuti dobro in povsem brez bolečine, ter še naprej v hvaležnosti ležala pred princem.

Asociacija mišljenja

2. Obstajajo mantre, ki delujejo preko asociacije. Določene oblike besed prinašajo s seboj določene ideje in povsem spremenijo tok naših misli in čutenj. Takšen primer je nacionalna himna dežele. Kakor hitro slišimo to melodijo, se instinktivno zravnamo in izrazimo našo lojalnost in dobronamernost do države in njenega voditelja. In to priključuje določen odziv, kajti, v skladu z zakonom, nesebično izlita sila mora priklicati ustrezen sestop moči z višin. Ta odziv se odvije preko določenega tipa angelov, ki so povezani z delovanjem prvega žarka. Njihova pozornost se vedno vzbudi takrat, ko se izvaja neka nacionalna himna, tako da izlijejo svoj blagoslov na in preko ljudi, katerih lojalnost je le-ta spodbudila.

Drug, čeprav manj silen primer podobnega tipa mantre je “Glas, ki odmeva po rajju”; te himne ne moremo poslušati, ne da bi pri tem pomislili na poroko in na praznično čutenje dobre volje, ki je običajno povezano s tem dogodkom. Različne božične pesmi in slavospevi tudi invocirajo v naše ume zelo določen tok mišljenja. Bojni klici, ki so igrali tako pomembno vlogo v bitkah v srednjeveških časih, so bili tudi mantre tega tipa. Obstajajo številne take oblike, ki v trenutku priključijo ustrezne predstave in ustvarijo rezultate zaradi svojih asociacij, ne pa zaradi njih samih.

Angelsko sodelovanje

3. Obstajajo določene mantre, ki delujejo na podlagi sporazuma ali dogovora. Zdi se, da ima večina religij nekaj primerov takega tipa. Tako veliki mohamedanec razglaša z minareta prav besede takega značaja, čeprav je v njih tudi nekaj značilnosti tipa, ki smo ga pravkar obravnavali. To je izjava vere: “Ni drugega Boga kot le Bog,” (ali, kot so nekateri prevedli, “Nič drugega ni kot le Bog”, kar je večna resnica) “in Mohamed je njegov prerok”. Zanimivo je gledati, kakšen učinek povzročijo te besede na ljudi. Ta daleč presega sam pomen misli, saj v tistem, ki jih sliši, spodbudi gorečo vero, izliv predanosti, ki je izredno lep in na svoj način zelo značilen za islam. To bi lahko bil le primer asociacije, vendar pa dejstvo, da razglas priključuje določen tip angelov, pove, da je njihovo delovanje tisto, kar povzroči večino navdušenja, ki se izraža ob tem razglasu.

A morda najboljše primere tega tretjega tipa mantre najdemo v krščanski religiji, kar lahko prepoznajo tudi tisti, ki ne poznajo cerkvenih služenj. Največja med njimi je Hoc Corpus est Meum, “To je Moje telo”; kajti Krist sam je sklenil dogovor s svojo cerkvijo, da se bo, ko bodo, v kateremkoli jeziku in s strani pravilno posvečenega duhovnika, izgovorjene te besede, vedno odzval. Toda ta moč je pod pogoji, dana le tistim, ki so na to pripravljene z drugo mantro istega tipa, ki jo uvedel – mantra, ki jo je tudi predpisal sam Krist – z besedami: “Sprejmite Svetega Duha”.

Moč, ki jo je, skupaj s temi besedami, predal svojim učencem tik preden jih je zapustil, se prenaša v teh besedah neprekinjeno skozi dva tisoč let in predstavlja tako imenovano apostolsko nasledstvo. Kadarkoli duhovnik, ki je bil primerno posvečen v to nasledstvo, namerno izgovori besede: “To je Moje telo”, pride do določene čudovite spremembe v hostiji, preko katere jih je izgovoril, tako da se, čeprav zunanji videz ostane enak, njeni višji principi ali dvojniki napolnijo z življenjem samega Krista, tako da ta postane resnično njegov nosilec, telo, ki ga je nosil v Palestini.

V delovanje mantre: “To je Moje telo”, ne moremo dvomiti, saj njeno delovanje lahko vidijo tisti, katerih oči vidijo. Tako Lord Tennyson v Galahadovem opisu evharističnega slavja v *The Idylls of the King* pravi:

Videl sem, kot otroka, goreč obraz,
ki se je vtisnil v kruh.

In prav tako lahko tudi danes ob izgovarjanju te mantre vsak jasnovidni, ki opazuje darovanje tega svetega žrtvovanja, vidi dvojnik hostije, ki se blešči v živi svetlobi. Vse veje krščanske cerkve – rimo-katoliška, grško-ortodoksna, anglikanska in liberalno katoliška cerkev – ki praznujejo sveto evharistično slavje v obliki, ki jo je oblikoval Krist, uporabljajo te besede kot del svoje liturgije in pri vseh prihaja do istega čudovitega rezultata. Vse te cerkvene veje tudi invocirajo v pomoč služenju angelske množice, kar je mogoče doseči, ne le s posebno obliko besed, ampak tudi (ko se v službi poje) s posebno obliko glasbe; z določenim aranžmajem zvokov, ki so ostali, ob malenkostnih variacijah, nespremenjeni vse od zgodnjega obdobja v zgodovini cerkve. Angeli določenega tipa imajo te besede za klic, tako da takoj prevzamejo svojo vlogo v odvijajoči se službi. (Podrobno poročilo o delovanju te najbolj čudovite mantre si oglejte v *The Science of the Sacraments* – Znanost zakramentov.)

Učinek ponavljanja

4. Sedaj smo prišli do razreda manter, ki delujejo s pomenom ponavljajočih se besed. Človek s trdnim zaupanjem vedno znova in znova ponavlja določeno obliko besed, tako da njihov pomen zelo močno udarja ob njegove možgane in njegovo mentalno telo; in če ob tem, na primer, poskusi opraviti določeno okultno delo, bo tako ponavljanje zelo okrepilo njegovo voljo. Take mantre lahko uporabimo na številne različne načine. V zvezi s človekom povzročijo enega od dveh učinkov, ali okrepijo njegovo voljo, da lažje opravi to, kar poskuša narediti, ali pa okrepijo njegov občutek popolnega zaupanja, da bo stvar opravljena. Mantre tega tipa se pojavljajo v vsako-

dnevni meditacijah, ki so predpisane za hindujce, in v večini okulturnih šol; ponavljanje določenih stavkov ob določenih dnevni urah teži k temu, da se v stavkih vsebovane ideje močno vtisnejo v um. “Bolj žareča kot sonce, čistejša kot sneg, bolj subtilna od etra, je Samost, Duh v mojem srcu. Jaz sem ta Samost; ta Samost sem jaz,” je dober primer tega tipa mantre, ki je seveda enako učinkovita takrat, ko jo imamo le v mislih, kot takrat, ko jo izgovarjamo na glas.

Blagoslovi

Pod tem naslovom si lahko predstavljamo različne tipe blagoslovov, ki jih predajajo v cerkvi, templju, mošeji, v prostozidarstvu in učenci naših Mojstrov. Blagoslove lahko razvrstimo v dva razreda – tiste, ki jih človek izrazi sam, in tiste, ki so predani preko njega kot predstavnika višje moči. Prva vrsta blagoslova je le izraz goreče dobre želje. Tipičen primer te vrste je blagoslov, ki ga včasih podari oče svojemu sinu, najsi na smrtni postelji, ali pa takrat, ko se slednji odpravlja na neko dolgo in nevarno popotovanje. Dobra ilustracija tega je blagoslov umirajočega Izaka svojima sinovoma Ezavu in Jakobu, čeprav so se ob tem posebnem primeru pojavile težave zaradi škandalozne dvojnosti Jakoba. Bralci Biblije se bodo v zvezi s tem dogodkom spomnili, da je bil Izak popolnoma prepričan v učinkovitost svojega blagoslova, in da ni mogel, ko je odkril, da je bil žrtev zavajanja, spremeniti želje, ki jo je izrazil.

Zato se pojavi vprašanje, ali blagoslov take narave res prinese kakršenkoli rezultat, in če da, kako do tega rezultata pride. Edini odgovor, ki ga je možno podati, je ta, da je rezultat odvisen od gorečnosti dobre želje in od količine duhovne sile, ki jo vložimo vanjo. Blagoslov ustvari miselno-obliko, ki se poveže z osebo, ki ji je blagoslov namenjen; velikost, moč in trajnost te miselne-oblike so odvisne od moči volje osebe, ki blagoslavlja. Če so bile besede izgovorjene le zaradi oblike, brez veliko čutenja ali namena, bo učinek majhen in prehodni; po drugi strani pa, če prihajajo iz polnega srca in

so bile izgovorjene s precejšnjo odločnostjo, bo njihov učinek globok in trajen.

Drugi tip blagoslova je tisti, ki ga izgovori nek namensko postavljen predstavnik, skozi katerega se preliva moč iz nekega višjega vira. Dober primer takega blagoslova je tisti, s katerim se zaključuje večina cerkvenih služenj. Takega ne more predati nihče, ki je po rangi nižje od duhovnika; in za to vrsto blagoslova lahko rečemo, da pripada po značaju mantram tretjega razreda, ker je moč podarjanja določenega blagoslova ena tistih, ki so duhovniku zaupane ob njegovi posvetitvi. V tem primeru je on le kanal za višjo moč, tako da, tudi če se slučajno dogodi, da ga izgovarja le kot del svojega rituala, v izliti duhovni moči ni nobene razlike.

Blagoslov se enako razlije na vse ljudi, vendar pa je količina vpliva, ki ga lahko prejme posameznik, odvisna od njegove sprejemljivosti. Če je poln ljubezni in predanosti, mu lahko nudi zelo veliko pomoč in povzdignjenje; če pa ob tem neskrbno razmišlja o neki drugi stvari, bo deležen le koristi stika z višjo vibracijo. Opazimo lahko, da je v primeru, ko je na služanju prisoten škof, vedno on tisti, ki izgovori blagoslov. Razlog za to je v tem, da so se ob njegovi posvetitvi veliko bolj odprli njegovi višji nosilci kot je to v primeru posvetitve duhovnika; zato se lahko skozenj izlije moč iz tistih višjih ravni. Isti splošni princip velja tudi v prostozidarstvu, saj lahko besede blagoslova ob zaključku sestanka lože izgovarjata le zadolženi mojster ali posvečeni kaplan.

Ugotovili smo že, da je sprejeti Mojstrov učenec postal kanal za njegov vpliv; in ker ta vpliv neprestano valuje skozi učenca, lahko ta, če to želi, seveda vedno usmeri njegovo silo h katerikoli osebi. Na enak način, lahko nekdo, ki je Iniciat, podarja blagoslov Bratstva, ki je resnično blagoslov kralja, ki je njegov vladar.

5. Sedaj lahko obravnavamo tisti tip mantre, ki deluje le s svojim zvokom. Vibracija, ki jo sproži v gibanje zvok, udarja ob človekova različna telesa in jih skuša pripeljati v harmonijo z njim. Zvok je najprej valovanje v zraku in vsak glasbeni zvok ima številne nad-tone, ki jih prav tako sproži v gibanje. V glasbi lahko odkrijemo in prepoznamo štiri, pet ali več nad-tonov, vendar pa se nihanja širijo precej dlje kot jim lahko sledi uho. Zaradi tega se v višji in bolj fini materiji sprožijo ustrezni valovi, tako da odzvanjanje določene note ali niza not sproži učinek v višjih nosilcih. Obstajajo zvoki (mislim, da jih moramo še vedno imenovati zvoki) in nad-toni, ki so preveč fini, da bi sprožili gibanje v zraku, vendar pa sprožijo v gibanje eterično materijo; in ta eterična materija nato sporoča svoja nihanja človeku, ki ponavlja to mantra, pa tudi drugim ljudem okoli njega. In če človek usmeri svojo voljo proti neki določeni osebi, se vibracija tudi z gotovostjo usmeri proti njej. Tako lahko proizvedejo mantre, ki delujejo z zvokom, jasne materialne rezultate na fizični ravni, čeprav obenem obstajajo tudi drugi in bolj fini valovi, ki lahko vplivajo na višje nosilce. Taka mantra je po navadi sestavljena iz določenih urejenih zvokov, ki so po svojem značaju zelo zvoneči in zvonki. Včasih se lahko, kot je to v primeru svete besede Om, uporabi le en zlog; a pri tem obstajajo številni načini izgovarjanja, ki proizvedejo povsem različne rezultate, ki so v skladu s poudarki na določene črke in načinom izgovarjanja. Za določene namene poudarjamo in podaljšujemo odprti zvok; sestavljamo A in U v O, ga krepimo in izvajamo za recimo polovico časa recitacije in nato preidemo v zvok M. Za druge namene pa mora biti O povsem kratek in izgovorjen tako, da brni v glavi in v centrih, kar je zelo močan zvok in mora biti podaljšan. Rezultati teh dveh metod se precej razlikujejo. Ko je O podaljšan, vplivamo na druge in na svet okoli nas, z dolgim M pa je skoraj celoten učinek usmerjen na nas same. Včasih – te tri črke A U M izgovarjamo ločeno. Tudi v tem primeru je zaporedje lahko različno, kot številne različne note, kar je kot neke vrste *arpeggio*. Slišal sem, da izročilo v indijskih knjigah omenja obstoj 170-tih

načinov izgovarjanja te besede, od katerih ima vsak poseben učinek, tako da prevladuje mnenje, da je to najbolj silovita od vseh manier.

Ta hindujska sveta beseda ustreza egipčanski besedi *amen*. Iz te izhaja grška *aion* in latinska *aivum*. Beseda *aeon* izhaja iz te slednje. Rečeno je bilo, da je *Om* beseda, ki predstavlja ime Logosa, neizrekljivo ime, v naši peti korenski rasi, in da je bila beseda, ki so jo na podoben način uporabljali v četrti korenski rasi, beseda *Tau*. Swami T. Subba Row nam je nekoč povedal, da so te besede podarjene vsaki korenski rasi, pri čemer so vse le zlogi velike besede, ki se bo zaokrožila s sedmo korensko raso.

Poseben učinek, ki ga ob ustreznem izgovarjanju sproži ta beseda na začetku meditacije ali sestanka, je vedno kot poziv k pozornosti. Ureja namreč delce subtilnih teles na precej podoben način, kakor deluje na atome v jekleni palici električni tok. Pred prehodom takega toka ležijo atomi v kovini usmerjeni v različne smeri; ko pa se palica namagnetni z električnim tokom, se vsi poležijo v eni smeri. Na enak način se na zvok svete besede odzove vsak naš delec, tako da se znajdemo v najboljšem položaju, da preko meditacije ali študija izkoristimo to, kar bo sledilo. Sočasno deluje tudi kot poziv drugim bitjem – človeškim in ne-človeškim – ki se takoj zberejo, nekatera z razumevanjem pomena in moči te besede, druga pa zaradi čudne privlačnosti zvoka.

Materija zvoka prodre zelo globoko. Najprej so bila “z besedo Gospoda ustvarjena nebesa”. Logos ali beseda je prva emanacija neskončnega in zato gotovo predstavlja precej več kot le besedno obliko. Predstavlja neko dejstvo, pa čeprav se ta emanacija odvija na ravni, kjer ne more obstajati nič takega, kar si mi predstavljamo kot zvok, saj tam ni zraka, po katerem bi se prenašal. To, kar ustreza in deluje kot zvok je moč, ki je uporabljena za ustvarjanje univerzuma.

Ne vem, ali lahko upamo, da se bomo na tej ravni, v tem svetu tu spodaj, dokopali do razumevanja pomene te ustvarjalne besede. “On je spregovoril, in bilo je opravljeno.” Bog pravi: “Naj bo luč, in bila je luč”. To je bil prvi

izraz božanstva; v temi skrita večna misel, ki se pojavi kot ustvarjalna beseda. Morda priključijo prav zaradi te velike resnice, vse zapete ali izgovorjene besede neko višjo moč – moč, ki je povsem nesorazmerna z ravno, kateri pripadajo. Prepričan sem, da obstaja še druga plat tega vprašanja zvoka, ki pa je naš um sedaj še ne more doseči; lahko si jo le slabotno predstavljamo. Vendar pa lahko vidimo vsaj to, da je moč zvoka zelo velika in čudovita stvar.

Vse mantre, ki so odvisne od moči zvoka, imajo vrednost le v jeziku, v katerem so bile zasnovane. Če jo prevedemo v drug jezik, pridemo do neke povsem drugačne skupine zvokov. Na splošno je dobra mantra, ki je namenjena harmonizaciji telesa in zagotavljanju koristnih rezultatov, sestavljena predvsem iz dolgih, odprtih samoglasnikov. To lahko vidimo tudi pri naši sveti besedi, kar velja tudi za egipčanski *amen*, ki ga je prevzela krščanska cerkev. Najbolje zveni na dveh notah. Cerkev ima svoj tradicionalen način izgovarjanja z dvema notama in ločenim pol-tonom – običajno ostrim F in G.

Mantre, ki so uporabljene za zle namene, skoraj vedno vsebujejo kratke samoglasnike in soglasnike trgajočega in razdejalnega značaja, kot so recimo *hrim*, *kshrang* ali *phut*. Ti čudni izrazi se izgovarjajo z divjo energijo in zlobnostjo, kar gotovo okrepi njihovo strašno moč za zlo. Včasih so med te kakofonske kombinacije soglasnikov vrinjeni različni samoglasniki, njihova izgovarjanje pa se zaključí z nekim posebno eksplozivnim prekletstvom, ki ga je skoraj nemogoče izraziti s kakršnimkoli običajnim sistemom črk. V vzhodnih deželah, kjer nekoliko bolj poznajo te stvari, je mantra, se bojim, prepogosto uporabljena za zle namene. To sem spoznal v zvezi z *voodoo* in *obeah* ceremonijami, ki sem jih opazoval tako v vzhodni Indiji kot Južni Ameriki, tako da vem, da je v take uroke in zaklinjanje vložene precej sovraštva.

Mi se bomo povezali le s tistimi mantrami, ki so dobronamerne ter sočutne narave, in ne z zlonamernimi.

Vendar pa imata tako delovanje za dobro kot za zlo isto metodo delovanja; oboje je usmerjeno v ustvarjanje vibracij v subtilnih telesih, najsi recitatorja ali pa tistih, h katerim le-ta usmerja mantra. Včasih so namenjene vzpostavitvi nihanj povsem novih hitrosti. Ker zahodnjaške ume ganejo le stežka, bi morali ljudem priporočiti, da ponovijo mantra tri tisoč krat. Naša prva reakcija je: Kje bomo našli čas? Mi pravimo, da je čas denar; medtem pa vzhodnjak pravi, da čas ni nič; to je razlika v zornem kotu. Vzhodnjaške metode in ideje so pogosto neprimerne za naša zahodnjaška življenja; vendar so brez dvoma koristne za tiste, katerim so namenjene.

Brahman praktično preživi svoje življenje v religioznih recitacijah, saj je vsako dejanje, ki ga opravi skozi dan, vedno povezano z nekim besedilom ali pobožno mislijo. To je popolnoma religiozno življenje, oziroma naj bi bilo religiozno. V številnih primerih gre dandanes le za zunanjo obliko, neko vrsto školjke; vendar ljudje kljub temu recitirajo besede, pa čeprav v njih ne polagajo več toliko življenja in energije kot včasih. Vedno imajo dovolj časa; zato si lahko privoščijo ponavljanje stavka po 108 krat na dan; in njihov cilj takega početja je popolnoma jasen.

Pravijo, da je Krist svaril svoje učence pred uporabo praznih ponavljanj med molitvijo, kot so to počeli pogani; to pa so nekateri potem razlagali, kot da so vsa ponavljanja nekoristna. Prav gotovo bi ta bila v invokaciji, naslovljeni na božanstvo, saj bi vsiljevala prepričanje, da ni slišalo prve prošnje! Nepotrebna naj bi (ali bi morala biti) bila za učence – za ljudi, ki so že nekoliko napredovali po poti razvoja; za njih bi moral zadostovati jasno oblikovan namen, ki ga dovolj silovito izrazijo le enkrat. Toda običajen človek nikakor ni dosegel te stopnje; pogosto potrebuje, da bi lahko vtisnil novo vibracijo, dolg postopek vztrajnega kovanja, tako da so zanj ponavljanja daleč od tega, da bi bila nekoristna, saj so premišljeno namenjena doseganju določnih rezultatov. Nenehno udarjanje teh zvokov (in različnih valovanj, ki jih povzročijo) ob različne nosilce vztrajno teži k temu, da se ti nosilci uskladijo z določeno vrsto idej.

To uglaševanje vibracij je analogno delu, ki ga vrši nad svojimi učenci indijski guru, ki smo ga že omenili v 4. poglavju. Valovi njegovega astralnega telesa ves čas preplavljajo astralna telesa učencev; prav tako na njihov telesa nenehno delujejo valovi njegovega mentalnega in kavzalnega telesa; in ker so njegove vibracije močnejše od tistih njegovih učencev, je rezultat tak, da postajajo te vedno bolj in bolj usklajene z njegovimi, če so le zmožne take uglasitve. Nenehno ponavljanje mantre je namenjeno uglasitvi določene dela mentalnega in astralnega telesa in brez dvoma lahko in tudi dejansko doseže izredne rezultate.

Iste metode so predpisane tudi v krščanskih deželah. Pogosto lahko vidimo rimo-katolika, kako vedno znova in znova ponavlja svoj "Ave" ali "Očenaš". Običajno pri tem samo mrmra, tako da mu, razen misli, ki lahko vplivajo nanj, le malo koristijo. V Indiji se mantre vedno pojejo, in prav taka oblika pripelje do rezultata. To je tudi eden izmed razlogov, zakaj so s tem v zvezi starejši jeziki boljši kot sodobni. Sodobne jezike na splošno spremlja hitro in osorno izgovarjanje, tako da le še pri italijanskih, španskih in grških kmetih zaznamo stari način dolgih, melodičnih kadenc. V Liberalni katoliški cerkvi še posebej priporočamo služenje v domačem jeziku dežele, kajti menimo, da to v ljudeh prebudi veliko večjo predanost, saj jasno razumejo povedano in lahko inteligentno sodelujejo v ceremonijah. Vendar pa ne moremo dvomiti o tem, da je latinščina bolj zvočna. Številne mantre te narave nimajo posebnega pomena in so le nekaj več kot skupek vokalov. V *Pistis Sophia*, dobro znani gnostični razpravi, so številne takšne brez-pomenske mantre, označene na način, ki je narekoval petje.

Valeči zvočni zvoki, ki jih najdemo v indijskih mantrah, postopno vsilijo svojo hitrost vibracij vsem različnim telesom, tako da jih lahko uporabimo za varčevanje sile. Vse, kar počnemo z mantro, bi lahko počeli tudi z lastno voljo in brez mantre, vendar pa mantra deluje kot varovalni mehanizem. Zasnuje ustrezne vibracije, ki prevzamejo del našega dela, tako da to postane lažje; zato lahko nanjo gledamo kot na sredstvo za varčevanje s silo. Druga pomembna stvar v zvezi z mantrami, ki so razpršene po indijskih knjigah,

je ta, da je študentom njih uporaba prepovedana v prisotnosti grobih ali zlonamernih ljudi, kajti moč mantre pogosto okrepi tako zlo kot dobro. Če je prisotna oseba, ki se ne bo odzvala na višjo obliko vibracij, se pa lahko odzove na nižji oktavi, bo to prav lahko v njej okrepilo zlo. Nikoli ne bi smeli uporabiti mantre tam, kjer so ljudje, ki bi jim lahko škodila.

Gospa Blavatsky nam je povedala, da mantra lahko ponavljamo ne le zase, ampak tudi s posebnim ozirom na nekoga, kateremu mislimo pomagati. Na ta način lahko recitiramo *sveto besedo* ali *gayatri*^{*}, ali katerokoli od tistih lepih budističnih manter, ki valujejo tako zelo nežno, ter ob tem globoko mislimo na neko posebno osebo in proti njej usmerjamo silo mantre. Vendar pa nam je svetovala, naj te stvari uporabljamo previdno. Opozorila nas je, da nihče ne bi smel uporabljati mantre, ki je zanj preveč visoka. Naši učitelji nam ne bodo posredovali nobene take; vendar pa bi v opozorilo novincem rekel naslednje: če določen način recitiranja svete besede povzroči glavobol ali občutek slabosti, bi le-tega morali nemudoma prekiniti. Nadaljevati bi morali z razvojem svojega značaja in ponovno poskusiti čez nekaj mesecev. Ob uporabi besede invociramo velike sile, in če nismo še na tej ravni, potem ne bodo harmonične in rezultat zagotovo ne bo dober.

Poleg učinka, ki ga ima vibracija zapetega zvoka, mnoge tovrstne mantre odsevajo tudi naš tretji tip in z njim povezane moči. Na primer, z *gayatri* in *tisarana*^{**} mantra so povezani določeni angeli, pa čeprav pripadajo zelo različnim tipom.

Gayatri je morda največja in najlepša od vseh starih manter. Peli so jo po vsej Indiji že od davno, tako da jo je sprejelo tudi kraljestvo dev in se nanjo odziva na pozornost vzbujajoč način – način, ki je sam po sebi zelo pomemben, saj kaže na to, da je bila altruistična uporaba takih manter v popolnosti

* *Gayatri*, sanskrt – sveti verz iz *Rig-Vede* naslovljen na sonce.

** *Tisarana*, pali – dobesedno pomeni tri zatočišča ali trojno zatočišče – to je, trije dragulji – invocacija, ki je temeljno izražanje budističnega varovanja: “Zatekam se k Buddhi, ... k Dhammi, ... k Sanghi.”

dojeta in izvajana že v tako oddaljeni preteklosti, da je spomin nanjo že izginil. Vedno se začenja s sveto besedo *Om* in naštevanjem ravni, na katerih si želimo njenega delovanja – treh svetov, v katerih živi človek, fizičnega, astralnega in mentalnega; in, ko omenimo vsako od teh ravni, se okoli pevca, z veseljem navdušenjem za delo, ki jim ga ponuja recitiranje mantre, zgrnejo deve, ki pripadajo tem ravnem. Študentje se bodo spomnili, da v Indiji Šivo včasih imenujejo Nilakantha, tisti s plavim grlom, in da je s tem nazivom povezana neka legenda. Zanimivo je, da imajo nekateri angeli, ki se odzovejo ob petju *gayatri* mantre, prav to značilnost modrega grla in so jasni predstavniki tipa prvega žarka.

Ta čudovita mantra je invokacija soncu – seveda, dejansko Solarnemu Logosu, ki je v ozadju tega največjega od vseh simbolov; in velik soj svetlobe, ki se nemudoma izlije na in v pevca, prihaja iz fizičnega sonca, ne glede na to, v kateri smeri se ta nahaja. Ta soj svetlobe je prepojen z zlato in prestreljen z električno modro barvo, ki jo tako pogosto vidimo v povezavi s kakršnokoli manifestacijo moči prvega žarka; toda, ko napolni dušo recitatorja, se takoj usmeri iz njega v sedmih velikih koničnih žarkih v barvah spektra. Na ta način pevec deluje kot prizma: kljub temu, da so barvni žarki po obliki nasprotni od tistih, ki jih običajno vidimo ob lomu svetlobe. Na splošno pošiljamo žarke duhovne sile iz določene točke v telesu – srca, glave, ali katerega drugega centra; in ko se ti usmerijo navzven, postanejo razločni kot tisti pri svetilniku. Ti žarki pa izhajajo iz osnove, ki je večja od samega človeka – osnove, ki je obod njegove aure; in namesto, da bi se širili, se ožijo v točko, kot žarki običajne zvezde, s to razliko, da so to svetlobni konusi in ne trikotniki.

Druga pomembna značilnost je ta, da teh sedem žarkov ne žarči v vse smeri, v krogu, ampak le v pol-krogu, v smer, v katero je usmerjen recitator. Še več, ti žarki postajajo, bolj ko postajajo ozki, tudi vse bolj trdni, dokler se ne končajo v točki zaslepljujoče svetlobe. In še bolj čuden pojav je ta, da te točke delujejo tako, kot da bi bile žive; če na njihovo pot stopi človek, se ta vrh žarka neverjetno hitro usmeri v njegovo srce in glavo, kjer povzroči

takojšen odziv. Vsak tak žarek lahko tak učinek proizvede zaporedoma v nedoločnem številu ljudi. Ko smo to preizkušali na neki omejeni množici, smo odkrili, da so si žarki med seboj razdelili množico, in da je vsak deloval na tisti del, ki mu je bil najbližje, ne da bi se pri tem mešal v druge dele.

V zvezi z jezikom mantr lahko rečemo, da je ta verjetno manjšega pomena. Tako je ponavljanje besed, recimo v angleščini, če za njimi stoji jasen namen, enako učinkovito.

Dobeseden prevod tega znanega verza v slovenščino je: Om: Obožujemo sijočo slavo Savitri, našega Gospoda; naj On navdihuje našo predanost in razumevanje.” Vendar pa je ta mantra skozi čas prevzela v pobožnosti hindujcev veliko večjo vlogo kot jo prinašajo same besede.

Sanskrtski učenjaki so mi povedali, da ta poseben naziv, *savitri* – medtem ko je običajna beseda za sonce *surya* – vedno uporabljajo za Sonce (to je, za Solarni Logos) kot navdihovalca in spodbujevalca. Izgleda, da je ta pomen tesno povezan z besedo *paraclete*, ki je pogosto, vendar nezadovoljivo, prevedena kot *tolažnik*. (Glej *The Hidden Side of Christian Festivals* – Skrita stran krščanskih obredov, str. 202.) Moji prijatelji tudi poudarjajo dejstvo, da to ni molitev k Logosu, ki bi nam prinašala modrost ali predanost, ampak je izraz goreče aspiracije in prepričanja, da bo Njegov vpliv deloval na nas tako, da bo v nas okrepil tisto, kar že obstaja v naši notranjosti.

In recitacija v sanskrtu, če je izpeljana z istim namenom, pripelje do identičnega rezultata, vendar pa poleg tega zgradi okoli žarečih sojev zvočno-obliko, ki odseva čudovito zapleteno umetniško delo iz rezljanega lesa; nekaj podobnega sedmero cevni puški, iz katere cevi so izstreljeni žarki. Ta zvočna-oblika se širi le do omejene razdalje in zdi se, da ne vpliva na moč ali dolžino žarkov.

Ko prepevajo budistično *tisarano*, se pojavijo angeli, ki so povezani z rumenim oblačilom. S seboj prinesejo čudovit mir in veselje, kajti ne glede na to, da so tako umirjeni, so med najbolj veselimi na svetu.

Ko govorimo o “pojavljanju” angelov, moramo upoštevati vse razsežnosti prostora. Ne “prihajajo” v tem smislu, da se odpravijo iz nekega oddaljenega kraja – na primer, iz nekih oddaljenih nebes. Ne vem ali bom to vprašanje naredil še bolj brezupno zapleteno, če bom rekel, da se velike sile, ki predstavljajo Logos, manifestirajo v teh posebnih oblikah v odgovor na invokacijo. Te so vedno tu, vedno pripravljene, in se obrnejo navzven takrat, ko se odzovejo na klic.

To je celotna zgodovina te vrste molitve in odziva nanjo. Ko močno mislimo na neko idejo se nam bo manifestiralo to, kar ji daje dušo ali jo predstavlja. Vsaka močna misel predanosti prinaša takojšen odziv; če ne bi bilo tako, bi bil univerzum mrtev. V naravnem zakonu je, da do odziva mora priti; poziv in odgovor sta kot dve strani kovanca; odgovor je le druga stran prošnje, prav tako kot za karmo pravimo, da je učinek druga stran vzroka. V naravi obstaja čudovita povezanost, vendar pa so ljudje tako zelo potopljeni v svoje osebnosti, da o njej ne vedo nič. Zato gre le za vprašanje našega odpiranja. Človek takoj spozna, da lahko naravi, ko se ji je sposoben odpreti, praktično vlada, saj lahko s tako držo priključimo njene sile, tako da delujejo z njim. To je jasno razloženo v *Light on the Path* (Luč na pot). Prepoznati moramo sile narave in se jim odpreti; in ker te moči valujejo skupaj z nami, postane vse, kar je bilo prej težavno, sedaj precej lažje.

Obstaja še drugo področje celotnega predmeta manter, o katerem pa tudi sam vem zelo malo. Moč ne obstaja le v zvoku, ampak tudi v samih besedah kot takih, v številih in celo v črkah. V današnjih časih tem stvarjem ne posvečamo pozornosti, vendar pa ima v sanskrtu in tudi v hebrejski abecedi vsaka črka svojo dodeljeno vrednost, ne le v številu, ampak tudi po barvi in moči. Poznal sem jasnovidce, ki so videli običajne rimske črke, ki jih uporabljamo za tiskanje naših knjig, v različnih barvah, pri čemer je bil A recimo vedno rdeč, B vedno moder, C rumen, D pa zelen, in tako naprej. Jaz sam nisem imel nikoli takšne izkušnje; predvidevam, da moj um ne deluje na ta način. Na podoben način obstajajo tudi psihiki, ki v različnih barvah vidijo dneve v tednu. Tudi to ni moja izkušnja; tudi v tej smeri nisem občutljiv in prav

tako ne razumem pomena te stvari. Mogoče je povezana z astrološkimi vplivi; ne vem. Tudi ta aspekt stvari je povezan z mantrami in obstaja šola mantristov, ki dajejo vsaki črki določeno numerično vrednost, povsem neodvisno od njenega položaja v abecedi; in povedali vam bodo, da lahko pridejo, če seštejejo vrednost, ki jo pripisujejo posameznim črkam določene besede ali stavka in tako pridejo do določene vsote, tudi do enakega mantričnega učinka, če dobijo isto vsoto z dodajanjem črk neki drugi besedi ali skupini besed. Vendar pa o teh stvareh ne vem ničesar.

Mantra je običajno kratka, silovita formula; in ko poskušamo doseči, zaradi kakršnegakoli že razloga, določen učinek, je to tista vrsta oblike, ki jo mora prevzeti naše povelje. Če želimo med govorjenjem globoko in hitro vplivati na ljudi, moramo uporabiti stavke, ki so kratki in siloviti, ne pa dolgi in medli; in obstajati mora določen vrhunec. Recimo, da želimo pomagati neki preplašeni osebi. V naši notranjosti lahko oblikujemo naslednje besede: "Jaz sem močan, močan, močan; Jaz sem del Boga in Bog je moč, zato sem poln te moči;" in ponavljanje te ideje bo pripeljalo našo notranjo božansko moč na površje, tako da bomo sposobni navdihniti s pogumom tudi druge. V teh, kakor tudi v drugih stvareh, je znanje moč; če želimo delovati učinkovito, moramo razumeti, in če želimo razumeti, moramo študirati. Moder človek ve, kako naj živi v miru in sreči, da bo njegovo življenje v harmoniji z življenjem Boga. Dojema vse, sočustvuje z vsem; že davno je za vedno odložil sebičnost in živi le za pomoč in blagoslov drugim.

Zahteve se nikoli ne spreminjajo

Pri obravnavi različnih sistemov, ki smo jih opisali, si ne smemo predstavljati, da se njihove metode medsebojno izključujejo. Vsak načrt vsebuje nekaj, kar je blizu vsem drugim; določeni so s tem, kar prevladuje v vsakem posameznem primeru. Prav tako si ne smemo misliti, da je katerikoli od njih dosledno nujen. Zahteva se to, kar je njihova skupna osnova – razvoj

značaja, očiščenje življenja in predanost služenju, kar je tako močno poudarjeno v *At the Feet of the Master* (Ob nogah učitelja).

Iz te primerjave različnih sistemov bomo videli, da so usposobljenosti, ki jih mora razviti aspirant v pripravi na prvo veliko Iniciacijo, temeljno iste, ne glede na to, kako se razlikujejo na prvi pogled. Prav gotovo je bil ta sistematičen postopek spoštovan vsaj zadnjih 25 stoletij in verjetno še dolgo pred tem, s posebnim ozirom na evolucijo tistih posebnih oseb, ki vztrajajo v svojem boju za napredek; in čeprav so v določenem času okoliščine za Iniciacijo bolj ugodne kot v nekem drugem, pa zahteve ostajajo enake. In paziti moramo, da nas ne zapelje zmotna misel, da so se usposobljenosti na kakršenkoli način skrčile. Tako bomo odkrili, da nas vse te različne smeri vedno pripeljejo na isto točko Iniciacije.

3. DEL - VELIKE INICIACIJE

Prva iniciacija

Prvi Iniciator

Večina ljudi meni, ko razmišlja o Iniciaciji, da je to korak, ki bo v prid njim samim. O iniciatu razmišljajo kot o človeku, ki se je razvil zelo visoko in postal, če ga primerjamo s človekom zunanjega sveta, velika in veličastna figura. To je res; vendar pa bomo celotno to vprašanje razumeli bolje, če bomo poskušali nanj pogledati z višjega zornega kota. Pomembnost Inicijacije ni v povzdignjenju nekega posameznika, ampak v dejstvu, da je ta sedaj dokončno postal eno z velikim redom, s skupnostjo svetnikov, kakor jo zelo lepo imenuje krščanska Cerkev, čeprav le redki posvečajo pozornost pravemu pomenu teh besed.

Čudovito realnost, ki se nahaja izza Inicijacije v Bratstvo, bomo razumeli bolje potem, ko bomo v naslednjih poglavjih obravnavali organiziranost okultne Hierarhije in delo Mojstrov. Kandidat je sedaj postal več kot posamezen človek, ker je enota v strahoviti sili. Na vsakem planetu ima Solarni

Logos svojega predstavnika, ki deluje kot njegov namestnik. Na našem planetu je ta visok uradni naziv dan Gospodu sveta. On je vodja Bratstva; in Bratstvo ni le telo ljudi, od katerih ima vsak svoje dolžnosti, ki jih mora izpolnjevati; je tudi čudovita zveza, popolnoma gibek instrument v rokah Gospoda, mogočno orožje, ki ga lahko uporabi. Obstaja pa tudi čudovit in nedojemljiv načrt, po katerem Eno, ki je postalo mnogi, sedaj zopet postaja Eno, ne da bi pri tem katerakoli enota v celotnem načrtu izgubila tudi najmanjši drobec svoje individualnosti ali moči kot enota, ampak je k temu dodala nekaj, kar je tisočkrat večje; je del Gospoda, del telesa, ki ga On nosi, orožje, ki ga On uporablja, instrument, na katerega On igra, orodje, s katerim On opravlja svoje delo.

Na celem svetu je le en Iniciator, ki pa v primeru prve in druge Iniciacije lahko pooblasti nekega drugega adepta, da namesto njega opravi ceremonijo, čeprav se tudi v takem primeru uradujoči v ključnem trenutku obrne na in pozove Gospoda, da podeli položaj. To je zelo veličasten trenutek v kandidatovem duhovnem življenju, kar lahko razberemo tudi iz besed Mojstra Kothumija, ki je nedavno tega sprejel učenca rekoč: "Sedaj, ko si dosegel neposreden cilj svojih teženj, bi te rad takoj opozoril na to, da moraš posvetiti pozornost precej večjim zahtevam, ki so povezane z naslednjim korakom, in na katerega se moraš sedaj pripraviti. 'Vstop v tok', ki ga kristjani imenujejo zveličanje, bo vidna točka v nizu tvojih zemeljskih obstojev, vrh sedemstotih življenj. Pred davnimi obdobji si z individualizacijo vstopil v človeško kraljestvo; v prihodnosti, za katero mislim, da ni tako oddaljena, ga boš na pragu adeptstva zapustil in postal nadčlovek; med tema dvema skrajnostma ni bolj pomembne točke kot je ta Iniciacija, proti kateri moraš sedaj usmeriti svoje misli. Ne le, da boš z njo postal za vedno varen, ampak te bo uvrstila med tisto Bratstvo, ki obstaja iz večnosti v večnost – Bratstvo, ki pomaga svetu. Zato pomisli, s kako veliko skrbnostjo se je potrebno pripraviti na tako veličasten dogodek. Rad bi, da nenehno ohranjaš na umu veličastje in lepoto tega dogodka, tako da boš lahko živel v luči njegovih

idealov. Tvoje telo je še mlado za tako mogočen napor, vendar pa imaš redko in čudovito priložnost; želim si, da bi jo v popolnosti izkoristil.”

Bratstvo

Ko je nek ego iniciran, postane del najbolj tesne skupnosti na svetu; sedaj postane eno s širnim morjem zavesti velikega belega Bratstva. Dolgo časa novi iniciat še ne bo sposoben razumeti vse to, kar vključuje ta povezanost, in prodreti bo moral globoko v svetišče, preden bo lahko spoznal, kako tesna je vez in kako velika je ta zavest samega Kralja, ki si jo do določene mere z njim delijo vsi Bratje. Tu spodaj je to nedojemljivo in nerazložljivo; je tako metafizično in subtilno, da presega besede, a ob tem tako veličastno realno, realno do te mere, da postane, ko to začenjamo dojemati, vse drugo nerealno.

Spoznali smo, na kakšen način lahko sprejeti učenec primerja svoje mišljenje z Mojstrovim; sedaj lahko iniciat primerja svoje mišljenje z mišljenjem Bratstva in pritegne v sebe toliko te neskončne zavesti, kot je sposoben na svoji stopnji sprejeti; in kadarkoli jo pritegne v sebe, se njegova lastna zavest tako razširi, da postaja zanj ozkost mišljenja nekaj tujega. Vendar pa mora, prav tako kot sprejeti učenec, paziti, da ne povzroča motenj v nižjih nosilcih Mojstra in s tem motiti popolnosti njegovega dela. Zato član Bratstva ne sme nikoli vnesti v to mogočno zavest, ki deluje kot celota, ničesar neharmoničnega.

Vedeti mora, da celotno Bratstvo opravlja isto delo kot naši Mojstri. Mnogi med njimi so zaposleni z delovanjem, ki zahteva največjo možno koncentracijo in najbolj popolno umirjenost. In če bi nekateri mlajši člani včasih pozabili na njihovo visoko poslanstvo in povzročili neprijetno valovanje, ki bi motilo Bratstvo, bi to seveda vplivalo na delo teh velikih. Naši Mojstri bi to mogoče še spregledali in bili pripravljeni, zaradi prihodnosti, ko bo nov član resnično zelo koristno uporabljal moči Bratstva, posvetiti temu nekoliko časa; vendar pa nam je lahko povsem jasno, da lahko tisti, ki nima-

jo nobene zveze z urjenjem posameznikov, v takem primeru rečejo: “Naše delo je moteno, tako da je bolje, da tisti, ki imajo take nedorasle osebnosti, delujejo zunaj Bratstva.” Rekli bi, da ni nič izgubljenega, saj lahko napredovanje poteka prav tako dobro tudi izven Bratstva, pri čemer bodo ti učenci, preden bodo deležni Inicijacije, lahko postali še boljši, močnejši in modrejši.

Razširitev iniciatove zavesti je tako čudovita, tako da o tem lahko govorimo kot o spremembi, ki je enaka novemu rojstvu. Novo življenje, življenje Krista, začenja živeti “kot majhen otrok”; v njegovem srcu se rodi Krist, intuitivna ali budična zavest. Sedaj ima tudi moč, da podarja blagoslov Bratstva – veličastno in vse-preplavljajočo silo, ki jo je sposoben podariti ali poslati vsakomur, za kogar presodi, da je to primerno in koristno. Moč Bratstva bo valovala skozenj v taki meri kot ji bo to omogočil; na njem je, da uporabi to moč, in da se zaveda, da je sam odgovoren za usmerjanje sile v namen, ki ga je izbral. Blagoslov, ki ga podari uradujoči ob Inicijaciji pomeni: “Blagoslavljam te; v tebe izlivam svojo silo in blagoslov; glej, da boš nenehno izlival to dobro voljo na druge.”

Čim večje je zaupanje, ki ga ima novi iniciat, tem večje bo valovanje, ki se bo prelilo skozenj. Če čuti tudi najmanjše obotavljanje, ali pa ga teži odgovornost ob prelivu tako ogromne moči valovanja, ne bo sposoben v popolnosti uporabiti tega čudovitega darila; če pa poseduje lastnost *shraddhe* – popolnega zaupanja v svojega Mojstra in v Bratstvo ter popolno gotovost, da so mu, zaradi tega ker je eno z njimi, dostopne vse stvari – se lahko odpravi v svet kot resničen angel svetlobe, razlivajoč ob svoji poti veselje in blagoslov.

Zavest velikega belega Bratstva je nepopisno čudovita stvar. Je kot veliki, mirni, svetleči ocean, tako čudno enoten, da tudi najmanjši tresljaj v trenutku preide iz enega na drugi konec, a da se obenem vsakemu članu zdi, da je to njegova individualna zavest, čeprav s težo in močjo ter modrostjo, ki je ne more nikoli posedovati neka posamezna, človeška zavest. To čudovito morje “kozmične zavesti” Bratstva je nekaj tako velikega, tako čudovitega, da se z njim ne more primerjati nič drugega na tem svetu: celo tisti, ki mu

pripadajo zato, ker so prešli prvo veliko Iniciacijo, lahko dojamejo le njegov utrinek in lahko le tu pa tam kaj spoznajo o njem. V popolnosti ga je mogoče čutiti le na nirvanični ravni, na kateri izvorno obstaja Bratstvo, čeprav se manifestira tudi na nižjih ravneh, vse tja do fizičnega sveta.

Tako kot je zveza učencev eno s svojim Mojstrom, tako je Bratstvo eno s svojim Gospodom. Člani lahko med seboj svobodno razpravljajo o bistvu neke stvari, saj si le tako lahko predočijo različne vidike primera, se o njih strinjajo in jih med seboj primerjajo; tako se človek ves čas nahaja v prisotnosti ogromne, skoraj zastrašujoče mirnosti, gotovosti, ki je ne more nikoli nič zmotiti. In navkljub vsemu temu je vsak predlog nekako dobrodošel; dejansko obstaja občutek, da celotno Bratstvo budno in goreče pričakuje vsak posamezen prispevek k reševanju problema, ki je pred njim. Tu spodaj ni nič takega, s čemer bi lahko ustrezno primerjali to zavest; če se je dotaknemo, je to tako, kot da bi prišli v stik z nečim novim in tujim, a nerazložljivo čudovitim in lepim, z nečim, kar ne potrebuje ne dokazovanja ne primerjanja, ampak se ponuja kot nekaj iz višjega in nepoznanega sveta.

Čeprav so individualnosti tako čudno potopljene v to zavest, pa so obenem ostro ločene, saj je za vsako pomembno odločitev potrebno soglasje vsakega Brata. Vodstvo Kralja je absolutno, a kljub temu sodeluje s svojim svetom in je v vsakem trenutku pripravljen obravnavati katerokoli mnenje, ki se pojavi pri kateremkoli članu. Vendar pa se to vladajoče telo povsem razlikuje od kateregakoli parlamenta na svetu. Tisti, ki imajo položaje, ki so nad drugimi, niso bili na njih izvoljeni, niti jih ni na njih imenovala neka strankarska organizacija; te položaje zasedajo zato, ker so si jih zaslužili – zaslužili z višjim razvojem in večjo modrostjo. Nihče ne dvomi v odločitve svojega nadrejenega, kajti ve, da je le-ta resnično sposobnejši – da poseduje večji vpogled in večjo moč odločanja. Ne more obstajati nikakršen dvom, da ti nadljudje ne bi razmišljali in delovali podobno; tako je zaupanje v njihovo mogočno organizacijo tako popolno, da si ne moremo predstavljati, da bi se lahko po določenem času spremenilo; le v takem primeru Bratstva, pod vladavino takega Kralja, lahko v popolnosti dojamemo čudovit izrek

v eni izmed kratkih molitev anglikanske cerkve: “V služenju Njemu je popolna svoboda.”

Napake

V taki organizaciji prav gotovo ni možnosti za kakršnokoli napako ali motnjo; pa vendar, ker je človeštvo krhko, in ker niso še vsi člani tega velikega Bratstva že nadljudje, se napake včasih, čeprav zelo redko, vendarle zgodijo. “Tudi Veliki se še na pragu umaknejo, kar ga ne morejo prestopiti ter nositi bremena lastne odgovornosti,” piše v *Light on the Path* (Luč na Pot), in šele doseženo adeptstvo zagotavlja popolno varnost. Iniciator kandidatu pove, da je sedaj, ko je vstopil v tok, za vedno varen; toda kljub temu, da je temu tako, še vedno lahko resno zavre svoj napredek, če podleže kakšni od skušnjav, ki ga še vedno spremljajo na njegovi poti. Biti za vedno varen običajno velja kot zagotovitev, da bo do prehoda prišlo še v tem življenjskem valu – da ob “sodnemu dnevu”, ki prihaja v sredini petega kroga, ko Krist, ki se spusti v materijo, odloči, katere duše ne morejo nadaljevati poti v tej verigi svetov, ne bo zaostal. Večno trpljenje ne obstaja; je le, tako kot je rekel Krist, eonsko; nekateri ne morejo nadaljevati v tem obdobju ali preizkušnji, ampak bodo nadaljevali v naslednji, prav tako kot otrok, ki je premalo inteligenten, da bi opravil razred, in bo zato to udobno uspel naslednje leto, celo tako, da bo najbrž med najboljšimi.

Ko pride do take žalostne in strašne stvari – ko pride med iniciati do napake kakršnekoli vrste, drget bolečine spreleti to celotno širno zavest, kajti ločitev enega od ostalih je po naravi prava kirurška operacija, ki vsem potrga srčne vezi. Le z največjim obžalovanjem se Bratstvo loči od svojega člana, pa tudi v tem primeru brat, ki je zašel na kriva pota, ni dokončno odstranjen, ne glede na to, kako daleč lahko zaide. Nekoč bo zopet prišel nazaj, na določen način in na določenem mestu; obstaja vez, ki je ni mogoče pretrgati, čeprav le malo vemo o utrudljivi poti preizkušnje in trpljenja, ki jo mora prehoditi, preden se lahko zopet združi z ostalimi.

“Glas tišine ostane v njem in četudi pot popolnoma zapusti, bo vendar nekega dne spet zazvenel, ga razdvojil ter ločil njegove strasti od njegovih božanskih zmožnosti. Tedaj se bo vrnil, kljub trpljenju in obupnim krikom zapuščenega nižjega jaza.” (*Light on the Path* - Luč na pot, I. del, Pravilo 21.)

Nekateri drugi se, zaradi izbruha takega čutenja, ki ga Bratstvo ne more nikakor prenesti, odmaknejo le za kratek čas. Takrat Bratstvo ugotovi, tako kot Mojster, ki tudi začasno odstrani vez med sabo in zapeljanim učencem, da je nujno, da za določen čas okoli enega od svojih članov, ki je storil napako, ustvari neko vrsto ciste. Na tistega, ki je storil napako, se usmeri celotna sila Bratstva, tako da mu v celoti preprečijo, da bi prestopil mejo. Toda včasih, navkljub vsej moči, ki Bratstvu omogoča uporabiti zakon karme, članu kljub vsemu uspe uveljaviti svojo žalostno osebno držo določenega prestopka ali škode, ali karkoli je to že lahko; tako ga morajo ostali, dokler se bolje ne nauči, za določen čas obdati s cisto.

Iniciatorjeva naloga

Kljub temu, da se formula Inicijacije ni spremenila že skozi veke, pa je v njej določena prožnost. Iniciatorjeva naloga je v zvezi z njenim prvim delom vedno enaka, medtem ko je drugi, osebni del, dejansko sestavljen iz nasveta kandidatu, ki gre skozi. Tega običajno imenujemo zasebni del naloge. Videl sem primere, ko je bila iz kandidatovega najhujšega sovražnika ustvarjena podoba in nato postavljeno vprašanje, kako se bo lahko obnašal do tega človeka, ali je v popolnosti pripravljen na to, da mu v celoti odpusti in mu celo pomaga. V nekaterih primerih kandidat dobi vprašanja v zvezi z delom, ki ga je že opravil; včasih pa so, zato da bi pričali o njegovem delu, na ceremonijo povabljeni tudi tisti, ki jim je že pomagal. Iniciatorjeva naloga je, da razloži delo Bratstva v svetu in odgovornost, ki individualno čaka vsakega člana, kajti vsak mora sodelovati pri odpravljanju trpljenja v svetu. Vsak mora biti pripravljen na to, da bo pomagal, tako s služenjem

kot z nasvetom, saj obstaja le eno Bratstvo, ki deluje pod enim zakonom in enim vladarjem, in vsak brat ima privilegij, da lahko ponudi kakršnokoli posebno znanje ali posebno sposobnost, ki ju morda poseduje, na razpolago Bratstvu za pospešitev kateregakoli dela v njegovem velikem delu pomoči napredovanju človeštva. Čeprav je vladanje Kralja popolno, pa ni nobena pomembna odločitev sprejeta brez soglasja tudi najmlajšega člana Bratstva. Vsi so zastopniki Bratstva v določenem delu sveta, tam, kjer se nahajajo, in vsak mora obljubiti, da bo na razpolago Bratstvu, da bo odšel tja, kamor bo poslan, in opravil delo na način, ki je za to potreben. In medtem, ko bodo mlajši člani seveda popolnoma ubogali vodje, lahko obenem pomagajo s poznavanjem kraja in lahko vedno predlagajo karkoli, kar bi bilo lahko koristno.

Vsak brat, ki živi v svetu, mora vedeti, da je jedro, skozi katerega se lahko v pomoč tistim, ki so je potrebni, izlije sila Kralja, in ki ga lahko kot kanal za blagoslov ob kateremkoli času uporabi nek starejši brat. Zato bi moral biti vsak mlajši brat vedno pripravljen na to, da je lahko v vsakem trenutku uporabljen, kajti nikoli ni mogoče reči, kdaj bodo njegove usluge potrebne. Življenje brata bi moralo biti povsem predano drugim; goreče in stalno bi moral paziti na vsako priložnost za služenje, in da je tako služenje v njegovo največjo radost. Vedeti mora, da je čast Bratstva v njegovih rokah, in da mora paziti, da je nobena njegova beseda ali dejanje nikoli ne oblati v očeh ljudi, ali pa povzroči to, da o njej ne bi razmišljali visoko spoštljivo.

Ne sme misliti, da se je zanj, zato ker je vstopil v tok, boj in preizkus končal; nasprotno, moral bo opraviti še večje napore, a obenem bo imel tudi večjo moč. Njegova moč bo daleč večja kot prej: toda v isti meri je večja tudi njegova odgovornost. Vedeti mora, da ni on, ločeni jaz, tisti, ki je naredil korak, ki ga je dvignil nad njegove tovariše; bolj bi se moral veseliti tega, da se je z njim nekoliko dvignilo človeštvo, se nekoliko osvobodilo verig, se nekoliko bolj približalo samo sebi. Blagoslov Bratstva ga spremlja stalno, vendar pa se bo spustil skozenj le v tolikšni meri kot ga on predaja drugim; kajti to je večni zakon. To je del naloge, ki se vedno predaja ob iniciaciji.

Dolžina ceremonije

Čas ceremonije Inicijacije se spreminja v skladu s številnimi stvarmi, ki jih je potrebno upoštevati, in med katerimi je tudi količina znanja, ki ga prinaša s seboj kandidat. Nekatero tradicijo govorijo o obdobju treh dni in noči, vendar pa se pogosto zaključi v precej krajšem času. Ena od Inicijacij, na katerih sem bil navzoč, je trajala dve noči in en dan odmaknjenosti, medtem ko so bile druge strnjene v eni noči, pri čemer je bilo precej tistega, kar je po navadi vključeno, prepuščeno v zaključek Mojstrovim starejšim učencem. Nekatero od starih inicijacij so trajale tako dolgo zato, ker je bilo potrebno kandidata poučiti o astralnem delu. Potrebno je uresničiti tudi budične izkušnje, saj je za Inicijacijo potrebna tudi določena količina budičnega razvoja, kajti nekatera učenja, ki jih je potrebno posredovati na tej ravni, drugače ni mogoče razumeti. Toda, kadar iniciator ve, da je kandidat že prejel določen buddhični razvoj, pogosto starejšim učencem prepusti, da popeljejo kandidate skozi buddhične izkušnje v naslednji noči ali kadar koli že lahko to uredijo.

Sedanja ceremonija Inicijacije traja manj kot šest ur, vendar pa je kandidatom na voljo določen čas pred in po njej. Na splošno je to priložnost za veliko veselje vseh mlajših članov. Kajti, ko se priključi novinec, ko je še eden za večno varen, je to zmaga vseh.

Posinovljenje

Govorili smo že o tesni zvezi med sprejetim učencem in Mojstrom. Ta intimnost ves čas stalno raste in običajno, ko se učenec približuje portalu Inicijacije, se zgodi, da Mojster presodi, da je dozorel čas, da *chelo* pritegne v še bolj globoko zvezo. Ta takrat postane Mojstrov sin, in ta vez je taka, da sta, ne le nižji um, ampak tudi učenčev ego in kavzalno telo, zavita v adeptova, tako da ta ne more več potegniti tančice, s katero bi od sebe odrezal novinca.

Moder francoz je nekoč rekel: “Dans tous les amours, il y a, un qui aime et un qui laisse etre aimé.” (V vsaki ljubezni je eden, ki ljubi, in drugi, ki se pusti ljubiti). To je globoka resnica v devetih od desetih primerov človeške ljubezni. Pogost razlog za to je, da je ena izmed dveh vključenih duš večja in bolj razvita kot druga ter zato sposobna veliko globlje ljubezni; mlajša duša ceni to izobilje naklonjenosti in jo vrača toliko kot je pač sposobna, vendar pa se njeni napori končajo veliko prej kot čudovito darilo, ki ga s tako lahkoto izliva njen starejši brat. To moramo imeti vedno pred očmi, ko obravnavamo odnos med Mojstrom in njegovim učencem.

Druga značilnost. Naklonjenost, s katero se srečujemo v običajnem življenju ni tako ne-pogosto nestabilna, valujoča in pod vplivom hitre izgube poguma; povežemo jo lahko s hladnostjo, neprijaznostjo, s pomanjkanjem odziva; lahko se celo spremeni v sovraštvo, če njen objekt zanimanja prekrši naše kanone ravnanja ali deluje na načine, ki nas navdajo z grozo ali gnušom. Vendar obstaja tudi resničnejša in globlja naklonjenost, ki je nič ne more pretresti – ljubezen, ki ne zahteva v povračilo ničesar, na katero ne vplivajo zapostavljanje, brezbriznost ali celo ničvrednost s strani njenega objekta naklonjenosti – ki bi vsekakor občutila grenko tesnobo in obžalovanje, če bi objekt naklonjenosti povzročil zločin ali se na kakršenkoli drug način onečastil, vendar ne bi nikoli, niti za trenutek, izgubila svoje moči, niti najmanjše stopnje svoje vnetosti, ne glede na to, kaj lahko naredi ljubljene.

Takšna je narava ljubezni Boga do njegovega sveta; take narave mora biti tudi ljubezen Mojstra do tistih, katerim podarja neizrekljiv privilegij posinovljenja. Popolnoma jim zaupa; prostovoljno se odpove moči, da bi se lahko ločil od njih, kajti le s to bolj popolno in neprekinjeno zvezo lahko z njimi deli svojo naravo do polne mere njihove moči odziva – le s tem žrtvovanjem samega sebe jim lahko da tisto največ, kar lahko učenec prejme od Mojstra.

Tako lahko resnično rečemo, da se prepusti na milost učencu. Le pomislite na strahovito odgovornost, ki takrat pade na nas! Čeprav redko, pa včasih

tako ljubezen najdemo tudi med ljudmi tega našega fizičnega sveta; toda, ko ta obstaja, ima vedno to isto lastnost in isti rezultat; višje se položi v roke nižjega, tako da je najbolj vzvišena ljubezen vedno tudi najbolj vzvišena žrtev. Kljub temu pa to popolno žrtvovanje, ta popolna odpoved jaza, prinaša s seboj največje veselje, ki ga ne prinaša nič drugega na tem svetu, kajti le taka ljubezen je podobna božanski, le taka predaja pripelje človeka v samo srce Krista. Res je, da taka ljubezen lahko “prekrije številne grehe” (I Peter, IV,8), a so “njeni grehi, ki jih je veliko, oproščeni, ker je tako zelo ljubila.” (Luka, VII,47)

V *Light on the Path* (Luči na pot) je to stanje najbolj tesne zveze omenjeno tako: ““Svoj mir vam dam”, lahko reče Mojster le ljubljениm učencem, ki so eno z Njim.” In tako imajo ti neprecenljiv privilegij, da so sposobni prenesti del sebe v vsej svoji polnosti. Vsak sprejeti Mojstrov učenec ima pravico in dolžnost, da blagoslavlja v njegovem imenu. In vsak tak napor spremlja čudovit izliv Mojstrove moči volje. Še posebej bi moral mentalno podariti ta blagoslov, kadarkoli vstopi v neko tujo hišo: “Naj Mojstrov blagoslov počiva na tej hiši in vseh, ki prebivajo v njej.” Toda Mojstrov sin lahko podari sam dotik njegove intimne prisotnosti, polnejši in večji mir. Tisti, ki je sin Mojstra, je, ali pa bo kmalu, član velikega belega Bratstva; to pa, kakor smo že rekli, prinaša moč za rokovanje s še večjim blagoslovom, čeprav sta oba ustrezna, vsak na svojem mestu.

Spominjam se, kako sem ob različnih priložnostih predal vsakega od teh dveh blagoslovov velikemu angelu v soseščini, s katerim sem se imel priložnost, na svojo veliko čast, dobro seznaniti. Ko sem s čolnom približal njegovemu področju, sem mu enkrat podaril poln blagoslov mojega Mojstra. Čudovito je bilo opazovati način, na katerega ga je sprejel. Globoko se je priklonil in pokazal svoje spoštovanje z ljubkim, mehkim žarenjem svetosti in popolne predanosti. Nek drug dan sem mu v podobnih okoliščinah predal blagoslov Bratstva. V istem trenutku se je vsaka moč tega velikega angela odzvala v prijaznem preblisku in celotno njegovo področje je zasijalo v svetlobi. Bilo je tako, kot če bi vojak stopil v pozor, in kot da bi vse, ne le v

njem, ampak v vseh tisočih drobnih bitij, ki delujejo pod njim, naenkrat oživel in se dvignilo do svojih najvišjih moči. V trenutku se je odzvala vsa narava. Vidite, moj Mojster ni, ne glede na to kako ga spoštuje, njegov Mojster, a moj Kralj je tudi njegov Kralj, kajti tam je vse Eno.

Nivo Inicijacije

Vprašanje, ali se človek približuje pripravljenosti na Inicijacijo, vključuje tri ločene nize obravnave, ki so medsebojno odvisni. Prvi je povezan s tem, ali ima kandidat dovolj veliko količino potrebnih usposobljenosti, kakor so zapisane v *At the Feet of the Master* (Ob nogah učitelja), kar pomeni, da mora imeti določen minimum vseh in precej več kot le minimum ene od teh. To si lahko osvetlimo tako, da si ogledamo metodo, ki je v uporabi pri ocenjevanju testnih listov pri določenih izpiti. Izpraševalci že vnaprej določijo, da noben kandidat ne bo mogel opraviti izpita, če ne bo dosegel minimuma v vsakem od obravnavanih predmetov, vendar pa je zahtevan procent v vsakem od teh precej nizek – recimo 25 %. Vsak, ki si ne uspe zagotoviti teh 25 % v vsakem od predmetov, bo na izpitu padel, kar pa še ne pomeni, da bo izpit opravil, če bo presegel ta zahtevani minimum v posameznem predmetu, kajti določen je tudi skupni minimum – recimo 40 %. Tisti, ki le nekoliko preseže določen minimum v enem ali dveh predmetih, recimo 25 % ali 30 %, mora zato, da bi dosegel zahtevano povprečje, prejeti precej več v drugih.

Prav taka metoda je v uporabi tudi v okultizmu; uspešen kandidat mora imeti določeno količino vsake od teh usposobljenosti, a obenem imeti precej razvito eno od teh. Kandidat ne more uspeti, če mu povsem primanjkuje razločevanja; no, ne glede na to, če te nima tako razvite kot bi bilo dobro, pa to pomanjkljivost morda lahko izravna nadpovprečna sposobnost ljubezni. Drugič, ego je moral tako izuriti svoje nižje nosilce, da lahko skozi njih deluje vsakokrat, ko to želi; doseči je moral to, kar se v naši zgodnji teozofski literaturi imenuje spoj nižjega in višjega jaza. In tretjič, biti mora

dovolj močan, da prenese veliko napetost, ki je vključena v to delovanje, in ki se prenaša tudi na fizično telo.

V zvezi z nivojem napredovanja, na katerem bo kandidat iniciran, velja zelo velika raznovrstnost. Napaka bi bila, če bi predvidevali, da so vsi iniciati po razvitosti enaki, tako kot bi bilo neprevidno, če bi menili, da so enaki po znanju vsi ljudje, ki so prejeli diplomo mojstra umetnosti. Čisto mogoče je, da je kandidat izjemno uspešen v številnih zahtevanih lastnostih, in da daleč presega skupni minimum, a da mu jih ob tem resno primanjkuje, da je pod minimumom, v enem od področij; seveda, bo moral v takem primeru, dokler ne doseže minimuma v tem zapostavljenem predmetu, še počakati. In brez dvoma bo, medtem ko bo dosegal zahtevano, bolj razvil tudi še druge.

Zato je očitno, da se lahko ob tem, ko se za Iniciacijo zahteva določen dosežek, pojavijo posamezniki, ki so v nekaterih smereh daleč presegli zahtevano. Poleg tega vidimo, da je tudi interval med Iniciacijami lahko zelo različen. Človek, ki je sedaj sposoben prestati prvo, ima morda že spoštljivo količino usposobljenosti, ki so potrebne za drugo; zato bo morda pri njem interval med tema dvema neobičajno kratek. Po drugi strani, pa lahko imamo kandidata, ki ima ravno toliko moči v vseh smereh, da lahko preide skozi prvo, a bo moral zato počasi razvijati vse dodatne sposobnosti in znanje, ki je potrebno za drugo, tako da bo njegov interval verjetno precej daljši.

Sedanja priložnost

Sedaj smo vstopili v posebno obdobje v svetovni zgodovini, v katerem je lahko napredek na vseh nivojih evolucije zelo hiter. Hiter napredek pa obnem pomeni tudi zelo odločen napor – stvar, ki v zadovoljivi meri uspe le redkim aspirantom. Študent okultizma, ki pred sebe postavi zamisel o pospešitvi svojega razvoja, bo naredil dobro, če se bo spomnil, da je ena izmed nujnih zahtev dobro fizično zdravje. Želi si namreč v enem življenju opraviti

napredek, za katerega jih je v običajnih okoliščinah potrebnih dvajset ali več. In, ker je količina dela, ki ga je potrebno opraviti, v obeh primerih ista (kajti glede standardov za Iniciacijo ni bilo nikoli opravljeno nobeno znižanje), je očitno, da mora, če želi biti uspešen, na svojih nosilcih delovati precej bolj trdo.

Na fizični ravni je obdobje študija, ki je običajno določeno za vsako od danih področij, mogoče skrajšati, vendar pa lahko to človek opravi le, če svojim možganom naloži precej večjo obremenitev: pozornost, vpogled, moč vztrajnosti. Mi vsi pa vemo, kako usodno lahko je preveč napeti svoje zmožnosti v katerikoli od teh smeri in s tem resno poškodovati svoje fizično zdravje. Podobni pogoji nas čakajo v naporih, da bi pospešili duhovno evolucijo. To je mogoče narediti in je potrebno narediti, kar je zelo lep dosežek za vsakega človeka, vendar vedno pod pogojem, da mora zelo paziti, da se ne bi preveč napel, saj bo v takem primeru napredek upočasnil, namesto da bi ga pospešil. Ni dovolj, da imamo dobro fizično zdravje le na začetku našega prizadevanja, nujno je, da ga ohranimo tudi do konca, kajti napredek je le sredstvo za določen cilj; saj se ne poskušamo razviti za to, da bi postali veliki in modri, ampak da bi posedovali moč in znanje za čim bolj učinkovito delo za človeštvo. Nikoli ne smemo pozabiti, da je okultizem predvsem izvleček zdravega razuma.

Mladi iniciati

Vedno je ego tisti, ki je iniciran; starost fizičnega telesa, ki ga slučajno zaseda v določenem času ima pri tem le malo zveze. V vseh primerih, ko so bili inicirani mladi ljudje, so tem pomagali in jih vodili starejši člani Bratstva, ki so živeli v njihovi bližini ali v stiku z njimi. To je nujno zaradi velike odgovornosti, ki jo s svojo širitvijo zavesti in dodatnimi sposobnostmi in močjo prinaša Iniciacija. Napačno dejanje ali napačen korak s strani iniciata prinaša večje karmične posledice kot bi jih prineslo podobno dejanje neko-

ga, ki ni član Bratstva. Zato bi bilo morda dobro, če tukaj vključimo nekaj napotkov za te mlade ljudi.

Vsak bi se moral zavedati, da je bil iniciran zato, ker je v preteklih življenjih in morda v sedanjem v določeni meri pomagal svetu, in ker je mogoče upati, da bo po tej poti nadaljeval in postal vedno širši kanal za življenje Logosa. Prav zaradi verjetnosti njegove večje uporabnosti je bil deležen dostopa do iniciacije. In na ceremoniji je sprejel zavezo, ne le kot ego, ampak tudi kot monada, da bo njegovo življenjsko delo postalo izlivanje blagoslova, tako kot v primeru Logosa, ki nenehno predaja svojo ljubezen. Zato mora vsak dan in vsako uro imeti pred seboj to zavezo in ji podrediti vse druge stvari. Njegova pretekla karma mu podarja raznovrstne značilnosti in spodbude; paziti mora, da ga te ne bi napeljale na misel o sebi in lastni dobrobiti, namesto na večji jaz in na dobrobit sveta.

Preden lahko prevzame večje delo, ki ga čaka, se mora mladi iniciat pogosto pripraviti ob običajnem urjenju na visoki šoli in univerzi. V takem primeru bo potisnjen v okoliščine živahne dejavnosti in številnih v sebe usmerjenih interesov. Življenje ga obdaja s številnimi skušnjavami in priložnostmi, ki ga poskušajo odtegniti zavezi, ki jo je dal Bratstvu. Skozi vse te se mora prebiti z jasno določeno držo, da je svojo usodo povezal s cilji Bratstva. V tem posvetnem življenju mora ob vsaki priložnosti, najsi pri študiju, rekreaciji ali zabavi, določno ohranяти misel: "Ali je to, kar počenjam, v korist moje boljše pripravljenosti na Mojstrovo delo, ali pa tega, da bi postal boljši kanal za širjenje ljubezni in sreče?"

Vedeti mora, da je Bratstvo prvo, ki sme terjati njegove usluge, tako da se ne sme nikoli spraviti v kakršenkoli položaj, ki bi mu onemogočal izpolniti svojo dolžnost. S tem ne mislim na to, da bi moral živeti življenje puščavnika. Toda, ko živi to življenje v skupnosti, ki mu omogoča rast, ki mu je potrebna, mora stalno paziti, ali mu to omogoča, da postaja vse večji kanal za Logos. Zato je zanj vsaka izkušnja, najsi prijetna ali boleča, ki mu ne prinaša te večje zmožnosti, ali pa mu ne ponuja priložnosti za služenje,

ničvredna in zato izguba časa. Vsako priložnost bi moral izrabiti za pomoč in se naučiti stvari, ki ga bodo naredile koristnega.

Iniciat, brat vsem

Ko učenec naredi velik korak iniciacije in postane član Bratstva, postane v nekem veliko večjem in bolj posebnem smislu kot prej tudi brat vsakega od svojih soljudi. To ne pomeni, da mora usmerjati njihova življenja in jih voditi s kriticizmom; ampak da, če vidi razlog za določen predlog, le-tega preda z največjo skrbnostjo in prijaznostjo. Svet ne vidi višjih članov Bratstva, zato je prisiljen presoјati to organizacijo po mlajših članih, ki se gibljejo njemu na očeh. To je mišljeno z opombo o nalogi ob iniciaciji, kajti novinec prejme v svoje roke čast Bratstva. Njegova dolžnost je, da predaja ljubezen in blagoslov, tako da je zaradi njegove prisotnosti srečnejši vsak kraj, na katerem se slučajno nahaja. Zato se mora vztrajno obračati navzven. Odslej ga ne sme več skrbeti, kako presoja njegova dejanja svet, ampak kako jih presoja Bratstvo. Ali je priljubljen ali ne, sploh ni pomembno, če je v svojem celotnem ravnanju lojalen idealom, ki so pred njim. Nekateri starejši člani Bratstva si lahko zaželijo, da bi ga za določen čas uporabili; in včasih se to zgodi, ne da bi se tega zavedal v svoji možganski zavesti; vendar pa ne more biti uporabljen, če je v tistem trenutku, ko je potreben, zaposlen s svojimi lastnimi posli in obrnjen k sebi in ne navzven v svet. Zato je zanj izredno pomembna gradnja značaja, tako da bo vedno, ko se nanj ozre Mojster, razmišljal o dobrobiti sveta in ne o tem, ali mu ta svet prinaša srečo ali nesrečo.

Ego

Rojstvo Ega

Da bi lahko jasno razumeli nadaljnje korake na poti, moramo na tej točki nujno obravnavati ego in način, na katerega se je ta prebudil in razvil svoje moči, s katerimi je privedel osebnost v harmonijo s samim seboj, ter se povzpел na budično raven in uresničil svojo enost z vsem kar živi.

V *Man, Visible and Invisible* (Vidni in nevidni človek) in v *The Christian Creed* (Krščanska vera) sem objavil diagram, ki ga objavljam tudi tukaj, in ki ponazarja tri izlive božanskega Življenja v našem evolucijskem načrtu. Na vrhu diagrama se pojavijo trije krogi, ki simbolizirajo tri aspekte Logosa, tri osebe blažene Trojice; in iz vsakega od teh se spušča val, ki pod pravim kotom seče vodoravne črte, ki zaznamujejo sedem ravni narave. Iz najnižjega kroga (tretjega aspekta) se spušča naravnost navzdol po sredini diagrama val, ki postaja vse temnejši, kar nakazuje kako Sveti Duh oživlja materijo različnih ravni; najprej z izgradnjo ustreznih atomov in nato s kopičenjem teh atomov v elemente.

V to, na ta način oživljeno materijo, prihaja iz kroga, ki simbolizira Boga Sina, drugi izliv. Božansko Življenje, ki sestavlja ta izliv, poveže to materijo

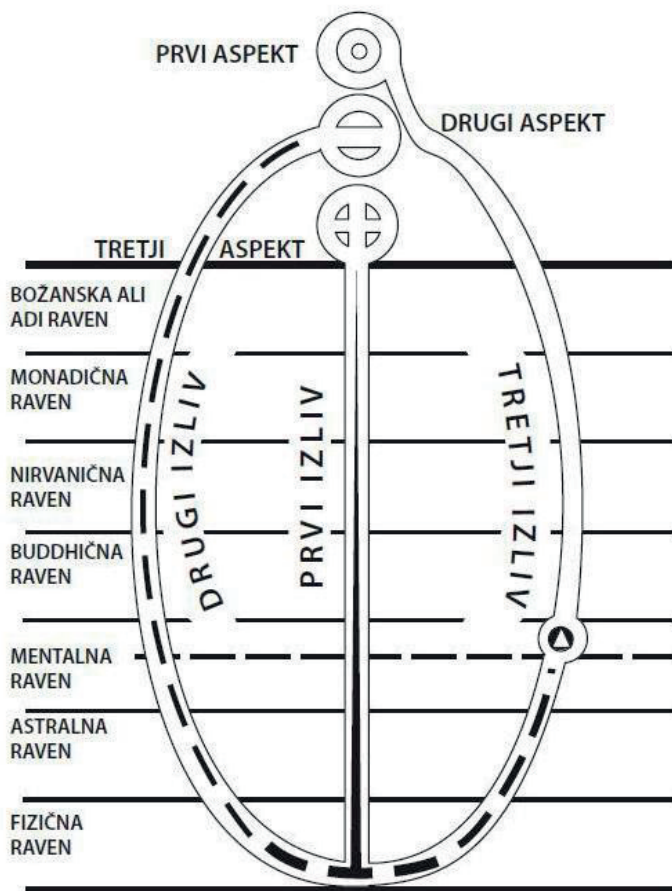

DIAGRAM 2

v oblike, v katerih se lahko nastani in s tem inkarnira ter ustvari lastne nosilce. Na svojem najnižjem nivoju materialnosti to Življenje vdihne dušo mineralnemu kraljestvu. Z razvojem postane postopno dovolj določno, da vdihne duše rastlinskemu kraljestvu in kasneje živalskemu. Ko se dvigne do najvišjega nivoja živalskega kraljestva, pride do zelo pomembne spremembe, do vključitve povsem novega činitelja – tretjega izliva, ki prihaja iz najvišjega kroga, prvega aspekta Logosa, ki ga po navadi imenujemo Bog Oče.

Sila, ki je bila do sedaj tista, ki je vdihovala dušo, sedaj sama postane tista, ki ji je vdihnjena duša; iz prve osebe se spusti v to, kar je bilo do sedaj duša živali, nova sila, in jo spremeni v svoje lastno telo, telo, ki je iz tako izjemno fine materije, da je popolnoma nezaznavno za naše fizične čute. Na ta način se v svojem kavzalnem telesu rodi ego, ki v trenutku pritegne v sebe vse izkušnje, ki jih je pridobila živalska duša v vseh eonih svojega predhodnega razvoja, tako da se ne izgubi nobena od lastnosti, ki so bile pridobljene v toku njene evolucije.

Monada in ego

Kaj je potem ta čudovita sila, ki se spusti iz najvišjega aspekta Solarnega Logosa? To je resnično Življenje samega Boga. A, to sta, boste rekli, tudi prvi in drugi izliv. To je čisto res, toda ta dva sta se skozi pod-ravni spuščala počasi in postopno ter pritegnila k sebi materijo vsake od teh ravni in se z njo premešala tako, da ju skoraj ni mogoče razločiti, prepoznati kot božansko Življenje. Tretji izliv pa se spusti naravnost iz svojega vira, ne da bi se pri tem na kakršenkoli način ovil v vmesno materijo. To je čista bela svetloba, ki je ne zamaže to, skozi kar preide.

Čeprav zaradi jasnosti našega diagrama ta tretji val božanskega Življenja prihaja neposredno iz Logosa, pa je iz njega dejansko izšel že davno tega in plaval na neki vmesni točki druge od naših ravni. Ko plava na tem nivoju, ga imenujemo monada, in morda je najbolj zavajajoče, če si jo zamišljamo kot da je del Boga – del tega, kar ni mogoče razdeliti – resnično protislovje za naš umrljivi intelekt; ki pa odstira resnico, ki je daleč onstran našega dojetanja.

Splošna metoda tega sestopa duha v materijo je verjetno vedno ista, vendar pa različna stanja raznovrstnih ravni seveda proizvedejo številne različice v podrobnostih. Sam Logos položi monado – droben delec Njega samega – na nivo, ki je daleč pod njegovim; seveda tak spust pomeni zelo resno omejitev, čeprav se vse to nahaja daleč nad dosegom naše zavesti, da bi to

lahko opisali in razumeli. Na povsem enak način položi na nižjo raven del sebe tudi monada, ki tam postane ego; in tudi v tem primeru se omejitvev izjemno poveča. Povsem ista stvar se zgodi še enkrat, ko ego ponovi ta postopek in projicira droben delec samega sebe v mentalno, astralno in fizično telo človeka – delec, ki ga mi imenujemo osebnost.

Ta zadnji droben delec je tista točka zavesti, ki jo lahko tisti med nami, ki so jasnovidni, vidijo, kako se giblje v človeku. V skladu z določenim sistemom simbolizma na to gledamo kot na “zatega človeka v velikosti palca,” ki prebiva v srcu; toda mnogi med nami ga vidijo raje v obliki zvezde. Mislim, da sem ga jaz vedno videl kot bleščečo zvezdo svetlobe. Človek lahko ohranja to zvezdo zavesti kjer hoče – to je, v kateremkoli od sedmih glavnih centrov telesa. Kateri od teh je za človeka najbolj naraven, je odvisno predvsem od njegovega tipa žarka; po mojem mnenju pa tudi od rase in podrase, kateri pripada. Mi, ki pripadamo peti pod-rasi pete korenske rase, skoraj vedno ohranjamo to zavest v možganih, v centru, ki je odvisen od hipofize. Za ljudi, ki pripadajo drugim rasam, pa je bolj naravno, če jo ohranjajo v srcu, grlu ali v solarnem pleksusu.

Ta zvezda zavesti je zastopnik ega na nižjih ravneh. In ker se manifestira skozi te nosilce, jo imenujemo osebnost; in to je človek, kot ga tukaj spodaj poznajo njegovi prijatelji.

Komunikacija z osebnostjo

Toda, čeprav je ta osebnost absolutno del ega – čeprav edino življenje in moč, ki sta v njej, pripadata egu – ta na ta dejstva kljub temu pogosto pozabi in gleda nase kot na povsem ločeno entiteto ter tu spodaj deluje samo za lastne cilje. Sicer je vedno v stiku z egom (ta stik v naših knjigah pogosto imenujemo *antahkarana*²⁷ [27 Antahkarana, sanskrt – je izraz, ki ima različne pomene, odvisno od filozofske šole. V okultizmu predstavlja *pot* ali most med višjim in nižjim manasom, božanski ego ali človekovo *osebnostno* dušo.]), vendar se na splošno ne potruzi, da bi le-tega izkoristila.

V primeru običajnih ljudi, ki niso nikoli preučevali teh vprašanj, je osebnost povsem usmerjena v težnje in namene človeka, tako da se ego manifestira le zelo redko in le delno. Človekova evolucija na zgodnjih stopnjah je sestavljena iz odpiranja tega stika, da bi se ego lahko preko njega bolj uveljavil in končno povsem nadvladal osebnost, tako da ta ne bi mogla več imeti ločene misli ali volje, ampak da bi v celoti postala (tako kot bi moralo biti) izraz ega na teh nižjih ravneh. Seveda bi morali razumeti, da ego, ki pripada neki precej višji ravni, tu spodaj sebe ne more nikoli izraziti v popolnosti; največ kar lahko upamo je to, da v osebnosti ne bo nič takega, kar si ego ne bi želel – da bi lahko izrazila toliko ega, kot je to mogoče v tem nižjem svetu.

Popolnoma neizurjen človek praktično nima stika z egom; inčiat ima polni stik; posledično lahko odkrijemo, da so med nami ljudje, ki se nahajajo na vseh stopnjah med tema dvema skrajnostma. Vedeti moramo, da se tudi sam ego nahaja v procesu razvoja, in da imamo zaradi tega opravka z egoji na zelo različnih stopnjah razvoja. V vsakem primeru pa je ego v številnih ozirih nekaj tako zelo velikega, kar osebnost nikoli ne bo. Čeprav je, kot smo že rekli, le del monade, je to vseeno celovit ego v kavzalnem telesu tudi takrat, ko njegove moči niso razvite; medtem ko takrat v osebnosti najdemo le dotik njegovega življenja.

Res je tudi, da je življenje na njegovem nivoju neskončno širše in bolj živo kot ga poznamo tu spodaj. Prav tako kot se mora osebnost naučiti bolj polno izražati ego, je tudi evolucija ega namenjena učenju bolj polnega izražanja monade. Neka nerazvita osebnost v celoti pozablja na stik z egom in se počuti povsem neodvisna. Medtem pa bi bilo precej neverjetno, da se ego, na svoji precej višji ravni, ne bi zavedal vezi z monado; gotovo so nekateri egi veliko bolj prebujeni za potrebe svoje evolucije kot drugi – kar je le drugi način, kako povedati, da obstajajo starejši in mlajši egi, in da si starejši bolj goreče prizadevajo, da bi razvili svoje latentne zmožnosti, kot mlajši.

V svojem svetu

Mi radi pomislimo, da edini možen razvoj za nek ego poteka preko osebnosti; vendar temu ni tako – ali raje, tako je le v povezavi z sorazmerno malim nizom lastnosti. Kakor sem na dolgo razložil v *Man, Visible and Invisible* (Vidni in nevidni človek), je kavzalno telo nerazvitega človeka skoraj brezbarvno. Ko ta med procesom svoje evolucije razvija dobre lastnosti, ki imajo ustrezne vibracije v materiji kavzalnega telesa, se začnejo v njem kazati barve, ki izražajo te lastnosti. In zaradi tega se kavzalno telo, namesto da bi bilo prazno, napolni z dejavnim, utripajočim življenjem. Ker se sedaj lahko skozenj izrazi veliko več ega, mora zaradi tega izredno povečati svoj obseg. Zmeraj bolj in bolj se širi iz svojega fizičnega jedra, dokler človek ni sposoben v sebe zajeti stotine in celo tisoče oseb ter s tem izvajati večji vpliv za dobro. Toda to je, četudi čudovito kot je, le ena plat njegovega razvoja. Razvija se v povsem drugačnih smereh napredka, o katerih tu spodaj ne vemo nič; on živi svoje lastno življenje, med svojim plemstvom, med velikimi *arupadeva*, med vsemi vrstami čudovitih angelov, v svetu, ki je daleč onstran našega razumevanja. Mlad ego je verjetno le malo prebujen za vso to veličastno življenje, tako kot tudi otrok na rokah le malo pozna interese sveta, ki ga obkroža. Toda s postopnim razvojem njegove zavesti se prebuja za vso to veličastje in postaja dovzeten za njegovo živost in lepoto.

Sočasno tudi on sam postaja veličasten objekt in nam prvič nekoliko razkrije idejo, kako si je Bog predstavljal človeka. Med takimi bitji misli ne ustvarjajo več oblik, ki bi plavale naokoli tako, kot na nižjih nivojih, ampak prehajajo od enega do drugega kot svetlobne strele. Tukaj nimamo nekih na novo pridobljenih nosilcev, ki bi jih postopno pripeljali pod nadzor in učili, da bi po stopnjah, bolj ali manj slabotno, izražali notranjo dušo. Soočamo se s telesom, ki je starejše kot gore, dejanski izraz božanske slave, ki večno počiva za njim, in ki, ob njegovem postopnem razvijanju lastnih moči, vse bolj in bolj sije skozenj.

Tukaj nimamo več opravka z zunanji oblikami, ampak vidimo stvari same, realnost, ki je v ozadju nepopolnega izraza. Tukaj sta vzrok in učinek

eno, jasno vidna v njuni enotnosti, kot dve strani istega kovanca. Tukaj smo konkretno zamenjali z abstraktnim. Nimamo več mnogoterosti oblik, ampak idejo, ki je v ozadju vseh teh oblik. Tukaj je dostopno bistvo vsega; ne proučujemo več podrobnosti, ne pogovarjamo se o predmetu in si ga prizadevamo pojasniti, ampak vzamemo bistvo ali idejo o predmetu in si jo ogledamo kot celoto, kot figuro pri igranju šaha. Tisto, kar bi bilo tukaj spodaj filozofski sistem, za katerega razlago bi potrebovali številne snopiče, je tu posamezen, določen predmet, misel, ki jo je mogoče razgrniti kot karte po mizi. Opera ali oratorij, ki tukaj za več ur zaposli celoten orkester, je tam posamezen mogočen akord; metode celih šol slikanja so zgoščene v eni sami čudoviti ideji; in ideje, takšne kot je ta, so intelektualne prepone, ki jih egi uporabljajo v medsebojnem pogovoru.

Nikakor ni lahko s fizičnimi besedami pojasniti razlike, ki obstajajo med egi, saj so vsi na številne načine precej večji kot karkoli, na kar smo navajeni tu spodaj. Ego, ki je že na poti in se približuje adeptstvu, ima veliko skupnega z velikimi angeli in izžareva duhovne vplive presenetljive moči.

Njegov interes za osebnost

Ali se potem lahko čudimo, če se ego, ki se energetske spušča v vrtinec silovite dejavnosti na svoji ravni, to zdi veliko bolj zanimivo in pomembno kot pa medli oddaljeni boji omejene in na pol oblikovane osebnosti, zastrte v gosto temo nižjega sveta? V fizičnem življenju običajnega človeka sveta je le malo takih stvari, ki bi zanimale ego, tako da se samo tu pa tam zgodi kaj resnično pomembnega, kar za trenutek pritegne njegovo pozornost in možnost, da si prilasti tisto, kar je vredno. Običajni človek živi po kosih; večino ma se ne zaveda realnega in višjega življenja. Nekateri med nami se radi pritožujejo, da nam naši egoji posvečajo zelo malo pozornosti; vprašajmo se raje, kolikšno pozornost smo mi posvetili njim. Na primer, kako pogosto smo se v določenem dnevu sploh spomnili na ego? Če si želimo pritegniti njegovo pozornost, mora postati naša osebnost zanj koristna. Takoj, ko

začnemo posvečati večji del našega mišljenja višjim stvarjem (kar je isto, kot če bi rekli: ko začnemo resnično živeti) nam bo ego zelo rad namenil več pozornosti.

Ego ve, da lahko doseže določene dele svoje evolucije le skozi osebnost in njena telesa, mentalno, astralno in fizično; zaradi tega ve, da mora na njo določen čas počakati, jo vzeti v roke in pripeljati pod svoj nadzor. Toda mi ne moremo razumeti, da je lahko ta naloga pogosto nevarljiva, da se zdi dana osebnost lahko vse prej kot privlačna in obetajoča. Če pogledamo na številne osebnosti okoli nas – na njihova, z mesom, tobakom in alkoholom zastrupljena fizična telesa, na astralna telesa, zasmrajena od pohlepa in čutnosti, in njihova mentalna telesa, ki jih zanima le posel ali morda konjske dirke in barantanje – ni težko ugotoviti zakaj ego, ki jih nadzoruje s svoje vzvišene višine, odlaga svoj resen napor na naslednjo inkarnacijo, v upanju, da bo naslednji niz nosilcev mogoče bolj dostopen za njegov vpliv, kot ti, na katerih sedaj počiva njegov zgrožen pogled. Lahko si predstavljamo, da si pravi: “S temi si ne morem pomagati; počakal bom na boljšo priložnost; težko bi bilo slabše; sicer pa imam tako ali tako več bolj pomembnega dela tu zgoraj.”

Podobna stvar se pogosto dogaja v zgodnjih obdobjih nove inkarnacije. Od rojstva otroka ego plava nad njim in v nekaterih primerih poskuša vplivati na njegov razvoj, dokler je ta še zelo mlad. Praviloma posveča otroku le malo pozornosti vse tja do sedmega leta, ko karmični elemental praktično zaključi svoje delo. Otroci se precej razlikujejo, zato ni čudno, da se precej razlikuje tudi odnos med egoji in osebnostmi. Nekateri otroške osebnosti so hitre in odzivne, druge medle in muhaste. Kadar prevladujejo slednje značilnosti, ego pogosto za določen čas odvrne svoj dejaven interes, v upanju, da bo otrokovo telo postalo z leti bolj bistro in odzivno.

Takšna odločitev se nam bo morda zdela nespametna, kajti če ego zanemarja svojo sedanjo osebnost, verjetno tudi naslednja ne bo boljša od te. In če dopusti, da se otroško telo razvija brez njegovega vpliva, se bodo verjetno nezaželene lastnosti, ki jih slednje manifestira, še okrepile, namesto

da bi odmrle. Toda naš položaj ni takšen, da bi lahko presojali, kajti naše poznavanje problema je nepopolno in brez kakršnegakoli vpogleda v višje delo, kateremu se predaja.

Iz tega lahko razberemo, kako nemogoče je s kakršnokoli natančnostjo presoditi razvojni položaj kateregakoli človeka, ki ga vidimo le na fizični ravni. V nekem primeru karmični vzroki lahko privedejo do zelo svetle osebnosti, za katero stoji ego, ki je le zmerno razvit; medtem ko v nekem drugem primeru ti isti vzroki porodijo neko manjvredno ali pomanjkljivo osebnost, ki pripada sorazmerno razvitemu egu. Dober prikaz tega najdemo med pripovedmi o življenju gospoda Bude. K njemu je, tako kot mnogi, ki so bili v težavah, nekega dne prišel človek, in mu povedal, da ima velike probleme s svojo meditacijo, in da jo težko sploh izvaja. Buda mu je odgovoril, da za to obstaja zelo preprost razlog – da je pač imel v preteklem življenju neumno navado, da je pri meditacijah motil in vznemirjal svete ljudi. In ta človek je imel morda bolj napreden ego kot nekateri njegovi tovariši, katerih meditacije so bile uspešne.

Če pa se ego odloči, da bo usmeril vse sile svoje energije na osebnost, potem je sprememba, ki jo to povzroči, čudovita. Nihče, ki ni osebno preiskoval tega vprašanja, si ne more predstavljati, kako čudovita, kako hitra, kako korenita je lahko taka sprememba, če so pogoji ugodni – to je, če je ego razumsko močan in osebnost ni neozdravljivo razvajena – veliko bolj kot takrat, ko določen napor opravi, da bi postala bolj popoln izraz ega in zanj bolj privlačna, osebnost sama.

Drža osebnosti

Težavo pri obravnavi tega vprašanja precej poveča dejstvo, da moramo nanj gledati sočasno z dveh zornih kotov. Večinoma smo mi tu spodaj zelo poučarjene osebnosti in razmišljamo ter delujemo izključno kot take, čeprav ves čas vemo, da smo dejansko egoji; tudi tisti med nami, ki so postali po

mnogih letih meditacije bolj občutljivi za bolj prefinjene vplive in se pogosto zavedajo delovanja višjega Jaza. Bolj, ko se lahko navadimo na istovetenje z egom, bolj jasno in zdravo bo naše gledanje na življenjske probleme. Toda, dokler se še vedno počutimo kot osebnosti, ki gledajo na naše višje Jaze, je očitno naša dolžnost in naš interes, da se zanje odpremo, povzpnejo do njih in v sebi vztrajno snujemo takšne vibracije, ki bodo za njih koristne. Naredimo lahko vsaj to, da egu nismo na poti, da vedno poskušamo narediti zanj največ kar zmoremo.

Ker je sebičnost poudarjanje osebnosti, bi moral biti naš prvi korak ta, da se le-te znebimo. Zato moramo ohranjati naš um prepojen z višjimi mislimi, kajti, če je ta nenehno zaseden z nižjimi stvarmi (čeprav so lahko te nižje stvari po svoje povsem čislane), ga ego pač ne more uporabiti kot kanal za svoj izraz, kadar bi to želel. Ko ego opravi določen poskus, ko sproži navzdol raziskovalno sondo, sprejmimo ta poskus z navdušenjem in s pripravljenostjo, da bomo ubogali njegove ukaze, tako da si bo lahko vedno bolj in bolj prilajščal naš um, ki bo s tem postal njegova dediščina v teh nižjih ravneh. S tem se bomo zmeraj bolj in bolj bližali cilju, ki ga želimo doseči. S tem bomo postavili naše noge na pot, ki pelje neposredno do tiste prve Inicijacije, ob kateri nižji in višji postaneta eno, ali bolje, ko večji vsrka manjšega, tako da v osebnosti ne najdemo več ničesar, kar ne bi bilo slika ega; ko nižji postane popoln izraz višjega.

Osebnost je morda imela številne neprijetne lastnosti, kot so recimo ljubosumnost, jeza in potrtnost, toda te so odstranjene in sedaj reproducira le tisto, kar prihaja od zgoraj. Ego, ki je privedel nižji jaz v harmonijo s seboj, se sedaj vzpenja na buddhično raven, raven enotnosti. Le na ta način lahko človek začne odstranjevati utvaro o jazu, ki mu preprečuje nadaljnji napredek. In prav zato je, če to ni bila že prej, za prvo Inicijacijo potrebna budična izkušnja. V mnogih primerih do nje pride prej, kajti višja čustva, ki se pojavljajo v astralnem telesu, nato odsevajo v budičnem nosilcu in ga s tem prebudijo, zaradi česar prihaja do neke vrste prebuditve že pred Inicijacijo.

Uresničitev združenosti

Vse, kar živi je resnično eno. In dolžnost tistih, ki vstopijo v Bratstvo, je, da to sprejmejo kot dejstvo. Rečeno nam je, da je Samost ena; in to poskušamo dojeti; vendar pa je povsem nekaj drugega, ko to sami vidimo, in ko kot kandidati vstopimo na budično raven. To je tako, kot če bi v fizičnem življenju vsi živeli na dnu vodnjaka, iz katerega bi gledali v sončno svetlobo v svetu nad nami. In tako kot svetloba posije v globino številnih vodnjakov in pri tem ostaja ena svetloba, tako tudi svetloba Enega osvetljuje temačnost naših src. Inicijati se je povzpeli iz vodnjaka osebnosti in spoznava, da je svetloba, za katero je mislil, da je on sam, v resnici neskončna svetloba vsega.

Medtem ko živi v kavzalnem telesu, ego že prepoznava božansko zavestnost v vsem. Ko pogleda na nek drug ego, njegova zavest preskoči navzgor, da bi v njem prepoznala božansko. Toda na budični ravni ta preskok ni več potreben, saj ga ne pozdravlja več od zunaj, ampak je že v njegovem srcu. On je ta zavest in ta zavest je njegova. Ne obstaja več "ti" in "jaz", saj sta oba eno – dragulja nečesa, kar presega in obenem vključuje oba.

Ne glede na to pa pri tem čudnem napredovanju ne prihaja do izgube občutka za individualnost, četudi prihaja do izgube občutka ločenosti. To se zdi protislovno, a je obenem očitno resnično. Človek se spominja vsega, kar leži za njim. On je taisti človek, ki je opravil določeno dejanje v oddaljeni preteklosti. Na noben način se ni spremenil, razen tega, da je sedaj precej več kot to, kar je bil takrat, in da sedaj čuti, da vključuje vse številne druge manifestacije. Če bi nas, tukaj in sedaj, stotina sočasno dvignila našo zavest v intuitivni svet, bi bili tam vsi ena zavest, čeprav bi se vsakemu od nas zdelo, da je to njegova lastna, absolutno nespremenjena, razen tega, da sedaj vključuje tudi vse ostale.

Vsakemu bi se zdelo, da je on tisti, ki je vsrkal ali vključil vse ostale; tako se pri tem očitno odvija neke vrste utvara, vendar pa nadaljnja uresničitev razjasni, da smo vsi le dragulji večje zavesti, in da so to, za kar smo mislili, da so naše lastnosti, naš intelekt, naše energije, ves čas le Njegove lastnosti,

Njegov intelekt, Njegova energija. Prišli smo do uresničitve aktualnega dejstva dolgo spoštovane formule. “Ti si To”. Ena stvar je, če o tem govorimo in to dojemamo tu spodaj, če mislimo, da smo to dojeli intelektualno; čisto nekaj drugega pa je, če vstopimo v ta čudoviti svet in to spoznamo z gotovostjo, ki je ne more nič pretresti.

Ko ta budična zavest popolnoma prepoji fizične možgane, podari vsem dejanjem in odnosom v življenju novo vrednost. Ne glede na stopnjo naše prijaznosti ali sočutja, na ljudi ali predmete ne gledamo več; sedaj smo preprosto mi ta oseba ali predmet, poznamo jo ali ga kot poznamo našo misel ali gibanje naše roke. Njegove motive spoštujemo tako kot svoje lastne motive, četudi lahko v popolnosti razumemo, da bi naš drug del, ki poseduje več znanja ali drugačen zorni kot, lahko deloval povsem drugače.

Kljub temu pa ne smemo predpostavljati, da postane človek, ko vstopi v najnižji pododdelek intuitivnega sveta, v trenutku polno zavesten svoje združenosti z vsem kar živi. Ta popolnost občutka pride šele kot rezultat precejšnjega garanja in težav, in ko človek doseže najvišji pod-oddelek tega kraljestva enotnosti. Vstop na to raven pomeni izkušanje izredne širitve zavesti, uresničitev človeka kot enega z mnogimi drugimi. Toda pred njim se odpre čas truda, samo-razvoja, ki je na tej ravni podoben poskusu, da bi na tem nivoju tu spodaj z meditacijo odprli našo zavest za raven, ki se nahaja takoj nad nami. Aspirant mora osvajati pot korak za korakom, pod-raven za pod-ravnjo; kajti celo na tej ravni je za to, da bi se dosegel napredek, potrebno prizadevanje.

Potem, ko je prešel prvo Iniciacijo in zavestno vstopil na buddhično raven, pred kandidatom leži razvoj samega sebe na eni pod-ravni za drugo, in sicer zato, da bi se lahko znebil treh velikih vezi – kakor se tehnično imenujejo – ki ovirajo njegov nadaljnji napredek. Sedaj je dokončno na poti svetosti. In v budističnem sistemu *sotapatti* ali *sovan* se sedaj imenuje “tisti, ki je stopil v tok”; medtem ko mu hindujci pravijo *parivrajaka*, kar pomeni “popotnik”, tisti, ki ne čuti več, da bi lahko bil katerikoli kraj v treh nižjih svetovih še vedno bivališče, v katerega bi lahko se zatekel.

Druga in tretja iniciacija

Prve tri vezi

Kandidat, ki je prešel prvo Iniciacijo, je dokončno vstopil na lastno pot – pot, ki pelje do adeptstva, do portala, ki vodi iz človeškega kraljestva v kraljestvo nadčloveka. Nekdo, ki bi gledal na to pot od spodaj, se bi lahko čudil, kako da aspirant, po svojem napornem vzpenjanju do prve Iniciacije, ni utrujen, da se ne ustavi v strahu pred vrtoglavimi višinami, ki se dvigajo pred njim na tej nepopustljivi, stalno vzpenjajoči se poti. Toda napil se je iz izvira življenja in njegova moč je sedaj kot moč desetih ljudi, kajti njegovo srce je čisto. In slava ideala človeštva, ki ga vidi z vse večjo jasnostjo, ga privlači in navdihuje s tako močjo, ki se je ne da primerjati z nobeno materialno spodbudo ali težnjo.

Prva stopnja njegovega potovanja se konča z drugo Iniciacijo, ko mora odvreči tri *samyojana* ali vezi, ki so:

1. *Sakkayaditthi* – utvara o sebi.
2. *Vichikiccha* – dvom ali negotovost.
3. *Silabbataparamasa* – praznoverje.

Prva od teh je zavest “jaz sem jaz”, ki ni, ker je povezana z osebnostjo, nič drugega kot utvara in jo je potrebno odvreči že ob prvem koraku na resnični, vzpenjajoči se poti. Vendar popolno odlaganje te vezi pomeni celo več kot to, saj vključuje spoznavanje dejstva, da je tudi individualnost resnično eno z vsem, in da zato ne more nikoli imeti neke težnje, ki bi bila v nasprotju s težnjami njegovih bratov, in da resnično napreduje le takrat, ko pomaga napredku drugih.

V zvezi z drugo vezjo je nujna drobna previdnost. Ljudje, ki so navajeni zahodnega načina razmišljanja, so na nesrečo navajeni na predstavo, da je slepo, nerazumno povezovanje z določenimi dogmami za učenca katerekoli religije, šole ali sekte neprimerno, tako da radi mislijo, ko slišijo, da v okultizmu velja dvom za oviro pri napredovanju, da tudi ta pot zahteva od privržencev enako nesporno vero, kot to zahtevajo številna sodobna praznoverja. Nobena misel ne bi mogla biti bolj zgrešena.

Res je, da je dvom (ali bolje negotovost) o nekaterih vprašanih ovira za duhovni napredek, vendar pa nasprotje tega dvoma ni slepa vera (ki je sama po sebi vez, kar bomo videli) ampak gotovost v prepričanje, ki temelji na posameznikovem preizkušanju ali matematičnem razmišljanju. Če otrok dvomi v natančnost poštevanka, bo težko pridobil znanje višje matematike. Toda njegove dvome je mogoče zadovoljivo razčistiti le s pridobitvijo dojemanja, ki temelji na razmišljanju ali preizkusu, kar mu omogoči prepričanje, da je poštevanka vredna zaupanja. On verjame, da je dvakrat dva štiri, ne zato, ker bi mu to kdo povedal, ampak zato, ker se je sam prepričal v to očitno dejstvo. In prav to je ta metoda, edina metoda, ki razrešuje dvome, ki so znani v okultizmu.

Vichikiccha so opredelili kot dvom v doktrini karme in reinkarnacije ter v učinkovitost metode doseganja najvišje dobrobiti s to potjo svetosti; toda poznavanje teh stvari prinaša s seboj tudi živo spoznanje, da je svet šola Boga za človeka, da je Njegov načrt evolucija nesmrtnega življenja preko odmirajočih oblik, in da je ta načrt čudovit in koristen v vseh svojih delih. Ko odvrže svojo drugo vez, lahko iniciat pride do popolne gotovosti, ki

temelji na osebnem znanju iz prve roke ali na razumu, ki mu pove, da je to okultno učenje na teh točkah resnično.

Tretja vez, praznoverje, so opisali kot tisto, ki vključuje vse vrste nerazumnega in napačnega verovanja ter vse odvisnosti od zunanjih ritualov in ceremonij za čiščenje srca. Učenec spozna, da so vse metode pomoči, ki nam jih ponujajo velike religije – molitve, zakramenti, romanja, posti in sodelovanje pri raznovrstnih ritualih in ceremonijah – le oblike pomoči in nič več; da bo moder človek uporabljal le tiste, ki se mu zdijo koristne, vendar pa ne bo nikoli zaupal katerikoli od teh dovolj zmožnosti, da ga pripelje do odrešitve. On določno ve, da mora poiskati odrešitev v sebi, in da, najsí so te pomožne oblike še tako koristne za razvoj njegove volje, modrosti in ljubezni, te ne morejo nikoli nadomestiti njegovega osebnega napa, ki mu edini prinaša uspeh. Človek, ki je zavrgel to vez, spozna, da ni oblike religije, ki bi bila nujna za vse ljudi, ampak da lahko, preko katerekoli in preko vseh enako ter celo mimo njih, najde pot do največjih višin.

Te tri vezi se nahajajo v povezanem nizu. Ko človek v popolnosti razume razliko med individualnostjo in osebnostjo, lahko do neke mere spoštuje sedanji tok reinkarnacije in razblini vse začetne dvome. Ko to opravi, mu poznavanje duhovne trajnosti resničnega ega prinese zaupanje v lastno duhovno moč, ki razprši praznoverje.

Pod-delitve korakov

Vsaka stopnja lastne poti je razdeljena na štiri korake. Prvi korak je *maggo* ali način, med katerim poskuša študent odstraniti vezi. Drugi je *phala*, dobesedno sad ali rezultat, ob katerem človek najde rezultat svojih naporov, ki postajajo vse večji in večji. Tretji je *bhavagga* ali izpolnitev, obdobje, ko je ob doseženem rezultatu sposoben zadovoljivo izpolniti delo, ki ga je potrebno opraviti na tej stopnji. Četrta je *gotrabhu*, kar pomeni obdobje, v katerem je dosegel pripravljenost na naslednjo Iniciacijo.

Da bi kandidat lahko postal *gotrabhu*, se mora povsem osvoboditi vezi na svoji stopnji na poti. Preden človek lahko pristopi k drugi Iniciaciji, iniciator, ki ga je izbral Kralj, od njega zahteva dokaz o tem, kako uporablja moči, ki jih je pridobil ob prvi Iniciaciji. Ena od najlepših značilnosti ceremonije je zato tisti del, pri katerem podajajo svoja pričevanja tisti, ki jim je kandidat pomagal. Za to Iniciacijo mora kandidat tudi razviti moč svobodnega delovanja v mentalnem telesu, kajti tako kot se je ceremonija prve Iniciacije odvijala na astralni ravni, se ta odvija v nižjem mentalnem svetu.

Morda se je težko sprijazniti z dejstvom, da se opisane Iniciacije odvijajo v določeni avli ali na vrtu, toda to je resnično tako. Če kot iniciator deluje gospod Maitreya, se ceremonija običajno odvija, ali na njegovem vrtu ali v njegovi veliki sobi. Prisoten je v svojem fizičnem telesu in v številnih primerih tudi gospod Vaivasvata Manu, ki živi v bližini. V primeru prve Iniciacije so vsi drugi običajno v svojih astralnih nosilcih, oziroma v mentalnih v primeru druge Iniciacije. Veliki, ki prisostvujejo ceremoniji, z lahkoto osredotočijo svojo zavest na katerokoli raven. Seveda pa sta astralna in mentalna raven popoln dvojnik fizične, tako da so navedbe, ki sem jih podal, popolnoma korektne, tako da so položaji v odnosu do fizičnih objektov prav taki, kot sem jih opisal.

Mentalni razvoj

Druga Iniciacija hitro pospeši razvoj mentalnega telesa in na tej, ali v bližini te točke se učenec uči uporabljati *mayavi-rupa*, kar včasih prevajajo kot telo utvare. To je začasno astralno telo, ki ga ustvari tisti, ki je sposoben delovati v svojem mentalnem telesu. Ko človek potuje po astralni ravni, to po navadi počne v svojem astralnem telesu; in če se pokaže potreba, da bi se, medtem ko deluje v astralnem telesu, pokazal na fizični ravni, potem mora okoli tega telesa materializirati fizično telo. To se zgodi le redko, ker to vključuje veliko porabo sile. Podobno je, če deluje v svojem mentalnem telesu in se želi manifestirati na astralni ravni. Takrat mora materializirati

začasno astralno telo – *mayavi-rupa*. Ko konča svoje delo, se spet potegne na mentalno raven in začasno telo se razgradi, materiali pa se povrnejo, ko to s svojo voljo sproži učenec, v splošen obtok astralne materije.

V času prve Iniciacije človek ponoči deluje v svojem astralnem telesu; vendar, ko to telo že v popolnosti obvlada in ga je sposoben uporabljati celovito, se začne delo v mentalnem telesu. Ko postane to telo povsem organizirano, je to veliko bolj elastičen nosilec kot astralno telo in v njem lahko doseže veliko tega, kar ni bilo mogoče na astralni ravni. S sposobnostjo ustvarjanja *mayavi-rupa* je človek sposoben v trenutku preiti z mentalne na astralno raven in nazaj, ter pri tem uporabljati večjo moč in ostrejši občutek mentalne ravni, le da mora, ko želi postati viden ljudem v astralnem svetu, oblikovati astralno materializacijo. Nujno je, da Mojster svojemu učencu najprej pokaže, kako se ustvari *mayavi-rupa*, šele nato je, čeprav to na začetku ni lahko, to sposoben narediti sam.

V zvezi s to drugo Iniciacijo prihaja do velike širitve in razvoja mentalnega telesa, vendar pa običajno preteče nekaj let, preden se učinki tega razvoja pokažejo v fizičnih možganih. Začetek tega razvoja nedvomno predstavlja za možgane velik napor, saj se ne morejo takoj uglasiti v dovolj veliki meri.

Nevarna točka

Obdobje po drugi Iniciaciji je v številnih ozirih, čeprav obstaja možnost padca na katerikoli točki poti vse do pete Iniciacije, ali pa izguba številnih inkarnacij za neplodno tavanje, najbolj nevarno na celi poti. Posebej na tej stopnji se pokaže vsakršna slabost v značaju kandidata. Skoraj nemogoče je, da bi lahko človek, ki se je dvignil do teh višin, padel nazaj; toda na nesrečo nam je izkušnja pokazala, da včasih prihaja tudi do tega. Skoraj v vseh primerih nevarnost prihaja zaradi ponosa; če pri njem obstaja še tako droben ostanek ponosa, je človek v resni nevarnosti. To, o čemer tu spodaj govorimo kot o intelektu, je le odsev neke dejanske stvari; kljub temu so nekateri med nami nanj ponosni, ponosni na svoj intelekt in vpogled. Zato,

ko človek zazna vsaj medel vtis o tem, kakšen bo njegov intelekt v prihodnosti, nastopi resna nevarnost, kajti če nadaljuje v tej smeri, se bo še precej namučil, da se vrne na izhodiščno točko. Le stalna in vedno večja pazljivost ga usposablja za to, da uspešno prestopi to stopnjo. Njegovo nenehno prizadevanje mora biti namenjeno uničevanju kakršnekoli sledi ponosa, sebičnosti in predsodka.

Ko poznamo te stvari iz ozadja, odkrijemo nenadno in zanimivo razsvetlitev različnih biblijskih tekstov. To nevarno točko v življenju iniciata nakazuje v svetopisemski zgodbi skušnjava v divjini, ki je sledila potem, ko je Krista krstil Sv. Janez. Štirideset dni v divjini simbolizira obdobje, med katerim se širjenje mentalnega telesa, ki je nastopilo med drugo Iniciacijo, vdela v fizične možgane. Pri običajnem kandidatu se obdobje štiridesetih dni bolj verjetno raztegne na štirideset let, ki so potrebna za dovršitev te preizkušnje. V življenju Jezusa je nastopilo obdobje, ko so se njegovi možgani prilagajali na prihod Krista. Takrat je hudič, ki v simbolizmu predstavlja nižjo naravo, skušal iniciata najprej s tem, da bi le-ta svoje moči uporabil za zadovoljitev lastnih potreb. "Če si Sin Boga, ukaži naj to kamenje postane kruh." Potem ga prevzame skušnjava, da bi se vrgel s stolpa templja in s tem naredil čudež, ki bi osupnil ljudi. In na koncu so mu predstavljena vsa kraljestva sveta in njihova slava, nakar mu hudič pravi: "Dal ti bom vse te stvari, če boš pokleknil in me častil" – skušnjava, da bi uporabil svoje moči za zadovoljitev lastnega častihlepja. Vsaka od teh skušnjav predstavlja drugačno obliko ponosa.

Tako kot lahko prvo veliko Iniciacijo primerjamo z novim rojstvom, lahko drugo Iniciacijo primerjamo s krstom Svetega Duha in ognja; kajti v tem trenutku se izliva moč tretje osebe blažene Trojice, ki se spušča kot valovanje ognja, plameneči tok žive svetlobe. Budisti govorijo o človeku na tej stopnji kot o *sakadagaminu*, človeku, ki se vrača le enkrat; to pomeni, da tisti, ki je dosegel ta nivo, potrebuje do stopnje arhatstva, četrte Iniciacije, po kateri ne prihaja več do prisilnega ponovnega fizičnega rojevanja, le eno inkarnacijo. Hindujsko ime za ta drugi korak je *kutichaka*, človek, ki gradi kolibo, tisti, ki je dosegel kraj miru.

Na tej stopnji ne prihaja več do novih vezi, ki bi jih bilo potrebno odstraniti, ampak je običajno to obdobje pomembnega psihičnega in intelektualnega napredka. Če človek ni že prej pridobil to, kar običajno imenujemo psihične sposobnosti, potem po tradiciji velja, da bi jih bilo potrebno razviti na tej stopnji, kajti brez njih bi bilo praktično nemogoče vsrkati znanje, ki mora biti sedaj predano, ali pa opravljati višje delo za človeštvo, pri katerem mora sedaj sodelovati iniciat. Med budnim fizičnim življenjem mora nadzorovati svojo astralno zavest, v snu pa se pred njim odpira nebeški svet – kajti zavest človeka, ki se nahaja izven fizičnega telesa, je vedno na eni stopnji višje kot takrat, ko ga bremeni njegovo domovanje iz mesa. Dr. Besantova nam v svoji knjigi *Initiation, the Perfecting of Man* (Iniciacija, človekovo izpopolnjevanje) predstavlja alternativno tolmačenje tega dogajanja; pravi, da se mora človek, preden lahko pride do tretje Iniciacije, naučiti, kako v svojo fizično zavest pripeljati duh intuicije (*buddhi*), da bi ta v njem prebival in ga vodil. Nato dodaja:

“Ta proces običajno imenujemo “razvoj psihičnih sposobnosti”, in temu je res tako, v pravem pomenu besede “psihičen”. Vendar pa to ne pomeni razvoj jasnovidnosti in jasnoslišnosti, ki sta odvisni od nekega povsem drugega procesa.”

Tretja Iniciacija

Ko je kandidat prešel skozi štiri pod-stopnje druge Iniciacije in še enkrat postal *gotrabhu*, je pripravljen na tretjo Iniciacijo, na to, da bi postal *anagamin*, kar dobesedno pomeni “tisti, ki se ne vrača”, kajti od njega se pričakuje, da bo dosegel naslednjo Iniciacijo še v isti inkarnaciji. Hindujsko ime za to stopnjo je *hamsa*, kar po meni labod, vendar pa za to besedo velja, da je oblika zloženske *so-ham*, “To sem jaz”. Tradicija pravi, da je labod sposoben ločiti mleko od vode, torej, da je modri sposoben spoznati resnično vrednost pojava življenja za živa bitja.

To Inicijacijo simbolizira v krščanskem simbolizmu Kristova preobrazba. Povzpel se je “na visoko goro in se preobrazil” pred svojimi učenci: “Njegov obraz se je svetil kot sonce in njegovo oblačilo je bilo belo kot luč”, “tako belo kot sneg, da ni stvari na svetu, ki bi bila bolj bela”. Ta opis namiguje na *augoeida*, veličastnega človeka. Ni bolj natančnega opisa za to, kar se dogaja ob tej Inicijaciji, kajti tako kot je druga Inicijacija povezana predvsem s pospešitvijo razvoja nižjega mentalnega telesa, se na tej stopnji posebej razvija kavzalno telo. Ego pride v bolj tesen stik z monado in se pri tem preobrazi v samo resnico. Ta čudovit izliv deluje celo na osebnost. Višji in nižji jaz ob prvi Inicijaciji postaneta eno in ta povezanost se nikoli več ne izgubi, vendar pa razvoj višjega jaza, do katerega prihaja sedaj, ne moremo zaznati v nižjih svetovih oblike, čeprav sta ta dva sedaj eno v največji možni meri. Svetopisemska zgodba nam pravi tudi to, da se ob preobrazbi pojavita Mojzes in Elijah, glavni figuri stare delitve; prvi predstavlja židovski zakon, drugi pa je eden izmed največjih židovskih prerokov. Od tu dva načina ali metodi pristopa do resnice, tista zakona ter tista navdiha in prerokovanja, ki sta prisotni ob človeku, ki naj bi zasnoval novo delitev, tisto v Evangeliju; in vsi ti simboli imajo pomen, ki se nanaša na dejstva ob tretji Inicijaciji.

V svetopisemski zgodbi se pojavi še nek drug simbol, ki je povezan z isto stopnjo in s prihodom Krista v tempelj, kjer se predstavi Očetu. V tradicionalni zgodbi je ta slučaj nekako izven konteksta, ker je Krist tam predstavljen kot majhen otrok. Na tej stopnji človekovega razvoja, se mora ta pojaviti pred duhovnim Kraljem Sveta, mogočnim vladarjem okultne Hierarhije, ki ob tem tretjem koraku Inicijacijo vodi sam, ali pa za to zadolži enega od svojih učencev, treh Gospodov Plamena, ki so prišli, da bi opravili to nalogo, z njim z Venere. Tako Krist stopi pred svojega Očeta; *buddhi* v Iniciatu se dviguje toliko časa, dokler ne postane eno s svojim izvorom na nirvanični ravni. In takrat pride do zelo čudovite zveze med prvim in drugim principom v človeku.

Četrta in peta vez

Angamin je med svojim vsakodnevnim delovanjem deležen vseh sijajnih možnosti, ki jih ponuja celovita posest sposobnosti na višji mentalni ravni. In ko ponoči zapusti svoj fizični nosilec, zopet vstopi v čudovito odprto zavest, ki pripada budični ravni. Med tem stanjem mora odvreči še zadnje vezi, ki jih imenujemo četrta in peta, *kamaraga* in *patigha*, povezanost z čutnim veseljem, ki ga zaznamuje zemeljska ljubezen, ter z vsako možnostjo jeze ali sovraštva. Aspirant se mora osvoboditi možnosti, da bi ga na kakršenkoli način zaslužnile zunanje stvari. To nikakor ne pomeni, da ne bo čutil privlačnosti do tega, kar je prijetno ali lepo ali čisto, ali odboja do nasprotja teh stvari. Še vedno jih bo ob svojem delu upošteval, vendar pa jim ne bo dovolil, da bi postale odločilen element pri dolžnosti; in jih bo v celoti uporabil le v tistih slučajih, ko je to potrebno za njegovo delo.

Tu moramo paziti na možnost napačnega razumevanja, s katerim se srečamo kar pogosto. Najbolj čista in najbolj plemenita človeška ljubezen nikoli ne odmre – okultni razvoj je na noben način nikoli ne zmanjša; nasprotno, narašča in se širi, dokler na enak način ne zaobjame vseh ljudi in ne samo enega ali dva. Vendar pa se študent sčasoma dvigne nad vse vezi, ki so povezane le z osebnostjo tistih okoli njega, tako da se osvobodi kakršnekoli nepravilnosti in pristranskosti, ki ju tako pogosto prinaša običajna ljubezen.

Prav tako ne smemo niti za trenutek pomisliti na to, da pridobitev te širše naklonjenosti do vseh ljudi pomeni obenem tudi izgubo njegove posebne ljubezni do tesnejših prijateljev. Neobičajno popolna zveza med Anando in gospodom Budo, kot tudi med Sv. Janezom in Kristom, dokazuje, da se ravno nasprotno, ta izjemno okrepi; in zveza med Mojstrom in njegovimi učenci je precej močnejša kot kakršnakoli zemeljska vez. Kajti, ljubezen, ki cveti na poti svetosti, je ljubezen med egoji in ne le med osebnostmi; zato je močna in trajna, brez strahu, da bi se zmanjšala ali valovala, kajti to je tista “popolna ljubezen, ki razprši strah”.

Višje iniciacije

Arhat

Med stopnjami, ki sledijo prvi, drugi in tretji Iniciaciji, kandidat postopno razvija budično zavest; ob četrti Iniciaciji pa vstopi na nirvanično raven. Od sedaj naprej je zaposlen z vztrajnim vzpenjanjem skozi to raven, oziroma bolje, skozi tisti oddelek te ravni, ki ga predstavlja njenih pet nižjih podravni, na katerih prebiva človeški ego. Ta Iniciacija je na nek način točka na pol poti, kajti običajno velja, da povprečen človek porabi med prvo in četrto Iniciacijo sedem življenj in nadaljnjih sedem med četrto in peto; vendar pa so ta bitja sposobna, kar sem omenil že prej, izjemnega zmanjšanja ali povečanja, tako da običajno obdobje, ki preteče v večini primerov, ni zelo dolgo, ker se življenja odvijajo v takojšnjem zaporedju, brez vmesnega obdobja v nebeškem svetu.

Kandidatu, ki je prešel četrto Iniciacijo, budistična terminologija pravi *arhat*, kar pomeni odličnik, sposoben, častitljivi ali popolni. Vzhodnjaške knjige vedo o njem povedati veliko lepega, saj ti ljudje vedo, na kako visokem nivoju evolucije stoji tak človek. Hindujci ga imenujejo *parama-ham-sa*, tisti nad ali onstran *hamse*.

Krščanski simbolizem

Krščanski simbolizem nakazuje četrto Iniciacijo s trpljenjem v vrtu Gethsemane, križanjem in vstajenjem Krista. Čeprav se pred njo odvijejo nekatere pripravljalne stopnje, pa je to dogajanje bolj celovito simbolizirajo razni dogodki, ki naj bi se odvijali med svetim tednom. Prvi tak dogodek v tem nizu je Kristova prebuditev Lazarja iz smrti; in ta se vedno počasti na soboto pred cvetno nedeljo, čeprav naj bi se po pripovedovanju dejansko zgodil teden ali dva prej. V nedeljo je prišlo do zmagoslavnega vhoda v Jeruzalem; v ponedeljek in torek do številnih nagovorov v templju; v sredo do izdajstva Jude Iškarijota; v četrtek do rojstva svetega obhajila; v noči med četrtkom in petkom do preizkusov pred Pilatom in Herodom; in na veliki petek do križanja. Sveta sobota je bila posvečena molitvam duhovom v ječi, in sobotna polnoč, ali bolje, zgodnje nedeljsko jutro, vstajenju večno zmagoslavnega Krista od mrtvih.

Vse te podrobnosti Kristove drame so povezane s tem, kar se resnično dogaja v povezavi s četrto Iniciacijo. Krist je naredil, s tem ko je obudil Lazarja od mrtvih, nekaj neobičajnega in čudovitega. Tako je bilo njegovo zemeljsko zmagoslavje, ki je sledilo kmalu zatem, predvsem posledica tega dejanja. Ko so slišali za to obuditev od mrtvih, so se ljudje množično zbrali. Čakali so nanj; in ko je izstopil iz hiše, da bi se odpravil v Jeruzalem, so ga sprejeli z ovacijami in globokimi čustvi ter ga sprejeli tako kot na Vzhodu še danes sprejemajo vsakega, za katerega mislijo, da je svet. Zato so ga ljudje spremljali v Jeruzalem s takim navdušenjem, zato si je pridobil nekaj tistega zemeljskega priznanja, ki ga je seveda izrabil za poučevanje in nagovore v templju, ki jim prisostvovala velika množica. In simbolično je to tisto, kar se v resnici dogaja. Inicijat pritegne določeno pozornost ter pridobi določeno priljubljenost in priznavanje. Vendar pa se nato vedno pojavi izdajalec in potvori to, kar je povedal in opravil, zaradi česar se zdi zloben, tako kot to pove Ruysbroek:

“Včasih so ti nesrečniki ob vse dobre stvari na zemlji, ob svoje prijatelje in odnose ter zapuščeni od vseh bitij; njihovi svetosti se ne zaupa in se jo pre-

zira, ljudje pripisujejo zle namene vsem njihovim življenjskim delom, tako da so zavrženi in prezirani od vseh okoli sebe; in včasih se jih polastijo različne bolezni.”

Nato sledi tuš napačnega razumevanja in zlorabe; svet ga zavrne. In nato prizor na vrtu Gethsemane, ko se Krist počuti povsem zapuščenega; nakar sledita posmeh in križanje. Na koncu se izvije krik na križu: “Moj Bog, moj Bog, zakaj si me zapustil?” Gospa Blavatsky je razvila teorijo, ki jo je zapisala v *Tajnem nauku*, ki pa je nisem sposoben osebno preveriti, da je bil resničen pomen tistih besed naslednji: “Moj Bog, kako si me počastil!” Ne vem, katera od obeh različic je bolj natančna, vendar v obeh obstaja velika resnica. Ena izmed potez četrte Iniciacije je ta, da mora biti človek povsem prepuščen samemu sebi. Najprej na fizični ravni; zaradi določenega nerazumevanja se proti njemu obrnejo vsi prijatelji; pozneje se vse zgledi, vendar je v tistem trenutku človek prepuščen čutenju, da je proti njemu ves svet.

Morda to ni tako velika preizkušnja, kajti obstaja še neka njena druga in bolj notranja plat; za trenutek mora izkušati stanje, ki se imenuje *avichi*, kar pomeni “brez valov”, to je, brez vibracij. Stanje *avichi* ni, kakor so na splošno predvidevali, neka vrsta pekla, ampak stanje, pri katerem se človek nahaja v prostoru popolnoma sam, tako da se počuti odrezanega od življenja, celo od Logosa; in to je brez dvoma najbolj grozljiva izkušnja, ki jo lahko doživi človek. Rečeno je, da traja le trenutek, vendar se je tistim, ki so občutili njeno izjemno grozo, zdelo, da traja celo večnost, kajti na tistem nivoju čas in prostor ne obstajata. Jaz sem mnenja, da ima ta strašna preizkušnja dva cilja – prvič, da se kandidat usposobi za popolno sočustvovanje s tistimi, ki jih *avichi* doleti kot posledica njihovih dejanj; in drugič, da se nauči popolne ločenosti od česarkoli zunanjega, zmagoslaven v svoji popolni gotovosti, da je eno z Logosom, in da je ta preplavljajoča groza posledica občutka osamljenosti, ki ni nič drugega kot le utvara in skušnjava. Nekateri so se pred to strašno preizkušnjo zgrudili, tako da so se morali vrniti na začetek in znova začeti svoj vzpon proti višji Iniciaciji; človek pa, ki uspe neomajno prestati to nočno moro, doživi čudovito, četudi grozovito izkuš-

njo. Čeprav lahko je za samo preizkušnjo tolmačenje: “Zakaj si me zapustil?”, povsem uporabno, pa besede: “Kako si me počastil!” dobro izražajo čutenje človeka, ki iz nje prihaja zmagoslavno.

Ta Iniciacija se od vseh drugih razlikuje po tem čudnem, dvojnem aspektu trpljenja in zmage. Vsako od prejšnjih Iniciacij krščanski sistem simbolizira z nekim določnim dejstvom, rojstvom, krstom, preobrazbo; to četrto Iniciacijo pa lahko predstavi le z nizom dogodkov. Križanje in različna druga trpljenja, ki so se strnila v njem, predstavljajo eno plat te Iniciacije, medtem ko vstajenje in njegovo zmagoslavje nad smrtjo predstavljata njeno drugo plat. Na tej stopnji vedno pride do trpljenja, fizičnega, astralnega in mentalnega; vedno pride do obsodbe s strani sveta in do navideznega poraza; in vedno pride do čudovitega zmagoslavja na višjih ravneh – ki pa ostaja neznano zunanjemu svetu. Poseben tip trpljenja, ki vedno spremlja to Iniciacijo, odstrani vse ostanke karme, ki bi še stali na iniciatovi poti; in potrpežljivost ter veselje, s katerima jih prestaja, imata veliko vrednost v krepitvi njegovega značaja ter mu pomagata določiti širino njegove uporabnosti za delo, ki leži pred njim.

Križanje in vstajenje, ki simbolizirata to Iniciacijo, stara egipčanska formula opisuje na ta način:

“Nato bo kandidat pribit na lesen križ, bo ubit, zažgan, nakar se bo spustil v podzemlje; in po tretjem dnevu bo vstal od mrtvih.”

Šele po treh jasnih dneh in nočeh in delu četrte, je v tistih starodavnih časih vstopajoči kandidat vstal iz sarkofaga, v katerega so ga položili, ter se rodil v zunanje ozračje vzhodne strani piramide ali templja, tako da so lahko prvi žarki vzhajajočega sonca padli na njegov obraz in ga prebudili iz dolgega spanca. Obstaja star pregovor: “Če ni križa, ni krone”, ki bi lahko pomenil, da brez svojega sestopa v materijo, brez visenja na križu materije, človek ne more pridobiti vstajenja in sprejeti krone slave; zmago lahko doseže le z omejitvijo in preko žalosti ter težav. Tega vstajenja ni mogoče opisati; vse besede, ki bi jih pri tem uporabili, bi zamazale njegov sijaj, in vsak poskus

opisa se zdi skoraj bogoskrunstvo; lahko pa rečemo, da je bilo popolno zmagoslavje doseženo le preko vseh žalosti, težav, skušnjav in preizkušenj, in da je to za vedno, kajti ob tem je človek osvojil znanje in notranjo moč. V spomin si lahko prikličemo besede, s katerimi je svojo svobodo oznanil gospod Buda:

Številne hiše življenja
so me zadrževale – ko sem iskal tistega,
ki kuje te ječe čutov, polne žalosti;
mučen je bil moj nenehen boj!
A sedaj,
ti, graditelj tega svetišča!
Sedaj te poznam! Nikoli več ne boš zgradil
teh zidov bolečine,
ne dvignil varljivih streh, ne položil
svežih tramov v glino;
porušena je ta hiša, razpolovljeno sleme!
Utvara ju je oblikovala!
Zato varen grem – odrešenju naproti.

Nirvana

Ker ima *arhat*, ko se nahaja v fizičnem telesu, zavest budične ravni, ob zapustitvi telesa v snu ali transu takoj preide v neizrekljivo veličastje nirvanične ravni. Ob Iniciaciji mora imeti vsaj en vtis o tej nirvanični zavesti, prav tako kot je bilo nujno, da je imel ob prvi Iniciaciji drobno izkušnjo o budični. Njegov vsakodnevni napor je sedaj usmerjen v vse globlje in globlje prodiranje v nirvanično raven. To je izjemno težka naloga, vendar pa se človek le postopoma usposablja za delovanje v tej nedopovedljivi bleščavi.

Vstop v to zavest je izjemno osupljiv in prvi občutek, ki se ob tem pojavi, je silovita živost življenja, presenetljiva celo za tistega, ki je seznanjen z budično ravnjo. Sicer pa se, čeprav v manjši meri, presenečenje pojavi ob vsa-

kem prvem prestopu z ene ravni na drugo. Celó ob našem prvem vzponu polne in jasne zavesti s fizične ravni na astralno, odkrijemo novo življenje, ki je toliko širše od vsega, kar smo do sedaj poznali, da vzkliknemo: “Mislil sem, da vem, kaj je življenje, pa tega prej dejansko nisem vedel!” Ko vstopimo na mentalno raven, se naš občutek podvoji; astralni svet je bil čudovit, vendar nič v primerjavi z mentalnim svetom. Ko prestopimo na višjo mentalno raven, se naša izkušnja ponovi. Ob vsakem novem koraku isto presečenje in nobena vnaprejšnja misel nas ne more dovolj pripraviti nanj, saj je toliko bolj čudovito od vsega, kar si lahko predstavljamo. Življenje na vseh teh višjih ravneh je tako silovito bleščeče, da ga ne more opisati nobena beseda.

Evropski orientalisti so prevedli *nirvano* kot izničenje, ker beseda pomeni “upihnjén” – tako kot sapa upihne plamen sveče. Nič ne bi moglo biti večja antiteza resnice, razen v smislu, da je to gotovo izničenje vsega, kar tukaj spodaj poznamo kot človeka. Saj tam on ni več človek, ampak bog v človeku, bog med bogovi, če prav manj kot oni.

Poskušajte si predstavljati celoten univerzum, napolnjen z in sestavljen iz ogromnega vrtinca žive svetlobe, ki se cel giblje, giblje naprej, brez relativnosti; nemiren val širnega morja svetlobe, svetlobe z namenom (če je to dojemljivo), strahovito koncentriranim, vendar absolutno brez napetosti ali napora – zmanjka nam besed. Na začetku ne čutimo nič drugega kot le njeno blaženost, in ne vidimo drugega kot le silovitost svetlobe; vendar začnemo počasi spoznavati, da celo v tej zaslepljujoči svetlobi obstajajo še svetlejši delci (nekakšna jedra), v katerih svetloba doseže neko novo lastnost, ki jo usposablja za to, da postane zaznavna tudi na nižjih ravneh, katerih prebivalci brez tega pomagala ne bi mogli zaznavati njenega izliva. Nato začnemo po stopnjah dojemati, da so ta pomožna sonca veliki planetarni duhovi, veliki angeli, karmična božanstva, Dhyan Chohani*, Bude,

* Dhyan-Chohan (Chohan, tib.) – “Gospod” ali “Moster”, poglavar; Dhyan-Chohan tako pomeni “Poglavar Dhyanijev” ali nebeških Luči, kar ustreza arhangelom.

Kristi in Mojstri ter številni drugi, katerih imen ne poznamo. In vidimo, da skozi njih valujeta navzdol, v nižje ravni, svetloba in življenje.

Korak za korakom se privajamo na to čudovito realnost in začnemo zaznavati, da smo eno z njimi, čeprav precej izpod njihovega sijaja. Da smo del Enega, ki nekako prebiva v vseh teh in v vsakem delu vmesnega prostora, in da smo mi sami tudi gorišče, skozi katerega v precej manjši meri valujeta svetloba in življenje na tiste, ki so še bolj oddaljeni (ne od njega, kajti vsi so del njega in nič drugega ne obstaja, kjerkoli), ampak od uresničitve, od dožemanja in izkušanja.

Gospa Blavatsky je pogosto govorila o tej zavesti kot tisti, katere jedro je povsod in njen obod nikjer; globoko sugestiven stavek, ki so ga pripisovali tako Pascalu, Kardinalu de Cusaju in Zoharju, a je po izvoru iz Hermesovih Knjig. Dejansko je taka zavest precej daleč od izničenja; inicij, ki jo je dosegel, ni niti najmanj izgubil občutka, da je to on sam; njegov spomin je v popolnosti povezan; on je ta isti človek in obenem še vse to, tako da lahko resnično reče: "jaz sem jaz"; ob tem, da resnično ve, kaj "jaz" dejansko pomeni.

To je v *The Light of Asia* (Luč Azije) čudovito izrazil Sir Edwin Arnold

... Ne da bi iskal, dobi vse;
prehitevajoč sebe, univerzum postane "jaz";
in če kdo uči, da je nirvana nehanje,
recite jim, da lažejo.

Če kdo uči, nirvana je živeti,
recite jim, da so v zmoti; da je ne poznajo,
in ne svetlobe, ki sije onstran njihovih prelomljenih svetilk,
in ne brez-življenjske, brez-časovne blaženosti.

Ne brez-življenjske v smislu, da bi bila mrtva, kajti to je primer in izraz najbolj živega življenja, ki si ga lahko predstavljamo; brez-življenjske zato, ker je onstran, tako smrti kot življenja, za vedno izven *samsare**. Pekel so

definirali kot čas brez Boga in nebesa kot Boga brez časa; gotovo je ta zadnji opis zelo uporaben za nirvano.

Vsak opis nirvane, s katerim bi poskusili, bi zvenel čudno. Ni besed, katerih uporaba nam bi lahko vsaj približala predstavo o taki izkušnji, kajti vse, s čemer so seznanjeni naši umi, je izginilo že davno pred tem, ko smo dosegli to raven. Seveda obstaja celo na tej ravni neke vrste ovoj, ki obdaja duh, ki pa ga ni mogoče opisati, kajti v določenem smislu se to zdi kot en sam atom, v nekem drugem pa kot celotna raven. Človek čuti, kot da bi bil prisoten povsod, a se ne more osredotočiti na nobeno točko v sebi; in kjerkoli se izliv te sile za trenutek zmanjša, je to za njega telo.

Neizrekljiv sijaj nirvane nujno presega vsako fizično dožemanje, in zato so tudi najbolj poetični poizkusi, da bi jo opisali, obsojeni na neuspeh. Ne glede na to pa se ji vsak človek, ki o njej piše, približa z drugačnega zornega kota, in vsak lahko prispeva nekaj, kar so drugi spregledali. Jaz sem že poskušal podati svoje lastne vtise, zato mi dovolite, da vam omenim svojega dolgoletnega prijatelja in brata Georgea Sydneya Arundalea, ki je v svoji knjigi *Nirvana* opravil zelo pomemben in izredno dragocen napor, da bi opisal to, kar ni moč opisati. Seveda nobenemu ne uspe, pa vendar čutim, da se je on bolj približal uspehu kot jaz. On piše tako:

“Moj prvi spomin je povezan z Mojstrom K. H., ki je kazal videz, ki ga dotlej nisem poznal. On vedno žari, vzvišeno žari, toda tokrat je bil več kot žareč, in ne morem najti besede, ki bi opisala veličastje, v katerem sem ga zaznal ob svojem prvem preblisku nirvanične zavesti. Veličasten in žareč sta revni besedi – “zaslepljujoč” ga morda izrazi bolje, kajti v tistem trenutku sem bil preplavljen. Ob pogledu nanj sem si skoraj želel zakriti obraz, a obenem nisem mogel odtrgati oči od njega, tako nedoumljivo sijoč videz je imel – a manj veličasten kot Kralj, kar sem spoznal kasneje, ker takrat večjega veličastja nisem mogel zaznati.

* Samsara, sanskrt – iz korena *samsri* (prehajati skozi). Kolo samsare se nanaša na cikle utelešenj, rojstev in smrti, žalosti in veselja, bolečine in ugodja. Doseganje nirvane pomeni prečkanje oceana samsare.

Zberem ves svoj pogum. Čutim, kot da bi mi govoril: “Dobrodošel v novem kraljestvu, ki se ga moraš naučiti osvojiti.” Moja zavest se razlije po njegovi moči in nekako vstopim preko praga v nirvano. Besede in stavki, kakorkoli lepi, kakorkoli veličastni, skoraj onečaščajo, ko si prizadevajo opisati te pojoge. Celu droben dotik prve izkušnje o tem visokem nivoju, potisne v neznanost vse druge izkušnje z vseh drugih ravni, razen vstopa v prisotnost prvega Iniciatorja. Spomnim se svojega prvega vtisa o budični ravni ob sprejetju v vrste velikega belega Bratstva; tega dne se spominjam po čudoviti viziji Mojstra v njegovem budičnem nosilcu; dobro pa se spominjam tudi dni, ki so sledili, in čudovitega občutka povezanosti z vsemi stvarmi, z drevesi in cvetjem, rasti z njimi in v njih, trpljenja in veselja v in z njimi. Spominjam se tudi zapuščanja prijatelja dolgih obdobij – kavzalnega telesa; in spominjam se živega kontrasta med trenutkom pred in trenutkom po vstopu v novo kraljestvo.

Toda danes se mi zdi Mojster kot nekdo, ki ga doslej nisem poznal, odet v veličastja kraljestva, v katerega vstopam kot majhen otrok. Preplavlja me nova zavest in v trenutku je moj svet poln novih, čudnih, veličastnih vrednosti. Vse je drugačno, izjemno drugačno, čeprav isto. Mojim očem se odpira nova božanskost, ki prinaša mojemu pogledu nov pomen, nov smisel. Budična enotnost je presežena, poveljučana – bolj čudovita enotnost; na nek izjemen način je potopljena v bolj široko in silovito stanje. Tu obstaja nekaj, kar je še bolj resnično kot enotnost, nekaj, kar je bolj realno. Zdi se nemogoče, a vendar je tako.

Kaj je narava tega, za kar je celo veličastje buddhija le omejitev? Uporabiti moram besede, a besede se zdijo kot strašen padec. Rečem lahko le to, da je to veličastje transcendentne svetlobe, svet luči, ki je podoba božje večnosti. Soočam se z nezastrtim ogledalom njegove moči in s podobo njegove dobrote. In ogledalo, podoba, je brezkončen ocean svetlobe, katerega del postajam (čeprav sem to v nekem smislu že bil), z apoteozo trenutnosti na ravni za ravnjo. Bratstvo v zunanjem svetu; enotnost v budičnem svetu; transcendentna svetloba v nirvani.

Ta transcendentna svetloba je bližje realnosti celo kot budična enotnost, ki se je prej zdela najbolj čudovito dejstvo v vsem svetu. Svetloba začetka; svetloba poti; svetloba prihodnosti; Bog je rekel: “Naj bo luč,” in bila je in je neopisljiva svetloba. Lepa kot je svetloba v svetu, ki pa je le medla in slabotna podoba zmagoslavne svetlobe – ta pridevnik se mi zdi nekako ustrezna – teh področij realnega. To je svetloba sonca, ki se spušča v oblike, ki jih poznamo. To je vedno prisotno “sporočilo nesmrtnosti”, bodočnosti v sedanosti in obenem v večnosti. To je – in ne pravim tega določno – neka apoteoza in bistvo svetlobe, ki jo poznamo. Vso veličastje čudovite zore (in človek čuti, da ne more biti ničesar, kar bi bilo bolj čudovito kot svitanje sonca na Vzhodu), ki vodi do veličastne izpolnitve in čudovite popolnosti poldneva, ki je nirvana.

Bog je svetloba; svetloba je Bog; človek je svetloba; vse je svetloba – nov pomen starih egipčanskih nagovorov: “Išči luč! Sledi luči! Zaznavaj in uči se biti eno z Božjo lučjo v vseh stvareh”. Gledam na svet. Svet vidim skozi svetlobo. Božanska svetloba v manifestaciji v človeku-svetlobi, v skali-svetlobi, v drevesu-svetlobi, v bitju-svetlobi. Vse je svetloba – zaslepljujoče veličastje v jedru, ki se prevaja v barve, ko žarči proti svojemu obodu. Zaslepljujoče veličastje povsod – Bog-Svetloba – objavljeno seme bodočnosti v vsaki posamezni stvari v vsakem kraljestvu. In seme-svetloba prelomi svojo belino (beseda se ne zdi prava, a “svetlobnost” je nerodna) v barve spektra.

V vsakem kraljestvu Narave sedem velikih barvnih poti; na začetku vsake poti potencialnih, ki se na njenem koncu razvijejo v veličastno izpolnitev. Vidim diamant, rubin, smaragd, safir – kralje mineralnega kraljestva – vzvišene v popolnosti svojih barv. A kljub temu so ta veličastja na dnu ujeta in se v evolutivnem procesu počasi osvobajajo, dokler ne stojijo svobodna in sijoča kot dragulji kraljestva. V vsakem kraljestvu je enako. Svoboda, ki se spet vklene, da bi lahko dosegla mogočnejšo in bolj sijočo svobodo.

Potopljen v mirujočo svetlobo, ki je nirvana, zaznavam ujeto svetlikanje v vseh stvareh. Zaznavam Svetlobo, ki je omejena – divjak; svetlobo, ki je svetla – razviti človek; svetlobo, ki je veličastje – nadčlovek, Mojster. Povsod

vidim barve v procesu pretvorbe, povelečevanja, preseganja. Nikjer ni črnine v smislu negacije svetlobe. Bog je rekel: "Naj bo Luč." In bila je in je svetloba, povsod. "Njegova luč sveti celo v naši temi."

Kaj je nirvana? Božanska svetloba. Mogoče se le za trenutek dotikam njenih najnižjih področij, njenih najbolj gostih plasti. Tu spodaj ne morem zaznati tega veličastja, a v meni pušča, ko se vračam na zemljo, novo zaznavo realnosti. Naredil sem korak bližje k realnosti. V svetu obstaja večje tovarštvo kot sem si mislil, globlja istovetnost, bolj veličasten izvor, bolj veličastna pot in bolj veličasten cilj. Povsod in ob vsakem času so tu božji poslanci, sončni žarki. Vsaka barva govori s svojo besedo in svojim glasom. Vsaka oblika diha svoj namen. Jaz, prah v sončni svetlobi, sem njen del. In, ko zrem navzgor v sonce, vidim znamenje svoje lastne božanskosti in utelešeno obljubo mojega končnega dosežka. Tako kot naš Gospod, bomo tudi mi vsi sonce, kajti tako si je On zaželel.

Svetloba je govor, misel, oblačilo in nosilec. Blisk svetlobe nam prinaša sem dol celotno filozofijo.

Svetloba je volja sonca, modrost sonca, ljubezen sonca. V knjigah piše, da je nirvana blaženost. Celo z najbolj oddaljenih področij, z meja, vem, da je neskončno več. Le en preblisk in vse stvari se zdijo kot nove, v meni in izven mene. Jaz ostajam, čeprav v celoti spremenjen, in vse okoli mene se zdi, da doživlja proces prevrednotenja. Celo sedaj vse pomeni veliko več kot prej. Vsaka stvar, v vsakem kraljestvu, se zdi veliko bolj senca realnosti kot pa realnost, kajti zaznavam, kako slabotni, in neustrezni so vsi odsevi svetlobe. Prej nisem vedel, da so tako slabotni. Pa vendar je enako res, da je vsaka stvar veliko bolj realna, veliko manj senca realnosti, kot sem to mislil. Vidim ujeto priložnost oblike in zaznavam sence. Vidim razvijajoči se sijaj večne svetlobe in zaznavam realnost. Vsi ostali svetovi so svetovi sence v primerjavi s tem svetom nirvane. A vendar so tudi ti bolj realni svetovi zaradi tega nirvaničnega sveta, kajti zaznavam pečat Božjega namena na vseh stvareh, in spoštovati moram vse te stvari veliko globlje kot sem to prej.

Filozofi govorijo o čistem bitju. Zdi se mi, da sem sposoben čutiti, kaj bi lahko bilo čisto bitje. Ne zato, ker sem se ga dotaknil, ampak zato, ker sem se dotaknil tega, kar je manj oddaljeno od čistega bitja kot vsa stanja zavesti, ki sem jih do sedaj izkušal. Kako res je, da jezik v tem primeru prikrije misel in pomen! Potreboval bi nirvanični jezik, da bi lahko izrazil občutenje nirvaničnih stvari. Tako kot lepo pravi Myers:

O, če bi lahko povedal, bi mi gotovo verjeli!

O, če bi lahko povedal, kaj sem videl!

Kako naj to povem in kako bi to lahko sprejeli,

Kako, dokler vas On ne pripelje tja, kjer sem bil jaz?

Zaradi spoštovanja do izjemnega pisca moram povedati, da so zgornje navedbe le niz nepovezanih izvlečkov.

Budistični menih Ananda M. piše v svoji knjigi *The Wisdom of the Aryas* (Modrost arijcev) o nirvani naslednje:

“Dobeseden pomen besede je preprosto “upihnjjen” – izničen kot plamen svetilke, ko ga upihnemo; toda tisti, ki ste do sedaj sledili tistemu, kar je bilo povedano v zvezi s tem, boste razumeli, kako veliko napako so storili tisti, ki so jo tolmačili le kot neke vrste izničenje. V nekem smislu je resnično izničenje – izničenje želje, strasti, samo-zavajanja. Toda, ko poskušamo tolmačiti njen pomen s termini, ki niso negativni, se srečamo z nepremostljivo oviro; kajti, dejansko, vse naše pozitivne definicije so nujno v terminih življenja, ki ga poznamo, v terminih človeškega mišljenja; tu pa govorimo o tem, kar se nahaja onstran vsega življenja, o samem cilju, proti kateremu teži življenje.”

Za izobraženega budista je nirvana nekaj končnega, onstran, cilj življenja – stanje, ki je tako popolnoma drugačno od tega pogojenega, vedno spreminjajočega se bivanja samo-zaspanosti, da vemo le to, da se nahaja povsem onstran kakršnegakoli poimenovanja in opisa, precej dlje celo od samega mišljenja. In vendar – in v tem leži čudežnost in veličina te modrosti arijcev, ki so jo dosegli največji med njimi za osvoboditev človeka iz vseh njegovih

samo-skovanih vezi – to veličastje, ki se nahaja povsem onstran kakršne-gakoli dosega misli, ta mir, ki je pravi smisel vsega boj-vključujočega biva-nja, leži bližje kot naša najbližja zavest; celo kot, za tistega, ki razume pra-vilno, najdražje upanje, ki ga lahko zasnujemo. Preko vsega veličastja mese-ca in sonca, neskončno dlje od zvezdnih višin zavestnega bivanja, sublimira-nega v svojo končnost; onstran neskončnih prepadov tistega vse-prežema-jočega etra, v katerem prebivajo ta vesolja; – neomejeno višje od največjih višin, kjer misel, z zaman opletajočimi krili, pade kot izgubljena ptica, ki si je želela doseči ozračje, ki je ne more obdržati v letu; – v miru prebiva višje kot ta misel, ki jo sedaj sprožamo, višje kot zavest tega prehodnega trenutka, s katero si poskušamo vse to pojasniti.

Nesebično živeti in nesebično umreti – brez težnje po nagradi, ampak le služenje večjemu življenju; brez upov po višjih nebesih, po eonski blaže-nosti, ampak le vsakodnevna nesebična rast – takšna je lekcija, ki preveva tako Mojstrovo življenje kot Mojstrovo učenje; zato, da bi lahko mir končno dosegel vse življenje!

Dr. Besantova, v enem izmed zadnjih predavanj, pravi o tem vprašanju naslednje:

“V budistični filozofiji obstaja čudovit stavek gospoda Gautame Bude, ki poskuša nakazati v človeškem jeziku nekaj, kar bi dovolj razumljivo podalo stanje nirvane. Našli ga boste v kitajskem prevodu *Dhammapade*, ki je bil nato v okviru Trübnerjevih *Oriental Series* preveden tudi v angleščino. On pravi: “Če ne bi obstajala nirvana, potem ne bi moglo obstajati nič;” in pri tem uporabi različne stavke, da bi nakazal to, kar misli, ko govori o ne-us-tvarjenem in nanj veže ustvarjeno; ko govori o realnem in nanj veže ne-realno. To poveže tako, da nirvana obstaja, in, da če te ne bi bilo, ne bi bilo tudi ničesar drugega. To je poskus (če ob vsem spoštovanju temu lahko tako rečemo) povedati nekaj, kar ni mogoče povedati. To vključuje misel, da, če ni obstajal Ne-ustvarjeni, nevidni in Realni, potem sploh ne bi imeli vesolja. Potem imate tam namig, da je nirvana polnost in ne praznina. To predstavo bi morali temeljno osredotočiti v vašem umu ob vašem študiju

vsakega velikega filozofskega sistema. Uporabljene besede namreč prepogosto nakazujejo praznino. Od tu zahodna predstava o izničenju. Če nanjo mislite kot na polnost, boste spoznali stalno naraščanje zavesti, ne da bi izgubili občutek istovetnosti; če lahko razmišljate o jedru kroga brez oboda, boste dobili vtis o resnici.”

Človek, ki je enkrat uresničil to čudovito povezanost, je ne more več pozabiti, ne more biti nikoli več takšen, kot je bil prej; kajti ne glede na to, kako globoko se lahko ovije v nižje nosilce, zato da bi pomagal in reševal druge; ne glede na to, kako tesno je lahko pribit na križ materije, “zaprt, ukleščen in omejen”, ne more nikoli pozabiti na to, da so njegove oči videle kralja v njegovi lepoti, da je videl deželo, ki je resnično oddaljena – zelo oddaljena, a obenem blizu, ves čas v nas, če jo le vidimo; kajti da bi dosegli nirvano, nam ni treba potovati v neka oddaljena nebesa, ampak le odpreti našo zavest za njeno veličastje. Dolgo tega je Buda rekel: “Ne pritožuj se, jokaj in moli, ampak odpri oči in glej; kajti svetloba je povsod okoli tebe, in ta je tako čudovita, tako lepa, tako daleč onstran vsega, kar ljudje sanjajo, za kar molijo; in tu je vedno in vedno.”

“Zelo oddaljena dežela” je citat preroka Izaije, vendar je čudno napačen prevod. Izaija ni govoril o deželi, ki bi bila zelo oddaljena, ampak o deželi velikih razdalj, kar je povsem drugačna in zelo lepa misel. Namiguje na to, da je imel prerok določeno izkušnjo o teh višjih ravneh in je v svojih mislih primerjal sijaj z zvezdami posejanih nebeških polj z omejenostjo katakomb, skozi katere se plazimo na zemlji; kajti to je ustrezna primerjava s tem višjim življenjem; slepo plazenje skozi temo in po ovinkastih poteh v primerjavi čudovito namenskim življenjem, popolno uresničitvijo božanske volje, ki vdihuje dušo in deluje skozi volje tistih, ki prebivajo v njej.

Delo arhata

Pred arhatom je mogočno delo vzpona na najvišje vrhove teh najvišjih človekovih ravni obstoja. Pri tem delu se mora znebiti še petih preostalih velikih vezi, ki so:

6. *Ruparaga* – želja po lepoti oblike ali fizičnem obstoju v obliki, ki vključuje celo tisto v nebeškem svetu.

7. *Aruparaga* – želja po življenju brez oblik.

8. *Mana* – ponos.

9. *Uddhaccha* – vznemirjenost ali razdražljivost; možnost, da nas karkoli zmoti.

10. *Avijja* – nevednost.

Šesta in sedma vez ne vključujeta le ideje o *raga* ali privlačnosti, ampak tudi o *dvesha* ali odbojnosti. Opuščanje teh vezi vključuje takšno lastnost značaja, da ga v nižjih ravneh oblike ali na višjih in brezobličnih ravneh ne more niti za trenutek, zaradi svoje privlačnosti, pritegniti ali, zaradi njegovega nestrinjanja, ko mora s tem delovati, odbiti prav nič. Ko se znebi osme vezi, *mana*, pozabi na veličino lastnih dosežkov, tako da ponosa ne pozna več. Sedaj vedno stoji v svetlobi in se ne primerja z nobeno nižjo stvarjo. Nato nastopi popolna umirjenost, ki je ne more zmotiti nič, in ki mu omogoča pridobiti znanje, da o naši planetarni verigi ve praktično vse.

Peta Iniciacija

Sedaj se kandidat približa peti Iniciaciji, Iniciaciji adepta; “on je skoval namen, s katerim je postal človek”, zato lahko opravi še zadnji korak, s katerim postane nadčlovek – *asekha*, kakor mu pravijo budisti; kajti nima se več česa učiti, ker je izčrpal vse možnosti človeškega kraljestva narave; *jivanmukta*, kakor mu pravijo hindujci, osvobodeno življenje, svobodno bitje, svoboden, ne zaradi kakršnekoli ločene neodvisnosti, ampak zato, ker je njegova

volja eno z univerzalno voljo, z voljo enega, brez drugega. On vedno stoji v svetlobi nirvane, celo v svoji budni zavesti, če je izbral, da bo ostal na zemlji, v fizičnem telesu. In, ko se nahaja izven tega telesa, se dvigne še višje, na monadično raven; ne le onstran naših svetov, ampak tudi našega mišljenja. Tako pravi gospod Buda:

... Ne moreš meriti z besedami
Neizmerljivo; ne potopiti vlakno misli
v Nedoumljivo. Tisti, ki sprašuje, se ne moti;
Moti tisti se, ki odgovarja. Zato ne reci nič!

V krščanskem simbolizmu sta izraz pridobitve adeptstva vnebohod in sestop Svetega Duha, kajti adept se jasno dvigne nad človeštvo, onstran te zemlje, pa čeprav lahko nato izbere, tako kot Krist, da se bo vrnil, da bi učil in pomagal. Ko sestopi postane eno s Svetim Duhom. In prva stvar, ki jo naredi s svojo novo močjo, je njen izliv na svoje učence, tako kot je to storil Krist, ki je izlil ognjene zublje na glave svojih privržencev ob prazniku Binkošti. Pogled na kateregakoli od diagramov, ki v naših zgodnjih knjigah prikazujejo človekove principe, vam bo pokazal odnos med manifestacijami Logosa na prakriti kozmični ravni in človekovo dušo; videli bomo, da leži trojna atma, trojni duh človeka, na nižjem delu nirvanične ali duhovne ravni, in da se najnižja manifestacija trojne Osebe – Boga, Sveti Duh, nahaja v višjem delu iste ravni. Adept postane na tej ravni eno z njim, in to je prava razlaga za krščanski praznik binkoštnih nedelje, praznovanja Svetega Duha. Zaradi povezanosti z njim lahko *asekha* prevzame učence. Arhat, ki lahko že veliko uči, vseeno ostaja pod adeptom, deluje na fizični ravni in tam izvaja njegova navodila; sam še ne jemlje učencev, ker še ni vzpostavil tiste posebne vezi s Svetim Duhom.

Onstran adeptstva

Nad Iniciacijo adepta se nahaja tista *chohana* in nad njo še druge, o katerih bom govoril v poglavju o okultni Hierarhiji. Lestev bivanja se pne navzgor

v oblake svetlobe, v katere lahko prodrejo le redki med nami. In ko vprašamo tiste, ki se nahajajo višje od nas in vedo neskončno več kot mi, vedo povedati le to, da se pne tudi višje od njihovega pogleda. Oni poznajo veliko več korakov kot mi, vendar se ti nadaljujejo naprej in navzgor v nepredstavljive višine veličastja, tako da nihče ne pozna konca.

Čeprav je to, kar sem povedal sedaj, povsem točno – da nihče med nami ne more videti konca te lestve, in da je delo tistih v višjih razredih Hierarhije skoraj nedojemljivo, vseeno želim to popolnoma razjasniti s tem, da sta njihov obstoj in delo prav tako realna in določna kot karkoli drugega na tem svetu – ne, veliko bolj – in v našem pogledu na velike ne obstaja niti najmanjša negotovost. Čeprav vem o njegovem delu na višji ravni le malo, pa sem številna leta, skoraj vsakodnevno, spremljal delo Bodhisattve* in mnogokrat videl Gospoda Sveta v njegovem čudovitem in nedojemljivem bivanju; zaradi tega so to zame ljudje, realni tako kot vsak drug, ki ga poznam. In zato sem tako zelo prepričan, kot sem le lahko, v njihov obstoj in v njihovo vlogo, ki jo igrajo v svetu.

O tej veliki resnici lahko povem le to, da sem povsem prepričan v njihov obstoj, a ga ne znam razložiti, ne razumeti drugega kot le del tega, kar počnejo. Videl sem Dhyan Chohane in Planetarne Duhove in ambasadorje z drugih sončnih sistemov in dobro vem za obstoj in transcendentno veličastje teh ljudi, toda kakšno je njihovo izjemno življenjsko delo ne vem v celoti. Sam sem videl manifestacijo Logosa sončnega sistema, ga videl med njegovimi plemiči, a gotovo oni v njem vidijo milijonkrat večjo veličino kot jo lahko jaz. Ko Ardžuna v *Bhagavad Giti* pravi, da je videl božansko Obliko, lahko to, brez sence dvoma, rečem tudi jaz. In zapisati hočem moje pričevanje, da so te stvari resnično take. Upam si reči, da se s tem pisanjem lahko izpostavim določenemu preziru; ljudje bodo vprašali: “Kdo si ti, da

* Bodhisattva, sanskrit – dobesedno pomeni “tisti, katerega bistvo (sattva) je postalo inteligenca (bodhi)”; tisti, ki potrebuje le še eno inkarnacijo, da bi postal popolni Buda. V metafizičnem smislu je *Bodhisattva* naziv za sinove nebeških *Dhyani* Bud.

lahko govoriš o teh stvareh?” A jaz sem videl in bilo bi strahopetno, če ne bi zapisal tega pričevanja.

Vedno sem ponavljal, tako v pogovorih kot v zapisih, da si ne želim, da bi kdorkoli zasnoval svoje prepričanje v teozofijo na katerikoli moji trditvi. Mislim, da bi moral vsak človek sam preučiti ta sistem in priti do lastnih zaključkov, in da bi moral biti razlog za njegovo strinjanje s katerokoli doktrino njegova lastna izkušnja, ali pa izbor najbolj razumne hipoteze izmed tistih, ki jih ima pred seboj. Toda vse to ne spremeni dejstva, da lahko predam svoje pričevanje tistim, ki jim je do tega, da bi ga slišali – pričevanje, ki ga predstavljam v tej in drugih knjigah. Tisti, ki v tem dvajsetem stoletju pišemo o teozofiji lahko v popolnosti potrdimo trditev Sv. Janeza, ki jo je predal pred skoraj dva tisoč leti:

“To, kar je bilo od začetka, kar smo slišali, kar smo videli s svojimi očmi, kar smo gledali, in česar so se dotaknile naše roke ... to, kar smo videli in slišali, predajamo vam.”

Mi, ki smo videli, pričamo; ali bo svet sprejel naše pričevanje za nas ni tako bistveno.

Tisti, ki so čutili Duh Najvišjega,
ne morejo dvomiti vanj, ga zanikati:
da, v en glas, o svet, čeprav ga ti zanikaš,
stopi na ono stran, kajti na njej sem jaz.
(Sv. Pavel, po prof. Myersu)

Sedem poti

Takoj za *asekha* Iniciacijo se ta višja pot odpre v sedem poti, med katerimi mora izbrati adept. Najbolje je, da o tem vprašanju ponovim to, kar sem napisal v *Man: Whence, How and Whither* (Človek: od kod, kam, kako). Ko človek prekorači človeško kraljestvo in kot osvobojeni duh stoji na pragu svojega nadčloveškega življenja, se pred njim odpre sedem poti, med kate-

rimi mora izbrati; lahko vstopi v blaženo vsevednost in vse-moč nirvane, v dejavnosti, ki daleč presegajo naše znanje, zato da bi postal morda v nekem bodočem svetu *avatar** ali božanska inkarnacija; to izbiro včasih imenujejo “prevzemanje oblačil *dharmakaya*”**. Lahko vstopi v “duhovno obdobje” – fraza, ki pokriva neznane pomene, med katerimi pa je verjetno “prevzemanje oblačil *sambhogakaya*”***. Lahko postane del tiste zakladnice duhovnih sil, iz katere črpajo delo agentje Logosa in “prevzame oblačila *nirmanakaya*”****. Lahko ostane član okultne Hierarhije, ki vlada in varuje

*Avatara, sanskrt – Sestavljenka iz *ava* (navzdol) in *tri* (preiti), torej *avatri* (preiti navzdol ali sestopiti), zato beseda dobesedno pomeni sestop nebeške energije ali nebeškega bitja, da bi razvetlilo neko človeško bije – božanska inkarnacija. Krišna je bil na primer avatar Višnuja, medtem ko na Dalai Lamo gledajo kot na avatarja Avalokiteshvare, na Teschu Lamo pa kot na avatarja Tson-kha-pa-ja ali Amithabhe. Avatara je torej kombinacija treh elementov: navdihujoče božanskosti, visoko razvite vmesne narave ali duše in čistega fizičnega telesa.

** Dharmakaya, sanskrt – Sestavljenka iz besed *dhri* (podpirati, nositi) in *kaya* (telo) in dobesedno pomeni “povečano duhovno telo”, ki se imenuje “oblačilo blaženosti”. Tretje ali najvišje od treh teles (*trikaya*), atribut, ki ga razvije vsak “Buda”, to je, vsak iniciat, ki je dosegel konec tega, kar se imenuje “četrti pot”. Telo *dharmakaya* je telo popolnega Bude, to je, sploh nobeno telo, ampak idealen dih: zavest, potopljena v univerzalno zavest, ali duša brez vsakega svojstva. Ko postane nek adept ali *Buda Dharmakaya*, pusti za seboj vsak možen odnos z, ali misel na svet. Tako se, da bi lahko pomagal človeštvu, nek adept, ki si je priboril pravico do nirvane, “odpove telesu *dharmakaya*” v mističnem smislu; od *sambhogakaya* ohrani le veliko in popolno znanje ter ostaja v svojem telesu *nirmanakaya*.

*** Sambhogakaya, sanskrt – Sestavljenka iz *sambogha* (uživati skupaj ali čudovito sodelovanje) in *kaya* (telo). Drugo od treh veličastnih oblačil – “telo odškodovanja”. Buda v tem stanju še vedno ohranja svojo individualno samo-zavestnost. *Sambhogakaya* je nekako isto kot *nirmanakaya*, vendar z dodatnim sijajem “treh popolnosti”, od katerih je ena popolna uničenje vseh zemeljskih zadev.

**** Nirmanakaya, sanskrt – Sestavljenka iz *nirmana* (oblikovati, ustvariti) in *kaya* (telo). Čeprav beseda dobesedno pomeni “preoblikovano telo”, pa v okultizmu to dejansko pomeni stanje, v katerega vstopi adept, ki se odloči, da bo obdržal določen stik s svetom, pri čemer ohrani vse principe, razen linga sharire in fizičnega telesa, zato da bi pomagal človeštvu pri njegovemu nadaljnjemu razvoju. To je zato prvo ali najnižje od treh teles.

svet, v katerem je dosegel popolnost. Lahko preide v naslednjo verigo, kjer pomaga v gradnji njenih oblik. Lahko vstopi v sijajno angelsko – ali deva – evolucijo. Lahko se preda takojšnjemu služenju Logosu, ki ga lahko uporabi v kateremkoli delu sončnega sistema, kot služabnika ali poslanca, ki živi le za to, da izpolnjuje njegovo voljo in deluje preko celotnega sistema, kateremu on vlada. Kot general ima na voljo štab, katerega člani prenašajo njegova povelja na katerikoli del polja. To so “njegovi ministri, ki izpolnjujejo njegove želje”. In zdi se, da je to zelo težka pot, morda največja žrtev, ki se odpira pred adeptom, tako da nanjo gledajo kot na tisto, ki prinaša veliko odliko. Član generalovega štaba nima fizičnega telesa, ampak si ga ustvarja s *kriyashakti** – “močjo ustvarjanja” – iz materije sveta, na katerega je poslan. Štab vključuje bitja na zelo različnih nivojih, od arhata navzgor.

Človek, ki prevzame oblačila *dharmakaye*, se umakne nazaj v monado in odvrže celo svoj nirvanični atom; *sambhogakaya* ohranja svoj nirvanični atom in se kaže kot trojni Duh. Nirmanakaya pa ohranja svoje kavzalno telo in tudi permanentne atome, ki so ga spremljali skozi celotno evolucijo, tako da lahko v kateremkoli trenutku, če to želi, okoli njih materializira mentalno, astralno in fizično telo. On določno ohranja vez s svetom, iz katerega je izšel, zato da bi lahko polnil zbiralnik, iz katerega se na svet izliva duhovna moč. *The Voice of the Silence* (Glas tišine) pravi, da *nirmanakaye* tvorijo obrambni zid, ki ščiti svet pred nadaljnjo in še večjo revščino in žalostjo. Tisti, ki ne razumejo notranjega pomena, verjetno mislijo, da žalost in revščina prihajata na svet od zunaj, in da ga ti veliki pred tem ščitijo, vendar pa temu sploh ni tako, kajti vse težave tega sveta izhajajo iz tistih, ki jih trpijo. Vsak človek je sam svoj zakonodajalec, vsak sam sebi podeljuje pogubljenje ali nagrado; in dolžnost *nirmanakaye* je, da polni veliko shrambo duhovne sile za pomoč ljudem. Oni neprestano porajajo to silo,

* Kriyashakti, sanskrt – Sestavljenka iz *kriya* (moč) in *shakti* (zmožnost delovanja), ki dobesedno pomeni “moč delovanja”, mistično pa moč ustvarjalnega mišljenja, ki jo dosežejo adepti s prebujeno močjo volje in zavesti, in ki jim omogoča *zunanje* objavlanje idej.

ne da bi jo rabili zase, ampak jo v celoti dajejo na razpolago za služenje Bratstvu, ki jo uporablja za lajšanje težkega bremena sveta.

Tako vidimo, da kot članov okultne Hierarhije ostaja na naši zemlji le sorazmerno malo število tistih, ki dosežejo adeptstvo, vendar pa so ti in njihovo delo življenjsko pomembni, tako da jim namenjam naslednja poglavja te knjige.

4. DEL - HIERARHIJA

Delo Mojstrov

Povzetek

Razložil sem, da ostajajo na naši zemlji kot člani okultne Hierarhije, da bi pomagali evoluciji življenja na njej v skladu z Božjim načrtom, le redka človeška bitja, ki dosežejo adeptstvo. Sedaj je pri tem delu zaposlenih okoli 50 do 60 teh nadljudi. O njihovem splošnem delu dr. Besantova v svoji knjigi *The Masters* (Mojstri) piše tako:

“Ti na brezštevilne načine pomagajo človeštvu. Iz svojih najvišjih področij pošiljajo na svet svetlobo in življenje, ki jo je mogoče sprejeti in vsrkati tako preprosto kot sončne žarke, le če smo dovolj občutljivi za ta sprejem. Tako kot fizični svet poganja življenje Boga, osredotočeno v soncu, tako tudi duhovni svet poganja isto življenje, osredotočeno v okultni Hierarhiji. Mojstri, ki so posebej povezani z religijami, uporabljajo te religije kot zbiralnike, v katere izlivajo duhovno energijo, da bi bila razdeljena verujočim teh religij preko dogovorjenih “milostnih sredstev”. Naslednje delo je veliko intelektualno delo, ko Mojstri pošiljajo v svet miselne-oblike visoke intelektualne moči, da bi jih sprejeli genialni ljudje, jih vsrkali in predali svetu; na ta način posredujejo tudi svoje želje učencem in jih seznanjajo z nalogami, ki bi jih morali izpolniti. Nato prihaja na vrsto delo v nižjem mentalnem svetu,

porajanje miselnih-oblik, ki vplivajo na konkretni um in sprožajo ustrezne dejavnosti v tem svetu, ter poučujejo tiste, ki živijo v nebeškem svetu. Nato širne dejavnosti v vmesnem svetu, pomoč tako-imenovanim mrtvim, splošno usmerjanje in nadzorovanje učenja mlajših učencev ter pošiljanje pomoči ob številnih primerih, ko se pokaže potreba. V fizičnem svetu pa opazovanje poteka dogodkov, korekcija in nevtralizacija zlih tokov v skladu z zakoni, nenehno uravnovešanje sil, ki delujejo v korist in proti evoluciji, krepitev dobrega, slabitev zla. V povezavi z angeli narodov vodijo duhovne sile, tako kot drugi materialne, ter izbirajo in zavračajo dejavnike v veliki drami, ter nadomeščajo potrebne spodbude v določeni smeri.”

Župnije

Lahko bi nekoliko bolj obsežno obravnavali nekatere smeri delovanja, ki jih je tu na kratko navedla dr. Besantova, ki je, zaradi te svoje vizionarske sposobnosti, znana po vsem svetu. Čeprav je število adeptov majhno, pa je njihovo delo urejeno tako, da ni kraja na zemlji, ki bi bil spregledan ali zapostavljen; tako so svet razdelili na posebna področja, na način, ki je precej podoben delitvi, ki jo je izpeljala v starih deželah Cerkev, ko je le-te razdelila na župnije, zaradi česar je človek vedno, ne glede na to kje živi, na enem od teh geografskih področij, kjer ima Cerkev svojo organizacijo, ki skuša zadovoljiti njegove duhovne in včasih tudi telesne potrebe. Župnije adeptov pa niso neka deželna področja ali mestne četrti, ampak ogromne dežele in celo kontinenti. Glede na to, kako je sedaj razdeljen svet, bi lahko rekli, da je nek velik adept zadolžen za Evropo, nek drugi pa pazi na Indijo; na ta način je razdeljen celoten svet. Župnije ne posnemajo naših političnih ali geografskih meja. V okviru svojega področja adept pazi na različne stopnje in oblike evolucije – ne le na našo lastno, ampak tudi na veliko kraljestvo angelov, na raznovrstne razrede naravnih-duhov, živali, rastlin in mineralov, na kraljestva elementalne esence in na številna druga, o katerih do sedaj človeštvo še ni slišalo nič; to je to širno delo, ki ga je potrebno opraviti. V pomoč pri varovanju imajo adepti v vsaki rasi ali deželi na razpolago tudi

sodelovanje duha rase, deve ali angela varuha, ki pazi na njo in ji pomaga pri rasti, in ki v mnogih ozirih ustreza staremu pojmovanju plemenskega božanstva, čeprav se nahaja na precej višjem nivoju. Takšna je bila, na primer, tudi Pallas Atena.

Pri tem delu v pomoč Logosu imamo številne in različne nize vplivov na evolucijo človeka, ki seveda vsi delujejo v isti smeri in v medsebojnem sodelovanju.

Nikoli ne smemo narediti te napake, da bi tem velikim agentom pripisali katastrofe, ki včasih doletijo posamezne dežele, kot je bila recimo francoska revolucija ali pa prevrati v Rusiji. Ti so v celoti posledica divjih strasti ljudi, ki so podivjale in povzročile uničenje, namesto izgradnje, ki pa odsevajo nevarnost, kateri je izpostavljeno delo adeptov in duha rase, ko preizkušajo novosti v demokratični smeri. V tiranijo je vključeno strašno zlo in včasih tudi veliko trpljenje, vendar pa kljub temu obstaja neke vrste nadzor; in velik problem pri odpravljanju tiranije je, kako le-tega izvesti brez izgube družbene stabilnosti in samo-nadzora. Ko se to dogaja, številni ljudje ne uspejo ohraniti človečnosti in najboljše v svojih osebnostih, ampak se sprostijo strasti, množice podivjajo in ljudje postanejo dovzetni za obsedenost zaradi velikih valov nezaželenega vpliva. Angel naroda poskuša voditi čutenja ljudi; vzbuja jih v velikih množicah, in ko je potrebno, jih usmeri v veliko domoljubje in herojska dejanja, prav tako kot lahko general opogumi svoje ljudi k napredovanju na bojnem polju; toda nikoli ne zanemari njihovih življenj in ni ravnodušen za njihovo trpljenje, kot to ni noben moder general.

Razdeljevanje sile

Velik del adeptovega dela se nahaja, kakor smo videli v prejšnjem poglavju, na nivojih, ki so daleč onstran fizičnega, kjer so adepti zaposleni z izlivanjem svoje lastne moči in tudi sile iz velike shrambe, ki jo polnijo *nirmanakaye*. Karma sveta je tista, ki mora imeti na razpolago določeno količino te

povzdigujoče sile, h kateri prispeva tudi običajen človek, če usmeri svoje želje v smer božanske volje (z mislimi in čutenji v službi človeštva) ter tako pridobi privilegij, da sodeluje v velikem žrtvovanju. V zvezi s tem povejmo, da se človeštvo razvija kot enota, tako da nas čudež bratstva usposablja za veliko večji napredek kot bi bil mogoč, če bi človek deloval povsem sam. Vse to je del načrta Logosa, ki je očitno načrtoval naše sodelovanje pri izpolnjevanju njegovega načrta. Ko ga je razdeljeval je mislil: "Ko se bodo moji ljudje dvignili do določenega nivoja, bodo začeli inteligentno sodelovati z menoj; zato bom temu ustrezno uredil načrt, da bodo na neki določeni točki sposobni razporejati mojo moč." To je namenil vsakomur.

Bratstvo je eno s celotnim človeštvom na višjih nivojih in preko njega prihaja do razdeljevanja sile iz velikega zbiralnika. Adepti usmerjajo na višji mentalni ravni žarke na vse egoje brez izjeme, in s tem nudijo največjo možno pomoč za izpopolnjevanje v njih bivajočega življenja. To življenje je kot seme, ki ne more odmreti in mora rasti, kajti v srcu tega svojega bivanja se nahaja princip evolucije, Logos; in pri človeku se je rastlina že dvignila iz zemlje in išče pot navzgor. Hitrost njenega sedanjega razvoja je v veliki meri posledica žarčenja duhovne sile, ki prihaja preko kanala Hierarhije. To je eden izmed mnogih načinov, na katere bolj razviti pomagajo manj razvitim, ki tako v skladu z božanskim načrtom z njimi vse bolj in bolj delijo duhovno naravo.

Vsak od adeptov, ki so prevzeli to posebno delo, žarči na ogromne množice ljudi; pogosto sočasno na številne milijone; a kljub temu – taka je čudovita lastnost te moči, ki se izliva – se ta prilagodi vsakemu posamezniku med temi milijoni, tako kot da bi bil on edini cilj njenega vpliva, zaradi česar se zdi, kot da je celotna pozornost namenjena le tistemu posamezniku.

Težko je na fizični ravni razložiti, kako prihaja do tega – a poraja se iz dejstva, da je Mojstrova nirvanična zavest neke vrste točka, ki vključuje celoten načrt. On lahko prenese to točko navzdol, preko številnih ravni, in jo razširiti kot neke vrste velik milni mehurček. V notranjosti tega velikega področja so vsa kavzalna telesa, na katera želi vplivati. In ko napolni to področje

se vsakemu posamezniku zdi, da je to v celoti zanj. Na ta način napolni s svojim življenjem ideale milijonov ljudi, od katerih je odvisno ali je ta ideal Krist, Rama, Krišna, nek angel ali morda notranji duh.

To je povsem drugačna vrsta dela kot nadzorovanje ene izmed velikih župnij, in pri njem Mojster posveča pozornost predvsem ljudem enega tipa, tistim, ki se razvijajo v njegovi lastni smeri evolucije, čeprav se seveda večina le-teh ne zaveda njegovega delovanja. Ukvarjati se mora tudi s številnimi posebnimi primeri, in v ta namen včasih podeli del tega dela devam, ob čemer jim prepusti sorazmerno svobodo znotraj določenih jasnih meja. Deve nato uporabijo naravne-duhove in ustvarijo raznovrstne miselne-oblike, s katerimi je potem povezan velik del njihove dejavnosti.

Uporaba predanosti

V knjigi *The Science of the Sacraments* (Znanost zakramentov) sem razložil, kako veliki za izliv svoje moči preko sveta na nižjih ravneh izkoristijo ceremonije vseh religij, s čemer spodbudijo v čim več ljudeh duhovno rast, v skladu z njihovimi zmožnostmi. Vendar tega ne opravljajo le v povezavi z religioznimi ceremoniali, kajti Bratstvo izkoristi vsako priložnost, ki se ponuja. Če se zberejo ljudje, ki jih združuje ista predanost, tako da so določen čas usmerjeni v plemenitejšo in višje misli, potem tako srečanje ponuja adeptom neko neobičajno priložnost, ki jo bodo takoj izkoristili, saj predstavlja gorišče, ki ga lahko uporabijo kot kanal za duhovni vpliv. Ko so ljudje razpršeni in živijo po svojih domovih, so podobni številnim ločenim smerem, skozi katere lahko valuje le malo sile. Ko pa se zberejo na nekem srečanju, tega lahko primerjamo z ustvarjanjem neke vrste pipe, skozi katero se lahko prelije veliko večji tok blagoslova od količine, ki bi se lahko prelila skozi ločene smeri.

V Benaresu sem videl milijon zbranih romarjev in med njimi prav gotovo mnoge nevedne in praznoverne, vendar v tistem trenutku polne predanosti in usmerjene le v eno stvar. Oblak predanega čutenja, ki ga porodi taka

množica je skoraj neizmerljiv in adepti nikoli ne zamudijo priložnosti, da bi ga ne izkoristili za nekaj dobrega. Seveda ni vprašljivo, da bi podobno število enako navdušenih, vendar inteligentnih ljudi, poskrbelo za veliko več sile – pa tudi sile, ki bi lahko v celoti delovala na višji ravni; vendar pa ne smemo niti za trenutek narediti te napake, da ne bi spoštovali vrednosti velike količine energije, ki jo sprožijo nevedni in celo fanatični ljudje. Člani Bratstva imajo čudovito sposobnost ločevanja dobrega od zla, ali bolje, izločanja zadnje unče sile, ki je lahko uporabljena za dobro, celo iz sredice tistega, ki je večinoma usmerjeno v zlo.

Na splošno lahko najdemo najbolj silovito predanost prav v povezavi z grenkim sektaškim čutenjem; v takem primeru bo adept izvlekel in uporabil vsak delec čutenja predanosti ter preprosto zanemaril in zavrgel divje sovražstvo, ki je navidez z njim povezano. Zato ljudje z najbolj nezaželenimi značilnostmi pogosto proizvedejo določeno količino dobre karme, čeprav ne moremo zanikati, da bi bila ta precej večja, če bi jo bilo mogoče ločiti od drugih nesrečnih lastnosti.

Takšno mesto kot je Benares je vedno izjemen center sile, tudi izven obdobja vsakoletnega romanja. To je mesto svetišč in relikvij, ki jih adepti prav tako lahko uporabijo kot kanale; in isto velja za takšne stvari po vsem svetu. Na nekem mestu, na primer, se lahko nahaja relikvija velikega svetnika katerekoli od svetovnih religij. Če je relikvija pristna, iz nje žarči določena količina močnega magnetizma, ki je povezan s tem svetim človekom, in ki ga je mogoče zato uporabiti tako, da se skozenj pošlje tok sile, ki blagoslovi tiste, ki relikvijo častijo. V številnih primerih pa relikvija ni pristna; vendar pa to, kar se nam zdi izjemno pomembno dejstvo, dejansko pomeni manj, kot bi si lahko predstavljali.

Če so ljudje okoli nje dolgo časa ustvarjali območje predanega čutenja, jo, že samo zaradi tega, Bratstvo lahko uporabi kot neko pristno relikvijo. In dejstvo, da so ljudje zavedeni v svoji veri, ne vpliva na njeno koristnost, če je pristna njihova predanost. In to je pomembna stvar. Če bi to bolje razumeli, bi to verjetno vplivalo na številne razmišljujoče ljudi, ki se radi posme-

hujejo lahkovernosti katoliških kmetov v Italiji, na Siciliji in v Španiji, ali prezirajo indijske kulije, ki prinašajo darove v neko svetišče, ki očitno ni to, kar si predstavljajo. Brez dvoma je resnica boljša kot zmeta, a kljub temu moramo vedeti, da ni dobro, če nevednemu odvzamemo predmete njegove predanosti, dokler se ni sposoben dvigniti k višjim stvarim; zaradi takega kriticizma je svet revnejši, kajti ne uniči le predanosti, ampak se ob tem lahko zaprejo tudi koristni kanali Mojstrov.

Poleg tega nek nevedni kmet očitno ne more soditi o pristnosti relikvije in bi bilo zato zelo nepošteno, če bi bil učinek njegove predanosti, ki jo preleva z dobrim namenom in nedolžnim srcem, odvisen od dejstva, o katerem ne more imeti dovolj znanja. V velikem svetu realnosti stvari niso nikoli tako slabo urejene; resnična predanost vedno najde poln in srčen odziv, ne glede na to, ali je predmet, okoli katerega se je osredotočila, dejansko tisto, kar misli predani, ali ne. Predanost je realna stvar, edina pomembna stvar, in mora, ter tudi prejme, realen odziv, ki si ga zasluži. Dvomljiva relikvija je le točka, na katero se osredotoči; neka namišljena točka bi imela enako vrednost kot katerakoli druga.

Delo z učenci

Omenil sem že, da so učenci Mojstrov tudi vajenci, in da na svojem nižjem nivoju služijo kot prenašalci sile in poleg tega opravljajo raznovrstno delo, na vsakem od področij civilizacije in človeške kulture, ki pripada adeptovemu delu v svetu. Veliko količino tega dela opravijo tudi drugi, ki so prejeli navdih ali predlog od teh učencev, ali pa raznih društev in agencij, ki so jih ti zasnovali ali na njih vplivali. Brez teh vplivov bi bilo človeštvo resnično revno, čeprav večinoma le malo pozna vir svojega resničnega blagostanja. Adepti se ne morejo odvrniti od svojega vzvišenega dela, da bi opravili te nižje in lažje naloge, kajti v tem primeru bi trpel celoten stroj evolucije.

Ljudje včasih sprašujejo, zakaj ti veliki, na primer, ne pišejo knjig. Ob tem pozabljajo, da adepti poganjajo evolucijo sveta; le težko bi opustili to delo,

zato da bi ljudem podali le informacijo o nekem njenem delu. Res je, da bi bila v primeru, da bi imel kakšen od velikih resnično čas napisati knjigo in ne bi bilo potrebe, da bi bila njegova energija uporabljena na nek boljši način, ta knjiga daleč boljša od vseh, ki so nam na voljo. Če bi bil načrt stvari tak, da bi morali vso tako delo opraviti tisti, ki ga že lahko opravijo popolno, potem bi nam zmanjkalo polja za vadbo naših sposobnosti in bi le težko našli kakršnokoli korist za naš obstoj v tem svetu.

Področje delovanja, ki so ga v zadnjem času v velikem obsegu zasnovali učenci Mojstrov, je področje praktičnega služenja na astralni ravni, o katerem sem pisal v knjigi *Invisible Helpers* (Nevidni pomočniki). Večina tega dela je namenjena na novo umrlim, ki so tam pogosto zmedeni, zbegani, in ob tem tudi trpijo, še posebej takrat, ko so jih med življenjem strašili z ostudnimi zgodbami o groznih mučenjih po smrti, ki so del rutine nekaterih izprijenih religiozних sekt. Čeprav že pred mnogo leti, pa se je v okviru Teozofskega društva organizirala in lotila dela skupina nevidnih pomočnikov. Sestavljena je bila iz še živečih ljudi, ki so se odločili, da bodo svoj čas med spanjem telesa uporabili na ta določen način; vendar pa so k sebi kmalu pritegnili veliko število že umrlih, ki prej niso pomislili na tako delo.

Dotlej so bili prišleki v astralni svet večinoma prepuščeni sami sebi, razen če jih niso tam sprejeli in uvedli v novo življenje sorodniki. Tako je na primer neka umrla mati je še vedno pazila na svoje otroke in nudila pomoč in navodila, če je kateri od teh otrok umrl kmalu po njeni smrti; na splošno pa so dobri ljudje med mrtvimi vedno predali znanje, ki so ga imeli, drugim ljudem, ko so videli, da je to potrebno. V starejših civilizacijah, v katerih so bile velike in povezane družine pravilo, so se morda le redki ljudje, ko so potrebovali pomoč na oni strani smrti, znašli brez prijatelja. Bralci vzhodne literature bodo vedeli, koliko je v hindujskih religiozних knjigah govora o pomenu družinskih vezi in dolžnosti, ki se širijo na nevidna področja onstran tančice smrti. Kljub temu pa je bilo tam stanje podobno neki deželi brez bolnišnic ali šol ali informativnih pisarn, kjer morajo mnogi trpeti, kar se je še pogosto zelo poostrilo v obdobjih posebnih katastrof in vojn.

Stoleten napor

Izvrstno ponazoritev načina, na katerega delujejo Adepti za izpopolnitev civilizacije, je podala dr. Besantova v *London Lectures of 1907* (Londonska predavanja leta 1907), kjer nam pove nekaj o korakih, ki jih je podvzelo Bratstvo, da bi potegnilo Evropo iz strašne teme srednjega veka. Tam razlaga, da je v trinajstem stoletju mogočna osebnost, ki je te daj živela v Tibetu, objavila povelje Bratstvu, da mora to v zadnji četrtini vsakega stoletja opraviti določen napor za razsvetlitev Evrope. Če skrbno pogledamo v zgodovino, lahko vidimo, da je bil od takrat dalje proti koncu vsakega stoletja iz te lože resnično poslan žarek svetlobe.

Zadnji od teh naporov je bila ustanovitev Teozofskega društva v letu 1875. Po skrbnem premisleku sta za ta korak prevzela odgovornost Mojstra Morya in Kuthumi in izbrala plemenito delavko gospo Blavatsky, da bi jima pri tem pomagala na fizični ravni. Večina študentov teozofske literature ve, kako se je le-ta pripravljala na svoje delo; kako jo je Bratstvo poslalo v Ameriko, da poišče polkovnika Olcotta, tovariša, ki bi nadomestil tisto, kar je manjkalo njej – sposobnost organiziranja in predavanja ter zbiranja in oblikovanja skupine v gibanje v zunanjem svetu – in kako je bilo nato društvo ustanovljeno v New Yorku, ter kako je kasneje preselilo svoj sedež v Indijo.

Društvo je sedaj dopolnilo petdeset let služenja človeštvu in ni mogoče preceniti vsega dobrega, ki ga je opravilo na vseh področjih človeškega življenja. Njegovega vpliva ne moremo meriti s številom njegovih članov ali sekcij, čeprav tudi to nikakor ni nepomembno, glede na to, da se je razširilo v vse civilizirane dele sveta. Na vsakem področju človekovega prizadevanja je zapustilo svojo značilno noto, katere odmeve lahko slišimo okoli nas v besedah in delu državnikov in znanstvenikov, literatov in umetnikov, in številnih drugih, od katerih morda velika večina ni ni koli slišala za besedo *teozofija*. Pritegnilo je pozornost na realnosti nevidnega sveta in na moč uma. V zunanjem življenju je objavilo zahteve po organiziranosti za medsebojno pomoč zelo različnih posameznikov, od katerih naj bi bil vsak močan

na svojem posebnem področju, in katere naj bi povezovala neločljiva vez spoštovanja do človeka, ki je drugačen od njih samih. Združilo je Vzhod in Zahod kot še nikoli nobeno drugo do sedaj; zahtevalo je poštenje ob primerjanju religij in z nezmotljivo jasnostjo razkrilo njihovo temeljno enotnost učenja in njihov skupen vir. In tisoče je pripeljalo k nogam učiteljev, da bi jim služili z vso svojo močjo in z vsem svojim srcem, za dobro človeštva v prihodnosti.

Rase

Pri svojem delu se Bratstvo ne ozira samo v sedanost, ampak gleda tudi v daljno prihodnost in pripravlja za evolucijo nove rase in narode, v katerih naj bi se razvijale kakovosti človeštva v harmoničnem zaporedju. Kot bomo videli v 13. poglavju se napredek človeštva ne odvija na slučajen način, ampak preko oblikovanja ras, z njihovimi posebnimi značilnostmi, fizičnimi, čustvenimi in mentalnimi (ki služijo kot razredi v veliki svetovni šoli za razvoj posebnih značilnosti), in ki je natančno določen kot učni načrt in urnik vsake sodobne šole.

Velika Arijska rasa, ki danes, čeprav še ni na svojem vrhuncu, vlada svetu z vzvišenim darom intelekta, je nasledila atlantsko raso, katere predstavniki še vedno tvorijo večino človeštva in zasedajo velik del kopnega na našem planetu.

Šesta pod-rasa

Oblikovanje oblike telesa, čustev in uma šeste pod-rase naše arijske koren-ske rase, se je že začelo pojavljati v Ameriki in Avstraliji ter morda tudi v drugih delih sveta. Velika oblikovalska moč Manujevega uma in volje deluje na notranjih ravneh ter oblikuje celo fizičen tip otrok nove dobe, kjer koli so zanj dovzetni. Nekateri mlajši člani Bratstva, ki delujejo v zunanjem sve-tu, imajo navodila, da tem otrokom priskrbijo, kjerkoli je to mogoče, vzgojo

in urjenje, ki sta v korist te nove rase. To delo je zaenkrat še skromno, vendar pa mu je usojeno, da se bo razširilo do izrednih razsežnosti, dokler se v nekaj kratkih stoletjih ne bo v mladem človeštvu novega sveta določno in čudovito izrazila šesta pod-rasa; medtem ko stari svet nadaljuje z razvojem pete pod-rase, da bi ta dosegla svojo zrelost in popolnost. In morda bo kasneje šesta pod-rasa, žareča in veličastna v svoji človečnosti, razlila svoj blagoslov po peti, tako da se bo prvič zgodilo, da bo neka rasa doživela miren in dostojanstven upad še v rodovitni in častitljivi dobi. To bi lahko bila nagrada za njeno sedanje in prihajajoče služenje otroški rasi ter za njen poln žrtvovanja, a zmagoslaven boj proti silam teme in za odpiranje možnosti za človeka, kakršnega rasa do sedaj še ni poznala.

Potruditi se moramo, da bi razumeli, kaj pomeni pripadnost novi šesti pod-rasi. Naše predstave so nagnjene k togosti. Ko bo šesta pod-rasa v celoti zasnovana, bo kazala določene določne značilnosti – fizične, astralne in mentalne – ki jih ne poznamo pri povprečnemu človeku pete pod-rase. Vemo, da se morajo te postopno izgrajevati iz pete pod-rase in da se morajo, ena za drugo, razviti v vsakem posameznem egoju. Ta proces priprave je dolg in se lahko raztegne preko številnih življenj. Zato, ko pogledamo okoli sebe in s tega stališča preučimo ljudi (še posebej mlade ljudi), ne smemo pričakovati, da bi bili sposobni takoj ugotoviti, da nekdo pripada novi pod-rasi, nekdo drug pa ne.

Bolj natančna ugotovitev bi lahko bila podobna naslednji: “Zdi se, da človek A poseduje okoli 25 % nove pod-rase; B morda okoli 50 %; C pa precej več, morda 75 %; pri D ne vidim nobenih pomanjkljivosti, tako da je glede na moje poznavanje popolnoma razvit primer.” In razumeti morate, da sta povprečna deklica in fant, ki ju imate za obetavna, verjetno tipa A, kajti tipi B so sedaj v svetu še zelo redki, medtem ko C in D sploh še ne obstajajo. Vedite tudi, da je razvoj precej neenak; fant je morda do sedaj opravil precejšen astralen in mentalen razvoj, ki se še ne kaže v fizičnem telesu; po drugi strani pa lahko ima fizično telo, ki je zaradi dobre dediščine sposobno razviti večji napredek kot ga je zaenkrat dosegel na višjih ravneh. Zelo redki

lahko pričakujejo, da bi lahko izrazili vsa znamenja tega razvoja; povsem zadovoljni so lahko, če so le eno ali dve.

Celo na vrhu svojega razvoja rasa ne bo enoznačna; na primer, v glavnem je to lahko rasa *dolichocephalos*, vendar bodo vedno prisotni pododdelki rase *brachycephalos*; vsebovala bo tako svetlo kot temnolase ljudi, ljudi z modrimi in ljudi z rjavimi očmi. Seveda so astralne in mentalne značilnosti bolj pomembne, vendar pa v večini primerov lahko presojava le na osnovi fizične pojavnosti. Ključna stvar je nesebičnost in prevladujoča značilnost je goreče navdušenje za služenje; in tega mora spremljati dejavna prijaznost in širokogrudna strpnost. Tisti, ki pozablja na svoje lastno ugodje in razmišlja le o tem, kako bo pomagal drugim, se je že precej povzpел po tej poti. Razločevanje in zdrav razum sta tudi dve jasni značilnosti.

Če želimo vedeti, kakšne fizične znake naj bi iskali, potem je morda najbolj značilno znamenje občutljive, lepo oblikovane roke in noge, ozki prsti in ovalni nohti, še posebej ozkost prstov in palca, če nanje pogledamo s strani. Ustroj kože je prav tako pomemben. Je vedno svetel in nikoli grob. Obraz je lahko trojne vrste – izrazito ovalen z visokim čelom, nekoliko manj ovalen s širokim čelom in praktično *brachycephalos* (ta zadnji je precej redek; definicija lobanje *brachycephalosa* je ta, da je njena širina $\frac{4}{5}$ njene dolžine). Tisti, ki išče ta znamenja, lahko pri osebi, ki se približuje šesti pod-rasi, nek poseben izraz, ki bo kmalu postal prepoznaven.

Od neodvisnih opazovalcev in študentov pogosto slišimo njihovo priznavanje novega tipa ljudi, še posebej v Kaliforniji, Avstraliji in na Novi Zelandiji. Na primer, v letu 1923 je imel v British Association kapetan Pape nagovor, v katerem je obravnaval to, kar on imenuje avstralsko-ameriška rasa, pri čemer so njegove trditve vključevale naslednji opis njenih posebnosti:

“Glava teži h kupolasti obliki, še posebej preko sprednjega področja: tam je predel, ki je znan kot “nizko nastavljeno uho”; lasje in koža so prefinjeni; oči svetleče, inteligentne, vendar niso velike; zgodaj razvit nosni most; ustnice občutljive in gibljive; obrvi izrazite; čelo široko; tip obraza nekako

trikoten, vendar ne ostro; splošna fiziologija harmonična, v proporcijah, zdrava, in nikakor ne tip: "vse možgani in nikakršno telo". Psihologija otrok nove rase kaže hiter odziv na sočutje, usmiljenje in trpljenje, moč lahkega dojemanja načel, hitro intuicijo, temeljitost, občutljivost, hiter občutek za pravičnost, odsotnost papagajske inteligence, gorečnost v pomoči drugim. Prav tako kaže odpor do grobe hrane in pogosto ne kaže kakšnega posebnega teka. V vseh drugih ozirih so to normalni otroci, vendar pa še posebej potrebujejo sočutje in razumevanje učiteljev."

V preteklem letu je izšel v *The Los Angeles Sunday Times* članek, ki je bil posvečen vprašanju pojavljanja nove rase v Kaliforniji in na Novi Zelandiji. Potem, ko je preletel nekatere mentalne in fizične značilnosti, ki jih je pripisal otrokom nove rase, se je še posebej ustavil ob njihovih lastnostih izjemnega ravnovesja in intuicije.

Šesta korenska rasa

Naslednji velik dogodek bo ustanovitev šeste korenske rase, ki se bo čez približno sedemsto let fizično odvijal v Kaliforniji. Na pobudo Manuja te rase, ki je trenutno še Mojster Morya bo zasnovana določena skupnost. Na čelu te skupnosti bo njegov sodelavec skozi dolga obdobja, Mojster Kuthumi, ki bo Bodhisattva šeste korenske rase. O tej skupnosti sem pisal v *Man: Whence, How and Whither* (Človek: od kod, kako, kam). Čeprav gre za obdobje, ki bo prišlo šele čez nekaj stoletij, ki pa je navsezadnje kratek čas v življenju človeka, pa lahko odkrijemo, če se ozremo nekoliko nazaj, da so se priprave nanj začele že v naših časih, in da v tem procesu Teozofsko društvo ni odigralo neke nepomembne vloge.

Vsaka veja društva poskuša, ali pa bi morala poskušati, opogumiti vsakega od svojih članov v njegovi naporih, da tudi v zunanjem svetu uporabi teozofsko znanje, ki si ga je pridobil; seveda mora to početi ob svojih srečanjih z ljudmi in v skladu s svojim temperamentom in spretnostjo ter priložnostmi; vse to pomaga sedanji rasi. V teozofski loži, kjer se nahaja toliko različ-

nih tipov ljudi, bi si ti, če naj bi bila loža verna svojim idealom, morali medsebojno pomagati. Člani bi morali razvijati širok značaj, kajti deležni vzgoje v duhu bratstva, ki bi jo le težko našli drugje v svetu. Večina društev je organizirana za doseganje nekega cilja in namena, v teozofskem društvu pa vemo, da bratstvo ne bo doseženo, čeprav se med ljudmi pojavlja nek model popolnosti, z zmagoslavjem kateregakoli ideala, najsi ljubezni, resnice ali lepote, ampak z ovijanjem vseh teh vlaken v mogočno vrv, ki bo človeka za vedno povezala z božanskim. Tako, kot je bilo to že dolgo tega zapisano v *Hitopadesha*:

Male stvari presegajo mogočne,
če povezane so spretno;
zato divje slone ustavi
iz travnih listov zvita vrv.

Takšen je duh bratstva, ki ga postopno pridobiva resničen teozof, katerega z njegovim prijateljem povezuje notranja spodbuda in ne zunanja prisila.

Chohani in žarki

Chohani

V prejšnjem poglavju sem poskušal opisati nekatere od številnih poti delovanja velikih Mojstrov, vendar pa seveda obstajajo še mnoge druge, o katerih pa praktično ne vemo skoraj ničesar; a to, kar vemo, nakazuje, da je to delo širo in raznovrstno, in da so na različne načine, v skladu z njim lastnim temperamentom in težnjami, z njim povezani tudi adepti. Skozi vse te stvari preveva sedmerna delitev, ki jo moram sedaj bolj celovito pojasniti, saj se pojavlja tudi v velikem Belem Bratstvu. V Hierarhiji lahko jasno ločimo sedem žarkov. Prvemu ali vladajočemu žarku vlada Gospod Sveta; na čelu drugega žarka se nahaja Gospod Buda in pod njim Manu in Bodhsattva korenske rase, ki ob določenem času prevladujeta v svetu. Vzporedno z njima se nahaja Mahachohan, ki nadzoruje preostalih pet žarkov, od katerih ima vsak tudi svojega lastnega vladarja. V naslednjem poglavju bom razložil to, kar lahko o vzvišenih razredih Hierarhije. Poskušal bom povedati nekaj o delu vladarjev od tretjega do sedmega žarka in o Mojstroma Morya in Kuthumi, ki na svojem nivoju pokrivata prvi in drugi žarek. Naziv *Chohan* se podeli tistim adeptom, ki so prejeli šesto Iniciacijo, vendar pa se ista beseda uporablja tudi za vladarje od tretjega do sedmega žarka, ki opravljajo

zelo določno in vzvišeno funkcijo v Hierarhiji. Razumeti moramo, da je pomen besede *Chohan* preprosto “Gospod” in da jo uporabljajo, tako na splošno kot v posebnem smislu, zelo podobno kot v Angliji uporabljamo besedo Lord (Gospod). O človeku kot gospodu govorimo zato, ker ima ta naziv, vendar pa je to povsem nekaj drugega kot če, na primer, govorimo o državnem gospodu kanclerju ali gospodu namestniku. Ta izraz se spet pojavi v imenu *Dhyan Chohan*, ki se pogosto pojavlja v *The Secret Doctrine* (Tajnem nauku) in drugod, kjer se nanaša na bitja zelo visokega položaja, a izven okultne Hierarhije našega planeta.

Razpredelnica Mojstra Djwal Kula

Če želimo razumeti ta del dela Mojstrov je na tej točki nujno, da se nekoliko vrnemo nazaj in povemo nekaj o tem, kaj mislimo, ko govorimo o sedmih žarkih. Dobro se spominjam priložnosti, ko je bila ta informacija predana nam samim. Mr. Cooper-Oakley, nek hindujski brat in jaz smo v zelo zgodnjih časih društva sedeli in se pogovarjali na strehi glavnega stana v Adjarju, ko je bila tam le ta stavba in za njo 29 akrov džungle; pred nami se je nenadoma pojavil Mojster Djwal Kul, ki je bil takrat glavni učenec Mojstra Kut-humija. V tistih dneh nam je predal veliko učenja, vedno zelo prijazno in potrpežljivo. In, ko je tako sedel med nami in nam govoril, se je pojavilo vprašanje o žarkih. Mr. Cooper-Oakley je na svoj značilen način rekel: “Oh prosim, Mojster, ali bi nam povedal kaj o teh žarkih?”

Mojstrove oči so se zalesketale, nakar je rekel: “Dobro, dokler ne dosežete zelo visoke Iniciacije, vam ne morem povedati vsega. Ali želite, da vam povem to, kar lahko in kar bo nujno le delno in neizogibno nepopolno, ali pa boste počakali, dokler vam ne bo mogoče pojasniti vsega?” Seveda smo si povsem naravno mislili, da je boljše imeti košček kot nič, zato smo rekli, da bomo sprejeli tisto, kar lahko. Zapisali smo si zelo zanimivo informacijo, ki nam jo je podal, vendar pa je bilo že to, kakor je napovedal, precej nedoumljivo. Rekel je: “Povem vam lahko le to, kajti zavezuje me določena zaob-

ljuba; toda, če vas lahko vaša intuicija popelje še dalje, vam bom povedal, če imate prav.” Celo ta drobna, delna informacija je bila za nas zelo dragocena.

Podal nam je naslednjo razpredelnico žarkov in njihovih značilnosti:

Žarek	Značilnost Žarka	Značilna Magija	Zadnja religija
I	Fohat, Shechinah	-	Brahmanska
II	Modrost	Raja Yoga (Človeški Um)	Buddhizem
III	Akasha	Astrologija (Naravne magnetne sile)	Kaldejska
IV	Rojstvo Horusa	Hatha Yoga (Fizični razvoj)	Egipčanska
V	Ogenj	Alkemija (Materialne substance)	Zoroastrska
VI	Inkarnacija Božanstva	Bhakti (Predanost)	Krščanstvo, itd. (Kabala, itd.)
VII	-	Ceremonialna magija	Elementalno čaščenje

DIAGRAM 3

Razložil nam je, da religije, ki je zapisana ob posameznem žarku, ne smemo jemati kot njegovo popolno tolmačenje, ampak le kot to, kar sedaj ostaja na zemlji kot ostanek zadnjega obdobja, v katerem je ta žarek izvajal prevladujoč vpliv na svet. Magija prvega žarka in značilnosti sedmega niso bile podane; za prvo bi lahko rekli, da je to *kriyashakti* in za drugo sodelovanje s kraljestvom dev. Pomena rojstva Horusa ni mogoče razložiti, vendar pa naj bi bila ena od značilnosti četrtega žarka uporaba sil delovanja in medsebojnega vplivanja – moških in ženskih sil narave. Kadarkoli se v različnih religijah pojavi čaščenje falusa, je to posledica materializacije in napačnega razumevanja nekaterih skrivnosti, ki so povezane s tem žarkom. Resničen

razvoj sedmega žarka bo komunikacija z in sprejemanje navodil od višjih dev.

Po tem, kar sem povedal zgoraj, je jasno, da je bila prejeta informacija o žarkih nepopolna. Ne le, da to ni popolno poročilo o tem predmetu, ampak to ni niti popoln oris, saj nam je bilo jasno povedano, da v podanem opisu obstajajo velike praznine, ki pa jih bo mogoče zapolniti šele veliko kasneje. Kakor vem, o tem predmetu do sedaj ni bilo napisanega veliko, pa še to tako previdno, da ne bi bilo preveč razumljivo. Okultni učitelji so ob tem vprašanju zelo zadržani (Po prvi izdaji te knjige se pojavilo pomembno delo o tem vprašanju – *The Seven Rays* (Sedem žarkov), profesorja Ernesta Woda. Material, ki ga podaja je razsvetljujoč in predstavljen s povsem novega zornega kota).

Sedmerna delitev

Bistvena stvar za razumevanje tega vprašanja je sedmerna delitev vsega, kar obstaja v manifestiranem svetu, najsi življenja kot materije. Vse življenje, ki obstaja v naši verigi svetov prehaja skozi in pripada enemu ali drugemu od sedmih žarkov, od katerih ima vsak sedem pod-delitev. V univerzumu je 49 takih žarkov, ki sestavljajo, v skupinah po sedem, sedem velikih kozmičnih žarkov, ki valujejo iz ali skozi sedem velikih Logosov. V naši verigi svetov in morda v našem sončnem sistemu, deluje le eden od teh velikih kozmičnih žarkov, katerega pod-delitve so naših sedem žarkov. Seveda ne smemo predvidevati, da je naš sončni sistem edina manifestacija tega posebnega Logosa, saj ima lahko vsak od sedmih velikih Logosov milijone sistemov, ki so odvisni od njega. V *The Inner Life* (Notranje življenje) sem to razložil tako:

“Naš celoten sončni sistem je manifestacija njegovega Logosa in vsak njegov del je določen del njegovega nosilca. Vsa fizična materija sončnega sistema kot celote predstavlja njegovo fizično telo; vsa astralna materija predstavlja njegovo astralno telo; vsa mentalna materija, njegovo mentalno telo, in tako

naprej. Nad in on stran tega sistema se nahaja precej širši in večji, njemu lasten obstoj, ki pa niti najmanj ne vpliva na resnico trditve, ki smo jo ravnokar podali.

Ta solarni Logos vključuje sedem planetarnih Logosov, ki so nekakšni centri sile v njem, kanali, preko katerih se izliva njegova sila. Obenem pa v istem trenutku obstaja pomen, po katerem bi lahko rekli, da ga ti sestavljajo. Materija, za katero smo ravnokar rekli, da tvori njegove nosilce, obenem tvori tudi njihove nosilce, kajti ne obstaja noben delec materije, kjerkoli v sistemu, ki ne bi bil del enega ali drugega od njih. Vse to velja za vse ravni; toda vzemimo za trenutek primer astralne ravni, kajti njena materija je dovolj tekoča, da ustreza naši raziskavi, obenem pa je dovolj blizu fizične, da ni povsem onstran meja našega fizičnega dožemanja.

Vsak delec astralne materije sistema je del astralnega telesa solarne Logosa, a je obenem tudi del astralnega telesa enega ali drugega od sedmih planetarnih Logosov. Spomnite se, da to vključuje astralno materijo, iz katere je sestavljeno tudi vaše in moje astralno telo. Nimamo delca, ki bi bil izključno naš. V vsakem astralnem telesu obstajajo delci, ki pripadajo vsakemu od sedmih planetarnih Logosov, vendar se proporci neskončno spreminjajo. Telesa tistih monad, ki izvorno prihajajo iz planetarnega Logosa, bodo imela skozi vso svojo evolucijo več delcev tega planetarnega Logosa kot kateregakoli drugega, in na ta način lahko ljudi razlikujemo kot pripadajoče eni ali drugi od sedmih velikih moči.”

Sedem duhov

V krščanskem izrazoslovju najdemo teh sedem velikih bitij v viziji Sv. Janeza Evangelista, ki je rekel: “In tam je bilo sedem svetilk gorečega ognja pred prestolom, ki predstavljajo sedem duhov Boga”. To je mističnih sedem, velikih planetarnih Logosov, ki so življenjski centri v samem Logosu. To so resnični vladarji naših žarkov, vladarji celotnega sončnega sistema, ne le

našega sveta. Mi smo morali priti iz enega ali drugega od teh mogočnih sedem, nekateri iz enega, nekateri iz drugega.

Ti predstavljajo sedem sublimnih gospodov iz *Tajnega nauka*, prvobitnih sedem, kreativnih moči, utelešenih inteligenc, Dhyan Chohanov, angelov prisotnosti. Toda vedite, da se ta zadnji naziv uporablja v dveh povsem različnih smislih, ki ju ne smemo mešati. Ob vsakem praznovanju svete Evhari-stije se med našimi krščanskimi brati pojavi “angel prisotnosti”, ki je dejansko miselna-oblika gospoda Krista, nosilec njegove zavesti, zato ga pravilno imenujemo manifestacija njegove prisotnosti; vendar teh sedem velikih prejme svoj naziv zaradi povsem drugega razloga – zato, ker se vedno nahajajo v prisotnosti samega Logosa, kjer predstavljajo žarke, katerih vladarji so – in glede na to, da v vsakem od nas obstaja del božanskega življenja vsakega od njih, predstavljajo nas.

Čeprav vsak od nas temeljno pripada enemu žarku – kanal skozi katerega smo kot monada izšli iz večnosti v čas – pa nosi v sebi nekaj od vseh žarkov; a v nas ni niti unče sile, niti delca materije, ki dejansko ne bi bil del enega ali drugega od teh čudovitih bitij; dobesedno zbiti smo iz njihove substance – ne le iz enega, ampak iz vseh, čeprav eden vedno prevladuje. Zaradi tega ne more priti niti do najmanjšega gibanja kateregakoli od teh velikih zvezd-nih angelov, ki ne bi v določeni meri vplivalo na vsakega od nas, kajti mi smo kost njihove kosti, meso njihovega mesa, duh njihovega duha; in to veliko dejstvo je resnična osnova pogosto napačno razumljene znanosti astrologije.

Mi se vedno nahajamo v prisotnosti solarne Logosa, kajti v njegovem sistemu ni kraja, kjer njega ne bi bilo; in vse, kar obstaja, je del njega. Na zelo poseben način mu pripada tudi teh sedem duhov, njegovih manifestacij, skoraj njegovih lastnosti – njegovih centrov, skozi katere se izliva njegova moč. Namig lahko zaznamo po imenih, ki so jim jih pripisali Židje. Prvi je vedno Mihael, “tvoj Princ”, kakor ga imenujejo; in to ime pomeni “Moč Boga” ali kakor to včasih tolmačijo, “tisti, ki je po moči kot Bog”. *El* v hebrejščini pomeni Bog; najdemo jo v *Beth-el*, kar pomeni “Hiša Boga”; in

Elohim je beseda, ki se uporablja za “Boga” v prvem verzu Biblije. Ta beseda *El* se pojavlja kot zaključek imena vsakega od sedmih duhov. Gabriel pomeni “Vsevednost Boga”; včasih pa ga imenujejo Heroj Boga. Povezan je s planetom Merkurjem, kot je Mihael z Marsom. Rafael pomeni “Ozdravljivoča Moč Boga”, in je povezan s soncem, ki je darovalec zdravja na fizični ravni. Uriel je “Luč ali Ogenj Boga”; Zadkiel je “Dobrotljivost Boga”, povezan pa je s planetom Jupitrom. Drugi dva arhangela sta po navadi Kamuel in Jofiel, vendar pa ne poznam njunega pomena ali njunih planetov.

Sv. Daniel govori o teh sedmih duhovih kot o graditeljih in jih imenuje tudi sodelavci Boga. Sv. Avguštin pravi, da posedujejo božansko misel ali prototip. Sv. Tomaž Akvinski pa je napisal, da je Bog prvoten, ti angeli pa drugoten vzrok vseh vidnih učinkov. Logos opravi vse, vendar preko posredovanja teh planetarnih duhov. Znanost vam bo povedala, da so planeti naključna kopičenja materije, kondenzacije iz mase oblakov, kar je brez dvoma res; toda zakaj na teh določenih točkah? Zato, ker se za vsakim od teh nahaja živa inteligenca, ki izbira točko, na kateri se bodo medsebojno uravnovesili. Dejansko je vse, kar obstaja, proizvod naravnih sil, ki delujejo pod kozmičnimi zakoni; vendar ne pozabite, da se za vsako silo nahaja njen upravljaec, neka inteligenca, ki jo usmerja in z njo upravlja. Pri njihovem opisu sem uporabil krščansko terminologijo, vendar pa lahko ta ista bitja najdemo pod drugimi imeni v vsaki veliki religiji.

Sedem tipov bitij

Ko je ta prvobitna materija ali duh, ki pozneje postane to, kar smo mi, izstopila iz nediferencirane neskončnosti, se je razlila preko sedmih kanalov, tako kot lahko teče voda iz cisterne preko sedmih pip, od katerih vsaka vsebuje svojo posebno obarvanost, tako da tista voda, ki priteče skozi določeno pipo za vedno ohrani to različnost od vode, ki prihaja iz drugih pip. Skozi vsa naslednja kraljestva, elementalno, mineralno, rastlinsko, živalsko, se žarki razlikujejo med seboj, in so različni tudi v človeku, čeprav je v nižjih

kraljestvih vpliv žarka nekoliko drugačen. Ker tam ni individualizacije, je očitno, da pripada nekemu žarku, na primer, neka celotna vrsta živali; zato lahko različne vrste živali na svetu razporedimo v sedem vzporednih stolpcev, v skladu z žarki, katerim pripadajo. In ker se neka žival lahko individualizira le preko druženja s človekom, se na čelu vsakega od teh žarkov nahaja neka vrsta domače živali, preko katere je mogoče doseči individualizacijo v tem posebnem žarku. Slon, pes, mačka, konj in opica so primeri takih razredov, tako da je jasno, da spodbuda univerzalnega življenja, ki sedaj oživlja, recimo psa, ne more nikoli oživljati konja ali mačke, ampak se bo, dokler ne pride do individualizacije, vedno manifestirala skozi isto vrsto.

V zvezi s položajem živali in rastlin glede na posamezen žarek raziskave še niso bile opravljene, vendar pa sem pred leti zaradi določenega razloga preučeval drage kamne in odkril, da ima vsak žarek svoje predstavnike, preko katerih deluje sila žarka bolj voljno, kot skozi kateregakoli drugega. Tu podajam razpredelnico, ki se najprej pojavila v *The Science of Sacraments* (Znanost zakramentov), in v kateri prikazujem dragulje, ki se nahajajo na čelu vsakega od žarkov, pa tudi druge minerale, ki tudi pripadajo istemu žarku, in ki ohranjajo isto vrsto sile, čeprav ne v tolikšni meri.

Iz vsega, kar sem povedal, sledi, da teh sedem tipov lahko vidimo tudi med ljudmi, in da mora vsak od nas pripadati enemu ali drugemu žarku. Te vrste temeljnih razlik v človeški rasi so vedno priznavali; pred stoletjem so

Žarek	Dragulj na čelu Žarka	Nadomestilo
I	Diamant	Kamena strela
II	Safir	Lapis lazuli, tirkiz, sodalit
III	Smaragd	Akvamarin, žad, melahit
IV	Jaspis	Kalcedon, ahāt, serpentin
V	Topaz	Citrin, steatit
VI	Rubin	Turmalin, kornelian
VII	Ametist	Porfir, violin

DIAGRAM 4

Ljudi razporedili po limfnem ali sangviničnem temperamentu, po vitalnem ali flegmatičnem, medtem ko nas astrologi razporejajo pod imena planetov, Jupitra, Marsa, Venere ali Saturna, itd. Mislim, da so to le različne metode, ki ugotavljajo temeljne razlike temperameta, ki so posledica kanala, skozi katerega smo izšli, ali bolje, skozi katerega je bilo določeno, da bomo šli.

Vsekakor pa nikakor ni lahko odkrivati, kateremu žarku pripada nek običajen človek, saj se je zelo vpletel v materijo in porodil zelo raznovrstno karmo, katere določen del lahko prevladuje in tako zasenči osnoven tip, celo preko celotne inkarnacije; vendar pa človek, ki se približuje poti, po navadi kaže določeno gonilno spodbudo ali vodilno silo, ki ima značaj žarka, kateremu pripada, in ki ga usmerja k tisti vrsti dela ali služenja, ki je značilna za določen žarek; in ta ga tudi pripelje k nogam Mojstra tega žarka, tako da se nekako vpiše v šolo, katere upravnik je Chohan določenega žarka.

Magija in zdravilne moči

Pri dojetanju teh razlik v tipih nam bosta nekoliko pomagala dva primera lahko uporabljivih metod za presojanje razpredelnice, ki sem jo navedel zgoraj; oziroma ljudi različnih žarkov, glede na njihov izbor magije, ki jo uporabljajo pri tem, da bi dosegli določene rezultate. Človek prvega žarka bo dosegel svoj cilj s čisto silo neomajne volje, ne da bi pri tem uporabil kakršnokoli naravno sredstvo. Človek drugega žarka bo tudi deloval s silo svoje volje, a s polnim dojetanjem različnih možnih metod in z zavestnim usmerjanjem svoje volje v najbolj primeren kanal. Človek tretjega žarka bo najbolj uspešen ob uporabi sil mentalne ravni, z zelo skrbno izbiro časa, ko so vplivi za njegov uspeh najbolj ugodni. Človek četrtega žarka bo za isti namen uporabil fine fizične sile etra, medtem ko bo njegov brat petega žarka raje sprožil gibanje tokov, ki jih po navadi imenujemo astralna svetloba; pripadnik šestega žarka pa bo dosegel svoj rezultat z močjo svoje goreče vere v svoje posebno božanstvo in z učinkovito molitvijo; medtem ko bo človek sedmega žarka uporabil skrbno izdelano ceremonialno magijo in verjetno invociral, če je le mogoče, pomoč ne-človeških duhov.

Pri poskusu, da bi pozdravil bolezen, bo človek prvega žarka preprosto pritegnil zdravje in moč iz velikega vodnjaka univerzalnega življenja; človek drugega bo poskušal celovito razumeti naravo bolezni in natančno vedeti, kako naj uporabi moč svoje volje, da bi dosegel največji uspeh; človek tretjega bo invociral velike planetarne duhove in izbral trenutek, ko obstajajo ugodni astrološki vplivi za uporabo njegovih ukrepov; človek četrtega bo v celoti zaupal fizičnim sredstvom, kot je na primer masaža; človek petega žarka bo uporabil zdravila; človek šestega zdravljenje z vero; in človek sedmega mantr ali magične invocacije. V vseh teh primerih je operater seveda povsem svoboden pri izbiri katerekoli od različnih moči, ki smo jih navedli, vendar bo najverjetneje odkril, da je najbolj učinkovit instrument v njegovih rokah tisti, ki je tipičen za njegov žarek.

Chohani žarkov

Pri članih Bratstva adeptov so razlike v žarkih precej bolj jasno zaznavne in tudi vidne v auri, kot pri drugih ljudeh; žarek, kateremu pripada adept, določno vpliva, ne le na njegovo pojavnost, ampak tudi na delo, ki ga mora opraviti. Te različne značilnosti žarkov bomo morda videli najbolje, če opazujemo delo petih Chohanov od tretjega do sedmega žarka, pa tudi tistih dveh Chohanov, ki se na njihovem nivoju nahajata pod prvim in drugim žarkom ter izvajata delo iste stopnje v služenju velikim, ki so njihovi usmerjajoči vladarji. V Hierarhiji predstavlja sedem vladarjev žarkov odsev sedmih duhov pred prestolom.

Vedeti moramo, da tu lahko omenimo le bežen obris značilnosti, ki so zbrane pod vsakim od žarkov, in le delček dela, ki ga upravljajo adepti teh žarkov; paziti pa moramo tudi na to, da ne pozabimo, da polno posedovanje značilnosti enega žarka nikakor ne pomeni tudi odsotnosti posedovanja značilnosti drugih žarkov. Ko govorimo o nekem adeptu kot o človeku polnem veličine in moči, to pomeni tudi to, da je dosegel nič manj kot človeško popolnost v predanosti in ljubezni ter tudi v vsaki drugi lastnosti.

O Mojstru Morya, ki je zastopnik prvega žarka na nivoju iniciacije Chohanov, sem do neke mere že pisal. On poseduje vso neomajno in umirjeno moč svojega žarka in igra veliko vlogo pri vodenju ljudi in oblikovanju narodov, o čemer bom bolj izčrpno pisal v naslednjem poglavju. Temu žarku pripada tudi Mojster, ki smo ga imenovali Jupiter, in ki deluje kot varuh Indije, varuh tistega naroda, ki med dolgim obdobjem pete rase neguje semena vseh njenih možnosti in jih porazdeljuje ustrezno vsaki od pod-ras, zato da bi te lahko rastle in zorele ter prinašale sadove. Globoko prodira tudi v težko umljive znanosti, od katerih sta kemija in astronomija le zunanja ovoja. Njegovo delo je, v zvezi s tem, primer raznovrstnega delovanja, ki ga omogočajo meje enega žarka.

Mojster Kuthumi, ki je bil nekoč veliki učitelj Pitagora, je tudi Chohan in predstavlja na tej isti ravni drugi žarek. To je žarek modrosti, ki svetu podarja velike učitelje. Delo, ki ga opravlja, lahko najbolje opišemo v povezavi z delom Bodhisattve in Bude, ki ga bom opisal v naslednjem poglavju. Govoril sem že o čudoviti ljubezni in modrosti, ki izžarevata iz Mojstra, katere mu sem imel čast služiti in slediti, tako da lahko vse, kar sem povedal o učenju in urjenju učencev, ponazarja tudi njegov poseben način delovanja. Učitelji, ki pripadajo drugim žarkom, pripeljejo svoje učence do iste točke in v njih z neoporečnimi sredstvi razvijejo povsem iste plemenite lastnosti, vendar pa v njihovih metodah obstajajo določne razlike; dejansko, obstajajo tudi raznovrstni načini, na katere isti Mojster obravnava različne učence.

Na čelu tretjega žarka se nahaja veliki Mojster, imenovan Beneški Chohan. Pri ljudeh tega žarka, ki so vključeni v služenje, se zelo izrazito pojavi značilnost prilagodljivosti, ki pripada temu žarku, in katere vpliv ustvarja težnjo po tem, da bi se prilagodili ljudem tako, da bi jim lahko bolj pomagali in tako postali, kakor pravi Sv. Pavel, "vse za vse ljudi". Tisti, ki so že precej napredovali po poti tega žarka, so zelo takti in so razvili redko sposobnost, da opravijo pravo stvar v pravem trenutku. S tem žarkom je povezana astrologija, in, kolikor lahko razume nek zunanji opazovalec, je to zato, ker ta znanost prinaša poznavanje primerne časa za katerokoli opravilo, za

sprožanje gibanja danih sil, vedenje, kdaj ni primeren trenutek za določeno stvar, kar prihrani veliko težav in nas naredi bolj koristne.

Za četrti žarek skrbi Mojster Serapis. V zgodnjih dneh Teozofskega društva smo o njem veliko slišali, saj je v določenem obdobju prevzel urjenje polkovnika Olcotta, ker je bil njegov Mojster, Mojster Morya, določen čas zaposlen z drugimi dejavnostmi. Taka izmenjava učencev med Mojstri, za nek poseben in začasen namen, ni tako redka. Posebna smer tega Chohana sta harmonija in lepota, tako da so ljudje, ki pripadajo temu tipu, vedno nesrečni, če v svoje okolje ne morejo vnesti harmonije, saj v tej smeri opravijo največ svojega dela. Pri tem žarku ima velik pomen umetnost, tako da mu pripadajo številni umetniki.

Na čelu petega žarka se nahaja Mojster Hilarion, s svojo čudovito lastnostjo znanstvene natančnosti. Nekoč je bil Jamblichus, pripadnik šole novoplatonikov. Preko M. C. nam je podaril *Light on the Path* (Luči na pot) in *The Idyll of the White Lotus* (Povest o belem lotosu). Kakor pravi dr. Annie Besant, je to "spreten rokodelec angleške poetične proze in melodične izraznosti". On vpliva na večino velikih znanstvenikov sveta. Napredni ljudje tega žarka so znani po svoji spretnosti skrbnega opazovanja, ki je nujno potrebna v primeru znanstvenega raziskovanja. Mojstrova znanost se seveda širi preko tega, kar običajno imenujemo s tem izrazom, tako da se njegovo poznavanje in delo širi na številne sile, ki jih narava vključuje v življenje človeka.

Narava se odziva na razpoloženja človeštva in le-ta na različne načine poudarja. Če je človek srečen in vesel, druga bitja uživajo v njegovi prisotnosti; približajo se mu naravni duhovi, s čemer naraste njegova lastna sreča. Ta vrsta odziva se dogaja povsod. V severni Evropi, na primer, so naravni duhovi nekako hrepeneči in posedujejo razpoloženja žalostne introspekcije, tako da taka razpoloženja naletijo na hiter odziv na Škotskem, Irskem, v Walesu in Angliji ter podobnih krajih; težje se odzivajo na veselje, zato so ljudje tam bolj hladni in jih je težje spodbuditi. V teh deželah je tudi narava

manj vesela; to so dežele z obilico dežja in enoličnim nebom, sivim in zelenim, kjer imata življenje in poezija hrepeneč značaj.

Silovit kontrast predstavljata Grčija ali Sicilija, kjer je vse žareče, zlato, modro in rdeče, in kjer so ljudje veseli in srečni vsaj na površju. Bitja narave se kopljejo v človeški sreči in najraje se približajo tistim, ki so polni vesele ljubezni. Uživajo v njihovi auri in so jim zelo naklonjeni. Dandanes to stran življenja precej zanemarjamo, čeprav je naše poznavanje fizične ravni široko in podrobno. Vemo, na primer, da je voda H₂O; stari hindujci in stari Grki so se tega zavedali ali pa ne, vsekakor pa so priznavali prisotnost naravnih duhov različnih tipov, ki so povezani z vodo in uporabljali njihove usluge tako določno kot danes uporabljamo za številne oblike strojev moč elektrike in širjenje pare.

Mojster Jezus, ki je postal adept v svoji inkarnaciji kot Apollonius iz Tyane ter pozneje nastopil kot veliki južno indijski religijski reformator Šri Ramanjačarya, vlada šestemu žarku, žarku *bhakti* ali predanosti. To je žarek predanih svetnikov in mistikov vsake religije. Chohan Jezus skrbi za take ljudi, ne glede na to, kakšna je oblika, s katero častijo božansko bitje. Pred 1900 leti je Bratstvo poslalo Apolloniusa iz Tyane na poslanstvo, katerega naloga je bila odkrivanje določenih magnetnih centrov v različnih deželah. Predani so mu bili naravni talismani, ki jih je moral zakopati na teh določenih mestih, zato da bi predstavljali središča velikih dogodkov v prihodnosti. Nekatera od teh središč so bila že uporabljena, druga še ne.

Vladar sedmega žarka je grof St. Germain, znan iz zgodovine osemnajstega stoletja, in katerega včasih imenujemo Mojster Rakoczy, ker je zadnji preživeli te kraljevske hiše. On je bil Francis Bacon, Lord Verulam, v sedemnajstem stoletju, menih Robertus v šestnajstem, Janos Hunyadi v petnajstem, Christian Rosenkreuz v štirinajstem in Roger Bacon v trinajstem; On je madžarski adept v *The Occult World* (Okultni svet). Še dlje nazaj je bil veliki novoplatonik Proclus in pred tem Sv. Alban. On deluje predvsem preko ceremonialne magije in pri tem uporablja usluge velikih angelov, ki

mu brezpogojno služijo in uživajo, če lahko izpolnijo njegovo voljo. Čeprav govori vse evropske in mnoge vzhodne jezike, je večina njegovih del v latinščini, jeziku, ki je poseben nosilec za njegovo mišljenje, saj sijaj in ritem tega jezika še ni presegel noben drugi, ki ga poznamo tu spodaj. Pri svojih različnih ritualih nosi čudovita in raznobarna oblačila ter dragulje. Uporablja zlato verigo, ki je nekoč pripadala rimskemu cesarju; ogrnjen ima čudovit škrlatni plašč, ki ga zapenja sedem kraka zvezda iz diamantov in ametistov, včasih pa ga zamenja z veličastnim vijoličnim oblačilom. Čeprav je povezan s ceremonijo in še vedno izvaja nekatere rituale iz starih misterijev, na katere je zunanji svet že zdavnaj pozabil, pa je tudi precej povezan s političnim položajem v Evropi in z rastjo sodobne fizične znanosti.

Lastnosti, ki jih je potrebno razviti

To, kar sledi, je povzetek značilnosti teh Chohanov in njihovih žarkov, kakor sem jih podal v *The Science of the Sacraments* (Znanosti zakramentov) in z mislimi, ki jih morajo ohranjati v svojem umu tisti, ki želijo služiti v okviru svoje smeri.

1. Moč.

“Jaz bom močan, pogumen, vztrajen v služenju.”

2. Modrost.

“Dosegel bom tisto intuitivno modrost, ki jo je mogoče razviti le s popolno ljubeznijo.”

3. Prilagodljivost ali taktnost.

“Poskušal bom pridobiti moč, da bom rekel in naredil pravo stvar v pravem trenutku – da bom srečal vsakega človeka na njegovih tleh, zato da bi mu lahko bolj učinkovito pomagal.”

4. Lepota in harmonija.

“V tolikšni meri kot bom le lahko, bom vnašal v svoje življenje in okolico lepoto in harmonijo, zato da bi ga bilo vredno; učil se bom videti lepoto v vsej naravi, zato da mu bom lahko bolje služil.”

5. Znanost (podrobno znanje).

“Pridobil si bom znanje in natančnost, zato da mu ju bom lahko predal za njegovo delo.”

6. Predanost.

“V sebi bom razvil mogočno moč predanosti, da bom lahko preko nje do njega pripeljal tudi druge.”

7. Urejeno služenje.

“Svoje služenje Bogu bom uredil v tisti smeri, ki jo je predpisal, saj bom lahko le tako izkoristil ljubečo pomoč, ki so jo vedno pripravljene nuditi njegovi sveti angeli.”

Vse te različne lastnosti mora v določenem času razviti vsak od nas, vendar pa jih bomo lahko razvili do popolnosti šele takrat, ko bomo mi sami dosegli popolnost in postali nadljudje. V sedanjem času je eden od načinov, kako se v naših življenjih kaže nepopolnost, dejstvo, da smo razvili nekatere značilnosti na račun drugih. Obstajajo nekateri ljudje, ki so na primer znanstveno natančni in so razvili dobro razlikovanje, vendar pa so, zato ker še niso razvili ljubezni in predanosti, hladni in togi; pogosto delujejo nesočutno in so nagnjeni k napačnemu presojanju soljudi, medtem ko je njihovo presojanje ali obravnava nekega intelektualnega problema pogosto silovito kritična. Njihova odločitev se bo raje nagibala proti nasprotovanju kot proti odobravanju katerekoli osebe, ki bi jim prekrizala pot. Predani ali ljubeči tip ljudi bi naklonil veliko več odobravanja zornemu kotu drugih ljudi in bi bil v celoti bolj nagnjen k ljubečemu presojanju. In tudi, če bi bila njihova presoja napačna, saj jih lahko pogosto zanesejo njihova čustva, pa se ne bi motili, ker bi bili milostni. To dvojje enako ovira res natančno presojo, tako da moramo skozi določen čas popolnoma uravnovesiti te lastnosti, kajti nadčlovek je popolnoma uravnovešen človek. Ali, kakor pravi *Bhagavad Gita*, “Ravnovesje se imenuje joga”.

Ciklične spremembe

V sedmih planetarnih Logosih prihaja do določenih cikličnih sprememb, ki morda ustrezajo vdihu in izdihu ali bitju srca na fizični ravni. Ne glede na to, kaj pravzaprav so, pa so podobne neskončnemu številu možnih permutacij in kombinacij; in ker so naša astralna telesa zgrajena iz same materije njihovih astralnih teles, je očitno, da se ne more nobeden od teh planetarnih Logosov na kakršenkoli način astralno spremeniti, ne da bi to vplivalo na astralno telo vsakega človeka na svetu, čeprav bolj izrazito na tiste, v katerih prevladuje tista materija, ki se izraža skozenj. Astralno raven smo vzeli samo kot primer, saj je ta stvar povsem enaka tudi na vseh drugih ravneh, tako da si lahko ustvarimo predstavo o pomenu, ki ga imajo za nas čustva in misli teh planetarnih duhov.

Kakršnekoli so že te spremembe, pa jih v dolgi zgodovini človeških ras lahko zaznamo kot redne ciklične spremembe v temperamentu ljudi in posledično v značaju njihovih civilizacij. Če damo ob stran misel na različna obdobja v svetovni zgodovini in obravnavamo le obdobje posamezne korenske rase, bomo odkrili, da v njem prihaja do prevladovanja enega od sedmih žarkov, in da se znotraj obdobja nadvlade določenega žarka odvija tudi sedem pod-ciklov vpliva, v skladu z zelo zanimivim pravilom, ki zahteva določeno razlago. Vzemimo, na primer, tisto obdobje v zgodovini rase, ko prevladuje peti žarek. Med celotnim obdobjem te dobe bo v umih ljudi prevladovala osrednja ideja tega žarka (in verjetno tudi religija, ki je bila zasnovana v njegovem okvirju); vendar pa bo to obdobje prevlade razdeljeno na sedem obdobji. V prvem bo ta ideja, čeprav še vedno glavna, obarvana z idejo prvega žarka in metodami prvega žarka, ki se bodo do neke mere povezale s tistimi petega. Prav tako se bodo v naslednjem obdobju te metode in ideja obarvale s tistimi drugega žarka. In tako naprej, tako da bo le njegovo peto obdobje izrazilo njegovo čistost in moč. Zdi se, kot da ti oddelki in pododdelki ustrezajo tudi pod-rasam in vejam posameznih ras, a do sedaj še nismo uspeli odkriti ali je temu res tako.

Kraljestvo predanosti

Ko razpravljamo o tako kompleksnem in obskurnem vprašanju kot je to, in to s poznavanjem, ki je tako medlo, kot je dandanes naše, morda ni preveč varno navajati primere; ker pa nam je rečeno, da je do pred kratkim prevladoval Šesti ali Žarek predanosti, lahko sklepamo, da bomo izsledili vpliv njegovega prvega pod-cikla v povestih o čudovitih močeh, ki so jih izvajali zgodnji svetniki; njegovega drugega v gnostičnih sektah, katerih osrednja ideja je bila nujnost resnične modrosti, *gnosis*; tretjega pri astrologih; četrtega v čudno popačenih naporih, da bi razvili moč volje z vzdrževanjem bolečih ali ogabnih stanj, kar je počel Sv. Simeon Stylites ali Flagellanti; petega pri alkimistih in rozenkrojcerjih srednjega veka; medtem ko si njegov šesti oddelek najbolj čiste predanosti lahko predstavljamo v ekstazah kontemplativnih meniških redov; sedmi cikel pa v invokacijah in natančni pripadnosti zunanjim oblikam rimske Cerkve.

Prihod sodobnega spiritizma in predanosti elementalnemu čaščenju je pogosto značilnost njegovih degradiranih oblik in na njih lahko gledamo kot na napoved vpliva prihajajočega sedmega žarka, še posebej zato, ker je gibanje zasnovalo skrivno društvo, ki v svetu obstaja še iz časa, ko je na Atlantidi nazadnje prevladoval sedmi žarek.

Kako realna in odločilna je prevlada, ki jo izvaja žarek med svojim ciklom vpliva, je razvidno tistim, ki so brali zgodovino Cerkve. Iz te so spoznali, kako popolna je bila slepa predanost skozi celoten srednji vek, kako so ljudje, ki niso skoraj nič vedeli o religiji, kljub temu govorili v njenem imenu in poskušali drugim ljudem vsiliti ideje, ki so bile plod njihovega neznanja, pa čeprav so ti ljudje v številnih primerih vedeli več od njih. Tisti, ki so si pridobili moč – dogmatski kristjani – so bili prav ljudje, ki so najmanj poznali resničen pomen dogem, ki so jih učili. Tisti, ki bi lahko o tem povedali veliko več, niso smeli razložiti pomena številnih vprašanj krščanske doktrine; in ker jih velika večina ni mogla razumeti, so bili ti bolj izobraženi ljudje izločeni kot heretiki.

Med tem temnim obdobjem so se ljudje, ki so resnično nekaj vedeli, kot recimo alkimisti (ne vsi, vendar pa so nekateri prav gotovo več vedeli kot kristjani), zatekli v skrivne redove, kot recimo templarje in rozenkrojcerje; nekaj resnice pa je bilo skrite tudi med prostozidarji. Vse te ljudi so kristjani preganjali v imenu predanosti Bogu. Precej srednjeveških svetnikov je bilo polnih predanosti, ki je bila pogosto lepa in celo duhovna; vendar pa je bila na splošno po obliki tako ozka, tako da jim je običajno dovoljevala ohranjati, navkljub njihovi duhovnosti, neusmiljen pogled na druge, ki so se od njih razlikovali, in jih celo odkrito preganjati. Le redki so ohranjali resnično duhovne ideale, a na te so gledali z dvomom. Taki so bili mirovniki: Ruysbroek, Margaret in Christina Ebner, Molinos in Jacob Boehme. V skoraj vseh primerih so nevedni ljudje odstranili tiste, ki so vedeli; to so vedno počeli v imenu predanosti, in ne smemo pozabiti, da je bila njihova predanost zelo realna in zelo silovita.

Predanost se ni kazala le v krščanstvu. Zelo močno je odsevala v religijah, ki so jih za sabo pustili bolj zgodnji žarki. Predani ljudje so lahko mnenja, da je hinduizem določno hladna religija. Religija Šive, Boga Očeta, prve osebe blažene Trojice, se je razširila po skoraj celotni Indiji; in vse do današnjih dni tri četrtine hindujcev časti ta aspekt božanstva. Pred te ljudi je postavljen ideal dolžnosti – *dharma* – ki je brez dvoma osrednje vprašanje te religije. Menili so, da so ljudje rojeni v različne kaste v skladu s svojo uso- do; da mora človek, ne glede na to, kje se je rodil, izpolnjevati svojo dolžnost in izpolnjevati *dharma* svoje kaste. Dvig iz te kaste bi bil mogoč le izjemnemu posamezniku, vendar pa je bilo skozi dolgo obdobje kaj takega skoraj nemogoče. Častili so zakon in red ter niso odobravalni nezadovoljstvo do okoliščin, ampak učili, da je pot do Boga skrita v popolni izrabi pogojev, v katerih se je znašel človek. Če je človek to spoštoval, potem naj bi se ti pogoji boljšali iz rojstva v rojstvo. Ne glede na to, pa so vedno govorili, da so vrata do Boga odprta za človeka iz vsake kaste, če je živel pravilno, če si ni poskušal izboljšati pogojev s spopadom, ampak z izpolnjevanjem svoje *dharma* v življenjskem stanju, v kakršnega ga je poklical Bog.

Za zelo predan um se bo zdelo takšno razmišljanje hladno in znanstveno, in morda je to tudi bilo; toda, ko je začel na svet vplivati žarek predanosti, je prišlo do velike spremembe, ki se je izrazila v čaščenju druge osebe Trojice, Višnuja, inkarniranega kot Šri Krišna. Porodila se je predanost brez zavor; bila je tako skrajna, da je postala v mnogih ozirih le orgija čustev; in verjetno v Indiji med častilci Višnuja obstaja večja predanost kot med kristjani, katerih religija je izpričano religija predanosti. Čustva so tako velika, da je njihovo izražanje za nas, pripadnike bolj hladne rase, pogosto neprijetno. Videl sem, kako so trdi poslovni ljudje padali v ekstazo predanosti, v kateri so se jim izlivale solze, se na videz zlomili in povsem spremenili, že ob sami omembi otroka Šri Krišne. To, kar so zahodni narodi vedno čutili do otroka Jezusa, hindujci čutijo do otroka Šri Krišne.

To je učinek predanosti na religijo, ki sam po sebi po značaju ni predanost. Tudi budizem bi težko imenovali vero predanosti. Budistična religija je bila darilo hinduizma veliki četrti rasi, in cikel predanosti te rase ne sovпада nujno z našim. Ta religija ne vsebuje nujnosti molitev; svojim ljudem pravi, v tej meri, v kolikšni priznava obstoj Boga, da le-ta pozna svoje delo veliko bolje kot lahko oni upajo, da bi to kdajkoli vedeli; in da je nekoristno početje, če se nanj obračajo z molitvijo, ali če poskušajo nanj vplivati, kajti on že deluje tako kot si ljudje niti predstavljati ne morejo. Budisti v Burmi bi rekli: "Obstaja nevezana svetloba, ki pa ni za nas. Nekega dne jo bomo dosegli; do tedaj pa je naše delo to, da sledimo učenju našega Gospoda, in mu pokažemo, da počnemo to, kar od nas pričakuje."

Ne, da ne verujejo v Boga, ampak da je ta za njih tako oddaljen – tako neskončno oddaljen – od vseh nas; v njega so tako prepričani, da je to samo po sebi umevno. Misijonarji pravijo, da so ateisti. Jaz sem živel med njimi in jih poznam bolj intimno kot kak povprečen misijonar, in dobil sem vtis, da po duhu sploh niso ateisti, ampak da je njihovo spoštovanje tako veliko, da ne morejo biti do Boga tako domači, ali pa, da bi z njim, tako kot mi na Zahodu, intimno govorili na način, kot da bi natančno vedeli, kaj namerava

narediti, ali kako deluje. Vzhodnjak obravnava kaj takega, kot zelo nespoštljivo držo.

Toda tudi budizma se je dotaknil ta ogenj predanosti, tako da v Burmi častijo gospoda Budo skoraj tako kot Boga. To sem opazil, ko sem moral napisati katekizem za njihove budistične otroke. Prvi budistični katekizem je napisal in namenil otrokom polkovnik Olcott, vendar pa so bila njegova vprašanja težko razumljiva celo za odrasle ljudi. Ugotovili smo, da je potrebno napisati za otroke uvod v to delo, njegov katekizem pa, ki je čudovito delo, ohraniti za starejše študente. V tem katekizmu se on sprašuje: "Ali je bil Buda bog?" in odgovor je bil: "Ne, ne bog, ampak človek kot mi, vendar precej bolj razvit kot mi." Na Ceylonu in Tajskem so to razlago popolnoma sprejeli, medtem ko so v Burmi ugovarjali negativnemu odgovoru rekoč: "On je večji kot katerikoli bog, o katerem ne vemo nič." Sanskrska beseda za boga je "deva", tako da hindujci besedo "bog" nikoli ne uporabljajo v našem smislu, razen v primeru, ko govorijo o Išvari ali o trojici: Šiva, Višnu in Brahma.

Ko misijonarji govorijo, da imajo hindujci 33 milijonov (ali 330 milijonov) bogov, je beseda, ki jo prevajajo kot bog, "deva", ki pa vključuje veliko bitij – angele, naravne duhove in tako naprej – in katere ne častijo nič bolj kot bi jih mi. Vedo, da obstajajo in jih tudi razporejajo, to pa je tudi vse. Tako vidimo, da se je v Burmi predanost pojavila v budizmu, na Ceylonu, kjer so ljudje povečini nasledniki hindujskih emigrantov, pa vam bodo odgovorili, če jih boste vprašali, zakaj prinašajo darove gospodu Budi, da je to zaradi hvaležnosti do tega, kar je storil za njih. Če jih vprašamo, če vedo, da se on tega zaveda in je tega vesel, bodo rekli: "Oh ne, on je prestopil v parinirvano; ne pričakujemo, da bi karkoli vedel o tem, toda njemu smo dolžni to znanje o zakonu, ki nam ga je predal, in zato iz hvaležnosti ponavljamo njegovo ime in mu prinašamo darove."

Tako je ta val predanosti močno vplival na svet od prihoda otroka Krišne pred 2400 leti, vendar pa je ta posebna silovitost šestega obdobja že prešla

in predaja mesto vplivu prihajajočega sedmega žarka. Med kmečkim prebivalstvom številnih arijskih dežel še vedno obstaja ta nevedna predanost, vendar pa izobraženi ljudje niso več nagnjeni k predanosti, razen če je sočasno ne spremlja razumevanje njenega cilja. Obstajalo pa je obdobje, še posebej v četrti pod-rasi, ki je imelo neko svojo lastno vrednost, ko so bili ljudje pripravljeni izkazati predanost skoraj vsaki stvari, ki bi v njih spodbudila čustvovanje, kar je, ob močnem razvoju nižjega uma v peti pod-rasi, reakcija na agnosticizem. To sedaj postaja nezadovoljivo, tako da je ta val praktično že prešel in so ljudje sedaj vsaj pripravljeni raziskovati in preučevati, namesto da bi preprosto vse zanikali.

Sedaj se odvija dvojna sprememba kot prilagajanje vplivu novega žarka, ko začenja nastajati šesta pod-rasa, ki prinaša intuicijo in modrost, z osvetljevanjem vsega, kar je najboljše v inteligenci pete pod-rase in v čustvih četrte.

Prihod ceremoniala

Žarek, ki sedaj začenja širiti svoj vpliv je predvsem žarek ceremoniala. Tega je bilo veliko v srednjem veku, vendar pa je bil predvsem posledica vpliva sedmega pod-žarka šestega žarka, medtem ko je sedanji vpliv bolj posledica prvega pod-žarka sedmega žarka; tako nanj ne moremo gledati predvsem s stališča njegovega učinka predanosti, ampak bolj s stališča njegove uporabnosti v povezavi z veliko deva evolucijo. Najbolj bo koristen takrat, ko bodo ljudje voljni razumeti, kolikor bo to že mogoče, kaj se pravzaprav odvija.

V sodobni religiji igra ceremonial leto za letom bolj pomembno vlogo. V sredini preteklega stoletja smo ga lahko v cerkvah in katedralah Anglije le redko zasledili. Povprečna cerkev na podeželju se je tedaj le malo razlikovala od dostojne kapele; ni bilo svečanih oblačil, barvnih oken, kakršnihkoli okrasitev, vse je bilo enolično in pusto, da ne bi moglo biti bolj. Ni se posvečalo pozornosti lepim stvarim, ki bi častile in bile vredne Boga in njegovega služenja; misli so bile bolj usmerjene v molitev kot pa v karkoli drugega; pa

tudi ta je bila opravljena bolj s stališča praktičnosti. Če danes vstopimo v kakšno cerkev v Angliji, bomo le težko našli podobno stanje. Staro brezbržnost je zamenjalo spoštovanje; cerkve so se ozaljšale in v mnogih se, tako kot v katedralah, izvajajo skrbno pripravljene in spoštljive ceremonije. Celotno pojmovanje cerkvenega dela se je spremenilo.

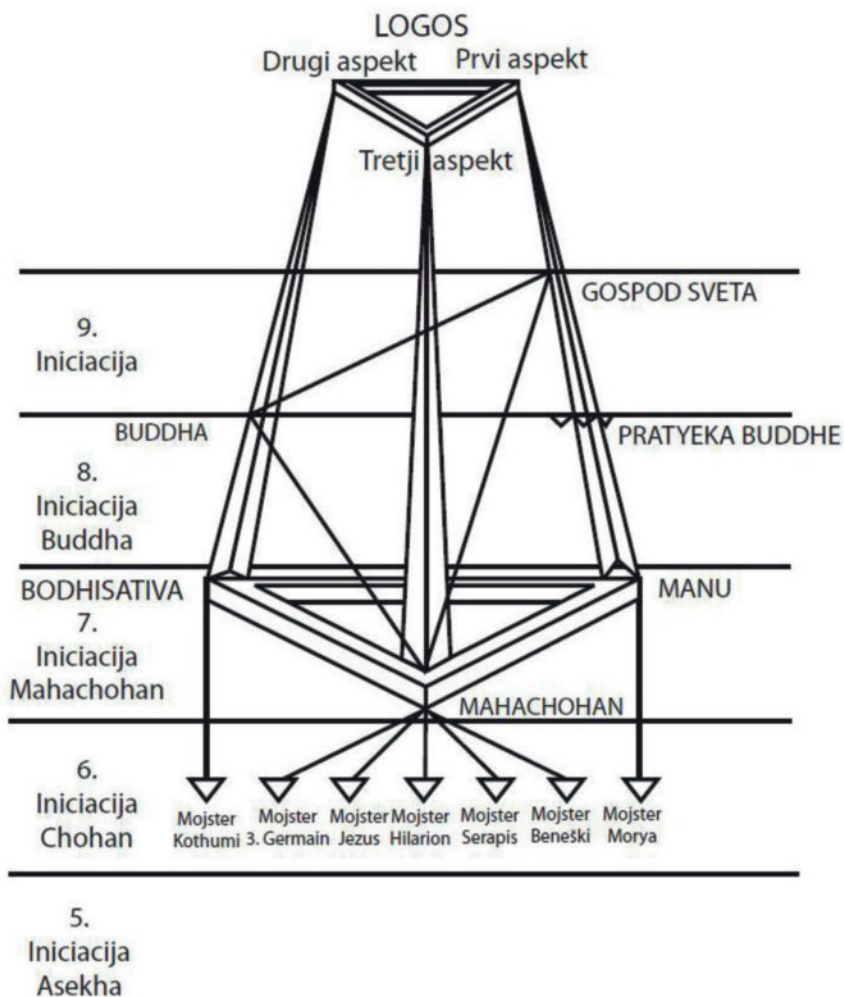

DIAGRAM 5

Vpliv spremembe žarka se začanja objavljati tudi na druge načine. Sedaj se poraja posebna oblika prostozidarstva, imenovana co-masonerija, ki se razlikuje od drugih oblik tega gibanja po tem, da se sooča s potrebami našega časa tako, da sprejema tako ženske kot moške, kajti težnja sedanje dobe je v tem, da bodo ženske prevzele svoje mesto ob moških v vseh ozirih na enakopraven način. Tisti, ki so zasnovali to gibanje, niso razmišljali o vplivu žarka, a se je kljub temu oblikovalo in usmerilo v skladu s ceremonialno težnjo dobe. Spomnim se, da v kraljestvu kraljice Viktorije na cestah Londona nismo videvali ceremonialov, ki so bili oživljeni proti koncu njenega vladanja, ko je Edvard VII. obnovil njihov izvorni sijaj. Mnogi ljudje bodo sedaj začeli občutiti vpliv novega žarka in si bodo želeli videti ali morda sodelovati v ceremonialih, kar prej ni bilo v navadi.

Trojica in trikotniki

Božanska trojica

Vemo, da je Logos našega sončnega sistema – in to je tisto, kar večina ljudi misli, ko govorijo o Bogu – trojica; da ima, ali bolje, da je sestavljen iz treh oseb; da deluje skozi tri aspekte. Ti imajo številna različna imena, odvisno od religije, vendar pa na njih ne gledajo vedno na isti način; kajti ta mogočen načrt trojice ima toliko vidikov, da ni nikoli nobeni religiji uspelo simbolizirati celotne resnice. V nekaterih verah imamo trojico: očeta, mater in sina, kar nam je vsaj dojemljivo, ko razmišljamo o metodah porajanja in medsebojne povezave. Tega tipa so Osiris, Isis in Horus v egipčanskem učenju; Odin, Freya in Thor v skandinavski mitologiji. Asirci in Feničani so verovali v trojico oseb: Anu, Ea in Bel. Druidi so jih imenovali Taulac, Fan in Mollac. V severnem budizmu slišimo za Amitalaha, Avalokiteshvara in Manjushri. V židovski Kabali pa za Kether, Binah in Chokmah, ter zoroasterski religiji za Ahuramazda, Asha in Vohumano, ali pa včasih za Ahuramazda, Mithra in Ahriman. Povsod je znan princip trojice, čeprav so objave drugačne.

V velikem hindujskem sistemu imamo trojico: Šiva, Višnu in Brahma. V tej trojici nimamo materinskega elementa, vendar pa je posredno priznано, da ima vsak od teh treh *shakti* ali moč, ki se včasih simbolično imenuje njegova družica. To je očitno manifestacija njegove moči v materiji, morda neke vrste nižja manifestacija od tiste, o kateri moramo razmišljati, ko omenjamo samo trojico. V krščanskem sistemu imamo trojico: Očeta, Sina in Svetega Duha; in s tem v zvezi je zanimivo, da se v starih knjigah Sveti Duh določno omenja kot žensko bitje. Neodvisno od tega je instinktivna potreba človeka po priznavanju božanskega materinstva v krščanstvu našla svoj izraz v kultu Blažene Device, ki je, ne glede na to, da ni oseba svete trojice, univerzalna mati, kraljica angelov, zvezda morja.

Študentje bodo razumeli, da velik oddelek materinstva dejansko obstaja, in da ima pomembno mesto v notranji vladi sveta. Tako, kot je Manu vladar velikega oddelka, ki pazi na fizični razvoj ras in pod-ras, tako kot je Bodhisattva vladar področja religije in vzgoje, tako je visok uradnik, ki se imenuje Jagat-Amba ali Mati Sveta vladar oddelka materinstva. Tako, kot sedaj gospod Vaivasvata zapolnjuje položaj Manuja in gospod Maitreya položaj učitelja Sveta, tako je veliki angel, ki je bil nekoč mati Jezusovega telesa, na položaju Matere Sveta.

Delo tega oddelka je posebej posvečeno skrbi za matere sveta in dolžnost njegovih uradnikov je, da pazijo na vsako žensko v času njenega trpljenja in ji nudijo toliko pomoči in moči, kot jim to dovoljuje karma. Kot smo rekli, ima Mati Sveta pod svojim poveljstvom velike množice angelskih bitij. Ob rojstvu vsakega otroka je eno od teh vedno prisotno kot njen zastopnik. Ob vsakem praznovanju svete Evharistije se pojavi angel prisotnosti, ki je dejansko miselna-oblika samega Krista – oblika, preko katere potrjuje in odobrava duhovnikovo dejanje posvetitve; tako je povsem res, da je Krist, čeprav eden in nedeljiv, kljub temu sočasno prisoten na tisočih oltarjev. Na podoben način, čeprav seveda na precej nižjem nivoju, je tudi Mati Sveta prisotna preko svojega zastopnika ob postelji vsake matere. V takih pogojih

so jo videle številne ženske, in mnoge, ki niso imele tega privilegija, da bi jo videle, so čutile pomoč in moč, ki jo izliva.

Goreča želja Matere Sveta je, da bi vsaka ženska v času svoje preizkušnje imela najboljše možno okolje – da bi bila ovita v globoko in resnično naklonjenost, da bi bila polna najbolj svetih in plemenitih misli, tako da bi se na otroka lahko prelili le najvišji vplivi, in da bi imel novorojeni otrok resnično ugoden začetek življenja. Čakal naj bi ga le najbolj čist in najboljši magnetizem, zato je izjemno pomembno, da bi bili tudi mi tankovestno pozorni na fizično čistost pri vseh podrobnostih. Le s striktno pozornostjo do pravil higijene lahko dosežemo take ugodne pogoje, ki bodo omogočili rojstvo plemenitega in zdravega telesa, pripravljenega za bivališče vzvišenega ega.

Dejansko bi bilo dobro, da bi se ženske v vseh deželah med seboj povezale in si prizadevale med sestre razširiti natančno informacijo o tem zelo pomembnem vprašanju; vsaka ženska bi morala v popolnosti spoznati čudovite priložnosti, ki jih ponuja ženska inkarnacija; vsaka ženska bi morala biti seznanjena z ustreznimi pogoji pred, med in po nosečnosti. Ne le z najbolj popolno čistostjo in skrbno pozornostjo, ki bi morala obdajati otroško telo, ampak tudi s tem, da bi morala biti obkrožena s popolnimi astralnimi in mentalnimi pogoji, z ljubeznijo in zaupanjem, s srečo in svetostjo. Na ta način bi bilo delo Matere Sveta zelo olajšano in zagotovljena bodočnost rase.

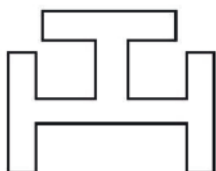
Pogosto se zastavlja vprašanje, ali kateri od adeptov živi v ženskem telesu. Obstoj Matere Sveta je odgovor na to vprašanje. Kajti, zaradi svoje čudovite lastnosti silovite čistosti in zaradi svojega razvoja v drugih smereh, je bila dolgo tega izbrana za mater telesa učenca Jezusa v Palestini; in zaradi čudovite potrpežljivosti in plemenitosti duše, s katerima je prenašala strašno trpljenje, ki jo je doletelo, kot posledica tega položaja, je še v istem življenju dosegla življenje, ki je po nivoju enako adeptstvu. Ko je to dosegla in se znašla pred sedmimi potmi, ki so se odpirale pred njo, se je odločila za vstop v veličastno evolucijo dev in bila v njo sprejeta z veliko častjo in spoštovanjem.

To je resnica, ki se nahaja za rimo-katoliško doktrino njenega vnebovzvetja; ne to, da je bila v svojem fizičnem telesu popeljana v nebesa, med angele, ampak, da je, ko je zapustila to telo, zavzela svoje mesto med angeli in bila imenovana na položaj Matere Sveta ter tako postala resnično njihova kraljica, kakor to poetično pravi Cerkev. Veliki deva ne potrebuje fizičnega telesa, tako da se bo, dokler bo zasedala svoj sedANJI položaj, vedno pojavljala v ženski obliki, kakor tudi tisti adepti, ki so se odločili, da ji bodo pomagali pri njenem delu.

Skozi stoletja so tisoči in tisoči, tako moških kot žensk, k njenim nogam izlivali svojo srčno predanost, in gotovi smo lahko, da se ni prav nič te predanosti zapravilo ali preusmerilo drugam; kajti ona, ki jo je povzdignila ljubezen do človeštva, je vedno uporabljala to silo za najbolj zahtevno in naporno nalogo, ki jo je sprejela. Ne glede na to, kako malo so o tem vedeli ljudje, pa so vseeno k njenim nogam prelivali čudovito bogastvo ljubezni, in to ne zaradi tega, ker je bila nekoč mati Jezusa, ampak zato, ker je sedaj mati vsega živega.

Ne smemo misliti, da je to poznavanje Matere Sveta izključno v posesti krščanstva; njen položaj jasno prepoznavajo kot položaj Jagat-Amba v Indiji in Kwan-Yin na Kitajskem, kot položaj matere milosti in znanja. V bistvu je predstavnica, tip bistva ljubezni, predanosti in čistosti; dejansko nebeške modrosti, vendar v največji meri *consolatrix afflictorum*, tolažnice, pomočnice vseh, ki so v težavah, žalostni, bolni, potrebni pomoči, ali pa se spopadajo s kakšnimi drugimi nadlogami.

Shakti ali ženski element v vsaki osebi blažene Trojice priznavajo na določenih področjih kot dobro znan emblem trojnega Tau, kar kaže diagram 6.

Podobna trojica obstaja tudi v primeru višjih in večjih Logosev; in daleč onstran vsega, kar lahko poznamo ali si predstavljamo, se nahaja absolutni, katerega predstavitev je tudi Trojica. Na drugem koncu lestvice najdemo trojico v človeku, njegov duh, njegovo intuicijo in njegovo inteligenco; ki predstavljajo trojico kvalit, voljo, modrost in aktivnost. Ta trojica v človeku je podoba te večje Trojice; obenem pa je precej več kot le podoba. To ni le simbol treh oseb Logosa, ampak na nek način, ki ga ni mogoče razumeti v fizični zavesti, tudi dejanski izraz in manifestacija teh treh oseb na tem nižjem nivoju.

Trikotniki zastopnikov

Ker je Logos Trojica, je tudi okultna vlada sveta razdeljena na tri velike oddelke, ki jim vladajo trije mogočni uradniki, ki niso samo odsevi treh aspektov Logosa, ampak so na zelo realen način njihove dejanske manifestacije. Ti so Gospod Sveta, Gospod Buda in Mahachohan, ki so dosegli tiste stopnje Inicij, ki jim podarjajo budno zavest na tistih ravneh narave, ki se nahaja onstran polja evolucije človeštva, in kjer prebiva manifestirani Logos (Glej *A Study in Consciousness* – Študij zavesti, Annie Besant, 3 - 5 str.). Gospod Sveta je eno s prvim aspektom na najvišji od naših sedem ravni in rokuje z božansko voljo na zemlji; Buda je povezan z drugim aspektom, ki prebiva na ravni anupadaka in pošilja človeštvu božansko modrost; Mahachohan je eno s tretjim aspektom, ki prebiva na nirvanični ravni in izraža božansko aktivnost – predstavljajoč Sveti Duh. On je gospodova iztegnjena roka v svet, s katero opravlja delo. Te stvari pričujoča razpredelnica pojasnjuje. Prvi in drugi član tega trikotnika se razlikujeta od tretjega, saj sta vključena v delo, ki se ne spusti na fizično raven, ampak le na nivo budičnega telesa, v primeru gospoda Bude, in na atmično raven, v primeru velikega zastopnika prvega aspekta. Brez njunega višjega dela ne bi bilo možno tisto na nižjih nivojih, vendar morata za prenos svojih vplivov na najnižjo raven uporabljati svoja zastopnika, Vaivasvata Manuja in gospoda Maitreyo.

Logos	Božanska moč	Raven narave	Trikotnik	Žarek
1 Aspekt	Volja	Adi ali porajajoča	Gospod Sveta	I
2 Aspekt	Modrost	Anupadaka ali monadična	Gospod Buddha	II
3 Aspekt	Aktivnost	Atmična ali duhovna	Mahachohan	III - VII

DIAGRAM 7

Ta dva velika Adepta se nahajata vzporedno z Mahachohanom, na njima ustrezni žarkoma, pri čemer sta oba prejela Iniciacijo, s katero jima je bilo podeljeno to ime; tako se oblikuje drug trikotnik, ki upravlja z močmi Logosa vse do fizične ravni. Ta dva trikotnika smo izrazili v enem diagramu št. 8.

Skozi celotno obdobje posamezne korenske rase Manu obdeluje podrobnosti njene evolucije; Bodhisattva, Učitelj Sveta, minister za vzgojo in religijo, pomaga njenim članom razviti toliko duhovnosti, kot jo dopušča ta stopnja razvoja; medtem ko Mahachohan usmerja ume ljudi tako, da ti razvijejo različne oblike kulture in civilizacije, v skladu s celotnim cikličnim načrtom. Tako predstavljajo glavo, srce in roko s petimi prsti, ki so aktivne v svetu ter oblikujejo raso v organsko bitje, nebeškega človeka.

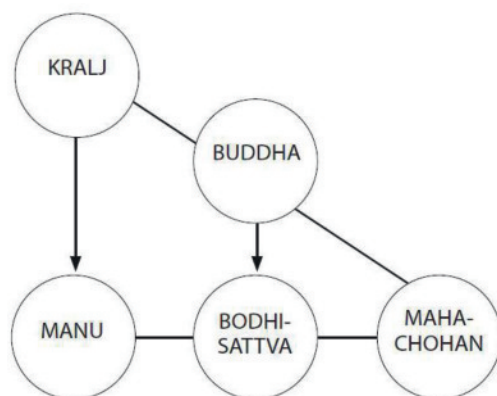

DIAGRAM 8

Ta zadnji termin ni le sinonim, ampak opisuje dobesedno dejstvo, kajti ob zaključku vsake korenske rase oblikujejo tisti, ki so dosegli adeptstvo v tej rasi, mogočen organizem, ki je v zelo resničnem smislu eno, nebeški človek, v katerem je, tako kot v zemeljskem človeku, sedem velikih centrov, od katerih je vsak eden izmed mogočnih adeptov.

Manu in Bodhisattva bosta v tem velikem bitju prevzela mesto možganskega in srčnega centra. V njiju in kot del njiju, veličastno eno z njima, jim bomo tudi služili. In ta sijajna celovitost se bo nadaljevala v nadaljnji evoluciji tega nebeškega človeka, ko bo postal minister nekega bodočega solarnega božanstva. Četudi presega vsako dojemanje, pa je čudež, da vsa ta povezanost z drugimi ne omeji svobode kateregakoli adepta v nebeškem človeku, ne zakoliči njegovega delovanja izven njegovega namena.

Še nedolgo tega položaj Mahachohana praviloma ni bil zaseden z nekim trajnim adeptom te stopnje. Običajno je vsak od petih Chohanov izmenično zasedel poveljstvo nad vsemi petimi žarki, čeprav je, preden je zasedel ta položaj, moral prejeti Iniciacijo Mahachohana. Sedaj pa se na čelu vsakega od petih žarkov nahaja določen Chohan, a tudi Mahachohan, ki je od vseh teh ločen – ureditev, ki je glede na naše poznavanje, sedanja običajna metoda delovanja.

Meje Žarkov

Na teh petih žarkih, od tri do sedem, je najvišja Iniciacija, ki jo je mogoče prejeti na našem planetu, Iniciacija Mahachohana, vendar pa je mogoče preiti tudi na prvi in drugi žarek, kar nakazuje tudi naslednja razpredelnica Inicij, na kateri lahko vidimo, da lahko Buda Iniciacijo dosežemo pod drugim in prvim žarkom, in da adept lahko potem nadaljuje tudi pod prvim žarkom.

Iniciacije, ki so možne pod posameznim Žarkom		
I. Žarek	II. Žarek	III. do VII. Žarek
9. Inicijacija		
Gospod Sveta		
8. Inicijacija		
Pratyeka Buddha	Buddha	
7. Inicijacija		
Manu	Bodhisattva	Mahachohan
Iniciacije od 1. do 6.		

DIAGRAM 9

Da se ne bi zdelo, da v tem dejstvu obstaja nekaj, kar bi lahko bilo po naravi nepravilno, moramo razjasniti, da je mogoče nirvano doseči enako hitro pod katerikoli žarkom: vsak človek, ki doseže nivo asekha, je takoj svoboden in lahko vstopi v to stanje blaženosti za obdobje, ki se nam zdi cela večnost; vendar pa vstopi le na njeno prvo stopnjo, ki se sicer nahaja neskončno nad sposobnostjo našega dojetanja, a precej pod višjimi stopnjami, ki so dostopne Chohanu in Mahachohanu. A celo te obledijo pred veličastjem tistih oddelkov nirvaničnega stanja, ki jih dosežejo tisti adepti, ki opravijo strašanski napor, ki je potreben med obdobjem zemeljskega življenja, za doseganje še višjih Inicijacij prvega in drugega žarka. Nadaljnji napredek na petih žarkih je mogoč tudi za tiste, ki se odločijo za druge smeri delovanja, izven naše Hierarhije.

Sprememba žarka

Možnost izbire posameznega žarka, ki se odvije na podlagi trdne odločitve, pušča študentu okultizma enako odprte vse poti. Znano je, da sta oba Mojstra, s katerima je bilo zelo tesno povezano Teozofsko društvo, izbrala prav

ta napor. In tisti med nami, ki si želijo ohraniti priključek z njima kot posamezniki, morajo zato, zavestno ali nezavedno, izbrati isto. Metoda, s katero se doseže prenos, je teoretično dovolj enostavna, čeprav v praksi pogosto zelo težka. Če se želi študent šestega ali žarka predanosti prenesti na drugi žarek, žarek modrosti, si mora najprej prizadevati, da bi prišel pod vpliv drugega pododdelka lastnega, šestega žarka. Nato mora v svojem življenju postopoma okrepiti vpliv tega pod-žarka, dokler ta dokončno ne postane prevladujoč. Tako se bo nenadoma znašel na šestem pododdelku drugega žarka, namesto na drugem pododdelku šestega žarka; z eno besedo, on je prekalil svojo predanost z naraščajočim znanjem, dokler ta ni postala predanost božanski modrosti. S tega položaja lahko preide, če to želi, z dovolj vztrajnim in dovolj dolgim naporom, na nek drug pod-oddelek drugega žarka.

Očitno gre tu za odmik od običajnih pravil postopka, kajti monada, ki je izšla preko določenega planetarnega duha, se sedaj vrača preko drugega. Take spremembe so sicer sorazmerno redke, ki pa proti koncu težijo proti uravnoteženju obeh. Prenosi se običajno odvijajo na prvi in drugi žarek, kajti na nižjih nivojih evolucije se pod njima nahaja le malo oseb.

Popolna združenost

Čudovito združenost članov teh trikotnikov z Logosom lahko dobro prikažemo na primeru Bodhisattve. Videli smo, da je povezanost učenca z Mojstrom tesnejša od kakršnekoli zveze na zemlji; tesnejša, zaradi višjega nivoja, je bila tudi vez med Mojstrom Kuthumijem in njegovim učiteljem, Mojstrom Dhruva, ki je bil učenec gospoda Maitreye, ko je ta še sprejemal učence. Zato je Mojster Kuthumi postal eno tudi z gospodom Maitreyo; in ker je na njihovem nivoju združenost še bolj popolna, je Mojster Kuthumi na zelo čudovit način eno tudi z Bodhisattvo.

Adepti so tako daleč nad nami, da težko ločimo kakršnokoli razliko v veličastju med nižjimi in višjimi nivoji. Izgledajo kot zvezde nad nami, pa vse-

eno govori o sebi kot o prahu pod nogami gospoda Maitreye. Tako mora tam obstajati ogromna razlika, pa četudi je mi ne razločimo. Ko gledamo na te veličastne višine, se nam zdi vse zaslepljujoče veličastno, tako da si ne moremo predstavljati razlike v veličini med enimi in drugimi, razen morda po velikosti aure. Toda dojamemo morda pa le lahko, da mora biti povezanost Mojstra Kuthumija z gospodom Maitreyo veliko tesnejša in bolj realna kot karkoli, kar si lahko predstavljamo na nižjih nivojih.

Še bolj je eno Bodhisattva s tisto drugo osebo Logosa, ki jo zastopa. Prevzel je položaj njenega zastopnika na zemlji, in to je pomen hipostatične zveze med Kristom kot Bogom in Kristom kot človekom. Kajti on, Bodhisattva, ki ga na Zahodu imenujemo Gospod Krist, je intuitivna modrost, zastopnik in izraz druge osebe blažene Trojice. V tem leži skrivnost, ki je osnova dveh narav Krista, "ki, najsi je Bog in človek, pa ni dvojica, ampak en Krist – Eno, ne s pretvorbo Boga v meso, ampak z vzponom človeka v Boga."

Druga oseba večno blažene Trojice je obstajala veke preden je gospod Maitreya vstopil v evolucijo; in prvi sestop te druge osebe v inkarnacijo se je zgodil ob drugem izlivu, ko je prevzel nosilce svoje manifestacije iz deviške materije svojega novega solarnega sistema, ki je že bila prepojena in oživljena z Bogom – Svetim Duhom. Ko se je to zgodilo, smo imeli prvič nemanifestiranega Krista proti manifestiranemu Kristu, in celo za tisti čas velja resnica, da je bil Krist kot Bog v določenem smislu večji kot Krist kot človek. Ker Bodhisattve, ki zastopajo to drugo osebo na različnih planetih njegovega sistema, počasi pridobijo poveljstvo nad svojim žarkom, s tem postanejo tako povsem eno z njim, da si zaslužijo naziv Krista kot človeka; in tako se v trenutku izvršitve take Inicijacije za vsakega od njih odvije hipostatična zveza.

Ta drugi aspekt Logosa se izlije v materijo, se inkarnira, in postane človek; in zato je "enak Očetu, ko se dotika njegove božanskosti, in nižji od Očeta, ko se dotika človečnosti," kakor pravi atanazijska vera. Naš gospod Bodhisattva je bil človek tako kot mi; in je še vedno tak človek, četudi popoln; vendar pa je njegova človečnost tako vstopila v božanskost, da je resnično

pravi Krist, zastopnik drugega aspekta Trojice; kajti v Njem in preko njega nam je mogoče doseči to božansko moč. To je razlog, zakaj o Kristu govorijo kot o posredniku med Bogom in človekom; ne zaradi tega, ker z nami sklepa pogodbo, ali pa nas odkupi zaradi strašne kazni, ki naj bi nas čakala, v kar so prepričani ortodoksni kristjani; ampak zato, ker je on je resnično posrednik, Eno, ki se nahaja med Logosom in človekom, ki ga človek lahko vidi, in preko katerega se na človeštvo izliva moč božanstva. Zato je on vladar vseh religij, preko katerih prihajajo ti blagoslovi.

Modrost v trikotnikih

Buda

Buda sedanjega časa je gospod Gautama, ki se je odločil za zadnje rojstvo v Indiji pred približno 2500 leti. S to inkarnacijo je končal svoj niz življenj kot Bodhisattva in nasledil prejšnjega Budo Kasyapa kot vladar drugega žarka v okultni Hierarhiji našega planeta. Njegovo življenje Siddartha Gautame je v *The Light of Asia* (Luč Azije), v eni najlepših in najbolj navdihujočih pesnitev v našem jeziku, čudovito opisal Sir Edwin Arnold.

V obdobju sveta se v zaporedju pojavi sedem Bud, eden v vsaki korenski rasi, ko prevzame nalogo posebnega dela drugega žarka za celoten svet, in ko se preda tistemu delu, ki se nahaja v višjih svetovih, ter zaupa nalogo učitelja Sveta na nižjih ravneh svojemu pomočniku in zastopniku Bodhisattvi. Vzhodnjaški pisci mislijo, da za človeka, ki je dosegel ta položaj, ni nobena hvala preveč visoka, nobena predanost preveč globoka. In tako kot mi gledamo na Mojstre kot na poosebljenje božanskosti in dobrote ter modrosti, tako oni gledajo, celo še z večjim spoštovanjem, na Budo. Naš sedanji Buda je prvi iz našega človeštva, ki je dosegel to čudovito višino, kajti predhodni Bude so bili proizvod drugih evolucij. In za pripravo na ta vzvišen položaj je bil potreben zelo poseben napor, napor, tako čudovit, da

o njem budisti nenehno govorijo kot o *mahabhinishkramana*, kot o velikem žrtvovanju. Mnogo tisoč let nazaj se je porodila potreba po tem, da bi eden od adeptov postal učitelj Sveta četrte korenske rase; kajti nastopil je čas, ko bi človeštvo moralo postati sposobno samo poskrbeti za svoje Bude. Do sredine četrtega kroga četrte inkarnacije naše verige, do osrednje točke načrta evolucije, kateremu pripadamo, so potrebne velike uradnike – Manuje in učitelje Sveta ter druge – našemu človeštvu priskrbeli bolj napredna človeštva drugih verig, ki so bila bolj razvita ali morda starejša od našega; tako kot bomo morali mi, ki nam je bila nudena takšna pomoč, izrabiti takšen privilegij in poskrbeti za druge, manj razvite načrte evolucije.

Na ta način se kaže resnično bratstvo vsega kar živi; tako vidimo, da ne gre le za bratstvo človeštva ali za bratstvo življenja na tej verigi svetov, ampak za bratstvo vseh verig v sončnem sistemu, ki se medsebojno prepletajo in pomagajo druga drugi. Nimam neposrednega pričevanja, da bi obstajala tudi medsebojna pomoč med sončnimi sistemi, vendar pa si predstavljam, po analogiji, da se prav gotovo odvija tudi ta. Nenazadnje sem, kakor sem že omenil, sam videl obiskovalce z drugih sistemov in opazil, da ne potujejo zaradi samega užitka, ampak da se nahajajo v našem sistemu zaradi nekega dobrega namena. Kakšen je ta namen ne vem; to pa tudi ni moja stvar.

V tisti oddaljeni preteklosti, ki sem jo omenil, naj bi človeštvo samo začelo skrbeti za svoje lastne učitelje; a rečeno nam je bilo, da nihče ni še povsem dosegel zahtevanega nivoja, da bi lahko prevzel tako strahovito odgovornost. Prvi sad človeštva v tistem času sta bila Brata, ki sta dosegla enako stopnjo okultnega razvoja; eden je bil ta, ki ga sedaj imenujemo gospod Gautama Buda, drugi pa naš sedanji učitelj Sveta, gospod Maitreya. Na kakšen način naj bi ne imela potrebnih usposobljenosti, nam ni znano; a, zaradi svoje velike ljubezni do človeštva, se je gospod Gautama vseeno takoj ponudil, da opravi kakršenkoli dodatni napor, ki bi bil potreben za doseglo zahtevanega razvoja. Iz tradicije vemo, da je življenje za življenje izvajal posebne kreposti, tako da vsako od njih kaže na pridobitev ene od velikih kvalit.

O tem velikem Budovem žrtvovanju govorijo vse svete knjige budistov; toda oni niso razumeli narave žrtvovanja, saj mnogi mislijo, da je gospod Buda po svoji razsvetlitvi sestopil z nirvaničnih nivojev, da bi učil svoj zakon. Res je, da je sestopil, toda v tem ni nobenega žrtvovanja; to bi bilo le neko običajno in ne preveč prijetno delo. Veliko žrtvovanje je bilo to tisočletno prizadevanje po usposobitvi, da bi postal prvi v človeštvu, ki bo pomagal svojim bratom ljudem z učenjem modrosti večnega življenja.

To je bilo tisto plemenito opravljeno delo. Nekaj malega vemo tudi o različnih inkarnacijah, ki jih je, kot Bodhisattva svojega časa, sprejel še po tem delu, čeprav lahko obstajajo tudi take, o katerih ne vemo nič. Pojavil se je kot Vyasa; v starem Egiptu kot Hermes Trismegistos, ki so ga imenovali Oče vse modrosti; bil je prvi od 29-tih Zoroastrov, učiteljev religije ognja; še pozneje je hodil med Grki kot Orfej in jih učil preko glasbe in pesmi; in končno je za zadnje rojstvo izbral Indijo ter 45 let potoval vzdolž doline Gangesa, pridigal o svojem zakonu in pritegnil k sebi vse tiste, ki so bili v predhodnih življenjih njegovi učenci.

Na nek način, ki ga še ne moremo razumeti, so zaradi velikega napora številnih obdobij v delu gospoda Bude nastale določene točke, ki jih ni mogel v celoti izpopolniti. Na takšnem nivoju ne gre za vprašanje česarkoli, kar bi bilo po naravi poraz ali napaka, ampak za to, da je bil napor prevelik celo za tako veliko moč, kot je bila njegova. Ne moremo vedeti; vendar pa ostaja dejstvo, da so se ob tem pojavile manjše stvari, ki jim takrat ni mogel posvetiti polne pozornosti, tako da njegovo obdobje po življenju gospoda Gautama ni bilo čisto enako tistemu njegovih predhodnikov. Kakor sem rekel, običajno Bodhisattva, ko preživi svoje zadnje življenje in postane Buda – ko vstopi v slavo in s seboj povede svoje množice, kakor o tem pišejo krščanski spisi – povsem preda svoje zunanje delo svojemu nasledniku in se preda delu za človeštvo na višjih nivojih. Kakršnekoli so že te mnogostrane dejavnosti Dhyani Buddhe, pa ga nikoli ne popeljejo nazaj v rojstvo na svetu; toda zaradi posebnih okoliščin, ki so spremljale življenje gospoda Gautama, je prišlo do dvojne razlike, do dvojne dodatnih delo vanj.

Dopolnilni dejavnosti

Prva je povezana z enim od treh učencev gospoda Sveta, velikega kralja, prvega Iniciatorja, ki so vsi gospodje Plamena z Venere, in ki se je inkarniral skoraj takoj zatem, ko je gospod Gautama dosegel stanje Bude, da bi lahko ta v tistem kratkem življenju, ki ga je preživel v potovanju po Indiji, vzpostavil določene religiozne centre, imenovane *mathas*. V tej inkarnaciji je bilo njegovo ime Šankaračarja – ne tisti, ki je napisal komentarje, ampak veliki ustanovitelj te smeri, ki je živel pred več kot dva tisoč leti.

Šri Šankaračarya je ustanovil določeno šolo hindujske filozofije, ki je v veliki meri oživila hinduizem in njegovim oblikam podarila novo življenje ter zbrala številna Budova učenja. Hinduizem je danes, čeprav ne dosega svojega visokega ideala, precej bolj živa vera kot v starih časih, pred prihodom Bude, ko je degeneriral v sistem formalizma. Šri Šankaračarja je precej zaslužen tudi za odpravo žrtvovanja živali; čeprav taka žrtvovanja v Indiji še vedno obstajajo, pa so le redka in v omejenem obsegu. Poleg učenja na fizični ravni je Šri Šankaračarja dovršil tudi določeno okultno delo v povezavi z višjimi ravnmi narave, ki je bilo zelo pomembno za kasnejše življenje Indije.

Drugo dodatno dejavnost je opravil gospod Gautama sam. Namesto, da bi se v celoti posvetil drugemu in višjemu delu, je ostal dovolj povezan s svojim svetom, da ga je v slučaju potrebe dosegla invokacija njegovega naslednika, tako da je v primeru velike potrebe vedno lahko nudil nasvet in pomoč. Odločil se je tudi, da se bo vračal na svet enkrat na leto, ob obletnici svoje smrti, ko svetu podeli val svojega blagoslova.

Gospod Buda ima svoj lasten tip sile, ki ga prelije takrat, ko svetu podarja svoj blagoslov. In ta blagoslov je edinstvena in zelo čudovita stvar; kajti na podlagi svojega položaja Bude ima dostop do tistih ravni narave, ki so povsem izven našega dosega. Tako on preobrazi in pritegne navzdol na našo raven sile, ki so posebnost teh ravni. Brez te Budove meditacije nam te sile ne bi bile dostopne v fizičnem življenju; njihove vibracije so tako strahovite,

tako neverjetno hitre, da jih ne bi mogli zaznati na nobeni ravni, ki jo lahko dosežemo, in ne bi nikoli vedeli za njihov obstoj. Na ta način pa se ta sila blagoslova razprši po celem svetu in takoj najde kanale, skozi katere se lahko prelije (kot voda odprto pipo) in tako okrepi dobro delo in prinese mir v srca tistih, ki so jo sposobni sprejeti.

Praznovanje vesaka

Priložnost, ki je izbrana za ta čudovit izliv, je dan polne lune v indijskem mesecu *vaisakh* (na Ceylonu vesak), ki običajno ustreza mesecu maju, obletnici vseh dogodkov, ki so povezani z njegovim zadnjim zemeljskim življenjem – njegovim rojstvom, pridobitvijo stopnje Bude in njegovim odhodom iz fizičnega telesa.

V povezavi s tem njegovim obiskom in povsem ločeno od njegovega strašanskega ezoteričnega pomena se na fizični ravni odvija eksoterična ceremonija, pri kateri se Gospod dejansko prikaže množici običajnih romarjev. Če se res prikaže romarjem, nisem povsem prepričan; ti se ob njegovem pojavljanju vržejo na tla, kar pa je lahko le posnemanje adeptov in njihovih učencev, ki resnično vidijo gospoda Gautama. Verjetno je, da ga nekateri romarji vidijo, saj je obstoj ceremonije med budisti osrednje Azije dobro znan, in o kateri govorijo kot o pojavljanju sence ali odseva Bude, opis, ki je v teh tradicionalnih okvirih praviloma precej natančen. Ne zdi se, da bi obstajal kakršenkoli razlog, da ne bi katerakoli oseba, ki se tedaj nahaja v bližini, smela prisostvovati ceremoniji; ni videti nobenega prizadevanja, da bi omejili število obiskovalcev; čeprav je tudi res, da krožijo med romarji zgodbe, da so nekateri cela leta tavalj naokoli, ne da bi našli kraj, kjer se odvija ta ceremonija.

Ceremoniji običajno prisostvujejo vsi člani velikega belega Bratstva, razen samega Kralja in njegovih treh učencev; tako tudi ne obstaja razlog, da ne bi mogel v svojem astralnem telesu ceremoniji prisostvovati katerikoli od naših gorečih teozofskih članov. Tisti, katerim je bila zaupana ta skrivnost,

običajno poskušajo tako urediti stvari, da kakšno uro pred natančnim nastopom polne lune fizično telo zazibajo v spanec, tako da jih to ne moti vse do kakšne ure po ceremoniji.

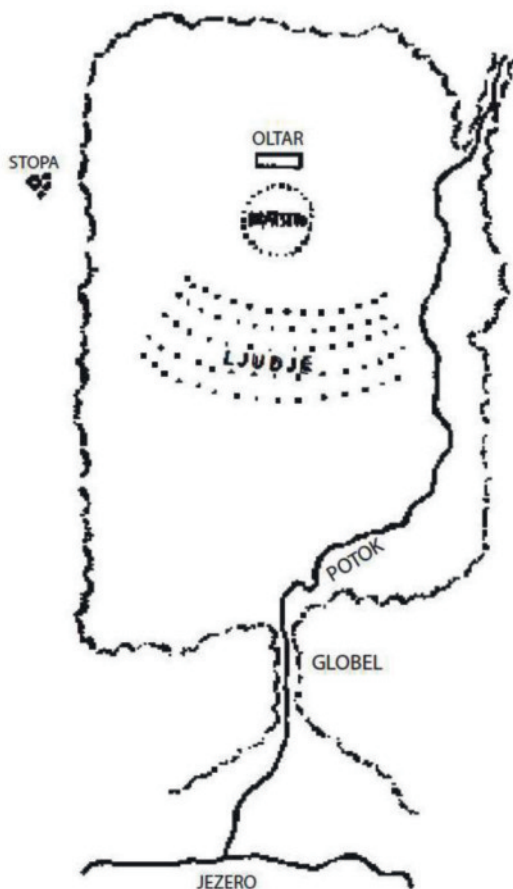

DIAGRAM 10

Dolina

Izbrani kraj je majhen plato, ki ga obdajajo nizki griči, na severni strani Himalaye, nedaleč od meje z Nepalom in morda kakšnih 400 milj zahodno

od Lhase. Ta drobna ravan je grobo pravokotna, njena dolžina morda okoli milje in pol, njena širina pa nekoliko manjša. Tla se rahlo spuščajo od juga proti severu in so večinoma gola in kamnita, čeprav jih na nekaterih mestih pokriva groba žilava trava in grobo pritiklavo rastlinje. Skozi dolnji del zahodnega dela platoja teče potok, prečka njegov severno-zahodni kot in se nekako na sredini severne stranice izteče v strmo globel, ki se vije do jezera, ki ga je mogoče videti v oddaljenosti nekaj milj. Okoliška dežela je videti divja in nenaseljena, tako da ni videti nobenih zgradb, razen osamljene podrtije, ki jo obdajajo dve, tri kolibe, in sicer na pobočjih enega od gričev na vzhodni strani ravnine. Nekako na sredi južne polovice platoja leži velik blok belo sivega kamna, z žilami neke svetlikajoče se substance – blok, podoben oltarju, ki je morda dolg okoli 12 čevljev in širok 6, ter se dviguje okoli 3 čevlje nad zemljo.

Že nekaj dni pred določenim dnevom se začnejo ob bregovih potoka pojavljati šotori čudnega in okornega videza (večinoma črni), tako da ta, sicer osamljen kraj, oživijo številni taborni ognji. Številni obiskovalci pripadajo nomadskim plemenom osrednje Azije, nekateri pa pridejo tudi iz oddaljenega severa. Dan pred polno luno se vsi ti romarji udeležijo ceremonialnega kopanja ter operejo vsa svoja oblačila, da bi bili pripravljene na ceremonijo.

Nekaj ur pred polno luno se ti ljudje zberejo na spodnjem ali severnem delu ravnine in tiho posedejo po tleh, tako da pustijo pred oltarjem dovolj velik prostor. Običajno so prisotni nekateri lame, ki izrabijo to priložnost, da nagovorijo ljudi. Kakšno uro pred polno luno začnejo prihajati astralni obiskovalci, in med temi člani Bratstva. Nekateri od teh se običajno materializirajo, tako da jih lahko vidijo tudi romarji, ki jih sprejmejo s klanjanji. Naši Mojstri, in celo nekateri višji od njih, izrabijo to priložnost za prijateljski razgovor s svojimi učenci in drugimi prisotnimi. Medtem tisti, ki so za to zadolženi, pripravijo veliki oltarski kamen za ceremonijo, tako da ga prekrijejo s čudovitim cvetjem in na vsak vogal postavijo kite svetega lotosa. V sredino postavijo čudovito zlato gravirano posodo polno vode, pred katero je dovolj praznega prostora.

Ceremonija

Kakšne pol ure pred nastopom polne lune, ob znaku, ki ga da Mahachohan, se člani Bratstva zberejo na odprtem prostoru na sredi ravnine, severno od velikega oltarskega kamna, ter se razporedijo v tri globoke in široke kroge, z obrazi navzven, pri čemer najbolj zunanji krog sestavljajo mlajši člani Bratstva, medtem ko najvišji uradniki zasedejo določene točke v notranjem krogu. Takrat se začnejo prepevati nekateri verzi iz budističnih spisov. Ko glasovi zamrejo, se v sredi kroga materializira gospod Maitreya. V rokah drži palico moči.

DIAGRAM 11

Ta čudovit simbol je na nek način center ali oporna točka za sile, ki jih izlije planetarni Logos. Le-ta jo je pred milijoni let magnetiziral, ko je prvič sprožil v gibanje človeški življenjski val v naši verigi planetov. Rečeno nam je, da je to fizično znamenje za koncentracijo pozornosti Logosa, in da se prenaša s planeta na planet, ko se ta pozornost preusmeri na nov planet, ki je v tistem trenutku osrednje prizorišče evolucije; in da, ko ta planet zapusti, slednji zapade v sorazmerno inertnost. Ali se prenaša tudi na ne-fizične planete ne vemo, kakor tudi ne načina, na katerega se uporablja, ne vloge, ki jo igra v ekonomiji sveta. Običajno ga hrani v Šambali gospod Sveta, in kolikor vem je to praznovanje vesaka edina priložnost, ko ga slednji preda v uporabo. To je okrogla palica iz izgubljene kovine *orichalcum*, približno

2 čevlja dolga in 2 palca debela, z velikim diamantom, oblikovanim v kroglo, ki se na obeh koncih razvije v konus. Zdi se pa tako, kot da bi jo nenehno obdajal ogenj – z auro bleščečega, a prosojnega plamena. Med ceremonijo se je lahko dotika le gospod Maitreya.

Ob njegovi materializaciji v središču kroga, se proti njemu obrnejo vsi adepti in Iniciati, ob čemer se prepeva nek drug verz. Potem, še vedno ob petju, se notranji krog razdeli na osem delov, tako da se znotraj zunanjega kroga oblikuje križ, z gospodom Maitreya v središču. V naslednjem trenutku tega svečanega rituala se križ spremeni v trikotnik, gospod Maitreya pa se premakne na njegov vrh, tesno ob oltarskem kamnu. Gospod Maitreya položi na prazen prostor pred zlato posodo palico moči, medtem ko se krog za njim spremeni v zavito figuro, tako da so vsi obrnjeni proti oltarju. Ob naslednji spremembi figura postane narobe obrnjeni trikotnik, da dobimo dobro znano znamenje Teozofskega društva, seveda brez kače. Ta podoba se nato razvije v peterokrako zvezdo, pri kateri se gospod Maitreya nahaja še vedno na južni točki ob oltarskem kamnu, veliki uradniki ali Chohani pa na petih točkah, na katerih se sekajo smeri. Diagram 12. prikazuje te simbolične podobe, saj jih ni mogoče tako enostavno opisati.

Ko se zaključi ta sedma in končna faza, se petje ustavi. Po nekaj trenutkih slovesne tišine gospod Maitreya zopet vzame v roke palico moči in jo dvigne nad glavo ter v pali jeziku izreče nekaj glasnih besed:

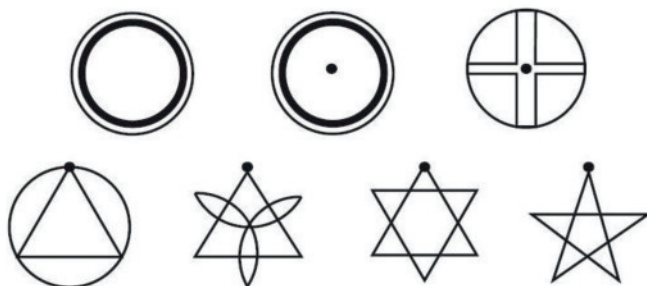

DIAGRAM 12

“Vse je pripravljeno; Mojster prihaja!”

Ko zopet položi gorečo palico na oltar, se natančno ob polni luni kot ogromna podoba, ki plava nad južnimi griči, pojavi gospod Buda. Člani Bratstva sklenejo roke, množica pa med petjem treh verzov, ki jih je predal sam gospod Buda med svojim zemeljskim življenjem učencu Ghatta, pade na tla:

“Gospod Buda, modri Sakyas, je med človeštvom najboljši med učitelji. On je opravil to, kar je moralo biti opravljeno in prestopil na drugi breg (nirvano). On je poln moči in energije; njega, blaženega, jemljem za svojega vodnika.

Resnica ni materialna; prinaša osvoboditev od strasti, želja in žalosti; je osvobojena napetosti; je sladka, jasna in logična; to resnico jemljem za svojega vodnika.

Karkoli je dano osmim vrstam plemenitih, ki v parih tvorijo štiri stopnje, ki poznajo resnico, resnično prinaša veliko nagrado; to Bratstvo plemenitih jemljem za svojega vodnika.”

Veliki blagoslov

Nato se ljudje vzdignejo in strmijo v prisotnost Gospoda, medtem ko Bratstvo prepeva v dobro ljudi plemenite besede *Mahamangala Sutte*, ki jo je Profesor Rhys Davids prevedel tako:

Mnogi deve in ljudje so v hrepenenju po dobrem
imeli različne stvari za blagoslov.

povej nam Ti, o Mojster,
kaj je največji blagoslov.

Ne služiti neumnim,
pač pa služiti modrim;
častiti tiste, ki so časti vredni;
to je največji blagoslov.

Živeti v prijazni deželi,
po dobrih delih v preteklem rojstvu,
z dušo, polno pravih želja;
to je največji blagoslov.

Veliko notranjega dožemanja in dobra izobrazba,
obvladovanje samega sebe in dobro izurjen um,
dobro izražanje prijaznih besed;
to je največji blagoslov.

Pomagati očetu in materi,
skrbeti za ženo in otroka,
slediti klicu miru;
to je največji blagoslov.

Deliti milost in živeti pravično,
pomagati svojim sorodnikom,
opravljati dela, ki jih ni moč grajati;
to je največji blagoslov.

Mrziti greh in se mu izogibati,
vzdržati se močnih pijač,
ne naveličati se dobrih del;
to je največji blagoslov.

Spoštovanje in ljubezen,
zadovoljstvo in hvaležnost,
takojšnja poslušnost zakonu;
to je največji blagoslov.

Ponižnost in potrpežljivost,
povezovanje z mirnimi,
pripravljenost na pogovor o verskih resnicah;
to je največji blagoslov.

Samo-odpoved in čistost,
poznavanje Štirih Velikih Resnic,
uresničenje Nirvane;
to je največji blagoslov.

Duša, ki ne klone pod udarci življenjskih sprememb,
ki je neomajna, mirna –
brez strasti in žalosti;
to je največji blagoslov.

Vsepovsod nepremagljiv
je tisti, ki tako ravna;
vsepovsod varen je njegov korak;
in on je največji blagoslov.

Podoba, ki plava nad griči, je izredno velika, vendar natančno reproducira obliko in poteze telesa, v katerem je Gospod zadnjič živel na zemlji. Pojavlja se v sedečem položaju s prekrizanimi nogami, s sklenjenimi rokami in oblečena v rumeno oblačilo budističnega meniha, a s prosto desno roko. Noben opis ne more ponazoriti obraza – obraza, resnično božanskega, ker združuje mir in moč, modrost in ljubezen, z izrazom, ki povezuje vse, kar si predstavljamo kot božansko. Lahko rečemo, da je barva polti svetlo rumeno-bela in poteze jasno odrezane; da je čelo široko in plemenito; oči široke, svetleče in temno modre; nos rahlo orlovski; ustnice rdeče in ostro zarezane; vendar vse to postavlja pred nas le zunanjo masko in le malo pove o živi celoti. Lasje so črni – skoraj modro-črni – in valoviti; zanimivo je, da niso dolgi, kot je navada pri Indijcih, ali pa povsem porezani, kot pri vzhodnjaških menihih, ampak odrezani tik nad rameni, od čela počasi nazaj. Kroži zgodba, da si je princ Siddartha, ko je zapustil dom in šel iskat resnico, odrezal svoje dolge lase z rezilom svojega meča, in da je nato ohranjal isto dolžino las.

Med najbolj vznemirljivimi potezami te čudovite pojave je sijajna aura, ki obdaja podobo. Širi se v koncentričnih oblak kot pri vseh visoko razvitih ljudeh; njena splošna razporeditev je enaka kot pri arhatu, ki je prikazana

na Sliki XXVI. v *Man, Visible and Invisible* (Vidni in nevidni človek), vendar pa je ureditev barv edinstvena. Podoba je zaprta v svetlobo, ki je nekako obenem motna in prosojna – tako svetla, da oko le težko zre vanjo, pa vendar sta obraz in barva oblačila popolnoma jasna. Temu sledi krog sijajne ultramarin barve; nato bleščeče zlato rumene, bogate temno-rdeče; čiste srebrno bele in čudovito škrlatne – to so prave oble, čeprav se zdijo kot obroči, ko nanje gledamo v smeri neba. Vse te pod pravim kotom prebadajo žarki mešanice vseh teh odtenkov, preprejeni z bliski zelene in vijolične barve, kot pri sliki na naslovni strani.

Te barve, v natančno tem zaporedju, opisujejo stari budistični spisi kot tiste, ki sestavljajo auro Gospoda; in ko so leta 1885 budisti s Ceylona iskali zasnovo za svojo zastavo, je naš predsednik-ustanovitelj, polkovnik Olcott, po posvetovanju s sinhalskimi brati v Colombu, razvil idejo, da bi za ta namen uporabili to isto skupino barv. Polkovnik Olcott nam je pozneje povedal, da je nekaj let za tem slišal od tibetanskega veleposlanika pri kraljevem Nnamestniku v Indiji, ki ga je srečal v Darjeelingu, da so to iste barve kot na zastavi Dalai Lame. Zdi se, da je bila ideja o tem simboličnem standardu široko sprejeta; sam sem v budističnih templjih v oddaljenem Rangoonu in Sacramentu v Californiji videl iste.

Seveda se pri tiskani sliki ni mogoče približati bleščavi in čistosti barv, ki jih lahko vidimo na nebu; vse, kar lahko naredimo, je le to, da ponudimo namig, ki pomaga domišljiji bralca.

V bolj zgodnjih knjigah smo govorili, da škrlatna barva v auri predstavlja le jezo; to je res na običajni, nižji astralni ravni; a povsem ločeno od te lahko na višjih nivojih odkrijemo veliko bolj veličastno in svetlečo škrlatno barvo, samo esenco živega plamena, ki ponazarja prisotnost neomajnega poguma in visoke odločnosti. Ta seveda ponazarja posest teh lastnosti, ki odsevajo v auri gospoda Bude v presežni meri. Predvidevamo lahko, da je ta nekako neobičajna odličnost te bleščeče škrlatne barve posledica posebne manifestacije tistih lastnosti, ki so bile pridobljene skozi dolgo obdobje samo-razvoja, ki sem ga že omenil.

Gospod Maitreya, ki ima tako pomembno vlogo v tej ceremoniji, bo nekoč nasledil položaj, ki ga sedaj zavzema gospod Gautama. Morda bo zanimivo, če primerjamo njegovo auro s to, ki smo jo ravnokar opisali. Najlažji način, da si jo predstavimo je ta, da pogledamo na sliko aure arhata na Sliki XXVI. v *Man, Visible and Invisible* (Vidni in nevidni človek) in jo prilagodimo temu, kar bom nakazal. Na splošno ji ustreza, a je precej širša in barve nekoliko drugače urejene.

Njeno srce je zaslepljujoča bela svetloba, tako kot v primeru arhata; le, da iz tega dela odstranimo rumeno, in da pri tem roza oval ohrani svoj položaj, a se razširi navzven do roba bele barve. Zunaj tega roza ovala modri obroč zamenja rumeni; izven zelenega pasa se pojavi modri; za tem pas vijolične, tako kot v knjigi; a za vijolično spet širok pas veličastne blede roza barve, v katero se skoraj nezaznavno primeša vijolična. Vse te obdaja žarčenje mešanih barv, tako kot v knjigi. Na enak način jo prebadajo tudi bliski bele svetlobe, le da so nekoliko obarvani z vedno prisotno blede roza barvo. Celotna aura daje vtis, kot da je prepojena z najbolj občutljivo žarečo roza barvo, precej podobno tisti na Sliki XI. v *Man, Visible and Invisible* (Vidni in nevidni človek).

Vredno je omeniti tudi to, da so barve v tej auri v natančno enakem zaporedju kot v barvnem spektru, čeprav sta oranžna in indigo opuščeni. Najprej roza (ki je oblika rdeče), nato rumena, ki se prelije v zeleno, modro, vijolično. Nato se nadaljuje v ultra-vijolično, ki se izlije v roza – tako da se spekter nadaljuje na višji oktavi, tako kot najnižji astral sledi najvišjemu fizičnemu.

Seveda je to zelo reven opis, vendar se mi zdi najboljše, kar lahko opravi. Razumeti moramo, da obstaja v veliko več razsežnostih, kot jih lahko kakorkoli predstavimo. Da bi to lahko opisal, sem poskušal izvzeti njen tri-dimenzionalni izsek. Vendar je za nas modro, če si zapomnimo, da nikakor ni nemogoče predstaviti tisti drugega izseka na rahlo drugačen način, ki bi nas pripeljal do podobnih rezultatov in bil obenem enako resničen. Brezupno je, če poskušamo na fizični ravni opisati realnosti višjih svetov.

Ko se zaključi *Mahamangala Sutta*, gospod Maitreya vzame zlato posodo z vodo z oltarja in jo za nekaj trenutkov podrži nad svojo glavo, pri čemer njegovemu zgledu sledi množica v ozadju, ki si je tudi priskrbela svoje, z vodo napolnjene posode. Medtem ko jo polaga nazaj na oltar se prepeva naslednji verz:

“On je Gospod, svetnik popolnega znanja, ki poseduje osem vrst znanja, in ki je dopolnil petnajst svetih praks, nastopil potovanje, ki pelje do poti Bude, ki pozna tri svetove, brez tekmeča, učitelj bogov in ljudi, blaženi, gospod Buda”.

Ob tem zaključku se po obrazu Gospoda razlije neizrekljivo ljubeč smehljaj, in ko dvigne desno roko v blagoslov, začne med ljudi padati dež cvetja. Člani Bratstva se zopet poklonijo, množica se skloni k tlom in podoba počasi izgine z neba, ljudi pa objame val veselja in slavljenja. Člani Bratstva se po vrsti, kakor so se pridruževali, približajo gospodu Maitreyi in vsak srkne iz posode požirek vode, kar iz svojih posod naredijo tudi ljudje, preostanek pa v kožnatih mehkih odnesejo domov, kot sveto vodo, ki iz njihovih hiš odganja vse zle vplive, ali morda zdravi bolne. Nato se začne ob medsebojnih čestitkah velika množica razhajati, ljudje pa se odpravijo proti svojim oddaljenim domovom s nepozabnim spominom na čudovito ceremonijo, pri kateri so sodelovali.

Predhodniki Bude

Zanimiv namig o predhodnikih Bude najdemo v viziji Sv. Janeza: “In okoli prestola je bilo štiriindvajset sedežev; in na njih sem videl sedeti starce, odete v bela oblačila; in na svojih glavah so imeli zlate krone”.

Tisti, ki ima privilegij, da vidi kaj takega – in vedite, nekoč bo to dostopno vsem – mu to omogoča poseben zorni kot njegovih lastnih prepričanj. Tako je Sv. Janez videl tisto, kar je pričakoval, 24 starcev iz židovske tradicije. To število, 24, zaznamuje datum, ko je bila ta vizija prvič zaznana, ali bolje, datum, ko se je oblikovala židovska predstava o tem veličastju. Če bi se

lahko dvignili v duha sedaj in lahko videli to neizrekljivo veličastje, bi videli 25 in ne 24 starcev, kajti odkar se je ta vizija izkristalizirala v židovskem načrtu visoke misli, smo prišli še do enega gospoda Bude. Ti starci so namreč veliki učitelji, ki so poučevali svetove v tem našem obhodu. Za vsak svet obstaja sedem Bud; to pomeni 21, za tri svetove, ki smo jih že prešli, gospod Gautama pa je četrti Buda tega sveta. Zato je bilo v tistih starih časih teh starcev 24, sedaj pa bi jih videli 25.

Krščanska Cerkev je to prevedla nekako drugače in si te starce predstavljala kot 12 apostolov in 12 židovskih prerokov. Če bi bili to apostoli in preroki, bi moral videc med njimi videti tudi samega sebe, kar pa bi gotovo omenil. Ti starci so imeli na glavi zlate krone. Kasneje pa beremo, da so jih pred njim odvrgli, kakor pravi veličastna himna Trojici.

Spominjam se, da sem že kot otrok čudil, kako je to mogoče. Zdelo se mi je čudno, kako lahko ti ljudje vedno znova odvržejo krone, pa jih obenem še vedno imajo. Tega nisem mogel razumeti in čudil sem se načrtu, po katerem so se te krone vrnile na njihove glave, da bi jih lahko znova odvrgli. Take smešne predstave morda za otroka niso nenaravne; a seveda izginejo, ko človek enkrat stvar razume. Če smo videli podobe gospoda Bude, smo morali opaziti, da se nad njegovo krono običajno dviguje droban griček ali stožec. Tako kot krona je tudi ta zlat in predstavlja izliv duhovne sile iz tako-imenovane *sahasrara* čakre, centra na temenu človekove glave – iz ti-soč-listnega lotosa, kakor mu poetično pravijo vzhodnjaške knjige (Glej *The Chakras* – Čakre, C. W. Leadbeater.).

Pri visoko razvitem človeku ta center izliva navzven sijaj in veličastje, ki ustvarjata resnično krono; in pomen tistih vrstic je v tem, da človek vrže pred noge Logosa vse, kar je razvil, vso čudovito karmo, ki jo je ustvaril, vse veličastne duhovne sile, ki jih poraja; zato, da bi jih ta lahko uporabil za svoje delo. In ker se nenehno preoblikuje, bo vedno znova in znova, ko se v njem izpopolnjuje notranja sila, odvrigel svojo zlato krono.

Bodhisattva Maitreya

Gospod Maitreya, katerega ime pomeni prijaznost ali sočutje, je prevzel položaj Bodhisattve, ko je le-tega zapustil gospod Gautama. Od tedaj je opravil številne poskuse, da bi promoviral religijo. Eden od njegovih prvih korakov ob prevzemu tega položaja je bil ta, da je izkoristil izjemen magnetizem, ki ga v svetu poraja prisotnost Bude, in uredil, da se veliki učitelji sočasno pojavljajo na različnih koncih zemlje; tako da v sorazmerno kratkem časovnem obdobju nastopijo svojo vlogo, ne le sam Buda, Šri Šankara-čarja in Mahavira v Indiji, ampak tudi Mithra v Perziji, Lao-tse in Konfucij na Kitajskem in Pitagora v stari Grčiji.

Dvakrat se je pojavil tudi sam – kot Krishna v planjavah Indije in kot Krist med griči Palestine. V inkarnaciji kot Krišna je bila njegova glavna poteza vedno ljubezen; otrok Krišna je k sebi pritegnil ljudi, ki so do njega čutili najglobljo, najbolj silovito naklonjenost. Ob rojstvu v Palestini je bila osrednja poteza njegovega učenja zopet ljubezen. Rekel je: “Predajam vam novo zapoved, ljubite drug drugega, kakor sem vas ljubil jaz.” Želel je, da bi lahko bili njegovi učenci eno z njim, četudi je bil on eno z Očetom. Njegov najtesnejši učenec, Sv. Janez, je zato zelo uporno vztrajal pri isti ideji: “Tisti, ki ne ljubi, ne pozna Boga, kajti Bog je ljubezen”.

To, kar sedaj imenujemo krščanstvo, je bilo po svojem izvoru brez dvoma čudovito pojmovanje, zato je žalostno, da se je tako zelo oddaljilo od tistih visokih nivojev, ko je prešlo v roke nevednih zastopnikov. Seveda ne smemo misliti, da je bilo učenje o bratstvu in sosedski ljubezni na svetu nekaj novega. O tem v svoji knjigi *De Civitate Dei* pripoveduje Sv. Avguštin:

“Ta ista stvar, ki jo sedaj imenujemo krščanska religija, je obstajala tudi med staroselci in vse od začetka človeške rase pa do prihoda Krista v meso, ko je ta resnična religija, ki je že obstajala, dobila ime krščanstvo.”

Bralci *Bhagavad Gite* se bodo spomnili učenja o ljubezni in predanosti, ki jo vsebuje. Bodhisattva je občasno zasedel tudi telo Tsong-ka-pa-ja, velikega tibetanskega religioznega reformatorja. In skozi stoletja je spodbujal tok

njegovih učencev, Nagarjune, Aryasange, Ramanujacharye, Madhavacharye in številnih drugih, ki so ustanavljali nove sekte ali pa na novo osvetljevali skrivnosti religije. In med temi je bil eden od njegovih učencev je bil poslan zato, da bi ustanovil muslimansko vero. Pošiljanje učiteljev v svet je le del njegovega dela, ki ni omejeno le na človeštvo, ampak vključuje vzgojo vseh bitij na zemlji, in med temi tudi deva evolucijo. Zaradi tega je vladar vseh verovanj, ki sedaj obstajajo, in številnih drugih, ki so sčasoma odmrle. A odgovoren je le za njihovo izvorno obliko, ne pa tudi za popačenja, ki jih je v vse te, bolj ko se je odmikal čas, neizogibno vključil človek. On oblikuje različne tipe religij zato, da bi jih prilagodil obdobju svetovne zgodovine in ljudem, katerim bo predana; in z evolucijo se oblika lahko spreminja, vendar pa etika ostaja vedno ista.

Med napredovanjem korenske rase se bo večkrat pojavil na zemlji in ustanovil mnoge take religije ter k sebi vedno pritegnil tiste ljudi v rasi, ki so mu pripravljene slediti, in med katerimi bo izbral tiste, ki jih lahko pritegne bližje k sebi, da bi postali učenci v najglobljem smislu. Proti koncu rase, ko bo svet začela obvladovati nova rasa, bo uredil, da bodo vsi njegovi posebni učenci, ki so mu sledili v predhodnih inkarnacijah, prišli na svet sočasno z njegovim zadnjim življenjem na svetu.

V tem življenju bo prejel veliko Iniciacijo Bude in tako dosegel popolno razsvetlitev; takrat bodo vsi ti njegovi učenci, ne da bi ga fizično poznali ali se ga spominjali, pritegnjeni k njemu. Pod njegovim vplivom bodo mnogi stopili na pot in mnogi napredovali na višje stopnje, kajti že v predhodnih inkarnacijah so precej naredili. Najprej smo mislili, da so trditve, ki v budističnih knjigah govorijo o številnih ljudeh, ki dosežejo nivo arhata takrat, ko gospod Gautama postane Buda, skregane z dejanskimi možnostmi; toda pozneje smo ob bolj podrobni raziskavi odkrili, da je osnova teh trditev resnična. Mogoče je bilo število pretirano, vendar pa je res, da številni učenci dosežejo višje stopnje Iniciacije prav pod vplivom zagona tega mogočnega magnetizma in moči Bude, kar je nesporno dejstvo.

Praznovanje asale

Poleg velikega praznovanja vesaka obstaja vsako leto še ena priložnost, ko se uradno sestanejo člani Bratstva. V tem primeru se srečanje običajno odvija v zasebni hiši gospoda Maitreya, ki prav tako leži v Himalayi, vendar na južnih in ne na severnih pobočjih. Ob tej priložnosti niso prisotni romarji na fizični ravni, a dobrodošli vsi astralni obiskovalci, ki vedo za to praznovanje. Odvija se v času polne lune meseca *asala* (v sanskrtu *ashadha*), ki običajno ustreza našemu juliju.

To je obletnica predavanja gospoda Bude ob njegovi prvi objavi velikega odkritja – pridige, ki jo je predal svojim petim učencem, in ki je na splošno znana pod imenom *Dhammachakkappavattana Sutta*, in ki jo je Rhys Davids poetično prevedel kot “Zagon gibanja koles kraljevske kočije v kraljestvu pravičnosti”. Pogosto jo v budističnih knjigah najdemo pod krajšim nazivom: “Obračanje koles zakona”. Ta prvič razlaga štiri plemenite resnice in plemenito osmerno pot ter tolmači veliko Budino srednjo pot – življenje popolne pravičnosti v svetu, ki se nahaja med ekstravaganco asketizma na eni strani in neskrbnostjo posvetnega življenja na drugi.

V svoji ljubezni do svojega predhodnika je gospod Maitreya določil, da se ob vsaki obletnici te prve pridige, v prisotnosti zbranega Bratstva ta ponovno razglasi; in običajno ji doda lastno preprosto predavanje, ki je dolgo okoli pol ure. Gospod Maitreya običajno sede na marmornat sedež na robu odprte terase na vrtu pred svojo hišo. Najvišji uradniki sedijo tik ob njem, medtem ko se drugi člani Bratstva razporedijo po vrtu, nekaj čevljev nižje. Ta dogodek je tudi priložnost za prijeten pogovor, ki ga Mojstri izkoristijo za predajo čestitk in blagoslovov svojim učencem in tistim, ki si to želijo postati.

Morda bo koristno, če podamo nekaj podrobnosti o ceremoniji in o tem, kaj se običajno odvija na teh praznovanjih, čeprav je seveda povsem nemogoče reproducirati čudovito lepoto in pomen besed gospoda Maitreya, ki jih preda ob takih priložnostih. Zato poročilo, ki sledi, ni poskus podajanja

nekega posameznega predavanja, ampak je sestavljeno iz, bojim se, zelo nepopolnih delov, od katerih so se nekateri že pojavili tudi drugje; vendar pa bo tistim, ki so o tem že nekaj slišali, le pričaralo splošen vtis o tem dogodku.

Velika Budova pridiga je čudovito preprosta, njene posamezne točke pa ponavljajo. V tistih časih še ni bilo stenografije, da bi si jo lahko vsak zapisal in nato prebral; njegovi učenci so si zapomnili njene besede po vtisu, ki so ga takrat prejeli. Zato je bila preprosta in predana vedno znova in znova kot refren, tako da so si jo ljudje dobro zapomnili. Človek ob branju takoj ugotovi, da je bila sestavljena prav s tem namenom – da si jo je mogoče z lahkoto zapomniti. Njene točke so urejene brezpogojno, tako da, ko jo enkrat slišimo, določena točka nato spominja na naslednjo, kot neke vrste vezan spomin. Za budiste predstavlja vsak od teh ločenih in lahko zaznanih delov povezavo s celoto prepletenih idej, tako da pridiga, kratka in preprosta kot je, vsebuje življenjska pravila in njih razlago.

Človek bi pomislil, da je bilo o tej pridigi povedano že vse; a gospod vdihne pridigi, s svojim čudovitim govorom in z načinom, na katerega jo predstavi, vsako leto nekaj novega, tako da vsak človek čuti njeno sporočilo tako, kot da bi bilo posebej naslovljeno nanj. Ob tej priložnosti se, tako kot ob izvirni pridigi, ponavlja binško čudež. Gospod govori v izvirnem, pojočem pali jeziku, a vsak od prisotnih ga sliši “v jeziku, s katerim se je rodil”, kakor je rečeno v dejanjih Apostolov.

Štiri plemenite resnice

Pridiga se začne z objavo, da je srednja pot najbolj varna in dejansko edina prava pot. Predajanje čutni nezmernosti in uživanju običajnega posvetnega življenja, po eni strani, je nizkotno in ponižujoče ter človeka ne pripelje nikamor. Po drugi strani pa je ekstravagantni asketizem prav tako zlo in nekoristen. Lahko obstajajo redki, ki jim visok asketizem in osamljeno življenje ustrezata in so ju sposobni voditi pravilno, čeprav tudi takrat ne sme pripe-

ljati do nezmernosti; a za vse običajne ljudi je srednja pot dobrega življenja v svetu na vsak način najboljša in najbolj varna. Prvi korak proti takemu življenju je razumevanje pogojev življenja; in gospod Buda jih za nas poda v štirih plemenitih resnicah. Te so:

1. Žalost ali trpljenje.
2. Vzrok za žalost.
3. Prenehanje žalosti (ali pobeg iz žalosti).
4. Pot, ki vodi do pobega iz žalosti.

1. Prva resnica je trditev, da je celotno manifestirano življenje žalost, razen takrat, ko človek ve, kako naj ga živi. V komentarju te resnice Bodhisattva pravi, da obstaja dvojje občutkov, zaradi katerih je manifestirano življenje žalostno. Eden od teh je do neke mere neizogiben, medtem ko je drugi povsem napačen in se mu lahko izognemo. Za monado, ki je resničen človekov duh, je manifestirano življenje v določenem smislu žalost, zato ker je omejitvev; omejitev, ki je v naših fizičnih možganih ne moremo dojeti, ker nimamo predstave o veličastni svobodi višjega življenja. V tem smislu je potrebno razumeti to, da se Krist, ko sestopa v materijo, ponuja kot žrtev. To je nedvomno žrtvovanje, saj je neizrekljivo velika omejitev, ko se odpove vsem veličastnim močem, ki mu pripadajo na njegovi lastni ravni. Isto velja za monado človeka; nedvomno gre za veliko žrtvovanje, ko vzpostavi stik z nižjo materijo, ko plava nad njo dolga obdobja njenega razvoja do človeškega nivoja, ko vanjo potopi svoj lastni droben delec (nekako konec prsta) in ustvari ego ali individualno dušo.

Celo, če smo le droben delec – dejansko pa delec delca – smo kljub temu del čudovite realnosti. Ne moremo biti ponosni na to, da smo le delec, vendar obstaja gotovost, da se bomo, zaradi tega ker smo del nečesa višjega, nekoč dvignili v to višje in postali eno z njim. To je konec in cilj naše evolucije. In celo, ko to dosežemo, moramo vedeti, da to ni zaradi našega veselja ob napredovanju, ampak zato, da bi bili sposobni pomagati pri načrtu. Vsa ta žrtvovanja in omejitve lahko pravilno opišemo kot razvijajoče se trplje-

nje; vendar pa začnemo tega, ko ego to v celoti razume, takoj sprejemati z veseljem. Ego nima popolnosti monade, zato na začetku tega tudi ne razume; mora se učiti, tako kot vsak drug. Ta precej strahotna omejitev ob vsakem nadaljnjem sestopu v materijo je neizogibno dejstvo in za to je z manifestacijo povezano precejšnje trpljenje. Sprejeti moramo to omejitev kot sredstvo, ki nas vodi do cilja, kot del božanskega načrta.

Obstaja pa še drug občutek zaradi katerega je življenje pogosto žalostno, ki pa je take vrste, da se mu lahko povsem izognemo. Človek, ki živi običajno življenje sveta, se pogosto znajde v različnih težavah. Ne bi bilo res, če bi rekli, da je vedno žalosten, vendar pa je pogosto vznemirjen, zaradi česar lahko vedno znova zapade v veliko žalost ali nemir. Razlog za to so razne vrste nižjih želja, ki niso nujno slabe, vendar pa želje po nižjih stvareh; in zaradi teh želja je zvezan in omejen. Nenehno si prizadeva pridobiti nekaj, kar nima, in zato je poln nemira, ali mu bo to uspelo; in, ko mu uspe je poln nemira zato, da tega ne bi izgubil. To ne velja le za denar, ampak tudi za položaj in moč, za slavo in družbeno napredovanje. Vsa ta hrepenenja povzročajo nenehne težave in to na številne različne načine. Ne gre le za nemir človeka, ki ima ali nima nek predmet splošne želje; upoštevati moramo tudi ves pohlep, ljubosumje in zla čutenja, ki se porajajo v srcih drugih, ki si prizadevajo za isti cilj.

Obstajajo tudi drugi predmeti želje, ki se zdijo višji od teh, a tudi ti niso najvišji. Na primer, kako pogosto si mlad človek želi ljubezni nekoga, ki mu je ne more dati, ki te ljubezni nima! Iz take želja pogosto izhaja precej potrnosti, ljubosumja in precej drugih zlih čutenj. Rekli boste, da je taka želja naravna; nedvomno je in ljubezen, ki se vrača, je velik vir sreče. A, če se ne more vračati, bi človek moral imeti moč, da bi sprejel to situacijo in ne dovolil, da bi nepotešena želja povzročila žalost. Ko pravimo, da je neka stvar naravna, mislimo, da je to nekaj, kar lahko pričakujemo od povprečnega človeka. Toda študent okultizma si mora prizadevati, da bi se nekako dvignil nad nivo povprečnega človeka – kako bo sicer pomagal ljudem? Dvigniti se moramo nad ta nivo, da bi bili sposobni doseči ponujeno roko

pomoči. Ne smemo si prizadevati po naravnem (v smislu povprečja), ampak po nadnaravnem.

Tisti, ki je jasnoviden, se bo takoj podpisal pod to resnico velikega Budovega učenja, da je celotno življenje žalost; kajti če pogleda na astralna in mentalna telesa tistih, ki jih srečuje, bo videl, da so ta polna številnih malih vrtincev, ki se silovito vrtijo, in ki predstavljajo vse mogoče vrste drobnih, slabih misli, drobnih nemirov, drobnih skrbi o tej ali oni stvari. Vse to povzroča motnje in trpljenje, medtem ko je tisto, kar najbolj potrebujemo za napredek, umirjenost. Edini način, da si pridobimo mir, je ta, da se vsega tega povsem znebimo – to pa nas pripelje do naše druge plemenite resnice, do vzroka za žalost.

2. Videli smo že, da je vzrok za žalost vedno želja. Če človek nima želja, če si ne prizadeva za nek položaj ali moč ali blagostanje, potem je enako miren, če se blagostanje ali položaj pojavita, ali pa ne. Glede na to, da je človek, si bo seveda želel to ali ono, vendar vedno milo in prijazno, ter si ne bo dovolil, da bi ga to motilo. Vemo, na primer, kako pogosto ljudi objame žalost, ko izgubijo tiste, ki jih ljubijo. A, če je njihova ljubezen na višji ravni, če ljubijo svojega prijatelja in ne le telesa svojega prijatelja, potem ne more nastati občutek ločenosti in zaradi tega žalost. Če so polni želje po telesnem stiku s prijateljem na fizični ravni, potem bo ta želja takoj povzročila potrto. Če pa odstranijo to željo in živijo v povezavi z višjim življenjem, potem žalovanje preide.

Včasih ljudje žalujejo zaradi prihoda starosti, ko njihova telesa niso več tako močna kot so bila. Želijo si moči in sposobnosti, ki so jih imeli nekoč. Modro je, če zatrejo to željo, in če spoznajo, da so njihova telesa opravila dobro delo, in da lahko, če ne morejo več opraviti tistega kar so lahko nekoč, prijazno in v miru opravijo to, kar lahko sedaj, ne da bi jih pri tem skrbela ta sprememba. Kmalu bodo imeli nova telesa; in način, na katerega si priskrbimo dobre nosilce, je ta, da stara uporabljamo zmerno, na vsak način umirjeno, in v spokojju ter brez pretresov. Edini način, da bi nam to uspelo

je, da pozabimo nase, da odstranimo vse sebične želje, in da misel, v okviru naših sposobnosti, usmerimo v pomoč drugim.

3. Prenehanje žalosti. Videli smo že, kako preneha žalost in kako dosežemo mir; le tako, da misel ohranjamo pri najvišjih stvareh. Še vedno moramo živeti v tem svetu, ki je bil poetično opisan kot zvezda polna žalosti – kar za številne ljudi, morda za večino, dejansko tudi je, čeprav za kaj takega ni nobene potrebe; kajti če nas nanj ne vežejo želje, lahko živimo čisto srečno. Živimo v njem, ne da bi mu pripadali – vsaj ne do te mere, da bi nam to povzročalo skrbi, težave in nevoljo. Nedvomno je naša dolžnost, da drugim pomagamo pri njihovih žalostih, težavah in skrbeh; a, da bi to lahko počeli učinkovito, ne smemo imeti svojih lastnih; opustiti moramo tiste razdraženosti, ki bi jih lahko povzročile; pustiti moramo, da odidejo tiho mimo nas, mi pa ostanemo mirni in veseli. Če vzamemo to nižje življenje na filozofski način, bomo odkrili, da je naša potrnost skoraj povsem izginila.

Nekateri bodo menili, da take drže ni mogoče doseči. Temu ni tako, saj če bi bilo, potem nam gospod Buda tega ne bi nikoli predstavil. Vsi lahko dosežemo tako držo in bi jo tudi morali, kajti le v takem primeru bomo lahko resnično in učinkovito pomagali našim so ljudem.

Plemenita osmerna pot

4. Način, ki vodi do pobega iz žalosti. Ta nam je bil predan v tem, kar imenujemo plemenita osmerna pot – še ena od čudovitih razporeditev ali kategorij gospoda Bude. To je zelo lepa ugotovitev, saj jo je mogoče sprejeti na vseh nivojih. Človek sveta, celo tisti neizobražen, jo lahko sprejme v njenih najnižjih vidikih in najde preko nje pot do miru in ugodja. A sprejme jo lahko tudi najvišji filozof in jo lahko tolmači na svojem nivoju ter se iz nje veliko nauči.

Prvi korak na tej poti je pravilno prepričanje. Nekateri ljudje ugovarjajo tej usposobljenosti, ker pravijo, da od njih zahteva nekaj, kar je po naravi slepa vera. Vendar pa to nikakor ni te vrste prepričanje; to je bolj zahteva po

določeni količini znanja o vladajočih činiteljih v življenju. Zahteva po razumevanju božanskega načrta, kolikor je pač to mogoče; če pa ga že ne moremo spoznati sami, da le-tega sprejmemo tako, kot nam je predstavljen. Določena splošna dejstva so pred ljudi vedno postavljena v takšni ali drugačni obliki. Preko njihovih vračev so predstavljena celo primitivnim plemenom, preostalemu človeštvu pa preko različnih religiozних učiteljev in preko vseh vrst zapisov. Res je, da se zapisi in religije razlikujejo, toda točke, na katerih se vse strinjajo, mora človek, preden lahko dovolj razume življenje, da bi lahko živel srečno, preprosto sprejeti.

Eno od teh dejstev je večni zakon vzroka in učinka. Če človek živi v utvari, da lahko počne vse, kar se mu zljubi, in da učinek njegovih dejanj ne bo nikoli deloval nanj, bo prav gotovo kmalu odkril, da ga nekatera taka dejanja kljub temu vpletejo v nesrečo in trpljenje. Če poleg tega ne razume, da je cilj njegovega življenja napredovanje, da je božja volja, da bi rasel in postal nekaj boljšega in plemenitejšega kot je sedaj, potem bo nase pritegnil nesrečo in trpljenje, saj bo živel le za nižjo stran življenja, ki pa nikoli ne zadovolji notranjega človeka. In tako je nujno, da vsaj nekaj ve o teh velikih zakonih narave, in da v njih, če jih zaenkrat še ne more spoznati sam, preprosto verjame. Pozneje, na višjem nivoju, preden bomo dosegli drugo Iniciacijo, pa nam bo zapovedano, naj ubijemo vsak dvom.

Ko so gospoda Budo vprašali, ali to pomeni, da moramo sprejeti neko obliko slepega verovanja, je odgovoril: "Ne, vendar pa morate vedeti tri stvari – da lahko človek le po poti svetosti in dobrega življenja končno doseže popolnost; da se, zato da bi to dosegel, giblje skozi številna življenja in se postopno vzpenja vse višje in višje; in da obstaja zakon večne pravičnosti, pod katerim vse te stvari delujejo". Na tisti stopnji mora človek odvreči vsak dvom in biti povsem in notranje prepričan v te stvari; a za posvetnega človeka je dobro, da bi verjel vsaj toliko, kajti sicer brez tega vodstva v življenju ne more napredovati.

Drugi korak na plemeniti osmerni poti je pravilno mišljenje. Pravilno mišljenje pa pomeni dve ločeni stvari. Prva zahteva, da bi morali razmišljati o

pravilnih in ne o napačnih stvareh. V ozadju našega uma bi se morale vedno nahajati visoke in lepe misli, sicer se bo um napolnil z mislimi o splošnih vsakodnevnih stvareh. Ne naredimo pri tem napake; vsako delo, ki ga opravljamo, bi morali postoriti temeljito in prizadevno; za tako popolnost pa je nujna koncentracija mišljenja. Toda pri večini ljudi, celo po opravljenem delu, ali pa med odmorom, njihove misli begajo po nepomembnih in sorazmerno neplemenitih stvareh. Tisti, ki so predani Mojstru, se vedno trudijo, da bi misli o Mojstru vedno ohranili v ozadju svojega uma, tako da bodo te misli o Njem, ko nastopi trenutek prediha med posvetnim delovanjem, takoj stopile v ospredje in napolnile um. Učenec zato vedno misli: “Kaj lahko naredim, da bo moje življenje podobno Mojstrovedu? Kako se lahko izpopolnim, da bom lahko izražal gospodovo lepoto tistim okoli sebe? Kaj lahko storim, da bom izpolnil njegovo delo pomoči drugim ljudem?” In stvar, ki jo lahko naredimo vsi, je ta, da v svet pošiljamo misli pomoči in sočutja.

Vedite tudi, da mora biti pravilno mišljenje določno in ne razpršeno; misli, ki se pri neki stvari ustavijo le za trenutek in takoj nato odletijo drugam, so nekoristne in nam ne bodo pomagale pri našem učenju, kako naj upravljamo z našim mišljenjem. Pravilno mišljenje se ne sme nikoli dotakniti niti najmanjšega zla; v njem ne sme biti nikakršne dvomljive stvari. Številni ljudje ne razmišljajo premišljeno o kakršnikoli nečisti in strašni stvari, pa kljub temu negujejo misli, ki so na robu tega – ne določno zle, a gotovo malo dvomljive. V pravilnem mišljenju ne sme biti nič takega; kadarkoli se pojavi kaj takega, kar bi lahko bil dvom ali neka neprijaznost, je to potrebno takoj odstraniti. Prepričani moramo biti, da so vse naše misli resnično prijazne in dobre.

Poleg tega obstaja še drug pomen pravilnega mišljenja, in to je korektno mišljenje – da bi morali razmišljati le o resnici. Pogosto o drugih razmišljamo neresnično in napačno le zaradi predsodkov ali nevednosti. Ustvarimo si predstavo, da je nek človek slab, in da je zato vse, kar počne nujno slabo. Pripisujemo mu lastnosti, ki so pogosto povsem brez osnove, pri če-

mer o njem razmišljamo neresnično, tako da naše mišljenje ni pravilno mišljenje. Vsi ljudje, ki še niso adepti, imajo v sebi nekaj zla kot tudi veliko dobrega; in precej nesrečna je naša navada, da posvetimo vso pozornost zlu in povsem pozabljammo na dobro – nikoli se niti ne ozremo nanj. Zato tako naše mišljenje o ljudeh ni pravilno mišljenje, ne le zato, ker ni prijazno, ampak zato, ker je neresnično. Gledamo le na eno plat osebe in zapostavljamo drugo. Še več, z osredotočanjem naše pozornosti na zlo v človeku, namesto na dobro, okrepimo in opogumimo zlo; a s pravilnim mišljenjem lahko na enak način opogumimo dobro stran človekove narave.

Naslednja stopnja je pravilno govorjenje; in tudi pri tem naletimo na isti dve delitvi. Prvič, vedno bi morali govoriti le o dobrih stvareh. Ni naša stvar, da govorimo o zlih delih drugih. V večini primerov so zgodbe o drugih ljudeh, ki nas dosežejo, neresnične, zato so tudi naše besede, če jih ponavljamo, neresnične in z njimi delamo škodo tako sebi kot človeku, o katerem govorimo. In tudi, če je zgodba resnična, je še vedno napačno, če jo ponavljamo, saj ne moremo narediti nič dobrega človeku, če vedno znova in znova ponavljamo to, kar je naredil slabega; najbolj prijazna stvar, ki jo lahko naredimo, je, da ne rečemo nič. To bi morali početi instinktivno, ko je slabo stvar naredil mož, sin, brat; gotovo bi morali čutiti, da bi bilo napačno, če bi o slabi stvari, ki jo je naredil nekdo, ki ga ljubimo, govorili številnim ljudem, ki za to sicer ne bi slišali. Toda, če je le kaj resnice v našem izvajanju univerzalnega bratstva, potem bi morali spoznati, da nimamo pravice širiti zla o kateremkoli človeku, da bi morali o drugih govoriti obzirno, tako kot si tudi mi želimo, da bi tudi oni o nas govorili obzirno. Vedeti moramo, da številni ljudje govorijo neresnico zato, ker si dovolijo, da zapadejo v pretiravanje in nenatančnost. Iz malih stvari naredijo velike zgodbe; in to gotovo ni pravilno govorjenje.

Poleg tega mora biti govor prijazen; mora biti neposreden in poln moči, ne pa bedast. Precejšen del sveta živi v utvari, da se je potrebno pogovarjati; da je čudno ali nevljudno, če ne blebetamo neprestano. Zdi se, da si predstavljamo, da mora človek, ki sreča prijatelja, ves čas govoriti, sicer bo prija-

telj prizadet. Spomnite se, da je Krist, ko je bil na zemlji, zelo jasno zatrdil, da bo moral človek za vsako prazno izgovorjeno besedo pozneje položiti račune. Prazna beseda je pogosto zlonamerna beseda; vendar ne glede na to, je tudi nedolžna prazna beseda izguba časa; če že moramo govoriti, potem vsaj povejmo nekaj koristnega in kar bo v pomoč. Nekateri ljudje, katerim se zdi določena ideja pametna, potem ohranjajo tok nenehnega zabavljanja ali zasmehovanja. Vedno morajo prestreči nekaj, kar je povedal nekdo drugi. Vedno morajo prikazati vse na smešen ali zabaven način. Vse to seveda spada med prazno govorjenje in ni dvoma, da je nujno, da posvetimo izjemno skrb temu vprašanju pravilnega govorjenja.

Naslednji korak je pravilno delovanje. Takoj vidimo, da ti trije koraki nujno sledijo eden drugemu. Če vedno mislimo na dobre stvari, potem gotovo ne bomo govorili zlih stvari, kajti govorimo pač tisto, kar imamo na umu; in če so naše misli in govor dober, potem bo tudi delovanje, ki jima sledi, dobro. Delovanje mora biti takojšnje, a vseeno dobro premišljeno. Vsi poznamo nekatere ljudi, ki postanejo, ko se pojavi kakšna nevarnost, nemočni; tavajo okoli in ne vedo kaj naj bi naredili ter se naslanjajo na tiste, katerih možgani delujejo bolj urejeno. Drugi pa se spustijo v neko nepremišljeno dejanje, ne da bi sploh kaj mislili. Učite se misliti hitro in delovati naglo, pa vseeno premišljeno. Predvsem naj bo delovanje vedno nesebično; naj ga nikoli ne usmerja niti najmanjša osebna težnja. To je za večino ljudi zelo težko, a ne glede na to je to moč, ki si jo je potrebno pridobiti. Tisti, ki poskušamo živeti za Mojstra, imamo veliko priložnosti, da pri našem delu to idejo spravimo v prakso. Misliti moramo le na to, kaj je najbolje za naše delo in kaj lahko naredimo v pomoč drugim, tako da povsem odstranimo osebne težnje. Ne smemo misliti na to, kateri del dela bi radi opravili, ampak moramo narediti najboljše kot lahko tisti del, ki nam je dodeljen.

Dandanes nekateri ljudje živijo tako, kakor običajno živijo menihi ali puščavniki. Mi živimo med drugimi ljudmi, zato to, karkoli že mislimo, rečemo ali naredimo nujno vpliva na številne ljudi. Tako moramo vedno imeti na umu, da naše misli, naš govor in naše delovanje niso le lastnosti, ampak tu-

di moči – moči, ki so nam dane v uporabo, za uporabo, za katero smo neposredno odgovorni. Namenjene so služenju, in če jih uporabimo drugače, potem ne izpolnujemo svoje dolžnosti.

Prišli smo do petega koraka – pravilna sredstva za življenje – in to je vprašanje, ki se dotika mnogih med nami. Pravilna sredstva za življenje so tista, ki ne povzročajo škode nobeni živi stvari. Takoj vidimo, da takoj izključijo takšna dela kot so biti mesar in ribič; toda ta zapoved seže veliko dlje od tega. Naša sredstva za življenje si ne bi smeli pridobiti na račun kateregakoli bitja, zato takoj vidimo, da tudi prodaja alkohola ni pravo sredstvo za življenje. Prodajalec alkohola gotovo ne ubija ljudi, vendar pa nedvomno povzroča škodo in živi na račun drugih ljudi.

Ideja gre še dlje. Vzemite primer trgovca, ki je pri svojem trgovanju nepošten. To ni pravo sredstvo za življenje zato, ker pri svojem delu pač ni pošten in ker goljufa ljudi. Če trgovec posluje pošteno, kupuje artikle in jih prodaja ob razumnem dobičku, je to pravo sredstvo za življenje; a ko začne zavajati ljudi in prodajati slabo robo za dobro, potem goljufa. Pravilno sredstvo za življenje lahko postane napačno sredstvo, če ga obravnavamo na napačen način. Z ljudmi moramo ravnati pošteno, tako kot si želimo, da bi pošteno ravnali tudi oni z nami. Če je človek trgovec v določenem razredu dobrin, potem ima posebno znanje o teh dobrinah. Kupec se zato zaupa rokam trgovca, kajti sam ne poseduje tega znanja. Ko zaupate zdravniku ali odvetniku, pričakujete, da bo ravnal pošteno. Toda povsem isto velja tudi takrat, ko pride kupec k trgovcu, zato bi moral biti ta tako pošten do kupca kot je s svojo stranko ali pacientom odvetnik ali zdravnik. Ko vam človek zaupa na tak način, prepusti vaši časti, da boste z njim ravnali najbolje. Pri vašem trgovanju imate pravico do razumnega dobička, vendar pa morate paziti tudi na svojo dolžnost.

Šesti korak je pravilen trud ali pravilno prizadevanje, ki je zelo pomembno. Ne smemo biti zadovoljni s tem, da smo neprizadeto dobri. To, kar se pričakuje od nas ni le odsotnost zla, ampak predvsem pozitivno delovanje v dobro. Ko je gospod Buda podal tisto čudovito kratko pojasnilo o svojem

nauku v enem samem verzu, je začel z besedami: “Nehajte delati zlo”, a takoj dodal: “Učite se delati dobro”. Ni dovolj, če smo pasivno dobri. Obstajajo številni dobronamerni ljudje, ki kljub temu ne dosežejo ničesar.

Vsak človek ima določeno količino moči, ne le fizične, ampak tudi mentalne. Ko je pred nami vsakodnevno delo, vemo, da moramo zanj prihraniti določeno moč, zato pred njim ne začnemo delati nekaj, kar bi nas tako izčrpalo, da tega dela ne bi mogli ustrezno opraviti. Podobno je z določeno količino naše moči uma in volje, tako da na tem nivoju lahko opravimo le določeno količino dela; zato moramo paziti, kako to moč izrabljamo. Obstajajo pa tudi še druge moči. Vsak človek ima določeno količino vpliva na svoje prijatelje in odnose. Ta vpliv pomeni moč, in odgovorni smo za dobro uporabo te moči. Okoli nas so otroci, sorodniki, uradniki, delavci, služabniki in na vse te imamo določen vpliv, vsaj tako, da služimo kot primer; paziti moramo kaj počnemo in kaj govorimo, saj nas bodo drugi posnemali.

Pravilno prizadevanje pomeni, da svoje delo usmerimo v koristni smeri, in da ga ne zapravljamo. Opravimo lahko veliko stvari, vendar pa so nekatere nujne in to bolj kot druge. Pogledati moramo okoli sebe in odkriti, kje bo naš trud v največjo korist. Ni dobro, da vsi počnemo eno in isto stvar; bolj modro je, če se delo med nami porazdeli, tako da je popolnoma zaokroženo, ne pa prepuščeno enostranskosti. Pri vseh teh stvareh moramo uporabljati naš um in zdrav razum.

Pravilen spomin ali pravilno pomnjenje je sedmi korak, ki pomeni mnogo stvari. Pravilen spomin o katerem govori gospod Buda, so si njegovi pristaši pogosto predstavljali kot spomin na prejšnje inkarnacije, ki ga je sam posedoval v popolnosti. V eni od *Jataka* zgodb je nek človek o njem govoril slabo. Obrnil se je k svojim učencem in rekel: “V preteklem življenju sem tega človeka užalil in zato sedaj slabo govori o meni; nimam pravice, da bi mu to zameril.” Brez dvoma bi lahko bolje uredili svoje sedanje življenje, če bi se spomnili vsega, kar se nam je pripetilo prej. Večina med nami pa nima te moči spomina na naša pretekla življenja; a, zato ne smemo misliti, da učenje o pravilnem spominu za nas ne velja.

Predvsem to pomeni zbranost v samem sebi. Pomeni, da moramo stalno pomniti kdo smo, kaj je naše delo, kaj je naša dolžnost in kaj bi morali narediti za Mojstra. Poleg tega pravilen spomin pomeni izvajanje razumne izbire tega, kar naj pomnimo. Vsi mi se srečujemo tako s prijetnimi kot neprijetnimi stvarmi. Moder človek bo poskrbel, da se bo spominjal dobrih stvari in pustil, da zle odmrjejo. Recimo, da nekdo na nas surovo vpije; neumen človek si bo to zapomnil cele tedne, mesece in leta ter bo stalno govoril o tem, da je ta in ta človek surovo ravnal z njim. To bo kot bolna točka v njegovem umu. Toda kaj je v tem dobrega? Očitno nič; to ga bo le mučilo in ohranjalo v njegovem umu zle misli. To gotovo ni pravilno pomnenje. Takoj bi morali pozabiti in odpustiti vse zle stvari, ki so nam bile prizadejane; ohraniti pa bi morali vse prijazne stvari, ki so nam jih naredili ljudje, kajti napolnile bodo naš um z ljubeznijo in s hvaležnostjo. Poleg tega smo vsi naredili veliko napak; dobro je, če se jih spominjamo do te mere, da jih ne bi ponavljali; da pa bi nenehno razmišljali o napakah, da bi te nenehno polnile naš um z obžalovanjem in z žalostjo, gotovo ni pravilen spomin.

To učenje o pravilnem pomnjenju je bilo dobro predstavljeno v nekaj verzih S.E.G.-a:

Pozabimo na stvari, ki so nas vznejevoljile in preizkušale,
zaskrbljujoče stvari, ki so povzročale skrbi našim dušam;
upanja, dolgo negovana, ki so še vedno zatajena v nas,
pozabimo.

Pozabimo na drobne malenkosti, ki so nas bolele,
večje krivice, ki se še vedno včasih vnamejo;
ponos, s katerim nas je kak vzvišeni preziral,
pozabimo.

Pozabimo na bratovo napako in neuspeh,
na popuščanje skušnjavam, ki nas obdajajo,
da on, morda, čeprav je žalost nekoristna,
pozabiti ne more.

A blagoslovov mnogih in zaslug preteklih,
besed blagih in dobrih del, brez števila mnogo;
preseženih napak, pokončnosti neupogljive,
spominjajmo se dolgo.

Ljubečih žrtvovanj, plemenitega dajanja,
ko prijatelj je bilo je malo, stisk rok topel in močan;
vonj vsakega trenutka svetega življenja,
spominjajmo se dolgo.

Stvari, ki so bile dobre in resnične in ljubeznive,
ko je pravilno slavilo zmago nad napačnim,
ko je ljubezen Božja ali od človeka bila tako dragocena,
spominjajmo se dolgo.

Zadnji korak se imenuje pravilna meditacija ali pravilna koncentracija. To se ne nanaša le na niz meditacij, ki jih izvajamo kot del naše discipline, ampak pomeni tudi to, da se moramo skozi naše celotno življenje koncentrirati na cilj, da bomo počeli dobro ter bili v pomoč in korist. V vsakodnevem življenju ne moremo neprestano meditirati, saj moramo v običajnem življenju vsi opraviti svoje vsakodnevno delo; pa kljub temu nisem prepričan, da je podobna trditev, podana brez zadržkov, v celoti resnična. Naša zavest ne more neprestano potovati po višjih nivojih, daleč od fizične ravni; a kljub temu je mogoče v tem smislu živeti meditativno življenje – da so višje stvari vedno močno prisotne v ozadju našega uma, tako, kot sem to povedal, ko sem govoril o pravilnem mišljenju, tako, da takoj stopijo v ospredje, ko um ni zaposlen. Naše življenje bo tako resnično življenje nenehne meditacije o najvišjih in najbolj plemenitih ciljih, ki jo tu pa tam prekine nujnost vključevanja misli v prakso vsakodnevnega življenja.

Taka navada mišljenja bo na nas vplivala na več raznovrstnih načinov, kot jih lahko zaznamo na prvi pogled. Podobno vedno privlači podobno; dva človeka, ki sta prevzela tak način mišljenja, bosta takoj pritegnila drug drugega, čutila medsebojno privlačnost; tako da se prav lahko zgodi, da se bo

jedro tistih, ki običajno ohranjajo višje misli, kmalu povezalo, saj bodo njihove misli medsebojno delovale, tako da bo vsak človek veliko prispeval k napredovanju preostalih. Poleg tega nas, kamorkoli že gremo, spremljajo nevidne množice angelov, naravnih duhov, in ljudi, ki so zapustili fizična telesa. Stanje pravilne koncentracije bo k nam pritegnilo vse najboljše iz množice različnih redov ali bitij, tako da nas bodo povsod spremljali dobri in sveti vplivi.

To je učenje gospoda Bude, kakor ga je predal ob svoji prvi pridigi; na tem učenju temelji po svetu razširjeno kraljestvo pravičnosti, kolesa kraljevske kočije, ki jih je ob praznovanju *asale* pred mnogimi stoletji prvič pognal v gibanje.

Ko bo v daljni prihodnosti prišel prihod novega Bude in bo sedanji Bodhisattva vstopil v končno inkarnacijo, v kateri bo naredil ta veliki korak, bo po svetu pridigal o božanskem zakonu za svet, v obliki, ki se mu bo zdela najbolj primerna za potrebe tistega časa. In na njegovem položaju ga bo zamenjal Mojster Kuthumi, ki je opravil prestop na drugi žarek in prevzel odgovornost, da postane Bodhisattva šeste korenske rase.

Moč v trikotnikih

Gospod Sveta

Našemu svetu vlada duhovni kralj – eden od gospodov plamena, ki so pred dolgo časa prišli z Venere. Hindujski ga imenujejo Sanat Kumara, pri čemer je druga beseda naziv, ki pomeni princ ali vladar. Pripisujejo mu tudi druga imena kot so Edini iniciator, Prvi brez drugega, Večna mladost šestnajstih poletij; in o njem pogosto govorimo kot o gospodu Sveta. On je vzvišeni vladar; v njegovih rokah in v njegovi auri počiva ves njegov planet. On predstavlja, v zvezi s tem planetom, Logos in upravlja s celotno njegovo evolucijo – ne le človeško, ampak tudi z evolucijo dev, naravnih duhov in vseh drugih bitij, ki so povezana z zemljo. On je seveda, povsem ločen od velike entitete imenovane Duh zemlje, ki uporablja naš svet kot fizično telo.

V svojem umu ohranja celoten načrt evolucije – na neki visoki ravni, o kateri ne vemo ničesar; on je sila, ki poganja celoten zemeljski stroj, je utelešenje božanske volje na tem planetu, in moči, poguma, odločnosti, vztrajnosti in vseh drugih podobnih značilnosti, ki se tu spodaj kažejo v življenjih ljudi, kot njegov odsev. Njegova zavest je tako širne narave, da takoj dojame vse življenje na našem planetu. V njegovih rokah so moči cikličnega uničenja, saj upravlja s *fohatom** v njegovih višjih oblikah in lahko neposredno

upravlja s kozmičnimi silami izven naše verige. Njegovo delo je verjetno običajno povezano s človeštvom en masse in ne toliko s posamezniki; a ko vpliva na katerokoli posamezno osebo, pravijo, da se to odvija preko atme in ne preko ega.

Na določeni točki razvoja nekega aspiranta na poti je ta predstavljen gospodu Sveta, in tisti, ki so se na tak način soočili z njim, govorijo o njemu kot o bitju, ki je po svojem videzu lep mladenič, dostojanstven, prijazen nad vsakim opisom, a obenem poln vsevednega in nedoumljivega veličastja, ki prinaša tak občutek neomajne moči, da nekateri niso mogli prenesti njegovega pogleda in so si zastrli obraze v spoštljivem strahu. Tako, na primer, se je zgodilo tudi z veliko ustanoviteljico Teozofskega društva, gospo Blavatsky. In tisti, ki je šel skozi to izkušnjo, je ne more nikoli pozabiti, niti ne more več nikoli dvomiti, da nekako vse stvari, ne glede na to, kako velika sta na svetu greh in žalost, delujejo v smeri dobrega za vse, in da je človeštvo vztrajno vodeno proti svojemu končnemu cilju.

Pravijo, da med vsakim obdobjem-sveta nastopijo trije zaporedni gospodje Sveta, tako da je sedanji na tem položaju že tretji. S svojimi tremi učenci prebiva v oazi puščave Gobi, imenovane Šambala, o kateri pogosto govorijo kot o svetem otoku, v spominu na čas, ko je to še bil otok v osrednjem azijskem morju. Te štiri najvišje adepte pogosto imenujejo, ker pripadajo evoluciji, ki je drugačna od naše, "Otroci ognjene megle". Njihova telesa se po zgradbi, čeprav so po videzu človeška, precej razlikujejo od naših, saj so bolj oblačila, ki so bila prevzeta zaradi potrebe, kot pa telesa v običajnem smislu; ker so umetna in se njihove celice ne spreminjajo tako kot v človeškem tkivu. Ne potrebujejo hrane in ostajajo nespremenjena skozi tisoče let.

* Fohat, tibetan. – Tibetanski zraz za sanskrtski *daiviprakriti* (božanska ali prvobitna narava) in predstavlja aktivno (moško) potenco *shakti* (ženske reproduktivne moči); v manifestiranem vesolju pa stalno prisotno električno energijo (ki je dejansko zavest) ter desktruktivno in ustvarjalno moč, ki podarja diferenciacijo in življenje kozmični materiji. V določenem smislu je mogoče *fohat* istovetiti s starim grškim mističnim izrazom *eros*, čeprav vključuje precej širši razpon idej.

Trije učenci, ki se nahajajo na nivoju Bude in se imenujejo *Pratyeka** ali *Paccheka Bude*, pomagajo gospodu pri njegovem delu in jim je usojeno, da bodo postali trije gospodje Sveta, ko bo človeštvo zasedlo planet Merkur.

Enkrat na vsakih sedem let vodi v Šambali gospod Sveta veliko ceremonijo, ki je nekako podobna tisti ob praznovanju vesaka, a precej večjih razsežnosti in drugačnega tipa, in na katero so povabljeni vsi adepti in celo nekateri iniciati pod to ravniyo, s čemer imajo priložnost, da pridejo v stik s svojim velikim voditeljem. Ob drugih priložnosti se srečuje le z vladarji uradne Hierarhije, razen v primerih, ko povabi k sebi, zaradi kakšnih posebnih razlogov, tudi koga drugega.

Vzvišeni položaj tega duhovnega kralja je opisan v *The Secret Doctrine* (Tajnem nauku). Ta omenja, da ostajajo s časom veliki koraki, ki jih sedaj prepoznavamo kot tiste, ki vodijo k popolnosti, nespremenjeni, pa čeprav se sistem stvari kot celota giblje navzgor, tako da bodo sedanji dosežki, ki bodo v prihodnosti zaznamovali določen korak, takrat bolj popolni kot so sedaj. Popoln človek sedmega kroga naše verige bo, pravi, “le eno stopnjo od korense osnove njihove Hierarhije, najvišje na Zemlji in naši zemeljski verigi”. To pomeni, da se Kralj že sedaj nahaja na stopnji onstran točke, do katere bodo obdobja evolucije pripeljala popolnega človeka našega človeštva – obdobja, ki se bodo raztegnila v milijone let, skozi dva obhoda in pol različnih izkušenj. To čudovito bitje je prevzelo skrb za zemeljsko evolucijo med obdobjem tretje rase. V *Man: Whence, How and Whither* (Človek: od kod, kako, kam) je ta prihod bodočega kralja sveta opisan tako:

“Velika lemurska polarna zvezda je bila še vedno popolna, in ogromni polmesec se je še vedno raztezal okoli ekvatorja, vključno z Madagaskarjem. Morje, ki je zavzemalo to, kar je sedaj puščava Gobi, je še vedno butalo ob skalne grebene severnih pobočij Himalaye, in vse je bilo pripravljeno za

* Pratyeka Buddha, sanskrt – Sestavljenka iz besed *prati* (proti) in *eka* (ena), kar lahko prevedemo kot “vsak zase”. Ena od treh poti v nirvano, najnižja, ki jo jogi lahko doseže s silo volje in tehnike, sebično delujoč le za lastno osvoboditev. V naslednjem ciklu se ta pot naveže na pot Bude sočutja.

najbolj dramatičen trenutek v zgodovini Zemlje – na prihod gospodov plamena.

Gospodje z lune in Manu tretje korenske rase so naredili vse, kar je bilo mogoče, da bi ljudi dvignili do točke, na kateri bi bila lahko klica uma razvita in opravljen sestop ega. Vsi zamudniki so bili potisnjeni naprej; med redovi živali ni bilo več nobenega, ki bi se bil sposoben dvigniti v človeka. Vrata novih emigrantov v človeško kraljestvo iz živalskega so se zaprla šele potem, ko ni bilo več videti nikogar, ne nobenega, ki bi jih bil sposoben doseči brez ponavljanja strašanske spodbude, ki se zgodi le enkrat v evoluciji načrta in na njeni osrednji točki.

Za ta trenutek je bil izbran veliki astrološki dogodek, ko je prišlo do posebne zveze med planeti, in ko je bilo magnetsko stanje Zemlje najbolj ugodno. Bilo je pred okoli šest milijonov let in pol. Nič ni ostalo, kar bi bilo še potrebno postoriti, razen to, kar so lahko naredili le oni.

Potem se je spustila, med mogočnim bučanjem hitrega sestopa iz neizmer-
nih višin, obdana z žarečimi plameni ognja, ki so skozi zračne prostore napolnili nebo z jeziki ognja, kočija Sinov ognja, Gospodov plamena z Venere; ustavila se je, plavajoča nad “Belim otokom”, ki je ležal radostno v prsih morja Gobi; ta je bil zelen in žarel v vonjavah raznobarvnega cvetja, Zemlja je ponujala svoje najboljše in najlepše stvari v dobrodošlico njenega prihajajočega kralja. Tam je stal on, “Mladost šestnajstih poletij”, Sanat Kumara, “Večna deviška mladost”, novi vladar Zemlje, prišel je v svoje kraljestvo, in z njim njegovi učenci, trije Kumara, njegovi pomočniki; tam je bilo trideset mogočnih bitij, velikih, onstran zemeljskih meja, čeprav v stopnjevanem redu, oblečenih v veličastna telesa, ki so jih ustvarili s *kriya-shakti*, prva okultna Hierarhija, veje širnega banjan drevesa, negovalci bodočih adeptov, jedro celotnega okultnega življenja. Njihovo prebivališče je bila in je neminljiva sveta dežela, s katere vedno sije plameneča zvezda, simbol zemeljskega monarha, nespremenljivi tečaj, okoli katerega se neprestano vrtilo življenje naše Zemlje.”

V *The Secret Doctrine* (Tajnem nauku) Gospa Blavatsky pravi tako:

““Bitje”, ki sem ga ravnokar omenila, in ki mora ostati neimenovano, je drevo, iz katerega so se v kasnejših dobah razvejali vsi veliki, zgodovinsko znani modreci in hierofanti, kot so Riši Kapila, Hermes, Enoch, Orfej, itd. Kot objektivni človek, je On skrivnostna (za posvetne – vedno nevidna, čeprav vedno prisotna) osebnost, o kateri so v preteklosti, še posebej med okultisti in študenti svete znanosti, krožile legende. On je nadalje Tisti, ki spreminja obliko, čeprav vedno ostaja isti. In On je Tisti, ki ohranja duhoven vpliv nad iniciranimi adepti po celem svetu. On je, kot rečeno, “Neimenovani”, ki ima tako številna imena, pa vendar katerega imena in narava sta neznani. On je “Iniciator”, imenovan “Velika žrtev”. Kajti, sedeč na pragu svetlobe, gleda vanj iz kroga teme, ki ga On ne bo prestopil; niti ne bo On zapustil svojega mesta vse do zadnjega dneva tega življenjskega cikla. Zakaj ostaja osamljeni opazovalec na svojem samo-izbranem mestu? Zakaj sedi ob vodnjaku prvobitne modrosti, iz katerega ne pije več, kajti nima se več česa naučiti, kar ne bi že vedel – ne, ne na tej Zemlji, ne v njenih nebesih? Zato, ker osamljeni bosonogi romarji, na svoji poti nazaj proti svojemu domu, niso nikoli, do zadnjega trenutka, gotovi, da ne bodo izgubili svoje poti v tej brezmejni puščavi utvare in materije, imenovane zemeljsko življenje. Zato, ker bo rad pokazal pot v tisto področje svobode in svetlobe, iz katerega se je prostovoljno izgnal, vsakemu ujetniku, ki se je uspel osvoboditi vezi mesa in utvare. Zato, na kratko, ker se je žrtvoval za človeštvo, čeprav le redki izbrani lahko izkoristijo to veliko žrtvovanje.

Pod neposrednim, tihim vodstvom tega Maha-Guruja postanejo ob prvi prebuditvi človeške zavesti vsi drugi manj božanski učitelji in inštruktorji človeštva ter vodiči zgodnjega človeštva. Preko teh “Sinov Boga” se je otroško človeštvo naučilo svojih prvih vtisov o umetnostih in znanostih, kakor tudi o duhovnemu znanju; in Oni so tisti, ki so položili prvi temeljni kamen tistih starih civilizacij, ki tako boleče begajo naše sodobne generacije študentov in znanstvenikov.”

Najvišje Inicijacije

Človek lahko v okviru Hierarhije našega planeta najbolj napreduje le pod prvim žarkom, saj se pod njim nahajata dve Inicijaciji, ki sta takoj nad tisto Manuja. Pacheka Bude, ki se nahajajo nad Manujem, so posamezni pisci čudno napačno dojeli in jih opisali kot sebične ljudi, ki so zavrnilo učenje tega, kar so se naučili zato, da bi lahko prešli v nirvano. Res je, da ti Bude ne učijo, saj imajo drugo delo, ki ga morajo opraviti pod svojim žarkom; kakor je tudi res, da bo prišel čas, ko bodo zapustili svet, a le zato, da bodo drugod nadaljevali s svojim veličastnim delom.

Naslednji korak je Inicijacija, ki je ne more podariti nihče, ampak si jo mora vsak vzeti sam, in ki adepte pripelje na nivo gospoda Sveta, na položaj, ki ga na nekem svetu najprej za krajše obdobje zasedata prvi ali drugi Gospod. In, ko se to doseže, prevzame daljšo odgovornost do nekaterih drugih tretji.

Naloga tretjega gospoda Sveta je daleč večja kot prvega in drugega, saj je njegova dolžnost zadovoljivo zaokrožitev obdobja evolucije in predaja številnih milijonov razvijajočih se bitij v roke semenskega Manuja, ki bo za njih odgovoren med med-planetarno nirvano ter jih nato predal korenske-mu Manuju naslednjega planeta. Potem ko izpolni svojo dolžnost, opravi tretji gospod Sveta naslednjo Inicijacijo, ki se nahaja povsem izven našega sveta in njegove Hierarhije, ter s tem doseže nivo *Tihega opazovalca**. Na tem položaju ostane na straži celotno obdobje obhoda, tako da šele takrat, ko naš planet zopet zajame življenski val, ki je nato zopet pripravljen, da ga zapusti, tudi on zapusti svoj čuden samo-vsiljen položaj in ga preda svojemu nasledniku.

* Tihi opazovalec – Izraz, ki se v sodobni teozofski ezoterični filozofiji uporablja za označevanje visoko razvitega duhovnega bitja, ki predstavlja vrh duhovno-psihološke hierarhije. Ta položaj se nahaja na vrhu vsake hierarhije, najsi planeta ali verige planetov.

Cilj za vse

Sijaj teh velikih višin se nahaja daleč nad nami in zato je gotovo vredno truda dvigniti proti njim našo misel, da bi jih poskušali vsaj malo spoznati. Kažejo nam cilj, ki se nahaja pred vsakim od nas. In bolj čist, ko bo naš pogled, hitrejša in trdnejša bo naše napredovanje proti njim, pa čeprav ne moremo vsi upati, da bi izpolnili pri tem stari ideal in proti cilju poleteli kot puščica.

Med tokom tega velikega napredovanja bo nekega dne vsak človek dosegel polno zavest na najvišji od naših ravni, na božanski ravni, in bo sočasno zavesten na vseh nivojih te prakriti kozmične ravni, tako da bo v sebi združil moč najvišjega in s tem sposobnost dojeti in delovati na najnižji ter pomagati tam, kjer je pomoč potrebna. Ta vse-moč in vseprisotnost gotovo čaka vsakega od nas. In čeprav to nižje življenje morda ni vredno živeti zaradi tega, kar nam ponuja, pa je kljub temu čudovito vredno prizadevanja kot nujna stopnja do resničnega življenja, ki se nahaja pred nami. "Oko ni videlo, niti uho slišalo, niti ni vstopilo v srce človeka pojmovanje stvari, ki jih je Bog pripravil za tiste, ki ga ljubijo," kajti ljubezen, modrost, moč in slava Boga, kakor tudi njegov mir, presegajo vsako razumevanje.

MIR VSEM BITJEM!

Charles Webster Leadbeater se je rodil 16. februarja 1854 v Nordhumberlandu v Angliji. Po smrti očeta je skrb zanj prevzel stric, ki je imel visok položaj v anglikanski cerkvi in ga je zato usmeril v študij teologije. Leta 1878 je bil posvečen v diakona, leto dni zatem pa v duhovnika. Kot tak je bil zelo dejaven in odpiral ter vodil klube za mladino.

Zanimal pa se je tudi za astronomijo in spiritizem. Preko le-tega se je seznanil z delom H. P. Blavatsky in Teozofskega društva ter se mu novembra 1883 tudi pridružil. Leto dni kasneje je odpotoval v Madras in na sedežu Teozofskega društva v Adyarju postal urednik revije *Theosophist*. Leta 1866 je odpotoval na Ceylon, kjer je pomagal pri širitvi budizma in izgradnji budističnega vzgojnega sistema ter napisal *The Smaller Buddhist Catechism*.

Leta 1888 se je vrnil v Anglijo, kjer je nato deloval kot učitelj in novinar. Pisal je knjige, ki so bile povezane z njegovim jasnovidnim raziskovanjem in se uveljavil kot uspešen predavatelj ter učitelj, tako da so mu mnogi starši zaupali svoje otroke, da bi jih vzgajal v duhu načel duhovnosti in okultizma. Leta 1909 se je vrnil v Adyar in znova začel delovati za Teozofsko društvo, spoznal mladega Krishnamurtija in ga na podlagi jasnovidnega raziskovanja prepoznal kot izredno čistega otroka ter se zato posvetil njegovi vzgoji.

Leta 1914 je Charles zapustil Adyar in predaval v Burmi, na Javi, v Novi Zelandiji in Avstraliji, kjer se je tudi nastanil. Naslednja leta je posvetil raziskovanju energij v ozadju krščanskih in prostozidarskih obredov ter oblikovanju *Liberalne Katoliške Cerkve*, kar je sprožilo nova nasprotja znotraj Teozofskega društva in pogrevanje starih obtožb proti Leadbeatru zaradi neprimerne vzgoje otrok. Leta 1930 se je vrnil v Adyar, da bi tam preživel svoja zadnja leta. Ko se je leta 1934 odpravil na obisk v Sydney je na poti zbolel in dne 1. marca, tudi umrl.